

George Ion Ionescu

PROZA
VOL. V
NOTE ZILNICE

BUCUREȘTI

Vol. V
2

2018

Editura PRINTECH

Coperta volumului a fost realizată de fiul meu

Ionescu George Alexandru

PREFAȚĂ

Acest al doilea volum de note zilnice și al cincilea volum de proză este scos din experiența mea de viață, din ce m-au învățat părinții, școala, Conservatorul (pian, solfegiu) și cele 150 de examene universitare pe care le-am susținut și din care nu am pierdut nici unul, niciodată, ca și din examenele de la perfecționare, școala de ofițeri, doctorat și mai ales din lecțiile pe care le-am primit de la studenții și colegii mei, direct sau indirect. Întâmplarea a făcut ca pe lângă niște părinți și o bunică înțeleaptă, să am norocul de a urma cursurile academicienilor Șerban Țițeica (fizică), Remus Răduleț (electrotehnică), Nae Teodorescu (matematică), Ion Voinea (mecanică), ca și ale altor profesori de care-mi amintesc cu recunoștință, dragoste și respect: Ion Șabac, de la ale cărui cursuri de matematici speciale plecam cu lecția învățată; Horia Hulubei, care invita la dânsul în cabinet zece-doisprezece studenți și colaboratori care stăteau pe unde apucau (chiar și așezați turcește pe podea!); Pătrașcu (fizică atomică), academicianul Tudor Tănăsescu (circuite electronice), care m-a înscris din oficiu la dânsul la doctorat; Ion Agârbiceanu, tot academician, realizatorul celui de-al treilea laser pe plan mondial; ilustra doamnă profesoară Giurgea, care aflând că sunt deja asistent la fizică la Politehnică dar și student la Facultatea de Fizică a Universității, îmi împrumuta notele dânsei! Nu pot să mi-i reamintesc pe toți! Sunt prea mulți, prea valoroși! Iată de exemplu profesorul Voinarovski de mecanică, care-și pregătea acasă lecțiile și intra mai exact la curs decât ceasornicul oficial! Tuturor profesorilor mei le port respect, admirație, dragoste și o imensă recunoștință. Fără ei și fără lecțiile primite de la tatăl meu, de la colegi, și de la studenții mei!, nu aș fi fost nimic, și nu știu dacă aș fi realizat ceva în plan didactic și pedagogic. Totodată însă, din tot ce am citit, din tot ce am învățat, din rezumatele pe care le-am făcut și din cursurile pe care le-am redactat, ca și de la lecțiile primite la cursurile și educația militară, civică și cetățenească, am rămas cu obiceiul de a lua note zilnice, de a face rezumate, de a învăța în orice clipă și de la oricine, în tot timpul vieții, și chiar la bătrânețe! Din toată această experiență de viață și din notele luate și scrise timp de trei sferturi de veac, s-au născut aceste volume! Nu mi-e rușine să recunosc (așa cum făcea și doamna Guja care a studiat în România Aurele Corpurilor) că m-am alipit, am ascultat și am învățat de la cei mai buni decât mine, de la egalii mei, și m-am considerat dator, la rândul meu, să-i învăț și eu pe cei care vor veni după noi! Reamintesc aici un dicton din învățătura Regelui-profet Solomon: „Cine se însoțește cu înțelepții, ajunge înțelept; iar cel ce se însoțește cu nebunii, nebun ajunge!” Dacă dumneavoastră veți aprecia cunoștințele pe care le prezint în aceste volume, citiți-le! Dacă nu le veți socoti folositoare, dați-le deoparte! Timpul este marele critic, judecător și păstrător a ceea ce merită sau nu să fie păstrat.

Voi începe prin a prezenta maximele, învățăturile, notele și tot ce am considerat că este spiritual, demn de atenție și folositor din ceea ce am învățat sau din ceea ce am ajuns să cunosc; acesta este meritul tuturor celor de la care am învățat ceva, al tuturor profesorilor și colegilor mei, fără de care nu aș fi însemnat nimic! Cel care se dă drept „geniu”, „unic”, „de neînlocuit”, este fie un vanitos, fie un închipuit iremediabil! Cine-și închipuie că este capabil să progreseze de unul singur, într-un neconținut „mers înainte”, fără a fi ajutat de părinții lui, de școală și profesori, de anturaj, de universități și de viață, este doar un îngâmfat care trebuie tratat pentru paranoia! Sper că am exprimat ceea ce doream să știți și dumneavoastră de la mine după ce am lucrat 55 de ani în învățământ, 23 de ani în educația universitară (nesalarizat), 22 de ani ca profesor de matematică și fizică pentru liceu (cu o treime de salariu, fiindcă așa erau legile vremii) și tot nesalarizat în învățământul postuniversitar, la pregătirea unor ofițeri în domeniul nuclear și nu mai știu nici eu unde!

Am lucrat în cercetare în tot acest timp, fără a fi fost retribuit special pentru asta. Brevetele luate de mine au fost folosite în Institutul de Fizică Atomică, în Institutul Politehnic, la Armată și nu mai știu nici eu unde!

Acest volum începe deci cu însemnările mele.

NOTE ZILNICE, volumul al doilea

- „O națiune nu se poate mântui decât prin sine însăși!” (Nicolae Bălcescu)
- „Limba românească e un cântec, dar cum eu nu știu să cânt și nu am învățat asta niciodată, voi fi nevoit să cânt în limba mea maternă din țara mea, Polonia! Din limba țării valahe, deși aș fi dorit mult să mă exprim în melodioasa limbă română, nu pot decât să ascult și să admir!” spunea un delegat polonez la un congres european de cultură. (Nota mea, G.I.: Din toate limbile pe care le-am cunoscut eu, cea mai melodioasă mi s-a părut limba franceză, după care pe primul plan al armoniei vin limbile română și italiană, limbile latine, slave, germanice, iar pe celelalte nu le cunosc! Probabil că fiecare limbă are farmecul ei, misterul și înțelesurile ei divine, toate limbile omenești fiind o exprimare a sacralului, cum ar fi spus marele Mircea Eliade! Probabil că la fel ca și numele fiecăruia, care pentru el este unic, de origine divină și sacru, fiecare limbă este pentru cel căruia îi aparține unică! Mă opresc aici, pentru că fiecare știe că fără o țară, o tradiție, o limbă și o înțelepciune proprie, nu poate exista nici un popor!)
- „Tineretea e timpul de a învăța înțelepciunea; bătrânețea este timpul pentru a o aplica!”
(Jean-Jacques Rousseau)
- Fă-ți întotdeauna îndemnul: „Să nu zici „hop!” până n-ai sări!” spune proverbul.
- „Un om care are mintea la el părăsește vasul infracțional!” spunea într-o declarație președintele Sindicatului Polițiștilor din România, atunci când mai multe zeci de procurori au cerut să plece din funcțiile pe care le aveau la diferite Agenții, Direcții și Procuraturi Anticorupție.
- „Lumea e plină de oameni disponibili; unii sunt dispuși să muncească, alții să-i lase pe ceilalți!” (Robert Frost)
- „Toate cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit și indisponibili”, spunea cu ironie fostul prim-ministru Petre Roman; s-a dovedit că și el era disponibil!
- „Pentru a fi un bun ecologist și a învăța cum să te porți cu natura, trebuie: 1. Să-i cunoști nevoile! 2. Să-i cunoști limitele! 3. Să acționezi conform nevoilor și limitelor naturii!”
- Noi, G.I., adăugăm: 1. Să-ți cunoști limitele; 2. Să-ți cunoști posibilitățile; 3. Să nu te ambiționezi să realizezi imposibilul! Iată și un exemplu:
Cerbul ne învață trei virtuți: Discreția, Modestia, Frumusețea! El ne mai învață și Majestatea și Răbdarea! Așteaptă ani la rând ca să poată contribui la perpetuarea speciei! Iată cât de multe lucruri poți afla de la unul care știe mai mult ca tine, indiferent în ce domeniu!
- Unui dictator îi este mai ușor să fie tiran decât primul între egali! așa cum cerea Cezar. (G.I.)
- Copiii au nevoie și de o mamă, mai ales când sunt mici, și de un tată, mai ales în adolescență! Ceea ce s-a unit într-o căsătorie prin copii, cu acte sau fără, cu popă, primar - sau fără, nici diavolul, nici toți oamenii din lume nu mai pot să despartă oricât ar vrea! Și chiar dacă bărbatul este poligam și femeia are eventual încă un bărbat, copiii îi unesc pe părinți chiar dincolo de voința acestora sau a lumii într-o legătură care nu mai poate fi desfăcută! Iar părinții sunt aduși dacă nu la refacerea legăturii ci la conlucrare activă de către natură, societate și tradiție și de toate legile sacre și profane care există. Legătura unește, dar și condamnă.
- „Fluierași: Tinerii mai fluieră după câte o frumusețe, Bătrânii fluieră cu tristețe; Iar pățiții și păgubiții fluieră a pagubă!” (G.I.)
- „Hoțul cu un păcat și păgubașul cu o mie!” (Că bănuiește pe toată lumea!)
- Comentariul unui inconștient: Ce-mi pasă mie!
Pensia să-mi vie!
- Nesimțitul mănâncă praznicul, Nu le pasă de nimic, (Învățătură
Față-n față cu obraznicul! Numai să le curg-un pic! populară)
- „Da-ții înaintea!” a ordonat patronul, șeful sau ministrul!
„Până unde?” a întrebat un subaltern. „Până unde putem!” i s-a răspuns.
„Adică până unde? Până facem ce face guvernul? Dăm cu capu-n gard?!” (culeasă de mine, G.I.)
- „Mai bine te înțelegi cu cei care au nevoie de tine, decât cu ceilalți care nu au nevoie, sau cu cei care pur și simplu nu vor!” (G.I.)

● Unei tinere și frumoase domnișoare farmacistă care îmi tot demonstra virtuțile diferitelor medicamente, pentru care avea date, socotite utile pentru a menține în stare de funcționare „o babă” sau „un moș” (eu „merg” deja pe 85!) i-am spus: -Frumoasă domnișoară, eu am un leac universal care le întrece pe toate! Dânsa m-a întrebat: -Care este acel leac? -Moartea, i-am răspuns eu calm. „Moartea!”, domnișoară!

● Eram odată cu colegul meu profesor Berbente, decan pe vremea aceea la Facultatea de Aviație. Fiind asediați de un pisălog care era și teribil de redus ca orizont, dar foarte agresiv, eu încercam să-i răspund, dar Berbente a încheiat scurt discuția spunând:

„- N-ai nici o vorbă chibzuită!

Discuția e nepotrivită! E-vită!”, și am tăcut. Cred că avea dreptate!

● PROMISIUNE: „Ițic! Când îmi plătești datoria?”

Ițic: „Nu ți-am spus dragă că-ți rămân dator?!”

● Varianta românească: „Oltene, când îmi plătești datoria?”... „Mai târziu!”, sau

„Când o face plopul pere, și răchita micșunele!”

● „Bulă, ce ți-a plăcut mai mult la târgul pentru copii?”... „Mămicile!”

● Într-o cameră dintr-un cămin studentesc era afișat la intrare un aviz cu litere mari care te anunța: „*Vizitele scurte sunt cele mai plăcute...dacă sunt și rare!*” (No comments!)

● „Educația, ca și obișnuința, sunt a doua natură în viață!”

● În toate școlile de spionaj, de poliție, de diplomație și de sabotaj, prima regulă era: 1. Să nu crezi nimic din ce ți se spune! 2. Să te-ndoiești de orice informație și de orice spune vreo „sursă”; 3. Să verifici tot ceea ce ai aflat dintr-o a doua sursă; 4. Dacă poți, verifică direct orice informație; 5. Să fii pregătit pentru orice acțiune sau reacțiune, inclusiv pentru agresiunea fizică! Vă rugăm să complectați dumneavoastră.

● Când eram tânăr, eram îndrăgostit de cele mai multe femei frumoase pe care soarta mi le scotea în cale! Lozinca generației mele era că „treaba era pe jumătate făcută! Eu eram de acord!”

● Bunica: „Gigele, de ce te ascunzi când vine doamna aceea?”

Gigel: „Mă sperie! E prea multă!”

● Deșteptii, proștii și copiii au uneori răspunsuri geniale! Fiind întrebată ce ne dau diferitele animale la o grădiniță, o fetiță a răspuns: „Cățelul? Ce ne dă cățelul?” „Dă din coadă!” Tot la o grădiniță, un „deștept” de inspector care voia să introducă studiul teoriei mulțimilor la copiii preșcolari, a întrebat: „Poate să-mi spună vreunul din voi care este inversul mulțimii matematice?” La care un băiețel de șase ani a ridicat mâna și a răspuns scurt: „Puțimea!” (Adică unde nu-s mulți, sunt puțini!) Răspunsul copilului a fost genial, iar studiul mulțimilor a fost lăsat pentru mai târziu!

● „Unii ignoră, alții adoră! Cei mai mulți ignoră! Ceilalți, suferă!” (G.I.)

● „Până la Dumnezeu te mănâncă sfinții!” Comentariu G.I.: „Darăștia mai pot fi considerați sfinți?!”

● Bunica: „Gigele! Le-ai mulțumit părinților tăi pentru tot ce ți-au făcut?”

Gigel: „Dar ce mi-au făcut ei?!”

● Într-un autobuz aglomerat: „Domnule, de ce te tot împingi, de parcă ai vrea să intri în mine?” ... „Nu vreau, doamnă!” ... „Atunci dă-te domnule la o parte! Poate vrea dânsul, poate vrea dânsul...” (No comments!)

● Când/Dacă te cheamă o doamnă, trebuie să fii nebun sau prost ca să nu te duci! (G.I.)

● „Unora care se laudă prea mult la bătrânețe și le place să își pună epitafuri ciudate:

1. „Aici zace cel mai nebun mort din cimitir” La 90 de ani când s-a sfârșit, el a devenit cel mai bogat mort din Cimitirul Ghencea! N.n.: Se zbatuse și reușise să se îmbogățească!

2. Unul care începuse la 88 de ani să studieze, devenind student la facultatea de Filozofie, avea epitaful: „Aici zace cel mai înțelept mort din cimitir”!

3. Într-un cimitir din New York scria pe o cruce: „Aici zace John Jay, irlandez catolic, om destoinic, care a apărut libertatea și dreptatea, și a murit având întotdeauna dreptate!” Dar nu a murit mai puțin, decât dacă nu ar fi avut! N.n.: Era oare acesta cel mai îndărătnic mort din cimitir?!

4. Mie, la 85 de ani, mi s-a cerut să devin membru al unei Uniunii a Scriitorilor! I-am întrebat pe „propunători”: „Vreți să devin cel mai deștept mort din Cimitirul Ghencea? Că ceilalți au ajuns deja la Bellu! Nu este de ajuns că am făcut trei facultăți, am dat doctoratul și am patru copii?! Doi în Canada, și doi în SUA! Care îmi telefonează (dacă o fac!) cel mult de vreo două ori pe an!”

● „Lunea este ziua proștilor, care încearcă să rezolve într-o singură zi toate nerealizările, greșelile și gafele săptămânii care abia a trecut, comițând altele! Și pentru ei, evident, nu ei sunt de vină, ci alții, cam în următoarea ordine: Soarta (Dumnezeu!), Dracul (Care și-a băgat coada!), Autoritățile! (Care nu acordă nici un sprijin! Și evident nu i-au acordat nici lui!), Legile (care sunt greșite, prost aplicate și abuzive!), Vremurile! (Ehei! Pe vremea mea, de acum două sute de ani...), Vecinii (să vezi ce-am să le fac!), Rudele! (Pe care nu poți să le alegi, dar să te ferească Dumnezeu de un vecin rău! Când cumperi o proprietate să te interesezi totdeauna ce vecini ai să ai!), Familia (toți vor și toți cer dar nu dau nimic în schimb! Și aici cam are dreptate!), Nevasta, bineînțeles! (Fiindcă nevasta este neînțelegătoare, înceată, răuvoitoare și nu mă mai iubește), și în fine LUMEA ÎNTREAGĂ! Numai EL NU!

● Și acum o anecdotă! Un Țigan și-a cumpărat loc de casă lângă un român și tot ce făcea românul, făcea și Țiganul! Odată, românul laudându-se că și-a făcut cea mai frumoasă casă, cea mai frumoasă grădină și cel mai frumos gard, Țiganul a exclamat: „Și eu mi-am făcut!” La care românul i-a replicat: „Da, dar tu nu ai ce am eu!” „Ba da!” i-a răspuns Țiganul, „eu am un vecin român! Ceea ce ceilalți Țigani nu au, și nici dumneata!

(Nu mai facem alte comentarii! De aici încolo vă rugăm să complectați dumneavoastră!)

● Pe peretele mezelăriei de pe strada Uranus din cartierul meu numit „Dealul Spirii”, „boanghenul”, adică transilvăneanul!, Ion, măcelarul, scrisese cu litere mari: ÎN ACEST MAGAZIN NU SE VINDE NIMIC PE DATORIE! Iar dacă-i cereai explicații îți spunea:

„Dacă-ți dau pe datorie,
Nu-mi mai calci în prăvălie,
Pierzi și prieteni, pierzi și bani,
Ba-ți mai capeți și dușmani!”

● De la prietenii mei evrei, ca și de la bătrânii neamului, am mai aflat:

1) Să nu iei, să nu primești, și să nu dai bani pe datorie, nici de la prieteni, nici de la rude, fiindcă odată cu prietenul pierzi și banii!

2) Banii împrumutați între rude (sau între cei mai buni prieteni) sunt bani pierduți!

3) Nu se dau bani fără chitanță!

Cu un prieten al meu, care îmi ceruse împrumut 3000 de euro m-am dus la o doamnă notărită care ne-a spus așa: banii nu se dau fără gaj! (proprietate! cu acte! apartament sau casă!, magazin sau prăvălie, automobil, mașină) fiindcă mașina poate fi accidentată, iar magazinul poate da faliment, devenind insolvalbil și banii se pierd! Concret: 1. magazinul poate da faliment și atunci nu mai poți să iei nimic, 2. apartamentul poate fi ipotecat și atunci poate fi pierdut și mai ia pielea ursului din pădure! Costul operației era de 240 de euro pe care i-ar fi luat notariatul; eu, G.I., nu doream dobândă, dar nici să plătesc acest împrumut! Când a auzit toate lucrurile astea, prietenul meu a renunțat să mai ia împrumut vreun ban!

● Reluăm discuția despre împrumuturi. De obicei, se dau sfaturile:

1: Nu da și nu lua bani cu împrumut! Odată cu banii, pierzi și prietenul!

2: Banii împrumutați sunt bani pierduți.

3: „Frunză verde de dai n-ai! Ia nu da - să vezi cum ai!”

4: „Dumnezeu dă, da-n traistă nu-ți bagă!” (Transilvania) și:

5: „Dacă ți-e milă de calic, îi porți traista!” (tot Transilvania)

● Stimați bătrâni mahalagii, din cartierul meu de baștină „Dealul Spirii”! Vreau să vă reamintesc că pentru mine termenul de „mahalagiu” nu înseamnă nimic peiorativ; „mahala” înseamnă în limbile orientale doar suburbanele unui târg, adică o parte a unui cartier, după cum termenul „iscariotean” nu înseamnă în ebraică decât un om din Cariot adică dintr-un cartier, și nu vreun termen peiorativ! Termenii de „mahalagiu” și „mahalagioaică” au ajuns

peiorativi din cauza acelei părți a populației care stă degeaba și bârfește, bea și se leagă de trecători și muncește puțin sau deloc.

● „Obrazul subțire cu (multă) cheltuială se ține!” (Nivea, Rexona, Rimel, parfumuri și vă rugăm să complectați dumneavoastră! Aceste denumiri de firmă au devenit în timp substantive comune.) Dar înseamnă și om de cuvânt, adică parolist, termen care și el a ajuns peiorativ, din cauza celor care nu-și plătesc datoriile, limba fiind un organism viu în care cuvintele își schimbă valoarea și interesul odată cu vremurile! Până și orașele trăiesc, îmbătrânesc și chiar mor odată cu Timpul! Există în București o Expoziție a orașului, aproape de Piața Victoriei, în care un sociolog genial, domnul director al Muzeului Orașului București, prezintă o adevărată istorie a orașului, cu aplicație în special la orașul București.

● Reluăm proverbul, din cauza importanței și actualității lui:

„Hoțul cu un păcat, și păgubașul cu-o mie!”

● „Tu crezi în presimțiri?”

„Eu nu cred în nimic! Doar... constat!” (G.I.) Iar presimțirile corecte sau nu continuă să se producă fără să țină seama de părerile mele!

● „Bagă de seamă ce spui! Cuvintele nu sunt câini să poți să le chemi înapoi!” (Proverb arab)

● De la o vârstă încolo rămâi numai cu privitul! Că admirația nu se amendează! (Încă!)

● „DREPTATE PENTRU SĂNĂTATE!” Demonstrație de protest de o oră a personalului sanitar și a medicilor în Piața Victoriei la 19 octombrie 2017, împotriva (mirați-vă și dumneavoastră!) legii prin care li se măresc salariile! O fi vreun semn, presimțire, de genialitate? Sau vreo culme a imbecilității și relelor intenții nemărturisite!

● Aflăm de la TV 3 că demonstranților la o mai veche demonstrație din Rusia, un general de la Ministerul rus de interne le-ar fi spus: „Dacă nu sunteți morți, plecați acasă!” Pe urmă, am aflat din aceeași emisiune că primii morți de la Timișoara, Sibiu etc. au fost uciși de către niște așa-zisi „turiști”, adică diversioniști străini, trimiși în România în mașini „Lada” (cinci inși într-o mașină) pregătiți în URSS la brigada de lunetiști a lui Kuleaev, în lagărul de diversioniști de la Debrețin - Ungaria, iar cel care a trimis primii patruzeci de morți prin împușcare de pe treptele Catedralei din Timișoara, ale cărei uși au rămas încuiate, la crematoriul din București pentru a fi arși, a fost ministrul de interne Tudor Postelnicu, cu aprobarea Elenei Ceaușescu, Nicolae Ceaușescu fiind în acel timp în Iran! După moartea acestora, s-a produs defecțiunea șefului securității, generalul Iulian Vlad când Silviu Brucan anunțase la televiziune că Securitatea ar fi produs 60 000 de morți, când în realitate în toată „loviluția” au fost doar ceva peste 1000 de morți! La tulburările de la Timișoara au luat parte și au fost provocate de spioni maghiari, ruși, un pluton sau două de iugoslavi și chiar ... un pluton de francezi! Vitrinele magazinelor din Timișoara au fost sparte de diversioniștii maghiari și ruși care strigau la români: Veniți cu noi! Răsculați-vă! Iar primii militari morți, neînarmați, împușcați pe străzi sau în turelele tancurilor în „Loviluție” au fost executați de agenții străini! Următorii militari executați (uciși) prin împușcare, neînarmați în „Loviluție”, au fost tinerii recruți recrutați în trupele de securitate, trimiși la aeroportul Băneasa, la cererea celor care conduceau aeroportul, care au și sosit în trei camioane pentru transportat persoane și au fost uciși imediat! Era în 22 decembrie 1989. Erau militari care urmau să servească în termen! Au fost împușcați cu sânge rece și familiile îi plâng și acum (2017). Aceste lucruri au fost citate în presă și la televiziune abia în 2016! Nicolae Ceaușescu a fost informat de toate isprăvile Elenei și ale lui Tudor Postelnicu abia după ce s-a întors în România din Iran. Primul care a vorbit despre acest lucru a fost generalul Neagoe, iar primul care a plătit cu viața greșelile vechiului regim a fost generalul Marin Ceaușescu, fratele lui Nicolae, care cunoștea conturile și depunerile secrete, spânzurat la Viena într-un subsol de la o înălțime de peste 3 metri, la care nu ar fi ajuns nici suit pe vreo masă! (Zvonurile au fost întărite de Propaganda Neagră Rusească, iar ordinul de execuție al soților Ceaușescu a fost dat direct de către Gorbaciov, afirmație transmisă mie de către comandantul garnizoanei Târgoviște, cel care i-a arestat pe Ceaușești.) Probabil că din toate declarațiile și informațiile care transpiră de la diferitele cercuri care se contrazic, ale fostei și actualei Administrații, trebuie să le credem pe cele mai crude, care sunt și cele care exprimă Adevărul. Iulian Vlad

a declarat ulterior că în România se consolidaseră deja, pe lângă centrul „revoluționar” de la București, alte trei centre de putere, principalul centru fiind însă cel de pe lângă televiziune, dominat de Iliescu, Brucan, Roman și Stănculescu - Ministrul Armatei. A urmat condamnarea lui Postelnicu, Iulian Vlad, Stănculescu ș.a.m.d., care au făcut anii de pușcărie la care au fost condamnați sau numai jumătate; generalul de justiție Gică Popa, cel care i-a condamnat la moarte pe ceașești, s-a sinucis într-un birou dintr-o unitate militară cu un glonț de revolver. În lumea generalilor, execuțiile se efectuează de obicei pe tăcute, prin otrăvire, boli apărute peste noapte sau crize ale sistemului vascular declanșate inopinat la inimă sau la creier. Dacă trupele de Securitate concentrate la Otopeni, având peste 6000 de oameni, înarmate cu peste 15000 de automate Kalașnikov și o rezervă de 15 milioane de cartușe ar fi intervenit în București, atunci ar fi existat posibilitatea ca cele 60000 de morți citate de Silviu Brucan să fi devenit o realitate! În loc de asta generalul Iulian Vlad a retras trupele de Securitate în cazărmi, le-a dezarmat, iar când generalul patriot Gușe i-a cerut muniție pentru cele două divizii pe care le aducea în București ca să se opună sovieticilor, Iulian Vlad le-a înarmat cu muniția Securității. Eu, G.I., am aflat mai târziu toate aceste lucruri și relații de la colegul meu profesorul de chimie Rădulescu care preda la Otopeni și la Școala de Ofițeri și a cărui fată o pregăteam eu la fizică și chimie la Casa de Cultură a Ministerului de Interne. „Praful s-ar fi ales din toată Loviluția asta, cel mult în două zile, dacă trupele de securitate de la Otopeni ar fi acționat.”, mi-a subliniat el.

Unui „revoluționar” care mi se lăuda mie, G.I., cum s-a înarmat el prădând rezervele de arme de la Prefectura Poliției Capitalei, i-am spus: „Și de unde ați făcut rost de cele fiecare câte două chei ca să deschideți fiecare etaj, și fiecare depozit de la fiecare etaj?” (Știam că până și pentru safe-urile în care se păstrau armele existau două chei diferite la doi ofițeri diferiți.) A tăcut, mi-a întors spatele și a plecat. Țsta este adevărul adevărat! Generalul Iulian Vlad a salvat poporul român de la un întreg război civil. Țsta da, zic și eu, patriotism! Iar generalul Gușe l-a oprit pe Iliescu să permită (sau chiar să ceară) ocuparea țării de către trupe sovietice. Generalul Gușe a murit puțini ani mai târziu, din cauze neelucidate, probabil plătind cu viața curajul lui patriotic. Țștia da, oameni!

Să trecem acum la lucruri mai pământești și mai puțin periculoase.

● Femeile sunt imprevizibile! Zic eu, G.I. Uneori sunt capricioase, mofturoase, dar... totdeauna delicioase!

● „Să ții mai mult la cei cărora le dai și care au mai multă nevoie de tine; ei îți vor fi mai credincioși mai multă vreme! Ceilalți...” (G.I.)

● Mă obsedează de ceva vreme un catren al lui Topârceanu:

„Pe trotuarul de alături, două fete vesele,

Că îmi vine să-mi las baltă, toate interesele!”

Stând pe o bancă dintr-un parc, mi-au trecut prin față, întâmplător, vreo zece fete; toate erau atrăgătoare, frumoase, unele chiar superbe. Orice explicație mi s-ar da, mie care am totuși o experiență a unei vieți de 85 de ani, nu-mi pot explica această formidabilă atracție, admirație și tulburare pe care le produc femeile, orice ar zice cititorii în „stele”... și în vise!

● „Că dacă n-ar fi uitarea, Variantă: Pe om, de n-ar fi uitarea, L-ar ucide supărarea!

Ne-ar ucide supărarea!” (Vers dintr-un cântec popular bucovinean)

● „Ne-am întâlnit prea devreme, sau poate tocmai la vreme!

Atunci când destinul s-a hotărât să ne cheme!” (Versuri dintr-un cântec)

● „Ce s-ar face inima,

De n-ar ști ce-i dragostea?” (Versuri dintr-un alt cântec!)

● Discuție: „Pisuceasca era cu bărbat-su?” ... „Ei și tu! Cu care dintre ei?” „Era cu locotenentul’!... Tocmai a fost avansat!” ... „Păi, dă ce?” ... „Păi d-aia, că e bărbat frumos!... Și merită! Merită orice! Chiar și o provocare la duel!” „Da’ el nu s-a dus! Nu i-a dat voie colonelu’!” „Că l-a făcut comandir (Ce-o mai fi și aia?, G.I.) că vrea să-l însoare cu fiică-sa! Da’ locotenentul se lasă greu, d-aia l-a avansat, că merită!”

(Această discuție o puteți continua și dumneavoastră, și dumnealor și oricine; nu mă

întrebați unde și dacă într-adevăr ea a avut loc! Dar asemenea discuții se duc pretutindeni, în fiecare clipă și între toate persoanele interesate!)

● Ce înseamnă dragostea? „Tată, dragostea înseamnă să fii alături de mine!” spunea o fetiță de cinci ani tatălui ei. „Dragostea înseamnă o FAMILIE!” spunea o femeie. „Dragostea ești TU!” spunea un bărbat iubitei lui Adorate. Dar ce nu înseamnă DRAGOSTEA? „Esențialul pe lume este VIAȚA și DRAGOSTEA! spunea IASSA (Legea împăratului mongol GINGIS HAN, care a realizat primul imperiu mondial imens care se întindea de pe Oder în Germania, peste Rusia, Asia și China, până la Oceanul Pacific!).

IAR UNDE DRAGOSTE NU E, NIMIC NU E! propovăduia cândva Apostolul Pavel (Biblia).

● Abia când s-a stins, după aproape șaizeci de ani de conviețuire, admirata și adorata mea soție, mi-am dat seama cât valora de mult și cât de mult am pierdut! Ce rol cuprinzător a avut neprețuita și admirata mea soție în viața mea, a copiilor și a tuturor cunoscuților și prietenilor ei! Nu vă urez să suferiți și să trebuiască să suportați această experiență!

● Și acum, *vreau să exprim nemulțumirea mea cu privire la neglijarea rolului femeilor în dezvoltarea civilizației:*

Ca și maimuțele, omul primitiv (mai ales femeia) alegea buruieni sau fructe și legume, semințe și insecte, săpa după rădăcini, iar bărbatul, ori de câte ori putea vâna, sau încerca să pescuiască. După o vreme, femeia a observat (probabil!) că din semințele de orez (culese mai ales din terenuri mlăștinoase) reapar până la douăzeci de fire purtătoare de semințe, iar din semințele de mei se pot produce până la alte cincizeci de semințe! O productivitate chiar greu de imaginat! Iar pe urmă a trecut la cultivarea cu selectare a cerealelor!

În ceea ce privește creșterea animalelor, primatul bărbatului nu poate fi negat; este foarte probabil că primul animal care s-a autodomesticit (practic!) a fost câinele, observând că dacă închide cercul vânătorilor hăitași are și el o parte din pradă! Când a fost asta? Cu 30? Cu 50 de mii de ani în urmă? Probabil (din nou) că abia în vremea lui homo sapiens; neanderthal... cine știe?

Pe urmă vine porcul, care, se zice, în anumite zone sau insule ale Pacificului, este domesticit tot cam de 30 de mii de ani! Ca animal crescut pe lângă casă! Și la fel oaia, în Asia, tot cam de la Sapiens încoace, tot de vreo 20 sau 30 de mii de ani; constituite devreme în turme ale nomazilor adăpostiți în corturi și păzite de câini, oile au constituit prima mare bogăție care făcea posibilă... sclavizarea femeii! Până atunci numai mama copilului era sigură! (latinii spuneau: *Sempre mater certa est!*) Dar bărbatul voia să fie sigur că el este tatăl! Orice încercare a unui mascul de a-și asigura vreo primordialitate, se împiedica (se lovea) de împotrivirea înverșunată a celorlalți masculi; triburile își atribuiau descendența mai ales după femei, într-un fel de matriarhat; dar odată cu constituirea turmelor, bărbații (masculii!) cei mai puternici s-au impus sau au încercat să-și impună supremația, izolând (pe cât se putea!) femeile de influența directă (cel puțin sexuală!) a celorlalți bărbați.

A urmat domesticirea vitelor mari, a cornutelor care au permis afirmarea și mai puternică a bărbaților. Pe urmă, calul este domesticit (în Asia cel puțin) de mai puțin de 10 mii de ani, iar în restul lumii calul domesticit apare abia cu câteva mii de ani înainte de era noastră, și la fel asinul! Odată cu calul apare și Cavaleria, ARMA SUCCESULUI ÎN LUPTĂ, care începe să domine războaiele devenind în câmp deschis arma predominantă. Până și faraonul Egiptului, cel mai puternic om al acelor vremi, ieșea la paradă călare pe un asin, iar Iisus Cristos a intrat (după legendă) în Ierusalim tot călare pe un asin!

Cămila este cunoscută și domesticită de mai puțină vreme; de câteva mii de ani, în Asia! Dar „corabia deșertului” nu era cunoscută în Africa, în Sahara în vremea Egiptului faraonic, nici a constituirii regatelor din Orientul Apropiat! Aceste fapte nu se uită chiar așa de ușor! Ceea ce este însă uimitor este faptul uitării contribuției femeii la descoperirea agriculturii și a gospodăriei casnice și domestice, a sălașului și mai târziu a căminului omenesc în general. Cine a domesticit pisicile? În mod ciudat, se pare că ele ne-au domesticit pe noi, ca mari vânătoare de șerpi în Egipt și apoi de șoareci și șobolani în toate porturile și adăposturile lumii! Cine a domesticit păsările? Încercați să răspundeți dumneavoastră! Poate că păsările de apă au venit singure, în căutarea protecției omului; șoimii și alte păsări de pradă însă

au fost cultivate de vânători, de regi și de pasionați, iar alte animale domestice cu adevărat importante (coloniile de melci, de scoici, de ciute și de cerbi etc.) eu nu prea cunosc! Lupii și leii au fost cumva crescuți (intenționat!) în ferme izolate; șerpii rămân periculoși, chiar ca animale crescute în casă; maimuțele sunt prea fragile, se îmbolnăvesc ușor și mor! Elefantul da, prezintă importanță, dar numai locală! Reamintim asinul (măgarul) cu ceva timp înainte de cal, și gata! Cam așa este tabloul!

Cu insectele (în special albinele!) e deja altă problemă. Când? Probabil că imediat ce unii oameni au devenit sedentari. Unde? Oriunde a fost posibil! Muștele? Au venit singure! Ce să mai vorbim despre țânțari și alte insecte care putem spune că ne-au dominat și ne-au exploatat pe noi, toți oamenii!

Să revenim la NOTELE noastre ZILNICE

● **Constatare:** Cât trăiești... înveți! Și poate și după aceea! (G.I.)

● **Altă constatare G.I.:** Pentru mine nu este doar un drum final! Vreau să-l folosesc, dacă se poate, fiind încă folositor!

● „Înțeleptul pe mal, nebunul totdeauna pe val.” (Învățătură chinezească)

● Participând la atâtea cenecluri care au început să-mi umple viața după moartea soției mele, cenecluri la care se cultivă cu pasiune ironia epigramei, am început și eu să cultiv puțin genul, începând „să mă produc”! Iată ce a ieșit:

În admirația talentaților autori (unii octogenari!) de epigrame, am scris:

E plină țara de talente,
Să umpli două continente!
Dar Iorga spune cu durere:
Ce trist, că nu sunt caractere!

Eforturi „necesare” (polițieneste)
Când vrei să faci reformă-n țară
Măsurile încep să doară!
Iar când progres ai vrea să scoți
E scurt: Te-mpiedici! Prea mulți hoți!

Educație (constatări în privința!)
Nimeni azi, în vremea civilizației,
Nu mai neagă primordialitatea educației!
Dar sunt multe greutăți, și-o recunoști!
Fiindcă-s prea mulți răi! Și prea mulți proști!

Închipuiților și unor îngâmfați
Dacă iei o lume, din total
Fiecare crede că e genial!
Când ajungi să-i vezi cu peri cărunți
Vezi că din păcate, au rămas mărunți!

*Despre Tineri (celor care se tot laudă
cu vremea lor, zicând:)*
Pe vremea noastră! Pe vremea Mea!
Nu poți să te mai confunzi cu ei!
Suntem altă lume! Cândva am fost Lei!
Astăzi ei sunt lumea! Nu mai sunt ca noi!
E o altă lume! Noi ... am fost eroi!

DURERE (cu privire la „Obsedantul Deceniu”)
Au fost destui, care cumva,
Au cultivat în țară Crima! Dar -
Noi ne-am făcut în țară datoria,
Și am adus progres în România!

● Comentariu filozofic

Unii pretind că nu mai fac politică
Și nici nu mai duc discuții politice!
Noi afirmăm cu totul altceva!
Nu există viață adevărată care să poată exclude politica!
Omul este un „zoon politikon”! (Aristotel)

Și acum, câteva însemnări de la Cenecluri:

● Poezia nu merge pe stradă! Poezia sare sau aleargă!

(Afirmatie atribuită lui Arghezi!)

● O dilemă care mă încearcă este o încercare a sorții!, declara altul!

● „E mai bine să ieși primul la un concurs de trotinete decât la un concurs Shakespeare, pentru că cei de la trotinete nici n-au auzit ceva despre Shakespeare. (Se zice că ar fi afirmat poetul Nichita Stănescu)

● Cutărescu, cu versificarea lui pe marginea lui Bulă, îl compromite și pe Bulă și umorul!

● Profesorul Adrian Voicu spunea despre un elev:

Evoluția unuia:

Când era mai analitic
Voia să se facă critic!
Dar cu vremea, an de an,
A ajuns... politician!

- Dreptunghiul trage spre pătrat dacă nu-i supravegheat!

● Un octogenar se plângea:
Greu e, dragi contemporani,
Să trăiești 80 de ani!
După aia nu e greu,
Că te uită Dumnezeu!

● Un alt domn bătrân se plângea:
Când reciți în cor nu-i bine!
Că latră alții, răi, la tine!

● Greu e zidul de sărit,
Grea e cartea de citit!
Domnul Grosu e subtil
Dar rămâne tot senil!

● Dacă dai de sus în jos
Te doare oricum în dos!
(Nic Constantinescu)

● Discuție între pescari:
Cu o răm-așa de mică
Poți să prinzi doar o furnică!
Dar când ai o rămă mare,
Poate crede fiecare
Că prinde un pește mare!
(Iar celălalt pescar adaugă:
Dar mai bine-o fată mare!
(N.n.: Se potrivește... ca nuca-n perete!)

● Tot la un cenaclu, un alt domn (ajuns!) se lauda:
„Iar pe învățător aveam așa o boală! Să nu ne tragă de urechi la școală!
Și să n-ajungă nici întreg în sat!
Dar să învăț, nici până azi n-am învățat! (Din notele unui poet rural)

● Unui altuia i-am spus eu, G.I.: Nu știu pe ce cărări,
Ajungi din derizoriu - la exagerări!
Ajungi din frumusețe la oribil
Și totul pare și răsună, chiar penibil!
(Parafrază pe dictonul lui Napoleon Bonaparte:
De la sublim până la ridicol nu e decât un pas!)

● Aș mai citi una din poezii, spunea o poetă cam vârstnică,
Dar mi-am uitat ochelarii de citit acasă! (Se plângea dânsa)

● La aceste cenacuri există uneori o înălțătoare atmosferă patriotică; cineva ne-a reamintit
că la Oituz s-a scris: „Pe aici nu se trece!” iar la Mărășești s-a adăugat:
„Nici pe aici nu se trece!”
Și nu s-a trecut!

● Am scris atunci (Eu, G.I.): Noi trecem fără nici o vină
De la-ntuneric la lumină,
Alții citesc și nu-nțeleg ce spun,
E un alt fel de analfabetism nebun!

● Un alt poet, probabil din generația din care fac și eu parte, l-a amintit pe nemuritorul
Nicolae Labiș, ucis într-un banal accident de tramvai, zicând:
„Trăim în miezul unui ev aprins
Și-i dăm a-nsufletirii noastră vamă.
Cei ce nu ard dezlănțuiți ca noi
În flăcările noastre se destramă!”
Vor mai arde alții ca noi? S-a întrebat dânsul?
Eu am alte păreri! Toate generațiile au înflăcărea și curajul lor și deși atâția cred altfel,

● Un altul declara:
Azi umoru-i mai cu foc
Cu Băsescu și cu Boc!
● Un altul afirma despre Băsescu și Nuți:
Marea lor iubire
Nu e un mister!
Ci e potrivire,
De necaracter! (Const. Tudorache)
● Am potrivit și eu niște catrene,
Cu homosexuali și lesbiene,
Ironice! Să nu creadă vreun cititor,
Că sunt cumva din cercurile lor!
(Nic Constantinescu)
● Julian Radu declara:
Că te-am iubit ca un nebun,
Ți-am spus și n-am tăgăduit!
Și dacă vrei, și-acum ți-o spun:
C-am fost nebun, când te-am iubit!
(După Costache Ioanid)
● La un pictor:
Domnule maior,
Să-i facem fetei Că sân i-ați făcut destul
Și un posterior! Și rotund
Se ruga un client. Și chiar fudul!
(De la un cenaclu)

ROMÂNIA VA TRĂI!

Reluăm NOTELE ZILNICE

● Fiind întrebat de ce a rămas în opoziție și după schimbarea guvernului, Caragiale a răspuns: „Opoziția înseamnă progres!” (sau așa își aducea aminte cel care a citat vorbele)

● „Caracterul omului e umbra care-l însoțește pe om; uneori, merge înaintea lui; alteori, în urma lui! Uneori îl însoțește!” (Cuvinte atribuite lui Socrate)

● Cărțile nu se valorifică cu tona decât la tocarea lor pentru a obține hârtie ieftină!

● În Valea Umbrelor acum când viu,

Ajung la tine, doar printr-un pustiu! (G.I.)

● - Dumneata ai cultura în fața casei!, i-a spus un scriitor sau o daomă unui general care ataca finanțarea Ministerului Culturii.

- Dar ce cultură am eu în fața casei?, s-a mirat generalul.

- Eei!, cultura de porumb, de cartofi și de legume!, i-a răspuns doamna.

● „Nu bombardati rafinările din Ploiești! Eu am acțiuni acolo!”, se zice că le-ar fi spus Churchill sau alt conducător englez aviatorilor anglo-americani care bombardau petrolul din Prahova (schelele și rafinările).

Și atunci, aviatorii au bombardat cartierele cu locuințe pentru populație ale orașului!

● „În versurile mele se scurge călimara!”, spunea un poet. Eu am adăugat:

„Și-n urmă, printre umbre, vine seara...

Și când te plângi până dincolo de fire

Se-ascunde-n întuneric marea mea iubire!” (Ce ziceți de o asemenea combinație?)

● „Ană, mândra mea frumoasă

Aici zorile se varsă,

Mă lasă să merg acasă

La copii și la nevastă!

Și cântecul adaugă: „Că nevasta-i o năpastă,

Dar copiii nu mă lasă!”

(Cântec pentru o amantă din Transilvania)

● Anunț la o sonerie:

„Pentru dl. Bulă, sunați o dată! Pentru Bulică și Bulișor, sunați altădată!”

● De ce merg tinerii căsătoriți la Calafat? Crește doi centimetri! Uneori, chiar trei! (Se zice)

● Reluăm gluma clasică cu tinerii căsătoriți: Concediu, el la munte, ea la mare! Revedere, festival, odihnă! Prin somn, ea dă cu mâna de un bărbat și exclamă: Vai, bărbat-meu! La care el sare pe fereastră! (Cred ca am mai citat gluma asta, dar este al dracului de actuală.)

● Gura lumii numai pământul o astupă! spune filozofic poporul!

● „Mai e și mâine o zi! La asta o să ne gândim mâine!” spunea Scarlet O'Hara, eroina din romanul „Pe aripile vântului”, criticat cu furie de așa-zii critici literari încă de la apariție, dar din care s-au vândut milioane de volume și s-au turnat mai multe filme! Cu toată „critica”!

● Când accepți și începi să exerciți o muncă de răspundere, ia seama: Începi să răspunzi și pentru greșelile altora! (Cazul Suzanei Gâdea, a profesorului Mencinicopschi și a atâtor altora care au plătit cu ani grei de închisoare, sau chiar cu moartea, greșelile altora!) (Așa mă sfătuia tatăl meu, care n-a admis niciodată să fie secretar de minister, avansat general sau să primească cine știe ce funcție oficială.)

● Ia aminte la sfatul tatălui meu (care putea fi și al tău!): „Nu te urca prea sus (pe scara socială)! Când te urci prea sus, atunci când cazii îți frângi gâtul și-ți spargi și capul! Poporul nostru spune cu mare înțelepciune: Întinde-te numai cât îți e pătura!

● Faptul că îți asumi răspunderea pentru o faptă comisă îți asigură recunoașterea și simpatia multora, dar nu micșorează cu nimic răul deja produs! (G.I.)

În cele ce urmează, vom prezenta unele MATERIALE DIN CALENDARELE DE PE VREMURI, a căror alcătuire nu ar strica să fie reluată și în cele de astăzi. Aceste calendare aveau pe o parte datele curente (data, luna, ziua, sfântul, ș.a.m.d.) iar pe contrapagină rețete culinare (foarte apreciate!), rețete și sfaturi medicale sau naturiste (alopate, homeopate, băbești, mănăstirești și vrăjitoarești), cuvinte de spirit ale unor oameni celebri (aș îndrăzni să le zic chiar: de geniu!) din lumea mare, din toate țările și din toate timpurile, sau gânduri, declarații și afirmații ale unor scriitori, artiști, literați, medici, poeți, filozofi (sau adăugați dumneavoastră ce categorii mai credeți că este cazul), cuvinte de spirit care au devenit

anecdote sau modele de înțelepciune „condensată”, și care au străbătut secolele și în unele cazuri chiar mileniile! Soția mea colecta asemenea foi din asemenea calendare, unele cu replici exemplare, eu la fel, colectam replici spirituale așa cum fac și acum, de pe unde apuc, până și de pe internet și din dicționare; poate că altfel multe din aceste cuvinte ar fi fost uitate, murind a doua oară! Tot respectul nostru pentru ziariștii care au folosit aceste citate, oferindu-ni-le! Tot respectul pentru această muncă de educare zilnică pentru cei care nu mai au timp sau nu mai pot să citească nici măcar un ziar, dar încă pot să mai citească și să citeze dintr-o carte! Aceștia pot însă să citească măcar un calendar sau câteva file dintr-un ziar, o rețetă culinară, un sfat medical, sau un cuvânt de spirit!

(Îmi cer scuze, eu G.I., dacă unele cuvinte și fraze de spirit le citez pentru a doua oară. Judecați și dumneavoastră atunci când va fi cazul, dacă a meritat sau nu!)

- „Toată lumea se plânge că n-are memorie dar nimeni nu se vaită că nu are logică.”

(La Rochefoucault)

- „Nimic nu este mai scump decât ceea ce primești pe gratis!” (Proverb japonez)
- „Dilema este o situație în care, orice variantă ai alege, ești găsit în neregulă.” (Cicero)
- „Nu folosi o spadă ca să-ți vânezi musca de pe căciulă.” (Lao Tze)
- „Majoritatea oamenilor sunt de acord cu cel care-și ține gura.” (Universal!, G.I.)
- „Secretul fericirii nu este să faci ceea ce-ți place, ci să-ți placă ceea ce trebuie să faci!”
(James M. Barrie)
- „Leneșul are întotdeauna chef să facă ceva, dar începând de mâine!” (Vauvergnaudes)
- „Viața poate fi înțeleasă numai privind înapoi, dar trebuie trăită privind înainte.”
- „Fidelitatea este o virtute caracteristică celor care sunt pe cale de a fi trădați.” (Ambrose Bierce)
- „A învinge fără primejdie înseamnă a triumfa fără glorie.” (Corneille)
- „Fiecare gând este o sămânță. Dacă plantezi poame acre, nu te aștepta să culegi fructe dulci!”
(Bill Meyer)
- „Râsul e ca ștergătorul de parbriz: nu oprește ploaia, dar îți permite să îți vezi de drum!”
(Jeanne Wasbro)
- „Oboseala și lenea au aceleași simptome.” (Bissane de Soleil) Și acum câțiva români:
- „A filozofa înseamnă a încerca să răspunzi cu mijloace supermature la întrebări pe care și le pun copiii.” (Lucian Blaga)
- „Cărui bărbat nu-i plac femeile? În primul rând, le iubești pentru farmecul lor și în al doilea rând le iubești pentru că fac oameni.” (Petre Țuțea)
- „Ca să fii Prometeu, nu e suficient să te doară ficatul!” (Valeriu Butulescu)
- „Și eu sunt prost! Dar când văd pe altul și mai prost, râde inima în mine! (Anonim)

MATERIALE DIN CALENDARELE DE PE VREMURI - UMOR ȘI CUVINTE DE SPIRIT!

De-ale lui Mark Twain

● 1. Vorbind despre America: „Din marea bunătate a Domnului, în țara noastră avem aceste trei lucruri nespuse de prețioase: Libertatea cuvântului, libertatea conștiinței și prudența de a nu practica nici una dintre ele!

2. În cursul unei conferințe în care spusese deja destule rele despre femei, Mark Twain a fost întrerupt la un moment dat de o auditoare indignată: „Puteți să-mi spuneți, domnule zeflemist, ce ar deveni bărbații într-o lume fără femei?” ... „Mai întâi, fericiți, doamnă, apoi rari, din ce în ce mai rari!”

3. „Întotdeauna regret greșelile pe care le fac”, i se plângea un prieten lui Mark Twain, Acesta îi răspunse: „Greșelile nu trebuie nicidecum regretate, căci asta ar face doar să ne amintim mereu de ele! Greșelile săvârșite trebuie pur și simplu uitate!”

4. Plimbându-se prin fața unui cimitir, umoristul Mark Twain vede un grup de ingineri care făceau măsurători împreună cu câțiva muncitori, discutând despre ridicarea unui zid, dat fiind că gardul de nuiele existent părea insuficient. „Vreți să ridicați un zid?” întrebă Twain. „Dar mi se pare absurd, din moment ce cei ce stau înăuntru nu pot ieși, iar cei ce stau afară n-au nici un fel de dorință de a intra înăuntru!”, zise Mark Twain.

5. Sfaturi date de Mark Twain secretarului său în legătură cu vizitele neaveniților: „Dacă e

un oarecare, pașnic, îi spui pur și simplu: „-Domnul Twain nu e acasă!”

Dacă dă buzna un impertinent, îi explici: „-Adineauri a ieșit! Dacă o iei repejor pe scări, îl prinzi din urmă!”

6. Mark Twain a scris odată un articol de o rară violență împotriva unui om de afaceri! Acesta se termina cu cuvintele: „Mister S... nu merită să fie nici măcar scuipat.”

Dat în judecată, Twain a fost silit să retracteze. El a retractat astfel în același ziar: „Am declarat zilele trecute că Mister S..., nu merită să fie nici măcar scuipat! Prin aceasta, retrag cele scrise și declar contrariul. Mister S... merită!”

7. Un curios a vrut să-i fure lui Mark Twain secretul longevității și a obținut următoarea rețetă personală:

- Există o singură cale pentru a-ți păstra vreme îndelungată sănătatea: să mănânci ce nu ai poftă, să bei doar ce nu-ți place și să te îndeletnicești cu treburi de care ai prefera să fii scutit!

- Mark Twain era în vizită la un pictor. Pe șevalet se afla un tablou abia terminat. Pictorul îl invită să-i spună dacă îi place. Twain îl privi, apoi începu să-l critice mai ales pentru faptul că norii sunt pictați cu prea multă voluptate. Se înfierbântă și, ca să dea și mai multă greutate cuvintelor sale, își trecu mâna peste tablou.

- Atenție, strigă pictorul, pânza e încă umedă!

- Nu-ți face griji replică Twain, port mănuși!

- Când era copil, după ce a lipsit odată de la școală, Mark Twain a primit de la tatăl său vreo două la spate.

Ca să-l consoleze oarecum, dar și să dea greutate morală pedepsei, acesta i-a spus:

- Fiule, să nu crezi că pe mine nu mă doare că trebuie să te lovesc.

- Cred că te doare... dar cu siguranță nu în același loc! răspunse Mark Twain.

- Rugat insistent de un individ ca să-i dea o scrisoare de recomandare în vederea angajării la o familie bogată, Mark Twain a așternut următoarele: „Dragă prietene, ți-l trimit pe domnul X. Rezolvă-i problemele pentru care vine sau omoară-l! Îmi e tot una! Dacă te hotărăști să-l omori, anunță-mă, ca să-i înștiințez familia, Mark Twain.”

Și acum, câteva replici remarcabile ale unor scriitori francezi

- Voltaire ședea odată la masă cu regele.

- Spune-mi o anecdotă, Voltaire!, porunci regele cam amețit de vin.

- Azi sunt prea prost pentru așa ceva, răspunse Voltaire supărat.

- Ei, drăcie, se înfurie regele, m-ai auzit pe mine spunând: „Azi nu pot să domnesc, pentru că sunt prea prost?”

- Din nefericire, nu, maiestate, răspunse Voltaire cu aerul cel mai serios din lume.

- În cursul unei dezbatări aprinse, un profesor l-a făcut idiot pe Voltaire. Marele filozof, în loc să protesteze vehement, i-a spus cu calm:

- Domnule profesor, până acum v-am considerat un om deștept. Se pare că ne-am înșelat amândoi!

- Se iscase o controversă cu privire la vârsta lumii.

Fu întrebat și Voltaire, ce părere are în această problemă.

- Habar n-am, răspunse, ceea ce vă pot spune e că privesc lumea ca pe o bătrână care cochetează mereu ascunzându-și vârsta!

- Când autoritățile elvețiene au dat ordin ca întreaga operă filozofică a marelui Rousseau să fie arsă, Voltaire s-a grăbit să-i scrie: „Deși nu sunt de acord cu nimic din ceea ce afirmi, voi apăra până la ultima suflare tot ce crezi! Fără a fi deopotrivă de puternici, toți cetățenii trebuie să fie deopotrivă de liberi!”

- Matisse pictase tavanul dintr-un palat nou al unui mare bancher. În ziua inaugurării, o doamnă, după ce examinase opera, stânjenită, îl întreabă pe pictor:

- Maestre, ce anume reprezintă pictura aceasta pentru dumneavoastră?

- Pentru mine, cinci sute de mii de franci, doamnă! îi răspunse Matisse.

- Odată, Victor Hugo călătorea în străinătate.

La frontieră, un jandarm îi completa biletul de liberă trecere:

- Cu ce vă îndeletniciți?

- Scriu, răspuse Hugo.
- V-am întrebat în ce fel vă obțineți mijloacele de existență!
- Cu pana, îl lămurii scriitorul.

Iar jandarmul, deplin lămurit, își notă constiincios în formular: „Victor Hugo, negustor de pene”.

● Balzac era mereu cu dificultăți financiare și, în special, când a devenit și editor. Spunea însă, cu umor, că două cărți l-au salvat: „Arta de a plăti datoriile și de a satisface creanțele fără a scoate un franc” și „Arta de a nu mânca niciodată la tine acasă și de a deajuna întotdeauna la alții.”

● Honoré de Balzac iubea viața frumoasă. Când un unchi bătrân și zgârcit a murit, lăsându-i o mare moștenire, Balzac a comunicat vestea astfel: „Astăzi, la ora 5 dimineața, unchiul meu și cu mine am pășit într-o lume mai bună!”

● Dumas și Balzac se certaseră. Într-o zi, întâlnindu-se într-un cerc de prieteni, Balzac îi spune:

- Dacă într-o zi, am să constat că sunt prost, am să încep să scriu piese de teatru!
- Poți să și începi!, îi replică Dumas.

● La premiera uneia din piesele fiului său cineva îi spune lui Dumas-tatăl:

- Cred că și dumneata ai în parte un merit!
- Numai în parte? Mi se pare că principalul merit e al meu! Eu sunt autorul autorului!

● La moartea lui Boileau, înmormântarea a fost atât de grandioasă și atât de numeroși cei ce-i urmau carul funebru, încât o femeie din popor exclamă:

-Ia te uită ce de prieteni a avut omul acesta! Și când te gândești că cineva mi-a spus că n-a scăpat nimeni de gura lui, că despre fiecare găsea de spus câte ceva! Și nu neapărat de bine!

● Francezul Jean Rigaux a dat următoarea definiție omului de geniu: „Omul de geniu este acela care reușește să-și convingă patronul să-i mărească leafa, iar pe soție să-i lase lui acest spor!

● Baudelaire, celebrul autor al volumelor „Florile Răului” (Les fleurs du mal), a fost întrebat de o vanitoasă și vârstnică doamnă, căreia toată lumea îi făcea complimente:

- Câți ani îmi dați, maestre?

Poetul îi răspunse ușor sarcastic:

- De ce v-aș mai da și eu, din moment ce aveți deja atâția?!...

● Rabelais când era la Roma cu cardinalul du Bellay a fost admis în prezența Papei.

Cardinalul s-a aplecat să sărute vârful pantofului Papei și Rabelais, când a văzut gestul cardinalului, a ieșit din cameră. Întrebat mai târziu de cardinal din ce motiv a părăsit camera unde era Sanctitatea Sa, Rabelais a răspuns:

- Eram stânjenit. Dacă dumneavoastră, stăpânul meu, cardinalul Bellay i-ați sărutat pantoful, ce naiba mai puteam eu săruta?

● Daudet schimbase mai multe vorbe violente cu Albert De'lpit. A doua zi, un prieten comun veni la Daudet cu următorul bilet, din partea lui De'lpit: „Am cea mai mare admirație față de talentul dumitale de scriitor, dar nu pot să-mi exprim aceeași admirație față de caracterul dumitale”. Daudet, folosind aceeași filieră-i răspunse: „Pentru mine este exact invers”.

● Alphonse Allais, celebrul autor de proze de umor negru, supranumit și „pirotehnistul umorului”, obișnuia să răspundă astfel numeroșilor săi creditori. „Stimate domnule, vă aduc la cunoștință pe această cale că în fiecare lună pun într-o pălărie toate facturile creditorilor mei și o plătesc pe cea care iese la sorți. Vă înștiințez în modul cel mai serios că dacă veți continua să mă plicisiți cu insistențele și intervențiile dumneavoastră veți fi omis din oficiu la tragerea următoare. Al dumneavoastră, Alphonse Allais.”

● O duduie i se destăinuie lui Jean-Louis Forain:

- Maestre, la ultima ședință, în timp ce-i pozam pictorului pe care mi l-ați recomandat, acesta se amuza desenând o cămilă...

- Și măcar semăna? întrebă celebrul desenator.

● Cortot dădea lecții de pian unei domnișoare de familie bună, plină de ifose și atotștiutoare. Odată ilustrul pianist o întrebă:

- Dumneata știi măcar câte simfonii a scris Beethoven?

- Cum să nu!, răspunse ea cu un aer de superioritate, trei: Eroica, Pastorală și a Noua!

● Celebrul umorist Tristan Bernard a fost invitat într-o seară de o doamnă în loja sa, de

la operă. De-a lungul reprezentației gazda sa nu încetă să vorbească. În momentul în care ieșeau, doamna îi mulțumi de a fi venit și adăugă:

- Sper că veți accepta să fiți din nou invitatul meu. Chiar vinerea viitoare! Se joacă Carmen!
- Cu plăcere, în Carmen nu v-am auzit niciodată! răspunse Bernard.

● Elmyr de Hory era la vremea lui un pictor reputat în confecționarea de falsuri după clasici, Matisse, Picasso, Degas etc. Într-o zi el le povestea amicilor lui: „Dentistul meu a avut îndrăzneala să-mi spună că i-am vândut un fals Duffy! Atunci i-am răspuns „Dragul meu, tu ai cel mai puțin drept dintre toți să te plângi! Ce, eu ți-am făcut vreun reproș că mi-ai pus dinți falși?”

● În timpul unei serate muzicale, oferită prietenilor în palatul său din Paris, bătrânul conte Primoli făcu această observație plină de ironie: Contesa, soția mea, vrea neapărat să cânte „Sonata lunii”. S-o ascultăm, vă rog! Apoi vom păstra cu toții un moment de reculegere pentru ca nemuritorul Beethoven să ne ierte!

● Jean Cocteau îi povestea unui prieten despre un individ foarte avar cu soția lui, căreia, ca să nu-i dea bani, îi spunea mereu că banii au microbi. Dar la rândul ei, soția, mai vicleană chiar decât soțul ei, răspundea: „Nu avea grijă, banii dispar atât de iute din mâinile mele încât nu au când să-și lase microbi!”

● Rafinatul Cocteau, cult, talentat, dar adept al unei vieți libere, neîncătușate de prejudecăți, și-a atras multe clevetiri asupra sa, mai mult sau mai puțin justificate. Într-o bună zi, el fiind la curent cu malițiozitățile născocite pe seama lui, suspină adânc și apoi spuse:

- Au creat din mine un personaj căruia m-aș feri să-i strâng mâna!

● Francoise Mauriac care l-a criticat dur pe Jean-Paul Sartre într-un săptămânal literar amintea ceea ce Rivarol spusese odată despre acesta:

- Ideile lui seamănă cu geamurile înghesuite în coșul unui geamgiu: luminoase fiecare în parte și obscure toate laolaltă!

Alte replici spirituale adunate în decursul timpului, de la diferite popoare, personalități și din diferite vremuri:

● Se duce un redactor la Ernest Victor Mașek la teatru și-i solicită un interviu pentru ziarul la care lucra; Mașek l-a întrebat: „La ce pagină, la PersoNULITĂȚI?!”

● - Domnule Rafke, îi spune la ureche clientului său patronul unui magazin de artă, tabloul pe care îl cumpărați nu este o pictură veche! Și nu merită suma! Rafke i-a răspuns:

- Nu face nimic, bătrâna mea nu se pricepe!

● Primind la atelierul său vizita unui Principe, se întâmplă ca Tizian să scape penelul din mână. Suveranul s-a aplecat și i-a dat-o spunând: „Un artist ca Tizian merită să fie servit de un Cezar!”

● Zambaccian, cunoscut colecționar de artă, poseda și o mică fabrică de textile.

- Cât te-a costat Matisse? îl întreabă la cafenea Tudor Mușatescu.

Zambaccian a rostit atunci o cifră de-a dreptul impresionantă, cam în jurul a unei jumătăți de milion.

Tudor Mușatescu a făcut repede socoteala și a spus cu admirație:

- Asta înțeleg și eu pasiune... să dai zece mii de metri de stambă pe un metru... de pânză!

● Cu talentul lui de avocat pledant, Ionel Teodoreanu reușește să câștige un proces foarte dificil. Clientul său, oarecum stânjenit, i se adresă:

- Domnule avocat, nu știu cum să vă mulțumesc...

La care mucalitul de Teodoreanu, mai în glumă mai în serios, îi răspunse:

- Mă surprinde asemenea dilemă de când fenicienii au inventat moneda!

● La examen, la conservator, o candidată cânta:

- „Când vine el îmi piere gasul...”

Rossini care asista, a intervenit:

- Să vie el! Să vie cât mai repede!...

● Cineva l-a întrebat pe Rossini:

- Maestre care este cel mai mare muzician al lumii?
- Beethoven.

- Și Mozart? întrebă interlocutorul.

Atunci Rossini completă:

- A, Mozart! El, el este singurul!

● Un compozitor s-a prezentat la Rossini cu un manuscris. În timp ce-l asculta, Rossini își scotea la fiecare trei minute pălăria și o puneă apoi la loc pe cap!

- Vă este prea cald? îl întrebă compozitorul.

- Nu, răspunse Rossini. Dar obișnuiesc să-mi scot pălăria când întâlnesc o veche cunoștință și sunt atâtea în manuscrisul („compoziția”) dumitale!...

● Când Michelangelo îl cunoscă pe fiul pictorului Francia, văzându-l cât era de frumos, nu se abținu să nu exclame: „Tatăl tău se dovedește mult mai bun artist în crearea figurilor vii decât a celor pictate!”

● Hugo Wolf, deși un îndârjit adversar al muzicii lui Brahms, entuziasmat totuși de una din simfoniile acestuia, îi scrisese un articol deosebit de elogios. Brahms, auzind de articolul lui Wolf, zâmbi și exclamă: „Fantastic, nici în dușmani nu poți avea încredere! Până mai deunăzi mă înjura cât putea de vehement, și astăzi mă laudă!”

● - Spuneți-mi, maestre, e adevărat că dacă m-am însurat într-o vineri trebuie să fiu nefericit toată viața?

- Bineînțeles! De ce ar trebui oare ca vinerea să facă excepție de la regulă?, a răspuns G.B. Shaw.

● Într-o seară, la teatru, B. Shaw se apropie de un individ care-i fluiera piesa, în timp ce ceilalți aplaudau.

- Vi se pare oribilă comedia mea, nu?

- Oribilă! răspunse acesta.

- Chiar dacă eu aș fi de părerea dumitale, mă întreb ce-am face noi doi împotriva părerii unei săli întregi? îi răspunse Bernard Shaw.

● Într-o zi veni acasă la Oscar Wilde un (alt) Lord care se dedicase literelor, dar fără pic de succes, nici de public, nici de presă. El îl întrebă pe Wilde:

- Ce pot face împotriva unei conspirații a tăcerii?

- Singura soluție, după mine, îi răspunse spiritualul Wilde, este să luați parte la această conspirație!

● Patrick O'Hara comandă unui pictor cu renume un tablou cu tema: „Adam și Eva”.

- Înainte sau după ce Adam a mâncat mărul?

Patrick O'Hara ezită o clipă, apoi zise:

- Nu s-ar putea chiar în timpul în care-l mânca?

● Romancierul american Sinclair Lewis a primit o scrisoare de la un tânăr care solicita postul de secretar, scriind printre altele: „Sunt gata să fac totul. Și când zic totul, înțeleg orice”. Sinclair Lewis îi răspunde: „Nu am nevoie de secretar. Soția mea se ocupă de tot. Și când zic de tot, înțeleg foarte bine, totul!”

● David Hume, care nu mai reușea să termine de scris „Istoria Angliei”, exclamă furios într-o zi: „Renunț la scris din patru motive: sunt prea bătrân, prea gras, prea leneș și prea bogat”.

● Cunoscuta scriitoare Agatha Christie nefiind deloc fascinantă ca prezență fizică, era în schimb plină de spirit. Când cineva o întreba de ce se căsătorise cu un arheolog, ea răspunse imediat: „L-am ales foarte bine, deoarece pe măsură ce voi îmbătrâni, el mă va găsi tot mai frumoasă, tot mai interesantă și tot mai prețioasă!”

● Încercând să arate ce mare diferență există între „nenorocire” și „calamitate”, celebrul om de stat britanic Disraeli oferă un exemplu grăitor: „Dacă domnul Gladstone (oponentul său de altfel) ar cădea în Tamisa, ar fi o nenorocire, dar dacă l-ar scoate cineva de acolo, atunci asta ar fi cu adevărat o calamitate!”.

● Întâlnindu-l pe Samuel Johnson, după ce acesta tocmai își publicase faimosul său „Dicționar al limbii engleze”, două doamne din înalta societate i-au elogiat opera, felicitându-l mai ales pentru că a omis cuvintele nedelicate, grosolane, vulgare, precum și oricare altele similare acestora.

- Dar bine, dragele mele, replică Johnson, asta înseamnă că dumneavoastră le-ați căutat?!

● Frederic cel Mare al Prusiei a oferit o decorație unui locotenent al armatei sale,

- Maiestate, a spus tânărul plin de sine, pot accepta decorația doar pe câmpul de luptă!
- Nu te prosti, i-a răspuns suveranul. N-o să încep pentru dumneata un nou război.

● Hemingway, mare amator de curse de cai, lăuda față de un prieten inteligența animalului respectiv: „Este de o sută de ori mai inteligent decât noi! Vrei o dovadă?! Oamenii își ruinează averi pariindu-le pe cai, dar ați văzut voi vreodată un cal pariind pe un om?!”

● Rudyard Kipling avea oroare de autografe și rareori dădea curs cererii acestora. Un individ mai insistent i s-a plâns scriitorului într-o scrisoare: „V-am scris de cinci ori cerându-vă autograful, fără succes! Am auzit că primiți cinci dolari pentru fiecare cuvânt pe care-l scrieți; alăturat veți găsi 5 dolari! Trimiteți-mi un singur cuvânt”! Kipling i-a scris scurt: „Mulțumesc!”

● Cunoscutul autor de romane polițiste Edgar Wallace își scria operele cu o rapiditate surprinzătoare. Într-o zi, cineva din Italia îl căuta la telefon. Secretara ridică receptorul și răspunse: „Îmi pare rău, domnule, dar nu se poate vorbi cu mister Wallace. Abia a început un nou roman!” „Nu-i nimic, aștept la telefon până când îl termină!”, răspunse acesta.

Umor britanic și scoțian

● La ora de psihologie, elevii trebuiau să scrie o lucrare cu tema: „Ce este lenevia?”. Sean O'Brien predă caietul după numai câteva minute. Intrigat, profesorul îl deschide, dar nu găsește decât foi goale. Abia pe ultima pagină, jos, sta scris cu caractere mici: „Asta-i lenevia!”

● McGregor moare. Văduva ridică o piatră funerară cu inscripția: „Odihnește-te în pace!” Apoi află că decedatul și-a lăsat toată averea bisericii. Drept care pune să se graveze încă un rând: „Până vin la tine!”

● Doi scoțieni ies de la Operă.

- Măi, tâmpitule, spune unul dintre ei, tu ești normal? Să-i dai un bacșiș așa de gras garderobierei?

- Da, dar nu vezi ce haină grozavă mi-a dat?!

● Soția lui McTavish discută cu soția lui McCornick:

- Uite ce evantai frumos am! E ca și nou. L-am primit acum zece ani, ca dar de nuntă. Știi de ce e așa? Îl mișc foarte, foarte încet, să nu se strice!

- Al meu e și mai bun. Soțul meu nu-mi dă voie să-l mișc deloc. Îl țin deschis în față și dau repede din cap, în dreapta și-n stânga!

● Într-o zi, un scoțian merge să joace golf cu băiatul său. Cum ajung la teren, îl întreabă pe băiat:

- Știi să găsești mingile rătăcite?

- Bineînțeles, răspunde băiatul.

- Atunci adu repede una ca să putem începe!

● Doi tipi stăteau de vorbă.

- Băi, nu mai știu cum se zice: funicular sau furnicular?

- La ce? (Nota G.I.: Întrebat dacă aude ceva, surdul a răspuns scurt: „Să aud, ce?!”)

● La o brutărie în Scoția:

- Aș dori o pâine de un kilogram. Cât costă?

- Opt pence, răspunde brutarul. Poftim!

- Dar pâinea asta este mai ușoară, spuse scoțianul, cântărind-o în mână.

- Nu-i nimic răspunse brutarul impertinent. O să fie mai ușor de cărat!

- Poftim banii, zise clientul, aruncând pe tejghea șase pence.

- Nu sunt suficienți! Mai trebuie!

- Nu-i nimic, o să fie mai ușor de numărat! îi spune scoțianul.

● Doi scoțieni călătoreau cu avionul. La un moment dat, se aude un zgomot cumplit, motoarele se opresc și se aude căpitanul în difuzoare:

- Stimați călători, avem o problemă gravă cu avionul sper că voi găsi un loc pentru o aterizare forțată! În orice caz vă rog să nu intrați în panică... etc. etc. La care unul din scoțieni izbucnește în plâns. Celălalt se uită mirat la el și-i replică: „De ce plângi? Doar nu e avionul tău!”

● Intrigată, soția îi spune șoptit bărbatului:

E trecut de miezul nopții și tânărul McGregor e încă în salon cu fiica noastră! Ea stă pe genunchii lui și nici măcar nu au aprins lumina de când s-a înnoptat!

- Să știi că îmi place flăcăul! Economisește curentul electric și folosește un singur scaun

în loc de două!

● Într-o distilerie din Glasgow, un muncitor vine în goană la patron:

- Șefu', nenorocire! McGregor a căzut în butoiul cu whisky!

- Cumplit! S-a înneecat?

- Până la urmă, da.

- Cum adică, „până la urmă”?

- Adică a mai apucat să scoată capul de trei ori, cerând de fiecare dată câte o măslină!

● Un scoțian se întoarce acasă cu un coșuleț plin cu căpșuni. Scoate o căpșună, o dă fiului său și-i spune: „Ține, fiule! Și celelalte au același gust!”

● Un scoțian emigrează în America. După 10 ani, se întoarce în Scoția să-și vadă rudele. Spre uimirea lui, constată că toți bărbații din familie purtau barbă!

- Ce-i cu bărbile astea la voi, v-ați călugărit cu toții, sau a apărut o nouă modă în Scoția?

- Nici una, nici alta! Se pare însă că ai uitat că atunci când ai plecat în America ai luat cu tine și briciul!

ARTIFICII sau AFORISME ale unor oameni celebri

● Nepotul meu, prințul Carol, (adăugăm: viitorul rege Carol al doilea), a devenit un adevărat român: înjură și face datorii! CAROL I

● Moartea nu înseamnă nimic, dar să trăiești învins și fără glorie înseamnă să mori din nou în fiecare zi! NAPOLEON

● Cruciadele au costat Europa mai mult de 2 milioane de locuitori! VOLTAIRE

(Noi, G.I., întrebăm: S-a întrebat oare vreodată cineva în Europa cât au costat cruciadele Asia și Orientul Apropiat? Câte victime? Și ne mai mirăm că arabii și evreii detestă cruciadele?!)

● Nu mă pot lipsi de fericirea de a crede între-o viață viitoare! Eu cred că sunt morți chiar și pentru această viață, aceia care nu cred în viața viitoare! J.W. GOETHE

● Să te naști, să trăiești și să mori în aceeași casă! SAINT-BEUVE

● Fără somn și uitare, până și în veșnicie omul ar fi cea mai nenorocită ființă din întregul Univers! IMMANUEL KANT

● Iubesc atât de mult Germania, încât mă bucur că nu există și un al doilea exemplar! Francois MAURIAC

● Dacă sufletul tău e în bună stare, ai tot ce-ți trebuie ca să fii fericit! PLAUT

ÎNVĂȚĂTURI ȘI ÎNVĂȚĂMINTE ÎNDIENE din INDIA BRAHMANICĂ

1. Pe cel ce știe, dar nu știe că știe, trezește-l! E un adormit!

2. Pe cel ce nu știe, dar știe că nu știe, învață-l! E un ignorant!

3. Pe cel ce știe, și știe că știe, urmează-l! E un învățător!

4. Pe cel ce nu știe și nu știe că nu știe, iubește-l! E un prost!

5. Pe cel ce nu știe, știe că nu știe dar vrea să știe, pune-l să învețe! E un ucenic!

6. Pe cel ce nu știe, nu știe că nu știe, nu-l interesează nimic, și nici nu vrea să învețe, ocolește-l! Iar dacă nu vrea să asculte și devine periculos, ucide-l!

7. Pe cel ce nu știe, dar știe că nu știe, și nici nu vrea să învețe, școlește-l! E tot un prost!

8. Pe cel ce nu știe dar nici nu vrea să învețe, și nici nu-i pasă de nimic, evită-l! E un nesimțit!

9. Pe cel ce nu știe dar vrea ca nici ceilalți să nu știe și-i împiedică să învețe, îi împiedică să știe sau vrea să le facă rău, ucide-l! E un om periculos! (Culese și reformulate de mine, G.I.)

● Comentariul nostru, G.I.: Și fii atent:

- Orice-ar fi bun dar gustos, e nesănătos!

- Orice-ai face, ideatic sau carnal, e ilegal!

- Amorul ascuns, e imoral! Amorul pe față e periculos!

Vă rugăm să complectați dumneavoastră, din propria experiență, ce comentarii nesfârșite se mai pot face pe aceste teme! Succes!

● Pentru mulți (destui) idoli sunt veșnici! (Nemuritori!)

Pentru alții, zeii, și pentru toți sunt Dumnezeu! Orice aș spune eu! Și Veșnicia!

Trebuie să te simți depășit, umil, și umilit! Ce frumoși sunt zeii, cât de perfecți! Cât de organizate și reușite sunt toate!

Te întrebi: Ce scop au toate? Și ce rost? Dacă se poate!

Când veți înțelege câte ceva din toate astea, explicați-mi și mie! (G.I.)

● Am fost întrebat: Într-un cuplu care dansează, cine este mai avantajat?

Am răspuns imediat: Bărbatul! Fiindcă el stă lângă o reprezentantă a jumătății frumoase a omenirii, pe când dânsa e nevoită să danseze și cu cine vrea și cu cine nu vrea, și chiar cu dracul! (G.I.)

● **Canibalul se mărturisea:** Când m-am însurat cu nevastă-mea, era atât de dulce și mi-era atât de dragă, încât îmi venea să o mănânc, nu alta!

Deceniile au trecut și canibalul și-a continuat mărturisirea: Îmi venea s-o mănânc... și tare rău îmi pare că n-am mâncat-o atunci!

MINI-FABULE CU... O MAIMUȚĂ!

De Stelian Filip, publicate în „România Mare”

IPOSTAZA-NTÎI

O maimuță

Fu lăsată

Într-o cameră

(Sau tindă!),

Și zărindu-ți

Prima dată

Mutrișoara

'Ntro oglindă,

Zise

Scărpinându-și

Țeasta:

- Cine-o fi

Și sluta asta?!

IPOSTAZA A DOUA

Maimuța

Se privea

În oglindă,

Neștiind

Că e ea,

Și gândea:

- Asta n-are

Nici pic

De rușine!

Uite cum

Se strâmbă

Și rânjește

La mine!

Comentariu G.I.:

Privindu-se-n oglindă

Oricine poate să pretindă

Că maimuța asta seamănă foarte bine,

Comentariul meu, G.I.:

Dacă ne privim mai bine

Și nu ne e rușine

Suntem tu și cu mine!

... Și cu tine și cu mine!

Din REFLECȚIILE LUI EFIM TARLAPAN, Chișinău

● În țara cu sftnici răi, împăratul ar trebui să fie surd!

● Cine se bizuie pe noroc, trăiește la întâmplare!

● Cotropitorii sunt ca violatorii. Pot cuceri trupul țării, dar nu și sufletul ei.

● Precursorul care nu lasă urme, are posteritatea rătăcită!

● Luna provoacă iubire, bezna concepe copii, iar Soarele îi crește!

● Cel mai mare șomer al Europei este Sisif - Basarabeanul, căruia străinii i-au luat și Muntele și Bolovanul!

● E prosper turismul din (sau în) țara în care se discută și Gusturile, și Dezgusturile!

● Fusta sexului frumos a fost, este și a rămas mereu interminabilă! În trecut, de sus în jos, iar în prezent, de jos în sus!

● Coroana, fie ea și de spini, e pentru cap! Tronul, fie el și de aur, e pentru fund!

● Adevărata Istorie constă în reproducerea fidelă a trecutului, nu numai în povestirea lui!

● Absența naște bârfe!

● Gura lumii nu are limbă de ... stat!

● De când slavii și alte minorități venetice fac parte din geografia noastră, Istoria ni-i tot mai săracă!

● Uneori, și imaginația poate fi extrem de periculoasă! Atacul cu aeronave al Turnurilor Gemene americane a apărut, mai întâi, în imaginația cuiva...!

● Ajuns la capătul zilelor, mi-aș dori un scurt popas. La Casa de Schimb a Vieții, să schimb somnul morții pe insomnie...

Repetăm: Acestea sunt unele din reflecțiile lui *Efim Tarlapan* din Chișinău!

De aici reluăm NOTELE ZILNICE

● Marea este o doamnă căreia trebuie să-i acorzi tot respectul; ea este marea mamă a femeilor văduve! (Dicton al marinarilor bretoni) Vechii greci spuneau:

Oamenii sunt de trei feluri: Cei VII, cei MORȚI, și cei DE PE MARE!

Adăugăm noi: Fiindcă despre cei de pe mare nu se putea spune niciodată dacă mai sunt printre cei vii, sau printre cei morți!

● Adevărata civilizație înseamnă că oamenii se străduiesc reciproc să-și facă viața mai plăcută prin gingășie sufletească, printr-o atenție deosebită, prin fapte dezinteresate, prin

tot ce nu poate fi înregistrat dar are o mare valoare! În viață, doar când vine vremea, îți dai seama că timpul și banii nu au, de cele mai multe ori, nici o importanță și că ceea ce contează cu adevărat sunt doar oamenii și relațiile pașnice și de bună conviețuire între oameni!

(Comentariul meu, G.I., la un studiu despre camaraderie al scufundătorului profesionist Rebikoff)

Și acum, un număr de opinii, comentarii și proverbe despre **ADORATELE MELE FEMEI**, unele delicioase, altele ticăloase, așa cum le-am întâlnit eu, G.I., în literatură:

● Femeia e ca un sac cu făină; dacă o bați, se scurge toată făina, și rămân numai tărâțele!
(proverb rusesc)

● Femeia nebătuță e ca pomul roditor din care nu culegi roadele!
(proverb din Europa de Est)

● Pe scurt: Femeia nebătuță e ca pomul nescuturat! (proverb rusesc)

● E bine să-i mai dai femeii și câte-o scatoalcă, chiar dacă tu nu știi de ce! Știe ea!
(proverb România, Oltenia)

Cu asemenea concepții și opinii, nu e de mirare că femeile s-au răsculat! (G.I.)

Ar fi fost mai greu de explicat și de neînțeles să nu se răskoale!

Bine că, se pare, vremurile acestor opinii au trecut, dar fără a dispărea definitiv. Sunt destui incapabili, impotenți, ignoranți și idioți care cred că pot afișa câte ceva din ele! (G.I.)

● Voi încheia aceste câteva rânduri și idei cu mirarea unui om comun, cam bădăran, care observând că un profesor (sau medic, scriitor, sau savant al elitei intelectuale, cum vrei dumneavoastră!), mânca (sau bea, sau se delecta) cu o delicatessă, i-a spus acestuia, mitocanul vrând să fie și el cu orice preț „spiritual”: „Cum? Și geniile consumă asemenea specialități?” adresându-se respectivului.

Supărat puțin, cel care era considerat în derâdere drept geniu, i-a răspuns: „Credeti că delicatessile și bucatele de mai soi sunt preparate ca să se bucure de ele numai proștii?!”

La care mitocanul a suprasolicitat: „Chiar credeți că Dumnezeu a creat oamenii atât de deosebiți încât să poată fi calificați drept genii?”

Răspunsul interlocutorului a fost pe potriva minții agresorului:

„Dacă Dumnezeu nu i-ar fi apreciat și pe savanți, nu i-ar fi creat!

La care mitocanul devenind furios a exclamat:

„Eu aș zice că pe destui i-a făcut, mai degrabă, însuși dracul!”

„Se poate!” a replicat cel vizat. „Dar chiar dacă i-a făcut celălalt, adică Lucifer, el tot nu a reușit să creeze decât foarte puțini! Poate câte un geniu la sute de mii sau la un milion de locuitori! Dar sunt convins că nici acesta nu s-a ocupat și de dumneavoastră!”

Comentariul meu G.I.: Amin!

● *Din ACTUALITATEA CLASICILOR*: Boierul și țăranul

de D.D. Pătrășcanu (Tatăl lui Lucrețiu Pătrășcanu, text scris în anul 1918)

Tatăl meu se ocupa cu agricultura și iubea cu pasiune florile și albinele. Un frate al lui a rămas sătean până la moarte, purtând și haina omului de țară. Când eram copil, acest lucru alcătuia, pentru mine, unul din misterele vieții. Oricâteori îl vedeam pe unchiul meu, care venea rar pe la noi, mă uitam la dânsul ca la o ființă neînțeleasă, abătută de pe alte tărâmurii. Odată l-am întrebat: „Dacă ești frate cu tata, de ce îi spui „Cucoane Dumitrache”? Răspunsul lui, deși simplu, m-a umplut de o confuzie mistică: „Pentru că el e boier și eu țăran”. Cum s-a făcut această diferențiere, n-am înțeles niciodată în copilăria mea...

Reluăm *NOTELE ZILNICE*

● Un om disperat, aproape de a se repezi în calea unui camion, aude o voce subțirică: „Stai! Rămâi pe loc!” Și omul se oprește. Camionul trece ca o vijelie prin fața omului care întreabă mirat vocea: „Cine ești tu? De ce îmi dai sfaturi?!”, „Eu sunt ingerul tău păzitor! Care te-a oprit de la acte disperate! Și data trecută! Dacă vrei să mă vezi, uită-te în palma ta stângă!”. Și omul vede apărându-i o ființă de lumină în palmă!

Uimit o clipă, omul își revine și-și trănțește palma stângă peste dreapta, reproșându-i ingerului păzitor: „Și când m-am însurat, unde erai, ai?” (G.I.)

● Cu puțin timp în urmă, omul dăduse un Anunț la MICA PUBLICITATE:

„Pierdut soție! Cine a găsit, s-o ție!

Recompensă: soacră!”

● Un om bun primește de la Dumnezeu când ajunge în Rai ca răsplată să-și poată derula ghemul vieții; omul îl privește, se tulbură și începe să-l deruleze în sens invers! Mirat,

Dumnezeu îl întreabă: „Ce faci?! Te-ai făcut mai tânăr, ești adolescent! Dar asta nu e ghemul vieții tale, ci al șefului tău, pe care l-ai luat din greșeală!” Omul răspunde: „Nu e nicio greșală, Doamne! L-am făcut mai tânăr, l-am făcut adolescent, e doar un copil...” „Dar ce faci?!” se miră Dumnezeu: „Îl bag în pizda mă-sii, Doamne, că prea mi-a scos sufletul în cincizeci de ani de serviciu!” (G.I.: Și m-am gândit: Câți subalterni, soldați, muncitori și țărani, nu și-ar da și zece ani din viață ca să poată derula invers ghemul sau firul vieții șefului lor!)

● O glumă. Se zice că trei oameni buni au venit la Dumnezeu, ca să le spună ce va fi în viitor. Primul, un american, întreabă: „Spune-mi, Doamne, după atâtea războaie, Europa, Coreea, Vietnam, etc., și intervenții pe tot globul, după ce am realizat atâtea în industrie, în economie și în știință, o să apuc vreodată o vreme liniștită, fără războaie?”

La care, Dumnezeu care știe multe, îl privește cu milă și îi răspunde agale:

„Eheeei, tinere... N-apuci!”

Rusul Ivan, sătul de foamete, de lipsuri și de închisori, îl întreabă la rândul său pe Dumnezeu: „Spune-mi, Doamne, o să apuc eu vreodată o vreme de belșug în care să curgă din ceruri cârnați, șuncă, fripturi, fasole, făină, haine, ghete și tot ce ne lipsește? Să ne săturăm și noi odată din tot ce-ar fi putut produce Rusia asta mare, imensă!”

La care Dumnezeu, care știe multe și prevede și viitorul, îl privește și pe rus cu milă, și-i răspunde: „Eheeei, tinere... n-apuci!”

După care se apropie și românul care, sătul de atâtea cereri și promisiuni neonorate, de piedici, legale și ilegale, și de toate, întreabă:

„Spune-mi, Doamne, ... după atâta birocrație, reformă, furturi și corupție, și când te-astepti mai puțin... „reorganizare științifică”, o să apuc vreodată să văd cum fac românii și... reorganizarea științifică?”

La care Dumnezeu, care știe multe, se ia cu mâinile de cap, îl privește îngrozit, se îndepărtează ca un fum și îi spune oftând: „Vai, tinere! N-apuci!” (G.I.)

● O glumă din Orient, de pe interminabilele războaie internaționale: moldoveanul Șloim: „Măi, Ițic, rahatul pute?” La care Șloim îi răspunde: „Cum să pută, măi Ițic?!”

La care Ițic exclamă bucuros: „Vai ce bini! Credeam că sunt rănit!” (G.I., culeasă de)

● Se zice că prin anul două mii și cincizeci și ceva trecuți, la New York un american se adresează altuia: „Ce vești mai ai măi, Kim Ir Sen, de la frații noștri de la Moscova?”, la care „americanul” răspunde: „Măi Kim, numai vești bune! Conaționalii noștri, plecați cândva din China, au ajuns și acolo la conducere! Au refăcut industria, au refăcut economia Europei, și acum trec și în Africa!” N.n.: Știți care sunt cele mai des rostite cuvinte acum în lume (suntem încă în 2017!): Made in China! Știți că deja un miliard și jumătate din cei aproximativ șase miliarde de locuitori ai lumii sunt chinezi? (Pe baza unor recensăminte moderne!) N.n: China este deja cel mai mare atelier al lumii, are fonduri financiare cu care poate cumpăra Europa, poate trimite oricând sute de milioane de oameni ca să fructifice Africa, Europa (câtă a mai rămas!), Rusia (depopulată la 145 de milioane de oameni!), și pe urmă America de Sud și ce a mai rămas! Vestea mare: Numărul milionarilor în China a depășit un milion! - iunie 2011. (G.I.) „China este de ajuns de mare ca să poată suporta și două orânduiri sociale în același timp!”, se zice că ar fi afirmat cândva Ciu En Lai, secundul patriot și genial realizator al administrației lui Mao Tze Dun.

● „Încrederea nu se pierde decât o dată!” (Nicolae Iorga)

● Zicătoare săsească: „Mâncat bine, beut bine, dimineața sculat mort!”

Adăugăm zicătoarea românească: „Operația a reușit, dar pacientul a murit!”

● „Când eram mic, credeam că puța e numai pentru ca să faci pipi cu ea; acum sunt convins că numai la asta mai e bună!” (spunea un coleg de-al meu, G.I.)

● Am fost întrebat: „Care e deosebirea între un mort care a fumat sau băut și un mort care n-a fumat și n-a băut?” Am răspuns: „Mortul care n-a fumat e mai sănătos!” După cum doamna Sofia Ittescu spunea despre un moș care după 90 de ani se zbătea să adune avere: „Vrea să fie cel mai bogat mort din cimitir!”

● Fiind invitat să devin membru al unei Uniuni sau Societăți de Scriitori din România, am întrebat: Eu merg pe 85 de ani! Vreți să fiu cel mai deștept mort din cimitirul Ghencea? Că pe ceilalți i-au dus la Bellu! (G.I.) (Am repetat în cele de mai sus câteva din învățămintele cu privire la bătrânețe prezentate mai înainte, în pagina a cincea, fiindcă merită să cunoști marea și marile „valori” ale bătrâneții!)

● „Dumneavoastră, la reformă! A trecut timpul!” mi-a spus cineva. „Avea dreptate!”

● Mi-am amintit că și pe crucea unui irlandez mort la New York scria: „Aici zace John Jay, care a murit apărând Libertatea și Dreptatea, și a avut întotdeauna Dreptate! Dar nu a murit mai puțin decât dacă nu ar fi avut!” (Nota noastră: Țsta da, om îndărătnic! Cel mai îndărătnic mort din cimitir!)

● Adăugăm un catren „de actualitate” (G.I.), pe care l-am denumit: „*O veșnicie!*”:

Trăim ... o veșnicie..., de o clipă!

C-atâta ne e dat!

Apoi ne rătăcim în noaptea

Eternului cer înstelat!

● Frumusețea femeii

Nigra sum, sed formoza! (Adică: Sunt neagră, dar sunt frumoasă! spunea regina din Saba)

Și mi-am amintit de Tahitienele lui Gauguin, de polinezienele din Pacific, de madame Butterfly - japoneza lui Verdi, de Anna Karenina, de Primavera lui Botticelli, de gheise, de rusalce, de Ilenele noastre, de poloneze și de rusoaice care sunt considerate alături de românce, cele mai frumoase femei din lume, de Nudurile lui Tizian, de Contesa Walewska, de Elena din Troia pentru care s-a dus un război de zece ani, de Domnișoara Pogany a lui Brâncuși, și pe urmă de Eva, de Atena, de Afrodita sau Venus din Milo, de Lakshmi, Zeița Frumuseții din India, de Hera - mama zeilor, de Artemis, de Dalila și de Esther, de Astarteea sumeriană și de atotputernica zeiță egipteană Isis, care cucerise Imperiul Roman cu templele ei, iar dintre moderne, de Ava Gardner, Audrey Hepburn, Zaza Gabor, Marilyn Monroe, Ingrid Bergman, Gina Lollobrigida (descoperită de un regizor când avea 17 ani și mulgea vacile la țară!), Sophia Loren, Elisabeth Taylor, (numărul frumuseților feminine este de multe milioane și ne pare rău că nu sunt enumerate nicăieri! Mi-am amintit de soprana Angela Gheorghiu, de Maria Callas, de Haricléa Darclé, prima interpretă a Toscăi lui Verdi, de balerina Maya Plisețkaya (cea care nu se mulțumea niciodată cu un singur bărbat când făcea dragoste - sau cel puțin așa spun gurile afurisite!), de Nefertiti - regina Egiptului (adusă din Mesopotamia, de pe Eufrat, al cărei nume se traducea prin: Iată, Frumoasa Frumozelor, vine!), de Cleopatra, regina grecoaică a Egiptului, care a sedus doi împărați, pe Cezar al Romei, și pe Marc Antoniu al Orientului, de teribilele Ecaterine, țarine (împărătese) ale imensei Rusii, și de Elisabeta care a dus frontariile Rusiei din Germania până la Oceanul Pacific, și au avut cea mai bogată și cea mai mare țară și armată a timpului (secolul XVIII-XIX). La aceste Celebrități și Frumuseți se adaugă milioanele de alte frumuseți, tulburătoare și superbe din toată lumea, din toate timpurile și din toate țările! Le închin aici un imn și o odă, și îmi pare rău că nu pot să adaug atâtea frumuseți ale României care au devenit: Cea mai frumoasă actriță din Germania, Alexandra Maria Lara!, Cea mai frumoasă femeie prezentator de televiziune din Italia, Ramona Badeșcu!, Trei soții de vicepreședinți americani și ... adăugați dumneavoastră, fiindcă probabil le știți mai bine decât mine! Atât! (G.I.)

● POLITICA ZĂHĂRELULUI: „Într-o mână, în fața ta, ții și oferi zăhărelul, să se vadă!

Iar în cealaltă mână, ascunsă la spate, ții și ascunzi, bastonul!

Bazele politicii mondiale americane și engleze, care spunea:

„Guvernează ca și când dorești tot binele populației pe care o stăpânești! Dar pregătește-te și ține o armată ca și când te-ai aștepta la tot ce e mai rău!” Și au ajuns să stăpânească lumea. (G.I.)

● De la o emisiune științifică despre aviație:

- „Bombardierul supersonic american este de fapt numai o aripă fără fuselaj și fără coadă!”

- „Igor Sikorski, rus, este recunoscut ca inventatorul helicopterului”, dar:

- „Un profesor german inventează helicopterul cu două elice care se învârtesc în sensuri contrare, mult mai stabil decât predecesorul!”

- „O nemțoaică, Hanna Reitsch, a fost prima femeie pilot de război din Reich!” (Și din lume!)

- O româncă, Smaranda Brăescu, a fost primul pilot de război sanitar, din al Doilea Război Mondial! Ea făcea parte din „Escadrila albă”!

Americanca Amelia Earhart, a străbătut prima Oceanul Atlantic călătorind cu un avion, dar din nefericire a căzut pradă Oceanului Pacific, când a încercat același lucru și cu cel mai mare ocean al lumii!

Eu, G.I., nu m-aș opri niciodată să cânt și să laud meritele femeilor; din păcate, sunt cu totul

● Atunci când ești tânăr, ai tendința de a crede ceea ce-ți spun alții; la maturitate, înveți că nu ești nici la fel de bun, nici la fel de rău pe cât spun ei! Dacă înțelegi asta, ai numai de

câștigat. (George Clooney, actor)

Întâmplarea a făcut să fiu invitat să asist la o ședință a unui Cenaclu al Uniunii Scriitorilor care s-a ținut la Sala Dalles, și la care principalul vorbitor (sau exponat!) a fost inegalabilul Dan Puric. Mă prevăzusem cu un carnetel și am notat pe genunchi cu un pix, ca un student conștiincios, multe din ideile exprimate care erau pur și simplu semi-geniale! Îmi asum răspunderea să vi le expun și dumneavoastră:

● Furtuna ce vine dinspre Apus, pentru a o întâmpina pe cea din Răsărit, se întâlnește deasupra României! (Cu consecințe previzibile, și mai ales imprevizibile, complectăm noi, G.I.)

● Bătrânețea produce până la înmormântare o acumulare de decrepitudini și, prin compensație, o recădere în copilărie! (Am citat liber ce mi-am reamintit, G.I.)

● Basarabia este doar Moldova dintre Prut și Nistru.

● Harul Duhului Sfânt lucrează prin oameni!, spunea un preot prezent la Cenaclu.

● „Dacă stresul pe care îl avem nu-l activăm mișcându-ne, putem deveni statici în gândire!” (Din aforismele lui Arsenie Boca)

● Mi-am amintit eu, G.I., un aforism al lui I.L. Caragiale care merită citat:

„Nenorocul este că norocul este prea puțin și omenirea prea multă!”

● Pe dobitoc nu trebuie să-l umfli, că se sparge și singur! (Se zice că ar fi zis faimosul actor Dem Rădulescu, supranumit „Bibanu”).

● Astăzi vorbim despre Eminescu, deși eu nu sunt decât un Puric! (Dan P.)

● Nu statul ne interesează, ci ființa națională care este zdrobită! (Dan P.)

● Există termenul de rasă românească! Deși la noi, 90% sunt degenerați! (Dan P.)

● Poporul lui Eminescu a trecut de la Mărășești la Canal și la Pitești, dar a trecut și prin asta! (Dan P.)

● Cel care nu are coloană vertebrală este o subspecie! (Dan P.)

● Ceilalți europeni din Vest care s-au unit și s-au cristalizat într-un stat, au progresat mai repede. Noi am fost dezbinați sufletește! Ce ne leagă pe noi? Credința și limba! (Dan P.)

● Și o glumă: Am avut viroză! Un puric cu viroză e un fenomen! E o boală degenerativă!

● Un german afirma: Trebuie să-l anunțați pe Dumnezeu cine sunt românii! Și pe români, cine e Dumnezeu! La care un român ar fi spus: O să vadă Dumnezeu și cine sunt românii!

● Din punct de vedere istoric, ne aflăm în spațiul bolilor degenerative. (Dan P.)

● Dacă ar fi trăit azi, Eminescu n-ar fi apucat, poate, nici cei 16 ani cât a fost activ! (Dan P.)

● Până la Racine, francezii aveau vreo două mii de cuvinte în limbă; la noi, cu Dosoftei și Antim Ivireanul „s-a îmbisericit” și limba română, folosind Biblia și istoria antică. (Dan P.)

● „Dacă știam mai devreme, credeam în Dumnezeu!” (Emil Cioran)

● „Eminescu este Expresia cea mai înaltă a Conștiinței Românești!” (Dan P.)

(Reamintim că tema Cenaclului era o comemorare și reamintire a rolului lui Eminescu în renașterea și cristalizarea culturii românești.)

● Calitatea morală și intelectuală ale unei rase (popor) contează mai mult chiar decât limba. (Dan P.)

● Dar Rasa (elita) românească a murit în pușcării! (Dan P.)

● „În Centrul Europei sunt popoare cu două capete!” spunea Eminescu. În România au fost intelectuali trădători și istorici trădători de neam și țară (Dan P.).

● Mircea Eliade era de profesie român! Și poporul acesta care a rămas este tot român! (Dan P.)

● Elena Văcărescu l-a invitat pe Eminescu la Palat! Regina Elisabeta l-a întrebat: Cum scrie el versuri?! „Scriu versuri cum cade frunza din copaci!”, i-a răspuns poetul.

● „Biserica, cultura și Eminescu ne-au unit! Apocalipsa pare că le urmează! Și a fost probabil scrisă de un poet! (Dan P.)

● „Când spui Botoșani, e locul de unde merge harta mai încolo!” (Dan P.)

● „Eminescu a început ca sufleur al Teatrului Național și a ajuns în final (a terminat) ca sufleur al conștiinței naționale.” (Dan P.) „Eminescu este o sumă lirică de voievozi!”

● „Când turcii l-au ucis pe Brâncoveanu, au decapitat 300 de ani de cultură!” (Dan P.)

● Eu știu că orice român are în casă o carte cu Eminescu!” spunea un om simplu de undeva din România!

● „Isus a fost umilit, scuipat, răstignit și sacrificat, așa încât oricine se înalță în urma lui trebuie să sufere același calvar, așa cum am suferit dezrădăcinarea de către comuniști și

suferim acum destabilizarea prin globalizare de către actualii guvernanți.” (Dan P.)

● „Geniile, eroii, martirii sunt lucruri sfinte! Cum au fost Brâncoveanu și Eminescu!

În fond, ce era Pilat din Pont? Un comisar trimis de la Bruxelles, Roma de atunci! Ca și acum!” (Dan P.)

● „Isus a fost întrebat: De ce-ai venit?” „Ca să rostesc adevărul!”

● „Cine și ce e poporul român? Dinăuntru, un ghetou de muncă forțată și teroare, sau cel puțin asta a fost! Dinafară? Grădina Maicii Domnului, așa cum a spus un Papă despre România!” (Dan P.)

● „Când a apărut licheaua printre români? Odată cu fanarioții? Cu ideile pătrate? Fanarioții au fost factor de progres, nebunia a apărut mai pe urmă! Unii cred chiar că pot să-și schimbe sexul, chiar și când au un sex! Asta da, idee!” (Dan P.)

● Și o anecdotă după o întâmplare reală pe care o repovestesc:

„Într-un vagon de tren cu 50 de locuri ocupate, unul din călători spunea cu voce tare (striga și țipa) Psalmi! Deranjați, ceilalți călători au chemat Poliția Feroviară! Aceasta a venit și în virtutea Libertății și Drepturilor Omului, i-a evacuat pe toți cei cincizeci de călători, pentru ca fanaticul să-și poată spune psalmii în toată libertatea!” Asta zic și eu exprimare a drepturilor și libertăților cetățenești! (G.I.)

● De casa natală a lui Coandă din Oltenia, a început să se prindă mucegaiul!; așa conservă guvernul României gloria națională! Și ne mai mirăm că se vorbește mereu de gloata națională! (Dan P.) Așa se transformă poporul în populație, și națiunea în etnie de nomazi prin emigrație! (G.I.)

● Pe vremea când încă nu se stinsese comunismul în România, o tânără „reporterită” a fost întrebată: „Dumneavoastră ați intervievat mai mult intelectuali inadaptați!” „Da!” a răspuns. „Și ce ați făcut ca să se adapteze, domnișoară?” Pe domnișoară au apucat-o nervii! S-a produs o adevărată explozie nervoasă! Conlocutorul a tras concluzia: „Ați ascultat o ciocănitore de la BBC, răspunzând în trafic unui convorbitor!

● Unii spun: „Jos, jos!” dar nu știu ce să pună sus! Oamenii care ies în stradă nu mai sunt un popor, ci o populație! (Dan P.)

● Am fost întrebat: „Dumneata faci pantomimă, sau panto-milă?!” (Dan P.)

● Coreenii nu-l pot zice pe „r” și zic „l”, dar pe mine mă cheamă Puric, și se auzea acolo Pulic! (Dan P.)

● „Odată cu morții, mor încă o dată toți morții noștri!” spunea Iorga.

Puric zice: „Nu cumva avem nevoie ca să trăiască toți morții noștri?!”

● Am fost întrebat: Dumneavoastră aveți vreo latență care trebuie cultivată?

Răspuns: Dumneavoastră nu aveți?! (Dan P.) Fără răspuns! (G.I.)

● Întrebare: „În jurul nostru sunt bestii imperiale?” (Dan P.) (Tot fără răspuns! G.I.)

● „Dacă vrei să ne împrietenim, îmblânzește-mă!” spunea vulpea lui Saint Exupery.

De aici încolo, reluăm NOTELE ZILNICE

● O epigramă care îmi tot bântuia prin minte, dar nu mai știu cui aparține, sau dacă am și eu vreo contribuție (G.I.):

În viața asta am un crez!

Femeia trebuie să-mi placă!

Doar nu sunt taur comunal,

Să fecundez pe orice vacă!

● „Ce facem acum?” întreabă poporul.

„Îi dăm înainte! Că înainte era mai bine!”

„E adevărat! Că Ieremia a dat cu oiștea-n gard, dar noi și guvernul României dăm cu capul în zid!” (G.I.)

● „De câte ori încap 4 în 7?”

„De două ori!” „Cum așa?”

„Da, dom’ profesor! Da’ mai înghesuit!”

„Ce e taică-tu?” „Contabil, domnule profesor! La percepție!”

● „M-ai insultat! M-ai făcut hoț! Ai afirmat că am furat două mii de lei!”

„Și cu ce te-am insultat?!”

„Păi eu sunt om să fur două mii de lei?! Dacă spuneai și tu cincizeci de mii, era cu totul altceva! Dar două mii... este o adevărată insultă!”

Și acum câteva SCHIȚE scrise din amintirile când mă duceam și predam la Școlile Ministerului de Interne

Relatare: El trage cu revolverul! Eu mă adăpostesc!

Când a tras, a ieșit însă un mic nor de fum care i-a trădat poziția!

A mai tras încă o dată, strigând în același timp: „Mă predau!” Am tras și eu!

Prea târziu! „...Împușcat în misiune!”

Rânduri scrise de mine în onoarea lucrătorilor de la Ministerul de Interne uciși (morți) în misiune, în neconținutul război intern cu infractorii!

Post Scriptum: Poate că vă puneți problema: Cine a fost împușcat în misiune?! Sau a fost împușcat infractorul? Problema rămâne, din păcate, întotdeauna nerezolvată și deschisă!

Necesitate:

Dacă nu ar exista Poliție,

Ar urma teroarea și domnia haitelor de hoți!

Banșerile și-ar disputa supremația,

Anarhia ar cuprinde România!

S-ar deschide iadul pentru toți!

.....

Din păcate nici Poliția nu-i perfectă

Abuzează până și justiția!

Și ne mai mirăm câteodată

E-njurată și blamată doar Poliția!

(În amintirea colegilor și prietenilor mei, lucrători în Poliție, blamați pe nedrept!)

Reproș: Nu te mai saturai de osanale

Întru-mărirea dumitale!

Dar chiar de-ai fost în viață un mare zbir,

Acum ești doar un mort din cimitir!

(Unui „fost mare” care s-a purtat mizerabil cu cei din subordine, considerați mai jos decât el! Căruia i se potrivește ca o mănușă zicătoarea populară: „Neamu’ prost la comandă se cunoaște!”)

Suntem aici! Suntem aici de douăzeci de mii de ani

Printre munți și inamici!

Eu sunt convins! Că orice-ar veni!

ROMÂNIA va trăi!

Tinerii: Se vaită unii că tinerii sunt slabi

Că nu mai sunt ca noi!

Că n-au tărie de eroi!

Dar dac-ar fi neputincioși, să nu se vadă, (Ia seama, tată!)

Nu i-ar mai lua străinii la grămadă!

Supraviețuire: De zece mii de ani tot vin într-o neștire!

Ciudat că România îi primește cu iubire!

S-a anunțat și la TV, la Știri!

Vor urma alte năvăliri...! (Știre actuală!) (G.I.)

Reluăm NOTELE ZILNICE

● „Și îngerii au demonii lor.”, spunea un cântec.

● „Toți proștii încearcă să-și impună prejudecățile prin agresiune, devenind tirani. Și găsesc și alți proști mai mari care-i sprijină (și chiar îi admiră!), devenind uneori o calamitate pentru națiuni întregi, adăugându-se la calamitățile naturale!” (Constat eu, G.I.)

● „Succesul unei acțiuni depinde de cât de bine interacționezi cu mediul, reacționezi la și cu tot ceea ce te/ne înconjoară, atât ca persoane, cât și ca specie și chiar ca sistem planetar...

Întegritatea noastră personală este condiționată de integritatea a tot ceea ce ne înconjoară, și până la urmă de integritatea a tot ceea ce există.”

(Idee extrasă de mine, G.I., din mai multe emisiuni științifice TV)

● „Nevoile noastre personale sunt fără însemnătate când intervin nevoile globale.

Sunt esențiale pentru viața noastră doar apa, hrana, căldura, adăpostul, oxigenul și îmbrăcămintea. Omul a ajuns să fie concurat de automate, în comparație cu care munca omenească este tot mai puțin necesară sau importantă. Actuala evoluție ne poate conduce la dezastru! Sistemul trebuie schimbat, sau vom pieri! Marile trusturi sunt un abis! Un pericol pentru indivizi și chiar pentru națiuni! Se pare că asta depinde și de fiecare dintre noi! Tu ești acela care decide! Să nu acceptăm lucrurile așa cum sunt!, ni se spune.

În prezent, suntem cu toții sclavi ai sistemului! Iluzia de democrație în condițiile actuale este o insultă la adresa inteligenței noastre și un cumplit pericol! Sistemul financiar dă în prezent faliment, iar cel economic nu mai face față! Inflația și șomajul generează un orizont sumbru. Urmează un șir de „judecăți” ale „Cassandrelor” de la Televiziuni, în care eu, G.I., nu mai am încredere! Omenirea a mai trecut prin destule crize, uneori s-a prăbușit, dar s-a ridicat iar, și a pornit din nou! Din păcate, nu o să mai fim atunci ca să vedem ce s-a întâmplat!

● În viața asta nu contează ce faci, ce crezi sau ce spui, ci ceea ce se spune că faci! (TV ne servește ideea ca „principiu de asigurări”!)

● Femeile sunt mai înțelepte decât noi; se împacă și cu ce e de neîmpăcat! În nenorocire, bărbatul bravează și piere; sau pliază vorbește... și robește! Femeia pliază și se adaptează... Cel puțin pentru copiii ei! Trăiește, muncește... și supraviețuiește! Te întrebi, dacă judeci drept: până la urmă ce e mai bine și cine e mai înțelept? Cel ce bravează (și piere!), sau cel ce pliază, colaborează, trăiește... și supraviețuiește!

● „Peștele se împute începând de la cap dar se curăță începând de la coadă!” spune poporul, și asta o știe orice bucătăreasă! Numai politicienii se prefac că nu știu!

● Bancul e vechi, dar nostim și actual; Bețivul prăbușit cu capul în zid, zice: „M-au zidit, ai dracului!” și o zice nu numai el, ci toată droaia care nu e-n stare să găsească o soluție!

● Unul din cei de mai sus spunea la beție, comparând soția cu rabla lui de automobil:

1. Te costă mai mult decât face!

2. Bași în ea mai mult decât poți să scoți!

3. Dai pe ea mai mult decât face! Și asta fără să mai pui la socoteală și reparațiile!

4. Se strică atunci când ai mai mare nevoie de ea!

5. Nu e niciodată mulțumită!

6. Toți vor arvună, rate și dobânzi!

7. Când tu vrei să dormi, ea vrea altceva, sau vrea „ceva”, iar când vrei tu, e în tratament, e la termen (sau menstruație), nu-i dă voie doctorul, sau e în pericol să rămână însărcinată!

Și să ne mai mirăm că prosperă casele de toleranță! (Ca să nu le mai spunem de curve, deși toată lumea admite că asta este cea mai veche profesiune (meserie?) din lume! Onorabilă!)

Și o ține bețivul tot așa, fie că are, fie că nu are cine să-l asculte! Dar are succes!

● „Plănuiește-ți cu grijă viitorul, pentru că acolo o să-ți petreci tot restul vieții.” (Mark Twain)

● „Tragedia vieții este că îmbătrânim prea devreme și devenim înțelepți prea târziu!” (Franklin)

● „Să ne preparăm pentru ce e mai rău, dar să sperăm la tot ce e mai bun!” (Unul din principiile de guvernare declarate ale unui guvernator american în 2016, care reia străvechiul proverb englezesc care i-a condus pe englezi la stăpânirea lumii.)

● „Suntem aici și nu putem fi scoși decât cu picioarele înainte!” Spunea un militar englez după debarcarea de la Galipoli (Dardanele) din 1915, când englezii au fost scoși cu picioarele înainte din cauza eficienței artileriei turcești, așa cum declarase viteazul ostaș mai înainte.

Se pare că artileria turcă a ucis atunci 150 000 de ostași din trupele engleze, coloniale, neozelandeze și altele, invazia fiind respinsă cu pierderi uriașe. Churchill, pe atunci primul lord al Amiralității Britanice, care plănuise invazia, a fost silit să-și dea demisia și s-a crezut că va ieși din politică, ceea ce nu s-a întâmplat. Se pare că valora mai mult de o sută cincizeci de mii de vieți!

● Îndemn dintr-o reclamă: „Răbdare! Răbdare! Mai pune-un pic de sare!”

● De ce aleargă atât de repede și susținut câinii de la sanie, când se întrec între ei?

Simplu: Câinii din spate îi mușcă de fund pe cei din față! Și la fel, îmi explica un politician, e în politică! Iar dacă te oprești, e și mai rău: „Se mușcă toți, adică se mușcă toți între ei, și trebuie să ataci, dar și să te aperi tot timpul!”

● Dacă gura lumii vorbește ce nu trebuie și cum nu trebuie, las-o să vorbească! Nu le da bârfitorilor satisfacția de a le răspunde! Până la urmă, și gura lumii va tăcea!... O va acoperi pământul! (Sfat G.I.)

● Unii cred ca pot utiliza în politică principiul „Dacă nu o văd! Nu iau problema în seamă, ea nu există!” Enormă greșală, mai ales în politică și în armată, și de destule ori în viață! A

tăcea înseamnă a consimți. A tăcea în problemele esențiale ale politicii externe constituie infracțiune!, cum declara pe un post TV un general, fost ministru al Armatei Române. Aderăm cu totul la această opinie care nu ar fi trebuit să fie uitată niciodată! Chemarea la tăcere sau secesiune, este totuși o crimă! (Opinii notate de mine, G.I.)

● Ahnenerbe, adică Institutul Gernam al Elitelor, afirma că originea străveche a elitelor descinde din extraterestri!

● Germanii au realizat primul avion cu reacție Messerschmidt Me 262 care a depășit viteza sunetului, primul avion supersonic (de la emisiunile americane TV).

● În realitate germanii erau, în materie de rachete și vehicule spațiale cu douăzeci și cinci de ani înaintea rușilor și a americanilor. Nu se știe nici în prezent ce instalații necunoscute spațiale au realizat germanii pentru că foarte multe baze au fost distruse fie prin bombardamente, fie după ocupație! Un comentator pune problema: Au fost germanii ajutați de extraterestri? (Să nu uităm „farfuriile zburătoare”... germane!) (G.I.)

● „Von Braun și sute de specialiști de la germani care lucrau în domeniul rachetelor s-au predat Unităților Americane de Informații, și au fost trimiși imediat în Statele Unite. Se știe precis că 1500 de asemenea savanți în frunte cu Werher von Braun au plecat imediat după război în SUA. Statul în care au fost trimiși la început a fost New Mexico. (Aflate de mine din emisiunile americane despre războaie pe postul WARS.)

● Alți două mii de savanți germani, atomiști de data asta, au fost trimiși mai întâi în Spania, unde au primit pașapoarte spaniole, (se pare că nu se dorea să se știe și în alte părți despre acești fizicieni și chimiști, ingineri și cercetători), ceea ce a impus tranzitarea lor prin Spania (Informație aflată de mine, G.I., de la terțe persoane, din România și din afară.)

● Colonelul american Philip Corso, care a servit în Armata Americană între 1942 și 1963, autorul cărții „Ziua de după Roswell” (titlul în limba română), a colaborat cu savanții germani și a primit sarcina să plaseze în marea industrie americană o serie de artefacte provenite de pe navele cosmice cu indicațiile: „Nu brevetati nimic! Nu dați nici o indicație privind proveniența! Totul a fost realizat în laboratoarele dumneavoastră de cercetare, dar folosiți tot ce vă dau!” Se pare că perfecționarea radarului, dezvoltarea semiconductoarelor și apariția diferitelor tranzistoare atât de rapid unul după altul, ca și comunicațiile și radarul cu radiații infraroșii, ca și o serie de alte realizări ale extraterestrilor, ca și ale germanilor, le-au permis americanilor să progreseze rapid, într-un timp foarte scurt în aceste domenii! Aceste informații provin în bună parte din cartea lui Corso: „După Roswell”.

● În mod ciudat, se pare că von Braun a colaborat cu Walt Disney, folosind prezicerile, aparatura, proiectele și oamenii acestuia pentru a realiza unele progrese în spațiul cosmic.

Unii se întreabă: A avut von Braun o viziune mistică? În același timp, folosind deodată (laolaltă) trei rachete V2, Uniunea Sovietică trimite primul obiect (satelit) în spațiu, și pe urmă primul om în spațiu! Se pare că cele două supraputeri își însușiseră Deviza Olimpică: „Mai iute, mai sus, mai departe!”.

● Se pare că arma germană V2 (numită și Arma Răzbunării), care a bombardat Londra, și racheta Saturn V, care a dus primii oameni pe Lună, au aceeași tehnologie și s-au inspirat din filmele „Metropolis” și „Omul pe lună”. Domberger, care visa: $V2 = \text{Omul în spațiu}$. Einstein care stabilise echivalentul masă - energie exprimat prin formula: $E = mc^2$, Tesla și Wehrner von Braun au avut parte de îndrumare extraterestră! Așa să fie oare? (G.I.)

● Între timp, Jihadul a declanșat o nouă Eră a Terorii, a reușit distrugerea Turnurilor Gemene de la New York în 2001 și ne-a adus în pragul celui de-al Treilea Război Mondial cald. Dar, a declarat președintele Nixon, care este inamicul public numărul 1 al Americii? Drogurile!, a declarat dânsul. Primul inamic al Americii este Consumul de Droguri!

A mai fost întrebat: Care ar putea fi ceilalți dușmani esențiali?

Cartelurile, Crizele sau Comunismul (comuniștii?), Terorismul?

Se enumeră, dar nu se fac precizări, și nu se dă răspuns!

Politica forțelor armate și a aviației armatei Statelor Unite este să nu declare nimic din ceea ce știu și ar putea fi folosit de cineva, în afara cazurilor când sunt strict obligați să răspundă!

● Von Braun credea cu tărie că Viitorul Omenirii este în Spațiu. De la al Doilea Război Mondial au trecut peste 62 de ani (suntem în 2017) și încă nu ne-am lămurit ce fel de arme au posedat germanii, și în câte moduri pot distruge Lumea Armele Nucleare existente în prezent! Dacă vom trăi, vom afla! Eu, G.I., am scris:

Dacă nebunii astăzi ar încerca s-arate

Ceresului Părinte, ce Nebunia poate,

Din pământea lume, doar un nor de fum,

Ar arăta în spațiu, doar un grăunte-n drum!

Am avut șansa de a asista la televizor la un „Interviu-Spectacol” al lui Mihai Gâdea cu Dan Puric, și m-am grăbit să iau note cu un pix și hârtie adusă în grabă din convorbirea ascultată.

● România este o taină! (Completare G.I.: A timpurilor, desfășurate în toate vremurile, și a locurilor care au rămas de basm!)

● Martirii au avut conștiința și convingerile lor.

● Viitor fără Dumnezeu nu există! (Dan P.)

● Îmi trăiesc țara și țara trăiește prin mine și prin bieții români! Trădată de toți trădătorii neamului care ne-au lovit și au lovit poporul român! Ne-au lovit obrazul! Și creștinește l-am întins și pe celălalt! L-au lovit și pe acesta! Au lovit obrazul lui Christos pe care noi l-am întins, repet, creștinește!

Mihai Gâdea: N-au fost numai două palme!

● Dan P.: Crucea poporului român are o semnificație! Execuția lui Brâncoveanu a durat un sfert de oră! Iar din mulțime îl priveau mama și soția lui! Și toți comisarii europeni, reprezentanții marilor puteri erau acolo! Și ne mai privesc și acum!

● În 1918 ne-am unit! În 1934 Mircea Eliade constata: Ne-am pierdut statalitatea!

Statul român dăruie din interior românismul!

● Despre Romulus Vulpescu s-a spus: A evadat dintr-o icoană! Adică a fost un sfânt! Iar ei l-au declarat criminal! Nu mai știu ce au declarat despre Romulus Vulcănescu, autorul „Mitologiei romane”! (Adăugat de mine, G.I.)

● Dan P.: La noi există o dezbinare, dar și o cernere. Unii, și eu (Dan P.), susțin această cernere! Alții, îl declară criminal de război până și pe Radu Gyr, unul din Sfinții Închisorilor!

● Le-am spus unora: „Noi rămânem în subpământ! Iar un om mi-a răspuns: Da, domnu’ Dănuț! Sunt eu și alții sub pământ, dar numai Dumnezeu știe ce va ieși de acolo!

● La Deveselu unii și-au construit un saivan, alături și în jurul bazei americane! Și americanii s-au plâns că oile le tulbură lansarea rachetelor!

● În munți au plecat (și au murit ca partizani!) zece mii de oameni, retrași acolo ca să apere țara! Și toți aveau Biblia în buzunar!

● În România, între generații nu mai este o groapă, ci o prăpastie, săpată de cei care doresc demolarea României! (Dan P.)

● Toți au început să desacralizeze mai întâi Trecutul și pe urmă Teatrul, să-l coboare, să-l denigreze ca să coboare și să păteze ființa națională! (Dan P.)

● Eminescu este conștiința noastră națională! El este ființa noastră! Până și Budha ar fi fost gelos! (Dan P.)

● Din păcate, pământul este plin de lichele cu talent! Nu cultura mântuie! Ci credința!

Noi avem și intelectuali trădători de țară! Și așa cum virusul influențează din exterior bacteria modificând mediul ambiant, și acești antiromâni speră să dezintegreze ființa noastră națională! Dar celulele naționale sunt sănătoase, și rezistă, deși intelectualii noștri au trădat de destule ori poporul care i-a format! (Dan P.)

● Am fost întrebat: - Ești pudic? - Nu, sunt Puric! am răspuns.

● Nu pot să spun sau să repet cuvintele astea ordinare: că românii sunt lași, proști și n-au Istorie! S-ar întoarce mama în mormânt! (Dan P. și Mihai G. deodată!)

● Marele Cozorici către Puric: Muncește, băiatule! Eu pe munca ta mă odihnesc!

● Puric: „Noi suntem copiii de pripas (de Duminică!) ai vremii noastre!”

● Gâdea: Mă doare dezbinarea României! Dar după 1920, bisericile au devenit arhipline! După încă 30 de ani, au reapărut cei care îl atacă pe Dumnezeu și practică blasfemia! E greu să reintroduci normalitatea! Oricine nu este în cătușă este declarat corupt!

● Puric: Cui folosește această culpabilizare continuă a poporului român? Celor care au transformat țara în colonie, care au pus stăpânire pe economie, iar acum vin să pună stăpânire și pe concepții, tradiții și gânduri! Un popor nu moare până nu i se ucide și personalitatea manifestată prin genii, eroi, martiri și sfinți. (Dan P.)

● Generalul Dragalina a spus: „Vă ordon să apărați România și cinstea numelui de Român!” Și a ordonat să fie dus în prima linie, bolnav, în automobilul lui! S-a dus în prima linie la pasul Lainici, și s-a tras în el până când a fost ucis! Dar nu s-a retras! (În Primul Război Mondial)

Acum se devalorizează geniile, se desacralizează sfinții și prin program martirii pentru a distruge sfințenia și sacralitatea numelui de român! (Dan P.)

● Un virus poate ataca o bacterie, schimbându-i mediul! La fel și acum, un ADN străin încearcă să distrugă imaginea geniilor, sfinților și martirilor noștri!

● Poporul nu trebuie adus (redus) la nivel de populație! Prin vulgarizare și acum prin globalizare, îl aducem (reducem) la nivel de animalitate! (Dan P.)

● N-ai voie să râzi de eroii neamului, de Mihai Viteazul, de Eminescu, de Biserica și de mama ta! (Dan P.)

● Când începi să râzi de orice, așa cum face mitocanul care râde și batjocorește orice, Ești Vinovat! Bășcălia este atitudinea mitocanului care râde și batjocorește tot ce este genial sau sfânt! Vulgarizarea este o primă cale pentru a aduce poporul la starea de populație! Populația trebuie făcută ordinară, pe orice cale, oricât ar fi de abjectă! Trebuie să scuipăm pe Țara asta Sfântă și pe Istoria ei! (Dan P.; se raliază Mihai G.!)

● Pe noi umorul ne-a ținut vii pe planul minții! Și după vulgarizare a venit globalizarea! Tot ce era național trebuia dezavuat, înjosit și devalorizat. S-a încercat, dar nu s-a reușit!

● Iată și un exemplu: Ardeleanul zice, la o casierie dintr-o gară CFR: -Dă-ne două bilete, domnișoară! -Da' unde mereți? - Da' ce te privește pe dumneata? și către celălalt ardelean: -Auzi ce ne-a întrebat, unde merem! - Du-te, mă, și spune-i! zice al doilea, Ca să ne dea bilete! -Ei, unde mereți? întreabă din nou casiera. - La nuntă, domnișoară!

Iată și comentariul interviului: Nu se schimbă ardeleanul cu una cu două!

● În vremea dăinuirii sub comunism, lumea dăinuia prin umor! Distrugerea culturală nu s-a putut realiza, așa că s-a introdus acum vulgarizarea și globalizarea! (Dan P.)

● Când un fizician a fost întrebat ce părere are dânsul despre Universul redus la un punct, dânsul a răspuns: -Ăsta-i punctul meu de vedere!

● Mireasma nu poți s-o pui pe salată! Dar Umorul ne-a salvat de la pieire spirituală! (Dan P.)

● Amza Pellea a zis odată: Când calc prin pădurea asta de stejari, pe frunze, simt că merg pe urmele unui dac!

● În pădurea lui Ion toate păsările dorm! Numai una n-are somn! Vrea ea să se facă om!

● Să se ridice țara! Istoria din urmă a României ne privește și pe noi, iar România ne privește ca o mamă îngrijorată! Respirăm o atmosferă otrăvită! (Dan P.)

● O țară sau un om care nu mai are o poveste, dispare! (G.I., citez: Nicolae Iorga spunea: „Un popor care nu mai are istorie, e ca un copil fără părinți!”)

● Se urmărește dezbinarea generațiilor! Neamul se manifestă atunci când copilul se uită în ochii tatălui și vede Istoria, iar tatăl privește în ochii copilului și vede Viitorul!

● Se privește la cei care au trecut prin comunism ca la niște ciumați, nu ca la niște eroi! Ca la niște ființe care trebuie să dispară! Poporului nostru și nouă, niște intoleranți îi cer să se lepede și să ne lepădăm de noi înșine! A urmat Exodul românilor în toate cele patru zări! Ni se cere să stăm cu frică, să rămânem creștini, dar să devenim cretini! Arma cu care vor să distrugă România este distrugerea credinței. În programul lor ei vor să distrugă credința poporului român! Un popor fără credință poate fi manipulat și făcut dispărut! (Dan P.)

● Ce faceți cu talentul poporului român? L-ați folosit, sau l-ați îngropat?! Ca în parabola talanților! Un om a dat câte un talant celor trei fii ai săi; unul l-a ascuns, altul l-a îngropat sau l-a cheltuit și al treilea a muncit, l-a folosit și l-a înmulțit! Cine a folosit mai bine talantul încredințat? Cum folosește guvernul român talentul și talantul poporului care i-a fost încredințat? (Dan P.)

● Considerăm că am citat ceea ce era esențial în interviul lui Dan Puric.

De aici încolo, reluăm *NOTELE ZILNICE!*

● Noi suntem pe două roți!, spun bicicliștii, Dar suntem cu ochii în patru!

● Un țigan român în Coreea de Nord: „Ăștia nu sunt oameni! Nu sunt normali!” „De ce?”; „Păi, să vezi! Mi-am pierdut ceasul într-o pădure! Și a doua zi mi l-au adus la hotel!”

● „Este o mare rușine să nu fii până la capăt tu însuși!” (Seneca)

● Mircea Eliade spunea că: „Noi n-am avut Istorie; am avut Teroarea Istoriei!”

● Inteligența și creativitatea se dezvoltă devreme, în special în primii (cinci?) ani de viață, admit unii oameni de știință. Creativitatea maximă a omului se manifestă înainte de 25-30 de ani! Dar Goethe a scris Faust la 80 de ani, Michelangelo încă sculpta la 90 de ani, și se știe că au existat mulți literați și oameni de știință care s-au manifestat abia după 40 de ani! Ce să mai crezi? Vorba profesorului Horia Hulubei: Nu vă mai îngrijorați atâta! Vom realiza văzând și făcând!

● „Am venit să vă scot din statistici! Majoritatea sunt mincinoase!”, spunea Constantin Noica.

● În continuare, de-ale lui Mircea Badea!

- Contemplarea poate avea și un aspect tâmp!, spunea Mircea Badea.
- Aparatele de zgomot din România produc nutreț pentru cretini! (Tot Badea)
- Uriașa majoritate din România acceptă să fie umilită, înjosită, insultată... De ce? Nu știu! Probabil că această majoritate se compune din puținței la minte! Sau proști! Sau, dacă vreți: proști la minte! (Din nou Mircea Badea)
- Una din căile cele mai sigure prin care poți să ajungi la eșec în toată viața asta este să încerci să mulțumești pe toată lumea! (Mircea Badea, desigur)
- În țara asta nu sunt foarte mulți, dar sunt foarte agresivi! Ei sunt „pentru contra”, și „jos”! (Altceva nu înțeleg și nici nu mai vor să înțeleagă! Atât îi duce pe ei mintea!)
- Dacă aud „Dragnea”, strigă „Jos!”, dacă li se cere acordul zic „Nu!” și turbează dacă vreun altul are altă părere! (tot Mircea Badea la TV)
- Iubește-mă, mă! Ești urâtă, fă!
„Discuție” reluată într-un cântec dintr-o „manea” în lumea reală care este folclorul foarte expresiv, viu și de neuitat din suburbia mea bucureșteană! (Culeasă de mine G.I.)
- „Eu am avut aceeași slujbă timp de 25 de ani, iar Tracy a schimbat 25 de slujbe într-un an! Ce mă fac! Și lui Tracy nici nu-i pasă! E drept că e atât de chipeșă încât nu poate trece neobservată!, se plângea o mamă dezamăgită.
- Reluăm o glumă din tramvai! În tramvaiul aglomerat: - Domnule, vă rog să-mi dați locul! Sunt însărcinată! -Dar... doamnă/domnișoară, nu se vede nimic! Când ați rămas însărcinată? ... - Cu vreo jumătate de oră în urmă, domnule!
- Comentariul unui ziarist: „Cine se uită la tabloide merită să fie mințit!”
Comentariul meu, G.I.: Dar cine se uită la orice/anumite televiziuni?
Răspuns: Acela nu mai are nevoie!
- Se zice că doi români ajunși la München au intrat într-o berărie unde toate locurile, în afară de două, erau ocupate! Au fost serviți, dar spre uimirea lor, toată lumea din berărie a întors capul spre ei! L-au întrebat pe șest (ascuns) pe chelner: Ce se întâmplă? Chelnerul le-a făcut semn să citească ce scrie pe tăblițele montate pe spătarele scaunelor; scria: Goethe și Schiller! (Erau locuri rezervate de două sute de ani!)
- O zicătoare spune: „L-am prins cu mâța în sac!” și ne arată cum se furau pisicile cândva! Și apoi se mințea arătând un sac gol! Istoria ne spune că pentru furtul unei pisici erai condamnat la moarte (în Egiptul Antic)! Pisicile erau zeificate pentru că erau principala armă împotriva șerpilor veninoși, iar pe urmă și împotriva șoarecilor și șobolanilor care devorau grânele. Expresia de mai sus, „cu mâța-n sac”, a devenit în urmă zicătoare, iar pisicile ne-au îmblânzit și domesticit pe noi, nu invers, dar nu au renunțat niciodată la independența lor binecunoscută!
- Singurul fapt care nu se schimbă este că totul se schimbă! spun științele naturii, iar Goethe sublinia: „Natura a blestemat încremenirea!”
- M-ai întrebat de ce îmi vând apartamentul? Mi-a rămas mic!
- SFAT: Și mai ales, înainte de orice, când aveți ceva urgent de făcut, nu vă grăbiți!
Cine se grăbește, sigur greșește! Întotdeauna!
Festina lente! (Adică: Grăbește-te încet!) A fost din toate timpurile o mare deviză împărătească!
- Și a doua REGULĂ DE AUR: Rămâneți calm! Furia a săvârșit multe greșeli, prostii și chiar crime! Îmi amintesc de o „glumă” cu rusul Ivan care își împușcase (furios!), la beție, cel mai bun prieten pentru că îl contrazisese, iar apoi bântuia prin regiment agitând revolverul încărcat, ca să-l împuște „pe criminalul care mi-a omorât cel mai bun prieten!”
- Cărțile sunt refugii la fel de reale precum hârtia, și vizibile precum cerneala! scria pe un semn de carte expus la librăria Nemira!
- Nimeni nu toarnă mai bine PSD-iștii la Procuratură decât alți PSD-iști, și PSD-iști între ei! Ce demonstrație mai evidentă vreți, decât a lui Dragnea (actualul președinte al PSD) turnat de către Ponta (președintele precedent al PSD!). Poți să mai înțelegi: PSD-ul turnat de PNL (socialiștii cu liberalii); poți să mai înțelegi credincioșii cu ateii! Dar ca să se denunțe PSD-iștii între ei, ca și PNL-iștii între ei, și războiul româno-român e mai greu de înțeles! Că nepoții care se ceartă între ei pentru succesiune se dau în judecată și sunt în stare să-și scoată și ochii, parcă asta ai mai înțelege! Interese divergente! Dar când și interesele coincid, ca în cazul membrilor de partid, trebuie să fii cu adevărat român ca să înțelegi și asta.
- „Istoria este cea dintâi carte a unei națiuni.” spunea Nicolae Bălcescu, sau „Tribunalul lumii”, spunea Schiller!

- „Să nu ridici spada, când poți folosi cuvântul!” (Octavian Augustus)
- „Fiecare este creatorul propriului său destin.” (Octavian Augustus)
- „Cea mai bună moarte e să mori pe neașteptate! Și subit!” (Octavian Augustus)
- „Secretul cunoscut de doi oameni nu mai este secret!” (Zicătoare antică)

Evreii și arabii spun: „Un secret rămâne secret doar dacă este cunoscut doar de doi inși: de tine și de Dumnezeu!”

- „Nici chiar cea mai mare bogăție nu valorează cât un prieten adevărat!” (Zicătoare latină)
- „Zgârcenia n-a îmbogățit pe nimeni, dar i-a pierdut pe mulți.” (G.I.)
- „Cu zgârcitul și cu prostul nu poți merge la câștig!” spune poporul român. Adăugăm: „Leneșul mai mult aleargă și scumpul mai mult păgubește.” (Altă speță de zgârcit!)
- „Fericiți cei pașnici!” zice Biblia și Înțelepciunea Universală.
- „Timpul este cel mai bun sfătuitor; un împăciuitoare!”
- Eu, G. Ionescu, zic: „Lasă o noapte să gândească pentru tine, și n-o să-ți pară rău!”
- Eu, G.I., zic citându-i pe mulți: „Dacă ești în căldura nervilor, să numeri până la 10 înainte de a răspunde! Fă și un duș cald! E nemaipomenit de calmant... și folositor!
- Evreii au un proverb foarte sănătos: „Ce nu-ți place să ți se facă ție, să nu-i faci altuia!”
- La noi, în România învățătura a devenit proverb popular: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”
- Se pare că în viață există și momente în care cel mai bun lucru pe care îl poți face, este să nu faci nimic! (G.I.)

- „Durerea se poartă, nu se strigă.” (Sofia Ittescu)
- În limba ebraică, Iisus înseamnă mântuitor, iar în limba greacă cel care vindecă! Avem deci ceva la care să ne gândim!”
- „Cine tânjește după un stăpân, servitor se va numi! (Citat din literatura antică)
- „Luptele sunt folositoare doar când cugeți!” (Din Cronicile Transilvane, pe la 1200)
- „În plan politic, orice greșală se plătește!” (Din învățăturile Istoriei)
- „În politică niciodată nu trebuie să spui „niciodată”!” (Citat din literatură)
- N.n.: Și în dragoste la fel, ne învață nemuritorul film „Love story”.
- „Los ideas no se matan!” Ideile nu pot fi ucise! (Proverb spaniol)
- „Pentru a păstra strălucirea luminii trebuie să știi a pătrunde adâncimea întunericului!” (Spunea marele pictor Corneliu Baba)

● Când marelui neurochirurg Arsene i s-a făcut dosar pentru că lua bani când opera, niște slujbași foarte silitori i-au trimis dosarul la Ceaușescu; Ceaușescu, sigur avea mai multă minte decât cei care întocmiseră dosarul, și i-a întrebat: „Și pe cine punem în loc?” la care idioții silitori au tăcut! Niște reporteri s-au dus totuși la Arsene și l-au întrebat: Este adevărat că dumneavoastră luați bani pentru operații? Da! a răspuns Arsene. Ia veniți dumneavoastră cu mine; Vedeți Spitalul acela nou cu multe etaje? Da!, au răspuns reporterii. Eu nu am rude, nici nepoți, a continuat Arsene. Spitalul acela nou se face cu banii mei!

Unuia din cei care întocmiseră dosarul i s-a îmbolnăvit o rudă apropiată; trebuia operat la/sau pe creier! Numai Arsene o putea face! S-a dus deci la Arsene! Acesta i-a spus: Dumneata mi-ai întocmit dosar și m-ai pârât, deși nu mă cunoșteai, ca să mă bagi în închisoare! Nu pot să am încredere în dumneata! Nu vreau să o operez pe ruda dumitale! Și ruda a murit!

- O doamnă mi-a spus: „Vorbim împreună și ne înțelegem separat!” (Genial)

● Evreii spun: Dacă pornești o afacere sau ai de rezolvat o problemă, întreabă-ți nevasta! Și dacă ea nu se ridică la înălțimea ta, pune-i un scaunel! Pentru că ea continuă să gândească, și atunci când toți și-au pierdut capul, cu poala rochiei ei.

● Poporul nostru spune: „Regele e cocoșat!” Adăugăm: când regele e cocoșat și poporul e cocoșat, ba chiar și țara e cocoșată! Ce să mai spunem noi când ne gândim la Regele nebun, al pictorului Corneliu Baba. Poate că pictorul e nebun! Nu numai cocoșat!

La Parada Regelui, un singur copil a îndrăznit să strige: „Regele e gol!”, când toți admirau „Hainele împăratului”!, prefăcându-se că le văd!

● Trăim într-o epocă confuză, în care generația mea și idealurile ei, devenite anacronice, dispar, sau au dispărut și dispar odată cu noi... Apare greutatea tăcerii și gustul (sau dezgustul și îngustimea) sigurătății... „Eliberați-vă de viciul ambiției!” spunea tot marele pictor și gânditor Corneliu Baba.

● „Ai suferit, ai urât și ai iubit, și iată că toate acestea îți par acum atât de efemere și de meschine.” (C. Baba) Noi, G.I., zicem: Ce nume ciudat pentru noi, dar devenit ilustru!

Și totuși atât de apropiat! În Orientul Apropiat, „Aba” înseamnă tată, iar „Baba” înseamnă

părinte! Și m-am gândit: Ce nume predestinat: „Corneliu Baba”!

● „Să nu ai încredere în persoanele trecute de 30 de ani!” (Balzac, literatura clasică, etc)
● Se pare că pe lângă sexul masculin, feminin și neutru mai există și un sex perdant, căruia îi aparțin de obicei ratații, faliții, divorțații, și mulți alții, am constatat eu, G.I.

(Din experiența unei vieți)

● Succesul are mulți părinți, dar insuccesul sau eșecul este întotdeauna orfan! Și din păcate imprevizibil! (Constatare generală, înregistrată de mine, G.I.)

● „Prietenia înseamnă un suflet în două trupuri!”, spunea Aristotel. Iar înțeleptul popor român adaugă: „Ferește-mă, Doamne, de prieteni, că de dușmani mă feresc singur!”

● Olteanul adaugă: „Decât prieteni prefăcuți, mai bine dușmani pe față!”

● „Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște!” (Proverb românesc) (Dar și anevoie! , G.I.)

● „Ferește-te deopotrivă de dușmănia prietenului și de prietenia dușmanului.” (N. Iorga)

● *Primum vivere, deinde filosofare!*” (Dicton latin) (Adică: Mai întâi să trăiești și pe urmă să filozofezi!) Iar înțeleptul nostru popor adaugă: Dacă tăceai, filozof rămâneai! Iar Abraham Lincoln comentează: „Dacă nu deschideai gura ca să arăți că ești prost, mai puteai să te ascunzi!” (Citat liber, G.I.)

● Reluăm îndemnurile Împăratului Octavian Augustus:

1. Grăbește-te încet!

2. Ce se face bine se face îndeajuns de repede!

3. Să nu ridici spada, când poți folosi cuvântul!

4. Fiecare este creatorul propriului său destin.

(O să mai revenim asupra îndemnurilor înțelepte ale acestui împărat; nu îi epuizăm gândirea doar cu patru fraze.)

● „Cel ce arde ca o flacără, îi călăuzește și pe ceilalți prin întuneric!” (Sculptorul poet Pavel Mercescu)

● „Înțeleptul este o lampă, poetul o candelă!”, spunea scriitorul Jean Dumitrașcu.

● „Arta profundă este o plecăciune în fața frumosului etern și nu o lingușire pe lângă urâtul aflat vremelnice la putere.” (Jean Dumitrașcu, reluat de muzicologul Doru Popovici)

● „Ferește-mă, Doamne, de omul prost și de drumul lung!”, spune o vorbă din bătrâni.

● „Sângele apă nu se face!” (Proverb românesc)

● „Războiul este o chestiune prea serioasă pentru a fi lăsat pe seama militarilor!” (Clemenceau)

● „Orice război este o ticăloșie, o faptă condamnată din toate punctele de vedere și o crimă!” Numai munca, realizarea și creația sunt demne de respect. (G.I.)

Notă: Când am fost în Rusia, eu, G.I., se punea problema diferendelor și împușcăturilor de pe fluviul Amur, dintre ruși și chinezi; toți rușii și rusoaicele mi-au spus: „Orice! Numai un război cu China și chinezii NU!”

Citate din autobiografia lui „Benjamin Franklin”

● „Cine nu vrea să fie uitat după moarte, să scrie lucruri care merită citite sau să facă lucruri care merită scrise!”

● „Nici o treabă nu poate fi utilă dacă nu este și cinstită!”

● „Nu te îmbraci pentru ai tăi ca pentru bal!”

● „Chibzuința nu e totdeauna tovarășa vârstei, după cum nici tinerețea nu e totdeauna lipsită de ea!” (N.n.: Vezi și proverbul turcesc: „Părul alb nu este întotdeauna garanția înțelepciunii, sau măcar a chibzuinței!”)

● „Un caracter desăvârșit are neajunsul de a te face invidiat și urât de alții.” (N.n.: Aproape de toți ceilalți!)

● „Un om bun la suflet trebuie chiar să-și îngăduie anumite abateri pentru a nu stârni dezaprobarea prietenilor săi.” (Franklin) (Și a se face nesuferit, n.n., G.I.: Doi prieteni ai mei mi-au cerut să nu mai calc pe la ei pentru că mamele lor mă dădeau pe mine ca exemplu, lucru care-i adusesese la exasperare!)

● „A fi virtuos este spre binele tuturor celor care vor să fie fericiți din/în această lume.”

● „Îi este mai greu unui nevoiaș să se poarte întotdeauna cinstit fiindcă, așa cum spune proverbul, „sacul gol cu greu se ține drept”!”

Continuăm cu câteva mărturisiri din „Autobiografia” lui Benjamin Franklin:

● Am răspuns că auzisem și eu, sau citisem, despre un personaj public care-și făcuse o regulă din a nu solicita niciodată vreo funcție dar nici de a refuza vreodată vreuna când i se oferea. Benjamin Franklin a spus: „Aprob această regulă și o voi folosi, cu un mic adaos: Nu

voi cere niciodată și nu voi refuza niciodată, dar nu voi demisiona vreodată din vreo funcție!”

● Fericirea omului se naște nu atât din marile prilejuri norocoase care se ivesc rar, cât din micile înlesniri de fiecare zi.

● Istoria e plină de erorile statelor și ale principilor și principiilor! (Și ele pot greși!)

● Am observat că oamenilor iubitori de dispute și controverse treburile nu le merg în general prea bine. Unii obțin succese dar niciodată bunăvoință care le-ar fi fost lor de mai mult succes! (Nota noastră: De multe ori simțul realității îmboldit de o primejdie imediată, reușește mai curând să învingă păreri vremelnice.)

● Un predicator ținea să îi ascult predicile, spunea Benjamin Franklin. El folosea de fapt predici compuse de alții, dar „Preferam să-l ascult ținând predici bune compuse de alții, decât predici proaste alcătuite (compuse) de el însuși, așa cum făceau de regulă predicatorii și enoriașii noștri.

● „Mai degrabă este gata să-ți facă un serviciu cel care ți-a mai făcut cândva unul, decât cel pe care l-ai servit tu însuși. Ceea ce arată că este cu mult mai bine să acționezi cu înțelepciune decât să te arăți supărat și să ripostezi, adâncind astfel dușmănia.” (Benjamin Franklin în Autobiografie)

● Pe cei care se ocupă de afacerile altor persoane îi sfătuiesc să dea întotdeauna socoteală, și să facă plățile cuvenite cu cea mai mare atenție și punctualitate. O asemenea conduită este cea mai bună recomandare pentru o nouă funcție și pentru ridicarea profesională.

● Predicatorii afirmă că Oamenii sunt (din fire) jumătate fiare, și jumătate diavoli; iar oamenii se străduiesc să devină cucernici și cântă acasă psalmi!

● Asociațiile se încep de bună voie, dar se termină adesea cu ceartă! Într-o asociație trebuie stabilite foarte clar obligațiile fiecărui partener! „Litera scripta manet!” (Dicton latin: Ce e scris, rămâne!)

● După prima sută de lire, mai ușor o culegi (câștigi) pe a doua, observă Benjamin Franklin.

● Benjamin Franklin nu și-a brevetat niciodată vreo invenție ca toți oamenii să se poată bucura de realizările, ideile și invențiile lui. (Citat liber de mine, G.I., din literatură)

Reluăm NOTELE ZILNICE

● „Datorită părinților noștri suntem ce suntem, datorită lor existăm și ne putem bucura de viață.” (Din învățătura universală a omenirii) (Cităm și una din cele zece porunci: „Cinstește și respectă pe tatăl și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să se lungească zilele vieții tale!”)

● „Unii nici măcar nu par atât de proști pe cât sunt!”, constată el uimit. „Nu par, dar sunt!”, îi răspunse vânzătorul de papagali, acela care îi spusese: „Papagalul ăsta costă o mie de franci! Știe franțuzește! Ăstalalt, tot o mie de franci, știe nemțește!” „Dar ăsta?” „Cinci mii de franci!” „Dar ce știe să facă?” „Nu știe să facă nimic, nu știe nici o limbă străină, dar este șeful lor!”

● „Toate polițiile secrete sunt niște născociri spurcate ale diavolului!” spuse comisarul. (Din scrierile celebrului scriitor militar Sven Hassel)

● „Prostia nu-l doare numai pe prost, ci și pe cel cu care vine în contact!” (G.I.)

● „Lorsque la volonté se confond au (avec le) désir, les erreurs sont proches!”

(Atunci când voința se confundă cu dorința, erorile sunt aproape!)

● După opinia lui Zola, un artist prea ambițios și nerealizat este sortit nebuniei.

● Speranța moare, întotdeauna, se pare, ultima! Cel puțin așa se zice! Experiența și expresia: „Nu mai era, sau: Nu mai e/am nici o speranță!”, arată însă cu totul altceva!

● S-a spus: „Fiecare pasăre pe limba ei piere!” (N.n.: Dacă mai știe vreo limbă când piere!)

● „Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor!” (România)

● „Prima dintre datorii este aceea de a fi drept!” (Voltaire)

● „Cel care deschide o școală, închide o temniță!” (Victor Hugo)

● Principalul Postulat al muncii clandestine spune:

„Să nu ai încredere în nimeni! Nici în tine!”

N.n.: Și, mai ales, în părerile, ideile și opiniile tale, care devin tot atâtea prejudecăți! (G.I.)

● O glumă clasică: Dispută: Bețivule! Urâto! Da, da' mie-mi trece! (Fără comentarii)

● „Dacă clatini barca, te înnece și pe mare calmă!” (Citat din revista „România Mare”, aprilie 2013)

● „De la un pom strâmb, nu poți avea decât o umbră strâmbă!” (Honoré de Balzac)

● „Gluma este ca lâna, dacă o torci sau o întinzi prea mult, se rupe!” (Epictet)

● „Sărăcia e ca un leu; dacă nu te aperi, te mănâncă!” (Susan Montague)

● Nu agreez fanatismul, sub orice formă s-ar prezenta; și la fel, nu agreez nici o formă de intoleranță, capriciu sau istericalele de orice fel! (Declarația mea, George Ionescu)

● Din același motiv, nu-i agreez pe proștii agresivi, care dacă au o părere sau au copiat vreo opinie, caută să o impună cu orice preț! Cu sau fără vreo oarecare părere de rău, îi prefer pe nonconformiști! (G.I.)

● Din păcate, am constatat că oamenii acționează mânați aproape numai de interese, egoism și orgoliu, iar încăpățânarea fiecăruia ne arată cât este de prost! Exprimarea lui indică gradul lui de (in)cultură, iar puterea de judecată slabă, educația și zestrea genetică, de obicei săracă. Dar de cele mai multe ori primează orgoliul, egoismul și încăpățânarea. (Constatarea mea, G.I.)

● „Cei mai buni și cei mai dreپți prieteni sunt săracii. Bogații nu știu nimic despre prietenie!” (Mozart)

● „România contemporană este țara tuturor compromisurilor!” (Mihail Jora)

● „Omul e mai tare ca dracu!” (Jean Păduleanu la Antena 3)

● Două sfaturi cu privire la câini: 1. „Nu trezi câinii adormiți!” (Zicătoare antică, dar valabilă și azi!), 2. ”Înainte de a da cu bățul (băta) sau de a arunca cu piatra, e bine să te uiți și al cui e câinele!” (Proverb din satul meu) (Continuați dumneavoastră, că proverbe cu câini sunt destule!)

● „Nebunul se tot uită în urmă și scormonește trecutul!” (Constatare contemporană)

● „Oamenii sunt ca vinurile: Cu timpul fie devin din ce în ce mai buni, fie se transformă în oțet!” (Se zice că ar fi spus Papa Ioan al XXIII-lea)

● „Cine nu știe nimic, stă liniștit. Cine știe puțin, moare de curiozitate! (Precum pisica din proverbul englezesc) (Nota mea, G.I.: Iar cine știe prea mult, și mai ales ce nu trebuie, plătește! Uneori cu viața!)

● „În apă sunt lotuși, dar sunt și crocodili!” (Proverb indian)

● Un proverb practic: „De la nebun și de la beat, Adevăru-i lesne de aflat!” (Proverb românesc)

● „Adevărul se află din gura copiilor.” (Biblia)

● „De lupul bătrân, și câinii își bat joc!”

„Pe leul mort, și iepurii îl trag de coamă!” Continuați dumneavoastră!

● „De vei dezlega sacul,

Îl vei vedea pe dracul!” (Învățătură populară)

● „E destul o măciucă la un car de oale!” (România)

● „Din calea omului beat și Christos s-a dat în lături!” (Zicătoare românească)

● „Din cele bune și drepte și dracul își ia jumătatea lui, iar din cele rele, ce rămâne!” (România)

● „Din coadă de câine, sită de mătase nu se poate face!” (România)

● „Din gura omului bun, vorbă de rău nu iese niciodată!”

● „Ziua bună se cunoaște de dimineață!” (N.n.: Dar vremea e tare schimbătoare!)

● Unii: Ziua mănâncă colaci,

Noaptea umblă după draci! (România)

● „Doi pepeni într-o mână nu se pot ține!” (Universal)

● „Dracul biserici nu face, nici puțuri la răspântii!”

● „Drac mort încă n-am văzut, nici n-a văzut nimenea vreodată!”

● „Când dracul n-are ce face, își cântărește coada!”

● „Dracul orice/de toate ar vrea să facă, numai ucenicie nu!”

● „La bătrânețe, dracu-și bate joc de om!”

● „Când treci pe lângă o biserică, zice poporul, să-ți faci o cruce adâncă (mare) fiindcă dracul e bătrân și biserici nu face!”

● „Dacă vrei să cinezi cu dracul, i-ați o lingură lungă!” (Continuați dumneavoastră, că mai sunt destule, și nici dracul nu le știe pe toate!)

● „Nenorocul e că norocul e prea puțin, și lumea e prea multă!” (I.L. Caragiale)

● „Mie nu-mi plac unanimitățile unanime!” (tot I.L. Caragiale)

● „Până și câinele de rasă are purici!” (Mark Twain)

● „Când vezi o femeie frumoasă la care-ți vine să te-nchini, gândește-te că și ea/asta trebuie să se ducă la toaletă să facă pipi!” (Din folclorul englez)

● „Nu-mi da sfaturi! Știu să greșesc și singur!”

(Din proverbele indiene atribuite în Europa lui Kant)

● „Dame e buoi, da paese tuoi!” (Proverb italian) (Nevasta și boii ia-le din ținutul tău!)

● „Prostul are (și va avea totdeauna! n.n.), un mare avantaj față de omul deștept: este întotdeauna mulțumit de el însuși! (Dicton atribuit lui Napoleon Bonaparte)

● Perdanții (luzerii, ratații) nu sunt agreeți (doriți) nicăieri; peste tot și totdeauna sunt respinși, femeile lor fiind primele care-i critică și-i condamnă nimicitor (constatarea mea crudă, G.I.)

● „O, Liberté, que de crimes on commet en ton nom!” (O, libertate, câte crime se comit în numele tău!, cuvinte rostite de Madame Roland, soția ministrului francez de Justiție pe când era dusă pentru a fi executată pe eșafod în timpul Revoluției Franceze, atribuite pe urmă reginei Maria-Antoaneta!)

● „Cinstindu-i pe înaintași, dovedim că-i merităm!” (Tudor Voicu într-un articol despre marele naturalist Ion Simionescu)

● „Florile sunt divine!

Copacii sunt sfinți!” (Eu zic, G.I.)

● „Numai după ce ai pierdut pe cineva știi să-l prețuiești cu adevărat!”

Evreii permit (sau indică) scrierea biografiei cuiva numai după ce a decedat. Ei zic: Numai atunci se poate ști ce a realizat, cât a valorat și ce valoare am pierdut! Din păcate, a trebuit să constat și eu acest lucru la moartea soției mele! (G.I.)

● „În fiecare zi să înveți de la școala vieții lecțiile înțelepciunii! Și tot vei rămâne neînvățat, și-ți va rămâne în față un Ocean întreg de cunoștințe neînvățate!” (Zic eu, G.I.) În felul acesta, nu vei fi niciodată nici „simplu”, nici „sărac cu duhul!”

● „Cu toții suntem supuși greșelii - și păcatului!”, o asigură avocatul.

● „În fața lui Dumnezeu nu există genii!”, spunea doamna Sofia Ittescu.

● Dacă în fața lui Dumnezeu nu există genii, atunci de ce le-a mai creat?, mă întreb eu, G.I.

● „Mediocritatea, fiindcă nu suportă existența geniului, coboară adevăratele valori la nivelul ei, tăvălindu-le în noroi.”, a spus Mircea Eliade.

● Sunetul și cuvântul sunt insule plutitoare în infinitul Ocean al Tăcerii; gândul unuia, trimis către celălalt, se întoarce îmbogățit, aducând cu el noi culori și valențe. Cine (sau care) dintre ei a ajuns mai departe, rămâne un prilej de controversă; muzicienii vor zice că poezia, poezii că muzica și tot așa! Vecinătatea, Conspirația dintre Sunet și Cuvânt vor stârni însă de-a pururea ideea sau lumina suverană care-i împacă. (Citate din afirmațiile domnului Theodor Grigoriu)

● „Maghiarii urlă de dureri închipuite.” (Octavian Goga)

● O vorbă clasică din Dreptul Roman spune că: „A tăcea înseamnă a consimți!”

● „Sondajele falsificate sunt uvertura fraudelor electorale.” (Corneliu Vadim Tudor)

● „Cu penele altuia te poți împodobi, dar nu poți zbura.” (Lucian Blaga)

● „Nu întrebați ce poate să facă țara pentru voi; întrebați ce puteți face voi pentru țară!” (John F. Kennedy, în Discursul Inaugural cu ocazia devenirii Președinte al Statelor Unite)

● „Salus rei publicae, suprema lex!” (Salvarea statului este legea supremă!) (Dicton latin)

● „Una salus victis; nula salutem sperare!” (Cei învinși au o singură salvare; să nu mai spere că vor fi salvați!) (Dicton latin)

● Un profesor doctor, membru de onoare al Academiei Române, afirma prin cuvântarea unui general care intrase în politică: „De ce se intră în politică? Din amatorism; din diletantism; din incapacitatea de a face ceva; din prea puțină cultură, sau din incultură; din lipsă de pregătire; din spoială; din snobism! Și adăugați dumneavoastră: Din orice!

● Soluția esențială și supremă: Munca, munca de calitate și realizarea intelectuală și economică, Educarea noii generații în forțele ei! În acest sens adăugăm: Exemplul personal! Educarea concepțiilor! Respectul față de realizările naționale; Respectul față de produsele naționale!; Respectul față de interesul național! Adăugăm un îndemn din cartea de limbă germană a elevilor de clasa a V-a:

Jeden Tag ein stucken weiter

Jeden Tag ein wenig gescheiter,

Immer froch, und glück, und fleißig!”

În fiecare zi să mergi mai departe!

În fiecare zi să fii mai isteț!

Totdeauna vesel, fericit și harnic!

● La câteva luni după moartea adorarei și superbe mele soții (după aproape 60 de ani de conviețuire) (cu anii de probă cu tot!) s-au găsit persoane (în general de sex feminin dar și colegi care îmi voiau cu adevărat binele), ca să mă sfătuiască: Nu sta singur! Și să mă pețască! Le-am spus că nu-mi pot aduce în casă pe oricine, că nu o pot uita pe femeia vieții mele așa de ușor, și mi-am permis să le spun un catren (sau poate o epigramă a) al nu știu cărui autor pe care îl citez liber:

„În viața asta am un crez!

Femeia trebuie să-mi placă,

Că nu sunt taur comunal,

Să fecundez pe orice vacă!”

(Sună poate prost, îmi cer scuze, dar asta e! E prea devreme!)

● „Non est vivere, sed valere vita est.” (Viața nu înseamnă doar să trăiești, ci să trăiești bine!) (Martial, scriitor latin)

● „Domnu-i înalță pe cei umili!” (Din învățătura creștină)

● „Ceea ce este corect și ceea ce se poate face sunt două lucruri complet diferite!”

Zicea Președintele american James Buchanan, 1857-1861.

● „Orice groapă are un rost!

Mai calcă în ea câte un prost!” (Din ziare)

● „Omul își face singur și răul și binele și nici Diavolul și nici Dumnezeu n-au vreo legătură cu asta.”, spunea un medic evreu din Salerno, cetatea medicinei din Italia Evului Mediu „întunecat”, pe la 1150, în plină „Epocă Întunecată”. Nu degeaba zice poporul nostru cel înțelept: „Ce-și face omul cu mâna lui, nici dracu’ nu-i desface!”

● „A nega capacitatea omului de a face rău este la fel de important cu negarea capacității sale de a se ridica până la Dumnezeu”, spunea același medic evreu din Salerno.

● Nici bunele obiceiuri nu trebuie să devină o tiranie. (zic eu, G.I.)

Spiritul datoriei al lui Hippocrate a pus jugul nu pe puțini! (G.I.), ca și obligativitatea practicării bunelor obiceiuri, care a devenit uneori o adevărată teroare. (G.I.)

● M-am întâlnit după decenii cu unii dintre foștii mei studenți! Mă laud că mi-au spus: „Am învățat de la dumneavoastră mult mai multe lucruri în afara orelor de curs decât de la cursurile propriu-zise!”

● După cum ne spune Talmudul, numele Muntelui Sinai vine de la cuvântul ebraic sinah care înseamnă ură, pentru că adevărul aduce întotdeauna ura asupra celor care-l rostesc!

(Din cartea Arianei Franklin: „Maestră în Arta Morții”)

● Un vechi proverb evreiesc (folklor?) spune că adevărul e cea mai sigură minciună!

● Adevărul călătorește încet și slăbește pe măsură ce ajunge (merge) mai departe, spunea un bătrân rabin. Minciunile convenționale sau mai convenabile sunt mai puternice și se răspândesc mai repede. Așa a fost și minciuna răstignirii lui Christos de către evrei, spun evreii. Christos a fost răstignit și ucis de soldați romani. La/pe vremea aceea demnitarii evrei din Palestina nici nu aveau dreptul de a condamna pe cineva la moarte!

● Târgoveții din Cambridge (suntem în anul 1076!) se temeau de evrei pentru că evreii erau altfel și asta le conferea, credeau orașenii, puteri supranaturale! (Afirmatie din cartea „Maestră în Arta Morții”).

Și acum să revenim la viața de zi cu zi:

● „Dragă, am stat mai mult la o bere în noaptea asta cu prietenii...”

„Păi, mută-te acolo!” i-a răspuns calm nevasta (soția), „Și acolo e acasă, și așa nu mai trebuie nici mâncare așa multă! Du-te!”

Și în casă e mai mult loc! supralicitează mama soacră!

● „Nimic în lume nu este atât de comic ca severitatea unui englez.” (G.B Shaw)

● „Există un singur succes: Să fii în stare să-ți duci viața în felul tău!” (Louis Aragon)

● „Nu zeii au făcut muzica, ci muzica i-a creat pe zei!” (Malraux)

● „Nimic nu este mai neplăcut decât să fii ținut la pământ.” (Jankelévitch: Ironie, apropo de obezitate; din literatură)

● „Ignoranța este cauza multor tăgăduiri.” (Din literatură)

● Renumitul navigator Thor Heyerdal afirma: „Omul modern a ajuns să creadă numai în ceea ce poate fi văzut sub/la microscop, în eprubetă sau cu telescopul, sau care poate fi măsurat în kilograme, metri, litri, volți, cai putere sau lungimi de undă! Dar nu posedăm unități de măsură pentru prietenie, dragoste, ură, fericire sau teamă!”

● „A te încrede în oameni e bine, a nu te încrede în ei e și mai bine!” (Dicton atribuit lui Niccolo Machiavelli.)

● „Cea mai sigură cale de a-ți pierde onoarea este cea a minciunii, iar cea mai rapidă și penibilă este să te-ncurci în propriile tale minciuni.” (Aforism din presă)

● Spunea o vorbă din bătrâni: „Nu realizezi/prețuiești ce ai avut decât atunci când îl pierzi.”

● „Mit der Dummheit kämpfen die Götter selbst vergebens.” (Schiller)

(Contra prostiei, înșiși zeii luptă degeaba/în van.)

● „L'ignorant hait et craint ceux qui s'interessent a ce qu'il ne comprend pas.” (Un personaj al lui Somerset Maugham: Ignorantul se teme și îi urăște pe cei care se interesează de ceea ce el nu înțelege!)

● „De nicăieri spre cine știe unde.” (Titlul unei cărți scrise de autoarea Cleopatra Luca - R.M.)

● „Nu de CIA mă cutremur și de KGB-ul ei!” (Cuvinte memorabile rostite de (sau atribuite lui) Nichita Stănescu). De asemenea:

Adevărul nu are bun simț!

Ideile dilată realitatea!

Vânturile, falus de aer...

● „Patria se cheamă norodul, nu tagma jefuitorilor.” (Tudor Vladimirescu)

● „Istoria este cea dintâi carte a unei națiuni.”

„Tot ce nu e prin noi, nu va fi pentru noi!” (Nicolae Bălcescu)

● „Istoria își bate joc de cei care nu o cunosc, repetându-se! (Nicolae Iorga)

● „Istoria este o analiză a trecutului cu scopul de a înțelege prezentul și de a ne călăuzi comportamentul în viitor și în viață!” (Sidney E. Mead, 1904-1993, autorul celebrei lucrări: „A Religious History of the American People”)

● „Am venit pe rând și plecăm (murim!) pe sărite!” spunea o doamnă din public.

● „Interesu’ poartă fesu’!” (Proverb foarte popular!)

● Unii se bucură de un mare avantaj: rămân cu mintea din adolescență și se maturizează mai târziu, deloc sau niciodată! (G.I.)

● „Soarta multor oameni a depins de faptul că în casa părinților lor a fost sau nu o bibliotecă.” (Edmondo de Amicis)

● „Poporul e ca apa; poate să-ți susțină și să-ți ducă corabia, dar poate și s-o scufunde!” spunea un împărat chinez. (Din înțelepciunea chinezească)

● „Obraznicu’ mănâncă praznicu’!” (Fără comentarii; este o evidență!)

● „Bucuria vine de la Dumnezeu”, a recunoscut până și un ateu!

Suferința vine de la Diavol!

● „Viața e scurtă; moartea e sigură! Asta e tot ceea ce știm până acum!” (Replică dintr-un film)

● „Unele reguli sunt făcute pentru a fi încălcate!”, este o regulă din politică.

● „Liniștea nu tace niciodată! Liniștea de liniște se izbește!” spunea un poet.

● „Ce se mai poate lua de pe o secretară goală?” Studenții mei m-au învățat: „Directorul!”

Nu degeaba se spune că: „Șefu-i șef și-n pielea goală!”

Șefu’ (ca și nevasta!) are dreptate întotdeauna, chiar și atunci când nu are, și mai ales atunci!

După moartea soției mele, pentru a lupta cu disperarea, și mai ales cu singurătatea, am vagabondat prin muzee, prin cimitire și am pribegit pe la diferite Cenacluri, care spre surprinderea și recunoștința mea, m-au primit cu foarte multă binevoindă, declarând că pot deveni membru al lor, că am o „operă” care trebuie cunoscută și că mai am câte ceva de spus! Rezultatul: Am devenit membru la șase Cenacluri după numai un an și câteva luni de la moartea soției mele (eu, G.I.) și declar că m-au salvat de la tot ce putea fi mai rău: Singurătatea, moarte sigură și Timpul Gol, generator de disperare! Dintre toate cenaclurile, cele două Cenacluri care te pot aduce la disperare sunt cele ale Epigramiștilor! Sunt atât de multe talente acolo și se manifestă atât de puternic (chiar violent!) împotriva proastelor năravuri, a obiceiurilor primejdioase, și chiar împotriva greșelilor și prostiilor făcute de politicieni și de succesivele Guverne, încât te pot aduce la disperare! Sunt foarte primitivi, expresivi, talentați și iuți în gândire! Aproape că te simți din nou un începător! La Cenaclurile de poezie am fost pus să declam, să recit, și să cânt la pian! Mai mult, am fost trimis către una din Societățile Scriitorilor, și către un Club al Inteligenților (sau Deșteptilor, dacă vreți!), dar care se intitula cu modestie: „Clubul Înțelepților”! Mi-am luat creion și foi de hârtie și ca orice student silitor m-am apucat să-mi notez replicile spirituale, să citez, și să învăț! Vă redau și dumneavoastră cât pot din ceea ce am apucat să învăț când am redevenit student! Să începem cu câteva constatări:

Astfel am aflat că pe 20 noiembrie 2017 am fost invitat să fac parte din „Clubul Înțelepților!”. La „Clubul Înțelepților” au zis că se puteau ține ședințele și fără mine, dar că e mai bine cu mine, că sunt căpos, am deja o operă, și mai am ceva de spus! Am mulțumit și am început să învăț și eu tot ce puteam!

● Am aflat că pe 19 noiembrie „s-a sărbătorit Ziua Bărbatului”! Eu n-am simțit că se serbează ceva în acea zi, nici măcar ca de Ziua Morților, care se serbează de fapt în fiecare lună, dar și de mai multe ori pe lună în diferite zile ale săptămânii! Dar a trecut și asta fără ca să se simtă nimeni vinovat! Nici nu aveai de ce! Și nici „bărbați” nu prea mai sunt!

● Unul din noroacele copiilor este să aibă părinți tineri! (De la generația vârstnică citire!)

Am mai aflat de la Cenacluri despre Haikuuri: sunt o formă de poezie scurtă japoneză, care exprimă nu numai o stare, dar exprimă și o altă lume, poate mai bună! Sunt intraductibile, și minunate și au fost preluate în toate limbile! Iată câteva exemple din haikuurile poetei Maria Grigoriu:

- Biserica goală -
soarele luminând
chipurile sfinților.
- Burniță-n apus
la Teatrul de Operă
„fata cu garoafe”.
- Pe iazul bătrân
un copil lansează
broasca origami.
- Noiembrie .
din neant un fluture
sfidând anotimpul!
- Ceață în oraș -
de pretutindeni
ciripit de vrăbii

Poeta Maria Grigoriu

- Poetul și cântărețul Mihai
Gheorghe ne-a cântat cântecul:
„La cârciuma din cartier”

La cârciuma din cartier
Unde se cântă și se bea
Vreau astă seară să-mi petrec
Cu amintiri din viața mea

Am mai făcut câte-o beție
Și am iubit niște (multe!) femei
Și m-am vândut la galerie
Pentr-un bilet de câțiva lei

Sunt vagabontul vieții mele,
Ca într-un film cu Raj Kapur
Măturător de praf de stele
Și cusurgiu fără cusur...

Am fost bogat, am fost falit
Am mai și râs de-o nerozie
Da-n toată a lumii nebunie
Eu publicul mi l-am iubit!

Am fost și prinț și cerșetor
Un trădător sau om cinstit
Numai cu viața de actor
Eu niciodată n-am glumit!

Iar când adorm spre dimineață
Îmi reproșez de la-nceput
Că n-am luat totul de la viață
Și nu i-am dat cât aș fi vrut!

Poet și cântăreț Mihai Gheorghe

De aici înainte scriu eu, G.I.:
Am simțit în aceste versuri
orașul Bucureștii de periferie,
al copilăriei și adolescenței
mele din Dealu' Spirii, Rahova,
și 13 septembrie - Ghencea
- Cotroceni; alte vremuri, o
altă Lume, cu farmecul ei, cu
suferințele și distracțiile ei care
ne mai înduioșează și acum,
când ne pregătim să murim
și să ne întoarcem tot acolo, în
Ghencea, în cartierul și cimitirul
uitat al copilăriei mele.

Poetul și cântărețul Traian Chiricuță ne-a
cântat și ne-a recitat pe versuri scrise de
domnia sa două cântece-poem care m-au
mișcat, intitulate: CUVINTELE și LINIȘTEA.

CUVINTELE

Cuvintele privesc mereu în noi
Nu știu cum știu de mici să se adune
Să ia din mâna inimii trifoi
Apoi să-l dea din mâna lor la lume

Cuvintele au inimă, au minte,
Cuvintele au mers cu mersul rar
Când intru după mine în cuvinte
Mă simt ca Duhul Sfânt când dă cu Har.

Cuvintele au viață, Dumnezeu
Și sensul lor i-i scrisului meu gură
Să nu le fie-n lumea lumii greu
Cuvintele au propria (lor) Scriptură

Cuvintele au firea lor de tată
Cuvintele dau firii noastre fire
Cuvintele au bucurii și iartă
Cuvintele au propria lor iubire

Cuvintele sunt tot ce n-a-ncăput
În cereri cu rodire în uitare
Cuvintele sunt drumul nevăzut
Pe care intră Domnu-n fiecare

Cuvintele se seamănă, se dau,
Ca inimă, ca suflet, ca putere,
Ca răstignirea-n care zilnic stau
Să trecem de la viață la-nviere!

Traian Chiricuță

LINIȘTEA

Liniștea nu tace niciodată
Vrea să facă-n viața ei averi
Sare-n alte liniști peste poartă
Și le fură îngerii din meri/seri
Liniștea pe mine mă îmbată
Fură din tristețea mea și bea
Se răstește liniștea la Tată
Alege-s-ar pulberea de ea!
Liniștea de liniști mă izbește
Carnea de pe ea ajuns-am eu
Nu știu de ce liniștea gândește
Că n-o vede Dumnezeu!
(N.n: În versiunea mea, G.I.:
Că n-o vede și n-o știe Dumnezeu!)
Liniștea nu râde sau apune
E ca niște îngeri de/din trifoi
Care vin din liniște s-adune
Tot ce nu e liniște în noi!

Traian Chiricuță

Pentru mine, G.I., poetul a transcris
această poezie cu mâna lui!

CE RĂMÂNE

Rămâne zborul să prelungească
Nevoia de zâmbet cu nevoia de timp

Rămâne *clipa* să împlinească
Nevoia de Tine cu Izvorul de sens

Rămâne cerul să coloreze
Nevoia de Cruce cu visul din vis

Rămâne taina să-mpodobească
Nevoia de Rai cu Lumina din suflet

Rămâne dorul să adâncească
Nevoia rostirii fără cuvânt

Rămâne ploaia să-nlocuiască
Nevoia plecării din primul sărut

Rămâne Domnul să ne păzească
Nevoia de Viață *pe-o gură de rai*

Ion Rațiu, 2016

Am citat această poezie - capodoperă a poetului Ion Rațiu, care mi-a fost încredințată pentru a v-o încredința la rândul meu, dumneavoastră! G.I.

Din poezia lui Traian Chiricuță mai citez două strofe:

Ară inima mea, ară,
Ară pentru Dumnezeu
Că e frânt de oboseală
Și citește numai ce scriu eu
(Refren la un cântec)

Din poartă-n poară doar pustiul bate
E cel mai sfânt de liniște alai,
Că au plecat țăranii mei la/în moarte
Cu biblia și pita lor în rai!
(Refren la cântecul "Țăranii")

● Țăranii, credincioși ca niște câini! (Traian Chiricuță)
● Țăranul român a murit în cele două războaie mondiale fără să dea înapoi! La Oituz s-a scris: „Pe aici nu se trece!”, iar la Mărășești s-a scris: „Nici pe aici nu se trece!”

● Țăranul a fost cu adevărat eroul neamului! (G.I.)

● „Problema mea e să cred în ce fac eu, nu în ceea ce spun sau fac alții!”

(Am citat pe Traian Chiricuță, ca pe mine însumi, G.I.! Afirmatia coincide!)

● Repetiția în artă și poezie subliniază esențialul. (G.I.)

● Izvorul este lacrima ce curge din rana nevindecată a durerii. (G.I.)

● Există și o singurătate în iubire.

● „Bătrânul spune și se întreabă:

Pe unde-o fi primăvara,

Zeita aceea frumoasă...” (Citat din spusele unui poet dintr-un Cenuclu)

● „Trebuie să ne recunoaștem și calitățile și defectele!” (Citat tot ce la un Cenuclu)

● „Amintirea este o a doua viață!”

● „Temperatura trăirii se regăsește în Casa Amintirii!” (Cornel Balaban)

● „O casă veche parcă-n efemer

Pierdută printre vremuri și prin frunze.” (Citat tot de la un poet din Cenuclu)

● „Ană - zorile se varsă

Lasă-mă să plec acasă!” (Poezie - cântec popular din Ardeal)

● „Toamna din nou ne inundă!” (Cornel Balaban)

Adaug de la Tudor Arghezi: Niciodată toamna nu fu mai frumoasă

Sufletului nostru doritor de moarte...

● Eu, G.I. , adaug: Suntem

Ca valurile mării,

Ca fulgii de zăpadă

Ca picăturile de ploaie

Ca gândurile care au trecut

Suntem Trecut, și-un Început!

● Poeții își asigură trecerea/urcarea din efemer în eternitate! (Citat de mine, G.I.)

● Căpcăunul de Cronos își devoră fiii, și până și Timpul! (G.I.)

● Tot de la Cenucluri am aflat, G.I., că românul - american George Emil Palade, cercetător, biolog și medic, a luat o treime dintr-un Premiu Nobel pentru cercetări medicale în domeniul celular. Am mai aflat că există și o „American-Roumanian Academy in Science and Arts”! Bine că măcar în America există o asemenea academie!

● Repet, tot de la Cenaclurile Literare am aflat că există o Zi a Bărbatului, pe care n-o serbează nimeni, repet, nici măcar ca pe o zi a morților! Să merităm doar atât?

● Mă mir mereu cum de politicienii se iubesc cu atâta ură! (G.I.)

● „Se pare că omul este și un făcător de rele, nu numai de bine!” spunea cu mult aplomb un filozof participant la Cenaclu!

● Privind figurile de la Cenaclurile la care particip, m-am convins odată mai mult că cea mai mare parte din oameni suferă de suficiență în afară de bolile vechi și moderne, generale, ca reumatismul, ulcerul și tensiunea arterială crescută. (G.I.)

● ...Ești dator, sângelui ce-aprinde trandafirul, în drapelul nostru tricolor!

Marele poet patriot Corneliu Balaban spunea:

● Ca gândurile care vor veni,

Și eu la tine, știu, voi reveni! (Un alt poet la un alt Cenaclu)

● Nu-ți spun adio, ci la revedere, fiindcă știu

La tine-am să reviu! (Un alt poet de Cenaclu, completat de mine, G.I.)

● Nu toți oamenii sunt conștienți sau constituiți din același aluat (pământ), și făcuți să-și trăiască viața la fel, ci așa cum i-au dus întâmplările, nevoile și influențele! (Ca un citat din antici!)

● Am fost întrebat: Care este cea mai ușoară moarte? Am răspuns: „Moartea altuia!” cu înțelepciunea dobândită de la poporul meu! Am scris:

Moartea vine-atunci când vrea

Și ne ia pe toți cu ea!

Nu ne-ntreabă ce suntem,

Și nu-i pasă dacă vrem! (G.I.)

● Medicii spun că cea mai ușoară moarte este moartea subită, care se produce fără să știm și pe care o suportăm fără să suferim! Și m-am gândit: cum aș putea eu să-mi produc o moarte subită? Poate să mi-o provoc „involuntar” prin inaniție, așa cum a procedat tatăl meu când a ajuns aproape de moarte datorită unui cancer la creier.

● Despre copii, poporul spune cu înțelepciune:

Cine are, să-i trăiască!

Cine nu, să nu-i dorească!

Eu adaug: Tot poporul nostru înțelept spune:

Cui nu i-a dat Dumnezeu copii,

I-a dat dracu' nepoți!

Comentariul meu: Și câte altele nu i-a mai dat pe deasupra, ca să se învețe minte să nu mai hulească!

● „Dum spiro spero.” (Cât timp trăiești, speră!) (Dicton latin)

● Dar un alt dicton latin spune (cred că mă repet, dar merită!):

„Una salus victois! Nula salutem sperare!” (Cei învinși au o singură speranță: Să nu mai spere nici o salvare!)

● Tot de la un Cenaclu am aflat câte lucruri se pot spune DESPRE BĂTUT:

- Și bătut și cu banii luați!

- Bătaia nu e totdeauna ruptă din rai!

- Vroia să mai bată ceva!

- Cu bătaie lungă!

- Bătut de gânduri și de idei.

- Bătutul și fututul nu se iau înapoi!

(zic oltenii)

- Bate la ochi! I se bătea un ochi!

- Bătut în cuie.

- Bate apa-n piau!

- Îl bate gândul.

- Bătut de soartă.

- Se dădu bătut.

- Bătaie de joc.

- Domnul Bătutu!

- Au bătut palma!, dar

- Ați bătut din palme!

- Draci bălțați, bătuți de soartă!

- Ați înțeles de ce bateti?

- Bătuta (cântec moldovenesc)

- Bătut de soartă.

- A bate toaca la biserică!

- A bate toaca! = A bârfi! (în Moldova)

- Bătu-te-ar norocul!

- Două fire două paie

Ia Ciuleandra la bătaie!

Am citat în cele de mai sus cele spuse de domnul Ovidiu Țuțuianu, și am adăugat ce mi-am amintit eu și doamna care mă inspiră. (G.I.) Aștept de la domnul Țuțuianu și o schiță cu acest subiect.

● În înțelesul greco-roman, muzeul era un sanctuar al muzelor, un templu închinat artelor și științelor. (Definiții întâlnite în dicționare)

● Am fost odată cu o anumită misiune la Râmnicul Sărat, Orașul Teilor și al Salcânilor, cum i se mai spune! Se zice că un politician s-a adresat localnicilor astfel: „Dragii mei râmniceni sărați! Și a avut un mare și neașteptat succes! Din păcate, Râmnicul a pierdut poziția de centru de județ, nu și-a folosit imensul potențial viticol, Lacul Alb cu apă cu proprietăți terapeutice, imensele bogății agricole, zootehnice și așa mai departe. Când am fost eu la Râmnicul Sărat, instalațiile de alimentare cu apă erau stricate de doi ani, dar nu era nici o supărare: Se bea vin! Ca să fac o baie, mi s-a dat, la stația electrică, un butoi cu apă de ploaie! Când delegația noastră și-a terminat misiunea, localnicii și autoritățile ne-au plimbat o săptămână prin păduri și câmpii! Ce amintiri frumoase! Era cândva, prin anii 70'! Iar eu eram tânăr!

● Coroana înțelepciunii re-nvie amintiri
Din gânduri uitate... Din gânduri uscate!
Cu toții am trudit pentru îndreptare
Și-n flăcările vremii, am ars
Cu flăcări amare! (G.I.)

● Și un citat din George Coșbuc:
Eu mâna popii o sărut, și aș lăsa-o!
Și mâna preotesei o sărut, și aș lăsa-o!
Pe fata popii n-o sărut! Dar n-aș lăsa-o!
(Citat de un participant la Cenaclu, din
versurile scrise în tinerețe de marele poet)

● Stimulat de atmosfera poetică de la diferitele Cenacluri, am scris și eu încă o poezie:

Au lucrurile...

Au lucrurile un grai al lor
Vorbesc în taină, dar nu mor
Șoptesc și-și amintesc de tot ce-a fost
La ele și tăcerea are-un rost

Au lucrurile chiar și-o viață mai mascată
Ascunsă, fermecată și ciudată
Au lucrurile amintiri de povestit
Din alte vremi și despre cei ce s-au iubit

Și-o să-ți spună, dacă știi s-asculți
Cum graba și mânia i-au pierdut pe mulți
Și printre șoaptele ce murmură ușor
Cum s-au aprins și-apoi s-au stins de dor

Au lucrurile-o viață ascuns-a lor
Și amintirile, din case vechi, nu mor!

George Ion Ionescu

Marele poet Cornel Balaban a scris și o
poezie intitulată: DUNĂRE

Dunăre, reversi din leagăn,
Peste Pontul Euxin,
Lacrimile Europei
Cu al Evurilor chin

Doar lui Strauss culoare-albastră
Lui Ivanovici un val
Lui Jean Bart întotdeauna
Sceptrul apei triumfal

Și lui Teodoru numai
Al ruginei tainic zvon
Murmurând o rugăciune
Pentru domnul Silion

Cornel Balaban

● Așa cum genialul poet Adrian Păunescu și Cenaclul său „Flacăra” au fost o lumină în sumbra „Epocă de aur”, tot așa poetul Corneliu Vadim Tudor a fost o speranță în amestecata Vreme a Speranțelor care a urmat Revoluției (loviluției) din decembrie 1989. Cum constata Dan Puric: „Timpul cerne din minte miile de intelectuali trădători de neam și țară și aleg cu greutate dintr-un secol, câțiva: Iorga, Titulescu, Regina Maria, Adrian Păunescu, Corneliu Vadim Tudor și mă opresc aici. (G.I.) Voi reproduce undeva (din Literatură, Internet sau de unde voi găsi) o listă a marilor români care merită citați începând cu Arghezi, Sadoveanu, Păstorel... și adăugați dumneavoastră!

● „Toate proiectele unui om se formează în viața școlară, în faza lor de virtualitate. În decursul vieții, nu facem decât să desfășurăm ghemul speranțelor, proiectelor și ideilor pe care le-am schițat înainte de maturitate.” (Mircea Malița)

● „Folclorul nostru, nu numai că e sublim, dar te face să înțelegi totul! E mai savant decât toată muzica așa-zisă savantă, și asta într-un fel cu totul inconștient; e mai melodic decât orice melodie, dar asta fără să vrea! E duios, ironic, vesel, grav...” (George Enescu)

● „Nu există muzică grea sau muzică ușoară, există doar muzică bună și muzică proastă!” (George Enescu)

În continuare, cităm din citatele lui Paul McKenna, folosite pentru a-și întări ideile din cartea: **CÂȘTIGĂ ACUM ÎNCREDERE ÎN TINE!**

- Fii tu însuși; toți ceilalți sunt deja luați! (Oscar Wilde)
- Cei care nu-și pot schimba modul în care gândesc, nu pot schimba nimic! (G.B. Shaw)
- Mai întâi ne facem obiceiuri, iar apoi obiceiurile ne construiesc pe noi. (John Dryden)
- Libertatea este un atribut al minții, iar cea mai bună cale de a o păstra este să o dezvoltăm. (Elbert Hubbard)

- Ulciorul se umple picătură cu picătură. (Buddha)
- Vorbele bune valorează mult și costă puțin. (George Herbert)
- „Rasa umană este guvernată de imaginație.” (Napoleon)
- Nimic nu e mai revelator decât mișcarea. (Martha Graham)
- Cheia unei tehnici bune AIKIDO este să-ți menții mâinile, picioarele și șoldurile drepte și stabile. Dacă ești stabil, te poți mișca în voie. Centrul fizic este buricul tău; dacă și mintea este setată în același loc, victoria îți este asigurată în orice demers. (Morihei Ueshiba, fondatorul Artei Marțiale Aikido)

- Am împlânzit fiarele și am stăpânit fulgerul... dar ne mai rămâne să ne împlânzim și pe noi înșine! (H.G. Wells)

- Fericirea rasei umane în această lume nu constă în faptul de a fi lipsiți de patimi, ci în acela de a învăța cum să le stăpânim. (Anonim)

- Cunoașterea nu poate exista în afara emoțiilor. (Arnold Bennett)
- Cei mai buni profesori ai umanității sunt viețile oamenilor iluștri. (Charles H. Fowler)
- Exemplul are mai mulți adepți decât rațiunea. (John Christian Power)
- Practica e totul. (Pelé) (Eu, G.I., reamintesc ce spun maiștrii: „Tiuria ca tiuria, da’ practica ne omoară!”)

- Motivația este ceea ce te ajută să începi un lucru. Obiceiul e ceea ce te ajută să îl continui! (Jim Ryun) (Eu, G.I., reamintesc proverbul englezesc: „Lucrul început e pe jumătate făcut!”)

- Ceea ce vedem depinde cu precădere de ceea ce căutăm. (Sir John Lubbock)
- Omul e un animal care-și urmărește scopul. Viața lui are un sens numai dacă tinde spre țelurile lui și luptă pentru ele. (Aristotel)

- Suntem ceea ce facem în mod repetat. Perfecțiunea nu este deci un fapt, ci un obicei. (Aristotel)
- Cu toții avem talent. Diferența constă doar în modul în care îl folosim. (Stevie Wonder)
- Nici un lucru nu e greu de făcut dacă îl împarți în sarcini (porțiuni) mai mici. (Henry Ford)
- Nu trebuie să vezi toată scara; fă doar primul pas! (Martin Luther King)
- Mereu fac lucruri pe care nu le pot face! Și așa, ajung să le fac! (Pablo Picasso)
- Argumentează-ți limitele! (Richard Bach)
- Orice acțiune implică riscuri și costuri, însă acestea sunt infinit mai mici decât riscurile și costurile pe termen lung al inacțiunii confortabile. (John F. Kennedy)

- „Dacă treci prin iad, mergi înainte!” (Winston Churchill)
- Să nu spun secretul prin care mi-am atins scopul? Puterea mea rezidă doar în tenacitate! (Louis Pasteur)

- Înfrângerea este adesea o situație temporară. Dacă renunți, devine permanentă! (Marilyn Vos Savant)

- Mă interesează viitorul, pentru că acolo îmi voi petrece tot restul vieții! (Charles Kettering)
- Dacă vrei cu adevărat un lucru, poți găsi o cale de a-l obține! (Cher)
- Dacă nu ai face decât să-i spui zilnic unui stâlp de iluminat țelurile tale (sau dacă ți-ai atârna în cui toate dorințele scrise pe hârtie, G.I.) tot ar avea mai multe șanse de a se realiza decât dacă nu faci nimic! (Michael Neill)

- Succesul este suma micilor eforturi repetate zi de zi! (Robert Collier)
- Bunicul meu mi-a spus odată că există două tipuri de oameni: cei care muncesc și cei care își asumă meritele! Mi-a zis să încerc să mă încadrez în primul grup; concurența e mult mai mică! (Indira Gandhi)

- Încrederea contribuie mai mult într-o conversație decât înțelepciunea. (François de la Rochefaucauld)
- Peste douăzeci de ani vei fi mai dezamăgit mai degrabă de lucrurile pe care nu le-ai făcut decât de cele pe care le-ai făcut! (Mark Twain)

De aici înainte, ideile aparținând, sau emise de PAUL MCKENNA în cartea lui „CÂȘTIGĂ ACUM ÎNCREDERE ÎN TINE” pe care eu, G.I., le-am selecționat ca având o deosebită valoare pentru mine (G.I.).

● După cum spunea și Einstein, definiția nebuniei este să faci aceleași lucruri la nesfârșit și să te aștepți la un rezultat diferit.

● Și o călătorie de o mie de pași începe (tot) cu primul pas! (Din înțelepciunea chinezească)

● După cum vei afla în scurt timp, încrederea în sine este mult mai mult decât un sentiment pozitiv în ființa ta, ci este o atitudine și o abordare a vieții ce duce la succes! La motivare, și la noi oportunități!

● Devii ceea ce exersezi!

● Egoul, sau personalitatea, are două mari directive: *1. Să arate bine, 2. Să aibă dreptate!*

Până aici, Paul McKenna! Eu, G.I., adaug: din păcate, majoritatea se străduiesc doar să pară ceea ce nu sunt!

Adaug cerința: *Să fii autentic în orice situație!*

● Folosește culori vii și imagini destul de mari, impunătoare, dacă se poate în mișcare!

Nu degeaba e mai distractiv să vezi un film de acțiune pe un ecran imens decât la un mic televizor alb-negru! (De aici, pag. 45 până la pag. 53 predomină citatele din cartea lui McKenna: „Câștigă acum încrederea în tine!”)

● Folosește-ți corpul pentru a-ți schimba viața! Dar nu uita că și gândurile tale îți afectează corpul!

● Emoțiile tale nu sunt doar niște senzații care îți circulă prin corp, făcându-te să te simți mai bine sau mai rău, la întâmplare! Ele constituie de fapt o parte importantă a inteligenței tale! Emoțiile reprezintă modalitatea subconștientului de a-ți spune că se petrece ceva în viața ta și că trebuie să-i acorzi mai multă atenție!

● Să învățăm din emoții (Paul McKenna):

Unul dintre momentele decisive din viața oamenilor este, din câte am observat, acela în care încetează să-și mai reprime sau să-și abată sentimentele și încep în schimb să asculte mesajul de la baza acestora.

Iată câteva dintre cele mai întâlnite mesaje emoționale pe care le primim aproape în fiecare zi și ceea ce înseamnă ele de obicei:

Furia este de obicei un semn că una dintre regulile sau limitele noastre a fost încălcată, fie de către noi înșine, fie de către altcineva. Mesajul este fie acela de a lua măsuri în sensul a ceea ce considerăm că este corect, fie, în unele cazuri, de a accepta lucrurile pe care nu le putem schimba!

Teama este doar un avertisment că s-ar putea întâmpla ceva rău, așa că ar fi bine să fii pregătit. Dacă simți că ești pe deplin pregătit sau dacă resimți teamă într-o situație în care de obicei te simți bine, ar putea fi un adevărat avertisment privind un pericol fizic.

Frustrarea apare atunci când nu atingi rezultatele dorite în intervalul de timp propus. Mesajul este de obicei acela de a medita puțin la dăruirea ta în ceea ce privește scopul și/sau la strategia de a-l atinge. După ce ai făcut aceasta, poți fie să te dedici din nou scopului, fie să renunți la el, fie să-ți schimbi strategia.

Vina tinde să apară ori de câte ori nu te ridici la nivelul propriului standard de conduită. Mesajul vinei este foarte simplu - nu repeta greșeala și fă ce trebuie ca să îndrepti lucrurile!

Tristetea decurge din sentimentul că lipsește un lucru din viața noastră, fie pentru că l-am pierdut, fie pentru că am pierdut legătura cu el. Mesajul din spatele său este atât acela de a aprecia ceea ce ai pierdut, cât și acela de a fi recunoscător pentru ceea ce încă mai ai. În unele cazuri, mesajul poate fi de a lupta pentru a recăpăta lucrul pierdut, ca în cazul unei „iubiri pierdute” sau al unui vis abandonat.

Dacă ceea ce simți nu se regăsește pe lista de mai sus sau dacă aceste cuvinte nu ți se potrivesc, iată un exercițiu care te va ajuta în ceea ce privește ascultarea și auzirea mesajelor importante pe care emoțiile tale vor să ți le transmită...

● Exemplu de creare a încrederii în sine:

Încredere înseamnă mai multă ingeniozitate, performanță mai bună și succes!

Teamă înseamnă: Mai precaut, Performanță mai bună, și în final tot succes!

Poți face absolut orice!, zice Paul McKenna.

Învăț din succesul celorlalți!

● Încredere, optimism, siguranță, creativitate, putere de convingere, talent la golf sau în vânzări sunt doar niște abilități ce pot fi învățate și stăpânite, iar tu îți poți însuși orice abilități pe care alții le-au stăpânit.

Deși ai putea crede că unii oameni „pur și simplu” sunt mai înțelepți, mai talentați sau mai norocoși decât tine, orice ar face ei atât de bine, fac cu ajutorul unei serii de gânduri și de comportamente care au fost exersate până când au devenit „programe de reușită” obișnuite și automate.

● Cei mai buni profesori ai umanității sunt viețile oamenilor iluștri, iar puterea exemplului are cea mai mare capacitate de convingere! (Din literatura de psihologie)

● Ideea este că bebelușii nu se nasc convingători, creativi sau mari tenismeni – ei învață toate acestea cu ajutorul unui proces simplu în doi pași:

1. Imitând sau „modelând” felul cum reușesc ceilalți.

2. Exersând în mod repetat noua abilitate (mental și fizic), până când devine un obicei.

Dacă ai învățat să șofezi, ai reușit după ce i-ai urmărit ani de zile pe alții și ți-ai construit în minte un model. Apoi ai exersat fiecare element al procesului de șofat, până când ai reușit la rândul tău să-l stăpânești.

Putem accelera în mod radical procesul învățând să-l folosim în mod deliberat și completând exercițiul fizic cu uimitoarea forță a minții.

Imită modelele care funcționează! Paul McKenna

Ori de câte ori vreau să învăț și să înțeleg cum face cineva ceva, încep prin a urmări exemple în care persoane pe care vreau să o imit face ce vreau eu să învăț; apoi exersez, „pășind” în trupul ei și folosindu-mi corpul la fel ca ea, până când noile comportamente mi se par naturale.

Copiind postura unei persoane pe deplin sigură de ea, vei începe să ai aceleași mentalități încrezătoare. Nu uita ca între minte și corp exista o legătură strânsă, așa că, dacă îți folosești corpul la fel ca altcineva, vei începe să ai același tip de gânduri!

De exemplu, atunci când am început să lucrez în televiziune, am făcut rost de o mulțime de filmulețe cu oameni pe care îi consideram cu adevărat încrezători, naturali și arătoși pe micul ecran. Acestea erau câteva calități pe care eu le admiram la tot felul de personalități.

Am stat și m-am uitat la filmulețe, apoi m-am relaxat, am închis ochii, am derulat din nou în minte imaginile cu fiecare dintre modelele mele în acțiune și mi-am imaginat că am pășit rând pe rând în corpul fiecăruia dintre ei, adoptând aceeași postură, aceleași mișcări, același ton și același ritm al vorbirii.

A fost ceva uluitor - am început să mă simt cu totul altfel. Corpul mi se umpluse cu un fel de „vioiciune relaxată”, iar totul mi s-a părut mult mai ușor odată ce am început să privesc lumea din perspectiva acestor prezentatori TV de succes.

Am reluat procesul de mai multe ori, programându-mi mintea să codifice cunoștințele în memoria corpului meu. La scurt timp după aceea, eram capabil să mă simt relaxat și încrezător în fața camerei de unul singur.

● Retrăiește amintirea în care modelul tău își folosește abilitatea neobișnuită. Fă acest lucru de mai multe ori! Dacă te ajută, fă-o odată și cu încetinitorul!

Stând, respirând, zâmbind, vorbind și mișcându-te la fel ca modelul tău, vei începe să prezinți aceeași calitate a gândurilor și a stărilor lui interioare. Vei începe să-ți transformi experiența de a fi în experiență de viață.

● S-a constatat că nivelul activității ce are loc în lobul prefrontal stâng al creierului este un indicator precis și de încredere al fericirii de care are fiecare parte în viața de zi cu zi.

● S-a dovedit că exercițiul fizic constituie un puternic antidot natural împotriva depresiei; asta deoarece consumă adrenalina și alte substanțe chimice eliberate în sânge în urma stresului și reduce tensiunea din mușchi! În plus, exercițiile fizice regulate eliberează

substanțele chimice naturale ale corpului, conferindu-ți vreme de câteva ore un sentiment plăcut, liniștitor și relaxat.

● Să râzi 20 de minute în fiecare zi! (Paul McKenna)

S-a dovedit că râsul, chiar dacă la început este forțat și artificial, ne îmbunătățește starea de spirit, dispoziția generală și bunăstarea.

Ca și în cazul exercițiilor fizice, produce endorfine care fac corpul să se simtă bine; până și zâmbetul eliberează serotonină (un neurotransmițător fericit) în sânge și acționează ca un antidepresiv puternic!

● Să te străduiești să ai gânduri pozitive!

● Sunt patru lucruri pe care trebuie să le exersezi pentru a deveni o persoană încrezătoare în mod natural (Paul McKenna):

1. *Vorbește-ți cu încredere.*

2. *Creează-ți în minte imagini mărețe, îndrăznețe și pozitive.*

3. *Mișcă-ți corpul ca și cum ai fi deja încrezător.*

4. *Îndrăznește să riști cel puțin o dată pe zi!*

● Utilizează filmele de succes, acordând un minut zilnic parcurgerii unui asemenea film!

Stai în fața oglinzii, închide ochii și îngăduie-ți să te vezi un moment prin ochii cuiva care te iubește foarte mult!

● *Fă-ți complimente. Folosește-ți vocea interioară încrezătoare ca să-ți faci cât mai multe complimente timp de un minut întreg!*

● Apasă butonul de încredere! Adu-ți aminte de o perioadă în care te-ai simțit extrem de încrezătoare! Întoarce-te acum în perioada respectivă și vezi ce vedeai, auzi ce auzai, și simte cât de bine era!

● Momentul încrederii în acțiune. Notează într-un minut toate acțiunile inspirate care ți-au trecut prin minte pe parcursul acestui exercițiu. Motivează-te pentru succes!

● Nu trebuie decât să te uiți la internet ca să-ți dai seama că oamenii pot obține plăcere mai multă sau mai puțină din orice (cel puțin așa se spune!). Așa că atașează sentimente puternice de motivație lucrului pe care îl dorești cel mai mult să-l faci.

● Există o putere chiar și în stabilirea unui țel! Biografiile figurilor de marcă ale istoriei susțin acest lucru; dacă vrei să obții ceva ce crezi că merită, trebuie să le stabilești ca țeluri!

● Cui îi pasă de ceea ce nu vrei tu? Ia gândește-te!

● O altă greșală pe care o fac oamenii adesea atunci când încep să lucreze la scopurile lor MĂREȚE este aceea că-și descriu țelurile în funcție de cum doresc ei să se schimbe alții. Fraze de genul „Vreau ca soțul meu să mă scoată mai des în oraș!”, sau „Vreau ca șeful meu să mă trateze cu mai mult respect!” nu pot reprezenta scopuri! Ele sunt doar iluzii și oricât ar fi de plăcute nu-ți vor schimba viața dacă nu se sprijină pe acțiune!

● Oricât de puternică ar fi mintea noastră, nimeni nu a descoperit încă o metodă de a controla ceea ce ni se întâmplă sau ceea ce fac alții! Dar putem avea un control asupra propriilor noastre sentimente și asupra comportamentului nostru! Scopuri precum: „Voi ieși în oraș cel puțin de trei ori pe săptămână!” sau „Voi cere să fiu mai respectat la serviciu!” te reasează în scaunul de conducere!

● Împarte scopurile în țeluri (porțiuni) mai mici până îți va veni ușor (și posibil) să acționezi! Henry Ford spunea: „Nici un lucru nu e prea greu de făcut dacă-l împarți în sarcini mai mici!”

● Paul McKenna indică „PATRU PAȘI SIMPLI CĂTRE SUCCES”:

1. Creează scopuri îndeajuns de MĂREȚE încât să te faci să te dai jos din pat dimineața!

2. Concentrează-te pe ceea ce vrei, și numai pe ceea ce vrei!

3. Asigură-te că scopurile tale sunt legate doar de tine! (Nu depind de ceilalți, dacă se poate)

4. Împarte-ți scopurile, ca să-ți fie mai ușor să le realizezi și să acționezi!

● Însușește-ți obiceiul de a acționa! Acționează zi de zi până ce îți atingi scopul! (McKenna)

● Cităm din îndemnul lui Paul McKenna:

Oamenii cu adevărat de succes, acționează chiar și înainte de a se simți pregătiți!

Obiceiul de a acționa este un program mental ce răspunde în fața necunoscutului mergând înainte, și nu dând înapoi. Deși nu ignoră pericolul potențial, nu se dă bătut în fața fricii! În loc să aștepte certitudinea, obiceiul de a acționa te încurajează să strângi informații și apoi să

înautezi puțin, înainte de a simți complet pregătit.

Apoi, când te afli deja în plină acțiune, îți poți corecta cursul astfel încât să te asiguri că-ți atingi scopul.

Datorită obiceiului de a acționa, vei ajunge acolo unde îți dorești, iar el îți garantează că vei ajunge acolo simțindu-te mai satisfăcut ca oricând. Sentimentul incertitudinii este cel care deține cheia satisfacției în viață. (G.I.: Oare?)

Oamenilor le plac lucrurile familiare, dar sunt recompensați pentru ceea ce este diferit. Cu cât lucrurile se petrec potrivit așteptărilor noastre, cu atât creierul nostru observă mai puțin. Dar, atunci când trăim ceva nou sau neașteptat, creierul nostru se luminează și sunt eliberate cantități mari de dopamină („substanța chimică motivațională” a creierului). Apoi, când îți atingi scopul, creierul tău te recompensează, eliberând serotonină („substanța chimică a fericirii” a creierului). Aceasta îți sporește motivația de a face mai multe lucruri noi în viitor și consolidează din punct de vedere fizic structura moleculară a creierului, amplificându-ți capacitatea de a trăi senzații și mai puternice de satisfacție.

● Acționează în direcția scopurilor tale, chiar dacă încă nu te simți pe deplin pregătit.

Asumarea riscurilor este o parte esențială a călătoriei tale spre succes. Însă eu (Paul McKenna) am învățat din experiența cu oamenii de succes și cu atleții de top că există o diferență enormă între asumarea cu încredere a unui risc și un act nebunesc de expunere la pericol!

Prea mulți oameni se abțin să facă ceva deoarece pare „prea riscant”, însă cei care-și asumă în mod constant riscuri nu sunt neapărat mai curajoși, ci doar mai pregătiți. Întotdeauna urmează, cu anumite variațiuni, următorii trei pași înainte de a merge înainte: identificarea riscului, evaluarea și asumarea lui:

1. Identifică riscul potențial util sau inevitabil!

Există două mari tipuri de riscuri - cele ce ni se impun din exterior și cele pe care alegem să ni le asumăm, în speranța unei recompense mai mari sau mai rapide.

2. Analizează balanța dintre risc și recompensă

Paul McKenna notează cu numere de la 1 la 10 potențialele beneficii sau recompensa; și cu un al doilea număr, tot de la 1 la 10, potențialele dezavantaje sau riscul!

Recompensa potențială - Riscul potențial = Avantajul acțiunii!

Un număr pozitiv al acțiunii sugerează că acțiunea ar merita întreprinsă. Un număr negativ al acțiunii sugerează că acțiunea nu merită întreprinsă! Odată ce te-ai hotărât să-ți asumi riscul, treci la acțiune! Nu uita că oamenii de acțiune au învățat să acționeze încă înainte de a se simți pe deplin pregătiți! Motivația înseamnă încrederea în acțiune, iar încrederea în acțiune este cea care te va ajuta să ai parte de viața (realizarea) marilor tale țeluri și vise.

● Ce anume le permite unora să meargă înainte, în ciuda obstacolelor aparent insurmontabile?

Faptul că nu acceptă nici un refuz din partea vieții sau a oricui altcuiva!

În unele triburi primitive, șamanul putea deveni păstrătorul înțelepciunii, al magiei și al tămăduirii numai după ce era rănit în luptă. Se credea că înțelepciunea adevărată avea să pătrundă prin rănilor șamanului. Aceasta este pe aceeași linie cu înțelepciunea naturii, care ne formează cicatricile din cel mai puternic țesut al corpului, deși e posibil ca ele să fie rezultatul unei răni profunde.

Însă cei mai mulți dintre noi văd eșecul ca pe un motiv de a renunța, tratând orice obstacol ca pe o nouă scuză că nu ajung acolo unde și-au dorit. Adevărul este că eșecul e doar o chestiune de percepție.

● Și ce dacă nu ai câștigat? Nu ți-a ieșit exact așa cum ai fi vrut! Ai fost refuzat! Și ce dacă?

Ești încă în viață - iar mâine ai o nouă șansă de a face ceva și mai grozav. Și nu numai! Ai învățat anumite lecții care te vor ajuta să reușești în viitor!

Oamenii de succes văd ceea ce alții numesc „eșec” drept un pas temporar înapoi și se entuziasmează găsind noi metode de a face față provocării și de a reveni pe calea spre succes.

După ce acceptă faptul că lucrurile nu au ieșit așa cum speraseră, aceștia își pun întrebări de genul: 1. Ce e unic în/la problema aceasta? 2. Cum pot folosi acest lucru în avantajul meu? 3. Ce trebuie să fac ca să reușesc? (Paul McKenna)

● Un participant mi-a spus odată cu o voce întristată: „Soția mea m-a părăsit pentru un alt bărbat.” Toți cursanții au tăcut câteva clipe, până când una dintre doamnele din grup a spus

în șoaptă: „Ei bine, acum s-a pricopsit el cu ea!” Toți membrii grupului au izbucnit în râs, iar bărbatul respectiv a trecut într-o stare mai bună.

● Gândindu-te în continuu la eșecurile din trecut, sigur că le recrează, deoarece întotdeauna obținem mai mult din lucrurile asupra cărora ne concentrăm. De aceea este important să recodificăm experiențele negative din trecut, care constituie încă un motiv de stres și în prezent.

E în regulă să ne reamintim că s-a întâmplat ceva rău și să învățăm din această experiență, însă experiențele încă mai constituie o povară emoțională și pot constitui obstacole în calea succesului și te pot încetini în atingerea scopurilor tale! Oamenii care își revin repede după anumite provocări sau lovituri, au obiceiul inconștient de a vedea amănările, greșelile și chiar motivele altor oameni în cea mai favorabilă lumină posibilă!

● Nu te lăsa copleșit!

● Înfrângerea este adesea o situație temporară! Dacă renunți, devine permanentă! scria doamna Marilyn Vos Savant, profesoară de psihologie și aici repetăm ce am mai spus.

Atunci când ți se întâmplă un eșec, și acest lucru ni se întâmplă tuturor la un moment dat, cel mai important lucru pe care îl poți face este să te ierți! Nu trebuie să te pedepsești pentru ceva ce ai făcut greșit sau pentru că ți-ai făcut gânduri negre! Și eșecurile sunt o parte inevitabilă a vieții. Să nu te simți copleșit și să revii rapid într-o stare de încredere liniștită, indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul tău, este o necesitate! Aplică metoda Thought Field Therapy (TFT - Terapia Câmpului de gânduri) - este o tehnică și funcționează de cele mai multe ori pentru majoritatea oamenilor reducând senzația de copleșire emoțională. Este o tehnică a doctorului Roger Callahan, inovatorul om de știință american din domeniu.

● Viața ta va începe să se îmbunătățească prin simplul fapt că ți-ai făcut timp să-ți proiectezi **MARILE TELURI**, și să acționezi. **ÎNCEPE CHIAAR ACUM SĂ-ȚI CREEZI VIITORUL!** (Paul McKenna)

1. Imaginează-ți că te afli în viitor și că ai avut parte de cel mai bun an din viața ta! Enumeră:

Ce s-a întâmplat în viața ta sentimentală, în cariera ta, cu sănătatea și cu banii tăi, cu viața ta spirituală! Pe care dintre MARILE tale TELURI le-ai îndeplinit! Către care dintre ele ai avansat semnificativ! Ce comportamente și moduri de gândire ai pus în practică? CINE DEVII?

2. Vizualizează acum „scena ideală”! Unde te afli? Cu cine ești? Asigură-te că în viitor vei fi optimist și fericit! (cel puțin simbolic)

3. Treci pe axa timpului în viitor, peste un an! Asigură-te că imaginea este mare, luminoasă, îndrăzneată și plină de culoare. Vei ști că faci totul cum trebuie pentru că te vei simți mai bine, fie și numai imaginându-ți acest lucru!

4. Concepe o imagine puțin mai mică și situează-o cu câteva luni înaintea imaginii mari, cu ceea ce va trebui să se întâmple înainte de asta, apoi o altă imagine în succesiune.

5. Uită-te la aceste imagini și lasă subconștientul să-și însușească harta către succesul automat de pe parcursul anului ce va urma!

6. Acum ieși din corpul tău și pășește în fiecare imagine; îngăduie-ți câteva clipe pentru a simți cu adevărat fiecare pas pe care îl vei face pe drumul către succes.

7. Când vei ajunge la o imagine mai mare a scenei tale ideale, îngăduie-ți să te bucuri din plin de ea; cum ar fi să ai tot ce-ți dorești?

8. La sfârșit, revino în prezent și privește din nou spre viitor; te poți simți încrezător, deoarece știi că ai conceput o hartă pe care subconștientul tău o va folosi pentru a îndeplini viitorul pe care ți-l dorești.

9. Spuneți: „Mă gândesc la fiecare pas! Știu exact ce voi face, și voi face!”

De fapt, viața ta va începe să se îmbunătățească prin simpla adoptare a unui program de dezvoltare personal. Dacă vei petrece un minut pe zi urmărind traseul acțiunilor tale către marile tale țeluri, vei spori considerabil probabilitatea unei reușite! Robert Collier spunea: Succesul este suma micilor eforturi repetate zi cu zi! (Paul McKenna)

● Teama de a lua cuvântul în public constituie acum cea mai răspândită fobie din lumea occidentală. De obicei, se instalează în școală, unde ni se cere să citim în fața clasei, iar profesorul ne atrage atenția asupra tuturor greșelilor noastre, în loc să ne laude pentru cât de bine ne descurcăm. Faptul că ceilalți copii râd și ne arată cu degetul contribuie la instalarea acestei fobii, iar noi trecem printr-o stare profund negativă, astfel încât asocierea dintre teamă, rușine, jenă și vorbitul în public rămâne cu noi până la maturitate, chiar dacă

nu ne-a împiedicat întotdeauna să ne ridicăm și să luăm cuvântul.

Paul McKenna ne învață că atunci când faci prezentări în fața unui grup, oricât de mare:

1. Controlează-ți starea emoțională.
2. Familiarizează-te cu conținutul prezentării.
3. Vorbește cu pasiune. (În felul acesta stabilești VOCEA ÎNCREDERII!)

Tot Paul McKenna ne sfătuiește:

1. Imaginează-ți cum ar suna vocea ta dacă ai fi acum pe deplin sigur de tine. Pe de altă parte, gândește-te la vocea unei persoane încrezătoare, înflăcărate, pe care îți face plăcere s-o asculți.

2. Acum începe să-ți reglezi vocea reală în funcție de vocea încrezătoare din mintea ta.

3. Fă acest lucru cu câte o propoziție odată; Imaginează-ți că vocea sigură de ea din mintea ta spune ceva de genul: „Așa sunt eu când sunt încrezătoare? Apoi rostește aceste cuvinte cu voce tare, dându-ți silința să păstrezi aceeași energie și tonalitate.

4. Când ți-ai făcut tema și știi despre ce vorbești, acest lucru denotă competență în ochii publicului!

5. Când știi despre ce vorbești, nu trebuie să știi ce urmează să spui! Un psiholog spunea: nu trebuie decât să te afli în starea potrivită - cuvintele și ideile vor curge de la sine!

6. Repetăm: Vorbește cu pasiune! Fii: Încrăcitor, Înflăcărat și Amuzant!

7. Gândește-te cărui public îi vorbești și ce pregătire are!

● Disperarea este o stare și ca orice stare poate fi creată sau năruită cu ajutorul imaginilor, sunetelor și autosugestiei din mintea ta. Fă tot ceea ce crezi că este necesar pentru a distruge starea de disperare! Această stare nu aduce nici un folos!

● Ca lider, trebuie să te aștepti la reacții de împotrivire și chiar de respingere, deoarece acestea reprezintă prețul inovației. Așadar, dacă vei ajunge lider, va trebui să fii dispus să conduci!

În cartea psihologului Robert Cialdini, *Influence: Science and Practice*, autorul descrie un experiment făcut pe străzile din Chicago. (Citat de Paul McKenna)

O mașină nouă, imaculată, a fost lăsată peste noapte într-un cartier „rău famat”. Când cercetătorii s-au întors în dimineața următoare, mașina era tot acolo, imaculată și intactă. Câteva săptămâni mai târziu, o mașină asemănătoare a fost lăsată în același cartier - de data aceasta, cu un geam spart. Până dimineață, toate cele patru anvelope fuseseră furate, iar mașina fusese complet dezmembrată!

Ce s-a întâmplat? De ce una dintre mașini a rămas neatinsă, în vreme ce cealaltă a fost distrusă?

Răspunsul constă într-un principiu al influenței pe care Cialdini îl numește „dovada socială” — ideea că, atunci când oamenii nu știu ce să facă sau cum să se comporte, ei se așteaptă de la un membru al grupului lor să-i „învețe” ce să facă. De îndată ce o persoană a stabilit tiparul acceptabil de comportament, toți ceilalți îl urmează.

Înțelegerea puterii dovezii sociale (G.I.: acum urmează din nou manifestarea „spiritului de turmă” al rasei umane) ne oferă observații valoroase asupra capacității noastre de a ne asuma un rol de conducere în aproape orice situație legată de locul de muncă. O parte majoră a impactului pe care îl avem asupra mediului organizațional și asupra echipelor pe care le conducem se rezumă la capacitatea noastră de a face un singur lucru - acela de a pune în practică tipul de comportament pe care vrem să-l adopte și ceilalți. (G.I.: Pe asta se bazează și îndemnul la proteste și manifestări de stradă nejustificate, falsificate sau mituite).

Vrei ca echipa ta de la locul de muncă să fie dispusă să experimenteze mai mult, chiar dacă mai face și greșeli?

Fii tu primul care experimentează fără rezerve, care face greșeli și apoi le repară!

Vrei să-ți spună clienții adevărul în legătură cu ceea ce se petrece în raportul pe care îl au cu tine?

Fii tu primul care le spune adevărul în legătură cu ceea ce se petrece cu tine, chiar și atunci când adevărul te face să pari un manager, un agent de vânzări sau un coach nu tocmai perfect.

Există numeroase exemple de greșeli comise de liderii care au uitat să fie deschiși noilor

oportunități:

La începutul secolului al XIX-lea, autoritățile științifice ale vremii au încercat să împiedice crearea motoarelor cu aburi, deoarece credeau că o ființă umană care depășea incredibila viteză de 48 km/h avea să se sufocă și să fie strivită de forța gravitațională.

În 1899, Charles H. Duell, împuternicitul Oficiului pentru Invenții, a recomandat închiderea acestui proiect, deoarece „Toate lucrurile ce pot fi inventate au fost deja inventate!”.

În 1946, Daryl Zanuck Jr., directorul studioului de film „20th Century Fox”, a spus: „Televiziunea nu-și va putea menține piața pe care o va avea în primele șase luni. Oamenii se vor plictisi rapid să se holbeze la o cutie din placaj în fiecare seară!”

Jim Denny de la Grand Ole Opry, festivalul de muzică country din Nashville, l-a concediat pe Elvis Presley după prima sa evoluție, spunându-i: „N-ai nici un viitor, băiete. Mai bine întoarce-te la condus camioane.”

Compania de înregistrări Decca a respins trupa Beatles, spunând: „Nu ne place cum sună. Grupurile de chitariști sunt pe ducă”.

Thomas Watson Jr., pe atunci președinte al IBM, prezicea că va exista o piață mondială pentru „circa cinci computere”.

Nici măcar Bill Gates nu a fost imun la acest fenomen, susținând în 1981 că „640K ar trebui să fie îndeajuns pentru oricine”... (Toate aceste citate sunt reluate din literatură, după Paul McKenna, pag. 140.)

● Tot Paul McKenna ne indică cea mai simplă atitudine pentru a avea succes:

1. Creează imagini încrezătoare în care tu te bucuri de succes.
2. Vorbește cu propria ta persoană pe un ton încrezător și pozitiv!
3. Mișcă-ți corpul cu încredere!
4. Acționează chiar și înainte de a fi pregătit.
5. Fii tu însuși!

● Există o experiență care spune că: „Unii vor, alții nu! Și ce dacă? Cineva așteaptă!”

● Există câte ceva sau cineva pentru oricine!

Crezi că există cineva care să vrea ceea ce oferi tu? Unde se află acea persoană?

Cum poți găsi mai repede și mai ușor acea persoană?

Răspunsul lui McKenna este simplu: Află cât mai repede posibil CINE NU este respectiva persoană!

● Simon Cowell, una din cele mai încrezătoare persoane pe care le cunosc, mi-a spus că tatăl său l-a învățat că pentru a avea succes la cei din jur, nu trebuie decât să-și imagineze că toată lumea poartă un semn deasupra capului, cu următoarele cuvinte, scrise cu litere mari, îngroșate: „Fă-mă să mă simt important!”

(Acest îndemn este identic cu primul concept din cartea de mare succes a lui Dale Carnegie: „Arta de a reuși în viață!” (1933) actuală și în prezent, după aproape 100 de ani!

● Drumul indicat de Paul McKenna „De la conștiința de sine la încrederea în sine” ar fi să faci următoarele două lucruri pentru a-ți aduce încrederea naturală în prim plan în situațiile sociale, la întâlniri sau în relațiile sexuale:

1. Îmbunătățește-ți reprezentările și dialogul interior.
2. Fii energic și amuzant!

● Odată ce cineva se simte mai puțin intimidat de către persoana sau alături de cei cu care vrea să-și petreacă timpul, este necesar să creeze noi asocieri deosebit de pozitive. McKenna indică unele dintre aceste procedee.

● Ieșirea dintr-o situație neplăcută presupune că trebuie să spunem la un moment dat: „Destul!”

A pași dincolo de prag (Recomand doamnelor aflate în situații în care sunt abuzate de cineva să studieze acest paragraf scris de psihologul Paul McKenna după relatările prietenului său Richard Bandler, G.I.) (Din păcate, se potrivește și în cazul unor persoane cunoscute de mine.)

Richard Bandler are un prieten care administrează un adăpost pentru femeile abuzate de partenerii lor. Acesta nu reușea să găsească nici o cale de a le convinge pe aceste femei să nu le mai acorde partenerilor lor o a doua șansă. Multe dintre ele se întorceau la ei în repetate rânduri și erau abuzate de tot atâtea ori.

La un moment dat, una dintre femei a fost ucisă de către partenerul ei. Atunci s-a apelat la Richard. A început să intervieveze femei care reușiseră să pună capăt relațiilor abuzive.

Voia să afle ce anume se petrecuse cu ele, încât reușiseră să plece dintr-o astfel de relație. A făcut o descoperire fascinantă. Toate derulau în minte un tipar asemănător. Se gândeau la toate lucrurile rele prin care trecuseră de nenumărate ori, unul după altul, până când amintirile neplăcute au început să se adune atât de mult, încât între ele nu mai era nici un pic de spațiu.

Cu cât amintirile se adunau mai mult, cu atât sentimentele deveneau mai intense și mai neplăcute, astfel încât, ori de câte ori se gândeau la situația în care se simțeau blocate, nu-și mai aminteau decât suferința și teama. Orice gând referitor la perioadele „nu tocmai proaste” dispăruse.

Efectul cumulativ al tuturor acestor amintiri negative a produs imediat o ruptură față de viziunea idealizată pe care o aveau despre partenerii lor. A fost picătura care a umplut paharul. Trecuseră peste un prag. Pur și simplu nu mai puteau crede că fostul lor partener era „un tip drăguț, dar cam temperamental”. Din acel moment» nici nu se mai punea problema să se mai întoarcă la el.

Richard s-a hotărât să le învețe și pe celelalte femei de la adăpost cum să-și amintească toate lucrurile negative din respectiva relație, pentru a le putea resimți pe deplin efectul.

În principiu, a folosit un mecanism psihologic pe care îl avem în noi. Însă, pentru a nu aștepta luni sau chiar ani de zile ca să se activeze, le-a arătat cum să-l activeze imediat, înainte de a mai îndura și alte suferințe.

Vă prezint în continuare tehnica lui Richard; mulți dintre cei cu care am folosit-o mi-au spus că a fost unica și cea mai puternică acțiune pe care au făcut-o pentru a se elibera din relația cu o persoană sau dintr-o situație care le făcea rău. Aceștia mi-au spus lucruri precum: „Acum nu mai simt nimic pentru fostul meu partener”, „Fostul meu partener mi se pare o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă”, „În regulă, sentimentele copleșitoare au dispărut, acum mă descurc”.

Un client mi-a transmis că a făcut acest lucru o singură dată și a șters cu buretele toate sentimentele ce-l copleșeau. Acest lucru i-a sporit foarte mult încrederea în sine, deoarece știa că, dacă dorul revenea, avea o metodă sigură de a scăpa de el.

● **Câștigă acum încredere în tine!** Atâta timp cât crezi imagini încrezătoare, vorbești cu propria persoană cu siguranță de sine și acționezi zilnic chiar și înainte de a fi pregătit, faci tot ce trebuie ca să reușești! La întrebarea:

● În cât timp să mă aștept să fiu mai sigur de mine? Paul McKenna răspunde:

Când îți vizitai în copilărie mătușa sau bunica, îți mai amintești ca îți spuneau mereu: „Vai, ce-ai mai crescut!” Chiar dacă nu te trezeai în fiecare zi simțindu-te mai înalt, în tine aveau loc tot felul de schimbări.

Întrucât multe dintre schimbările pe care le faci acum sunt treptate, prietenii, familia și colegii tăi ar putea fi conștienți de nou-apăruta ta încredere în forțele proprii înainte ca tu să observi acest lucru.

Fiecare folosește tehnicile din această carte și de pe CD oarecum diferit - unii vor observa o îmbunătățire imediată, în vreme ce alții vor remarca faptul că schimbările se petrec puțin mai încet.

● De fapt, prietenii mei îmi spun că am devenit mai arogant de când am început să citesc cartea. Cum pot să știu dacă mă transform într-un ticălos? Paul McKenna răspunde:

Când ne schimbăm, acest lucru îi sperie pe unii, deoarece ființelor umane le plac lucrurile familiare. Așadar, când începem să luăm dintr-odată atitudine, nu pare un lucru care să ne caracterizeze. În plus, unii oameni nu vor să devii mai sigur de tine, pentru că devii mai puternic decât ei.

Vei ști că funcționează, pentru că oamenii îți vor spune că ești altfel. Unii se vor bucura pentru tine, în timp ce alții nu se vor simți în largul lor. Important e că ești altfel decât în faza incipientă, deși s-ar putea să dureze o vreme până când anumiți prieteni se vor obișnui cu noul tău fel de a fi.

Nu uita, aici nu e vorba despre recomandarea „Pre-fă-te până reușești”, ci despre schimbarea imaginilor și a sunetelor din mintea ta și despre modul cum îți folosești corpul pentru a te simți mai bine în propria piele.

Apoi, după ce ți-ai stabilit MARILE obiective și ai început să iei zilnic măsuri pentru a le realiza (chiar înainte să te simți pregătit), viața ta se va transforma.

Dacă ai prieteni adevărați, ei te vor plăcea și când vei fi mai încrezător, mai motivat și vei avea mai mult succes. Și, dacă încep să fie invidioși, spune-le să-și cumpere propriul exemplar al acestei cărți!

● Nu uita, încrederea fără acțiune este doar un sentiment —, iar acțiunea fără o direcție clară nu te va duce neapărat acolo unde vrei să ajungi! Dacă așa te simți, e pur și simplu din cauză că nu ți-ai creat încă un viitor îndeajuns de atrăgător.

● Mi s-a spus: Ție îți merge bine - ai tot ce îți dorești. Sunt sigur că și eu aș fi încrezător dacă aș fi un om celebru și de succes! Paul McKenna a răspuns:

Mi-am spus povestea în „O viață nouă în 7 zile”, dar e suficient să spun că mi-ar fi plăcut să am o carte ca aceasta în tinerețe. Abia când m-am apucat de hipnoză am început să câștig încredere în mine, iar viața mea a început să se schimbe în bine abia când mi-am dezvoltat cu adevărat obiceiurile de a fi încrezător și motivat și de a acționa.

Dacă am realizat ceva demn de laudă, a fost rezultatul a tot ce ți-am împărtășit în această carte. Încă mai întâmpin provocări, dar acest aspect mă bucură, pentru că așa învățăm și progresăm. Dacă am noroc, voi avea mereu parte de noi provocări - astfel, voi putea continua să învăț și să progrez pentru tot restul vieții mele!

De aici reluăm NOTELE ZILNICE

● Mă întreb cine a fost (sau este) mai înțelept: cel care a răbdător și a tăcut și a supraviețuit? Sau cel care n-a răbdător, s-a răsculat și a pierit în închisoare, în chinuri și în teroare?

E adevărat că poporul ca întreg, nu moare,

Dar dacă realitatea doare,

E bine să mai provoci și teroare?

● Să judece fiecare,

Dacă patria poate să sufere în tăcere

Când fiecare pierde

În neputință și în durere

Sau găsește o trecere! (Mă întreb eu, G.I.)

● Ană, zorile se varsă

Lasă-mă să merg acasă

La copii și la nevastă!

Ană, zorile se varsă. (Cântec popular din Ardeal)

● Cea mai răspândită boală între masculi este suficiența, iar între femei, bârfeala!

Dar pe când femeile abia ajung să se bârfească, bărbații ajung și la omor!

Iar asta este o diferență esențială. (G.I.)

● Așa cum există o nebunie a bătrâneții, trebuie să existe (de ce n-ar exista?) și o bătrânețe a nebuniei! Unii sunt nebuni de tineri și îmbătrânesc cu vârsta, și îmbătrânește și nebunia lor iar ei încep să bată câmpii și chiar așa se întâmplă! Nebunia lor îmbătrânește odată cu timpul! Vremea nu iartă pe nimeni și nimic! Și mai pierim și noi câte-un pic, până însemnăm... nimic! (G.I.)

● Dar Ragnar e păgân! Da! Dar dacă Sfântul Duh există, se află în toți oamenii!

(Discuție din filmul „Vikingii”)

● Pe noi ne-a unit Biserica, Cultura și Eminescu!

Eminescu este Expresia Deplină a Poporului ROMÂN! (Citat după Dan Puric)

● Se spune că Apocalipsa pe care o trăim ne cerne! (G.I.)

● Obraznicu' mănâncă praznicu'! (Zicătoare populară românească)

De-ale lui Dan Puric:

● Am dus noi Crucea lui Cristos și nu o s-o putem duce pe a lui Eminescu?

● Când a fost premiat și felicitat, Dan Puric a spus: Mă simt onorat! Și nu mă mai simt singur!

● Fundația „Niște țărani” a lui Dinu Săraru era formată mai mult din academicieni decât din țărani!

● Firmele cu caracter închis sunt multinaționale! Și sunt închise, dar actuale încă din 1945!

● Nu suntem ceea ce suntem pentru faptele de arme ale poporului nostru, ci pentru suferințele lui! (Citat de Dan Puric din Nicolae Iorga)

● În Miorița vedem seninătatea dacică și creștinească în fața morții. (Dan P.)

● Vesticii n-au de unde să știe de sutele de mii de deportați din oribilul deceniu! Se spunea atunci și am scris și eu G.I.: O țară-ntreagă plânge!

În zări Dunărea se frânge,
Pe trei guri curge apă,
Pe a patra curge sânge!

(Dar mi-a fost frică să afirm ceva public; asta ar fi însemnat închisoare, lagăr și poate moartea!

● Mai lasă-mă cu „snoavă”! Că asta vine de la ruși! (Dan P.)

● Palma „Sfântului Nicolae” a rămas sfântă! (tot de la Dan P., dar și de la fostul ministru Murgulescu al Educației, adresată părinților, când spunea: „Noi nu suntem pentru bătaia în învățământ! Dar suntem pentru o palmă părintească (adică dată de părinți) dată la vreme!”

● Nu-i spui copilului tău care tocmai vine de la un drogaj cu heroină: Hai la mama, să-ți mai dau și marijuana! (Dan P.)

● Sfinții zic: Ce ai cu mine, Doamne, de nu mă-ncerci?! (Dan P.)

● Cel mai mare pericol actual este distrugerea sentimentului național! (Dan P.)

● Și un citat din Scrisoarea a treia în care Eminescu spunea:

...dar iubirea de moșie e un zid

Care nu se-nfiorează de-a ta faimă, Baiazid! (Citat de la un Cenuclu)

● Au făcut și au pățit ceva pentru Rusia suferind acțiunile culturale ale administrației rusești asupra personalităților, acele persoane din Rusia care au înființat Asociația și Cenuclul: „Scrâșnește în tăcere!” (citad de mine, G.I., de la un Cenuclu)

● Țara asta va fi românească,

Sau nu va fi niciodată! (Dan P.)

● S-a zis: „S-au depărtat de la mine, Doamne!” (Citatul unui preot)

● Suferă și pătimește

Și-ai s-auzi iarba cum crește!, se zice c-ar fi spus Eminescu.

● Cum au suferit unii transilvăneni acum un secol pentru că încercaseră să lanseze o gazetă numită: „Dacia unită!”. Dar nu au reușit să creeze „Dacia unită” și atunci au creat România Mare! (Citad de la un Cenuclu după un membru al „Academiei Daco-Române!”)

La poezia despre Dunăre a poetului Cornel Balaban (pag. 43), pot să prezint și eu poezia mea:

Un cântec la Dunăre

Motto: Frunză verde de / din Iafet

Dumnezeu m-a vrut poet!

Sau: M-a făcut mama poet!

Fiindc-așa vru Dumnezeu

Să exiști și tu, și eu!

Dunăre, Dunăre

Drum fără pulbere

Cale legănată

Din vremuri umblată!

Drum de negoți

Cale pentru hoți!

Dunăre-nghețată,

De tâlhari umblată!

Cale sub stele

Pentru zmei și iele!

Pentru fete legămate

Pentru vrăji

Și drum de noapte!

Pentru oști și pentru regi!

Și fărădelegi,

Secole-ntregi!

Dunăre, Dunăre,

Drum de invazii

Cale pentru razii!

Cu corăbii iuți

Și cu oameni crunți!

Cu oameni dotați

Marinari, Pirați

Cu copii vânduți

Și plâns de recruți!

Cu povești o mie

Și câte-or să mai fie!

Dunăre, Dunăre,

Drum fără pulbere

Apă tulbure...

Cale legănată

Din vremuri umblată,

Cărare sub stele

Pentru zmei și iele

Drumuri pentru hoți

Și pentru negoți!

Pentru oști și regi

Și fărădelegi!

Cu comerț de sare

La margini de mare

Cu fete frumoase

Priviri lunecoase

Cu trădări de frați

Barbari și pirați

Cu turci și tătari

Feluci și hoinari

Și cu fete mari!

Roabe la tâlhari!

Cu hoți și haiduci

Când vrei să te duci...

Dunăre, Dunăre

Drum fără pulbere...

Apă tulbure!

23 dec. 2008 - mai 2010

Am adăugat mai târziu următorul Post Scriptum la „Obsedantul deceniu” care a durat cam 14 ani (1948-1962):

Țara-ntreagă parcă plânge

Dunărea în zări se frânge

Pe trei guri curge apă

Pe-a patra curge sânge!

pe care le-am reamintit și la un Cenuclu luna trecută. oct. 2017.

● Din experiența mea actuală, G.I..

Am mai spus că după moartea soției mele am vagabondat prin muzee, prin cimitir și prin cenecluri și am ajuns să mă duc o dată pe lună la șase cenecluri diferite. Am fost întrebat: care este experiența mea literară, ce am publicat și unde sunt citat. Am răspuns cât am putut mai bine, întocmind un adevărat dosar de cadre cuprinzând viața și trecuta mea experiență literară, și cum am condus eu Ceneclul Politehnicii „Geometria Pasiunii” timp de 23 de ani; unul din participanții la un ceneclu - domnul Nicu Doftoreanu - și-a amintit cum participa dânsul la acest ceneclu și mi-a dăruit o carte numită „*Un tangou numit dorință*”, cu rugămintea să-i întocmesc și un referat-relatare-critică și mi-am reamintit ce am scris eu prin acei ani despre critică! Redau pe scurt aici acele scrieri:

Criticilor mei

Motto I: „Criticii să pună mâna pe daltă
Și pe ciocan, să-i vedem ce pot;
Și pe urmă să critice!”

(Citat liber după sculptorița Milița Petrașcu)

Motto II: „Multe flori sunt; dar puține
Rod în lume au să poarte”
Lălăind critici deșarte
Fiindcă sunt născute moarte!

(Parafrază pe o strofă

din poezia lui Mihail Eminescu: „Criticilor mei”)

Și de aici înainte, eu GEORGE IONESCU:

Criticilor mei

Nu dau doi bani pe ei!
Să arate mai întâi ce pot
Și abia pe urmă să facă bot!
Să dovedească faptul că merită să judece,
Nu să își aroge drepturi din scutece
Îngâmfăți, afumați, prăfuiți, pedanți
Și ignoranți!

Vai de capul lor! N-au umor!

Nici o minune!

Nu au ce spune!

N-au imaginație

Și nici putere de creație!

N-au umor

Dau doar din gură și din topor!

Criticilor mei, ce cred eu despre ei?!

Vai de ei! Vai de ei!

Cum spunea un Topârceanu cu un pițigoi:

Câți ca voi! Câți ca voi!

(2000 sau poate 2001)

Și acum un citat din *Păstorel către Sadoveanu*:

Unui fost prieten:

„Când vei muri, căci este cazul

Să nu-mi lași franci,

Să-mi lași obrazul

Să-l fac bocanci!”

O semiîncheiere:

O CARTE (G.I.)

Un semn prin/în timp

Un pas spre moarte

Pierdută printre filele uscate

Noua noastră carte!

(1980)

Criticilor de tot felul

(Criticilor „la orice”!)

Motto I: *Proba de foc a unei opere*

Nu este critica, fie ea și „binevoitoare”,

E Timpul! E glasul celor care vin!

Motto II: Oare,

Din toată orăcăiala asta a voastră,

Va ieși din nou vreo năpastă?!

Vezi gureșa minciună

Și-alături nulitatea!

Ce va alege, oare,

Din tot, posteritatea?

E harnică și rabdă,

Vai, mediocritatea!

Asudă și ascultă,

Ce cere... nulitatea!

Obraznic și în față

Se vrea veleitarul

În timp ce invidiosul

Își mestecă amarul!

Câte o minte crează

S-ar vrea judecător

Nu are prea mult spirit,

Și n-are nici umor!

Vezi minți nereușite

Și fără complexări

Cu „opere” mărunte

Dar cu pretenționări...!

Vezi gureșa minciună

Și... oficialitatea!

Ce va alege, oare,

Din tot, posteritatea?!

(Rândurile astea ar fi putut fi scrise
oricând și totdeauna! Din păcate!)

FERPAR: spunea inegalabilul poet
Mihail Eminescu:

„Te-or întrece nătărăii

Chiar de-ai fi cu stea în frunte

La cuvântu-nțelepciunii

Cine stă să mai asculte?!”

Iată deci că eu, G.I., criticul criticilor mei, trebuie să-l „critic” sau să-l laud pe domnul Nicu Doftoreanu care a avut inspirația de a denumi „tangouri” diferitele etape ale vieții și diferitele poezii ale domniei sale mergând pe ideea unui cântec și a unui dans argentinian devenit mondial, încărcat de dor, senzual și erotic, care era folosit la început pentru a-i ajuta pe marinari să-și descarce amărăciunea și adrenalina adunate pe mare în restaurantele și tavernele din Buenos Aires, în ritmul și în mișcările dansului, în timpul dansului, timp prea scurt pentru a trăi o idilă, și uneori chiar prea scurt pentru un amor plătit! Să ne reamintim că și Valsul Vienei a apărut ca un dans popular de protest și revoltă în timpul revoluției de la 1848, interzis de autoritățile austriece dar devenit apoi succes mondial și prețuit la Curtea Imperială! O melodie a lui Haydn a devenit Imn Național German, iar „Deutschland, Deutschland über alles” se cântă și astăzi în Germania ca Imn (neoficial) Național!

Iată deci, cum după ce am participat la ședințele câtorva Cenucluri Literare și se pare, după indicarea volumelor mele literare publicate deja, să fiu propus să devin membru al unei Uniuni a Scriitorilor din România (se pare că sunt mai multe!) și chiar „critic literar”, nu-mi fie de deochi! Doar duminicile, când rămân singur și mă duc (în cimitir) tot la soția mea care nu mai este și bocesc (plâng!) nu mai critic pe nimeni! Cum se va fi simțind ea acolo, dincolo? Oare și ea e tot singură?... Și scriu poezii, note literare, redactez din nou vechile mele gânduri și cugetări, și-mi refac o altă viață pentru că fără EA viața nu mai este viață (dar trebuie totuși să fac ceva!), iar Timpul s-a oprit! Iată-mă deci și critic literar!

Concluzie (și laudă!): Pentru volumul dăruit mie de domnul scriitor Nicu Doftoreanu, care mi-a cerut acest lucru, reiau amintirile mele!

După moartea adoratei mele soții (moarte care m-a lăsat orfan) am cutreierat o vreme prin muzeele din București; câte comori încă necunoscute am descoperit (din nou!). Asta a durat aproape un an; mă simțeam foarte singur! Pe urmă am descoperit că pot să-i frecventez pe „Martorii lui Iehova” care m-au primit cu o creștinească și umană înțelegere! Am descoperit la dâșii faptul că pe lângă ritul și credința declarate, fac și educație pentru credincioșii adulți și în special pentru tineri! M-am dus apoi la catolici ca să ascult orga, la ortodocși ca să ascult slujba, liturghia și corul și am descoperit că nu mă mai pot alătura sau adopta iluziile teologiei care crede în „Păcatul originar” de a fi condamnat întregul neam omenesc și pentru totdeauna pentru a fi mâncat... dintr-un măr! Ce cumplită și enormă pedeapsă, pedeapsa morții, a tuturor celor care urmau să vină după Adam și Eva! Am plecat deci de la credințe și teologii și am hotărât să las și eu ceva în urmă prin reeditarea poeziilor mele și prin scrierea (sau rescrierea!) unei opere! Fiind întrebat care este datoria unei vieți de om, baronul țigan din Soroca, Artur Cerar, a răspuns: „Datoria ta este să lași ceva în urmă, ca să aibă lumea de ce să-și amintească și să vorbească despre tine! Eu (Cerar) am vândut aurul pe care-l aveam și las în urmă, urmașilor mei, cea mai mare colecție de arme din Europa secolelor XVI-XVIII!” Eu (G.I.) cred că exagera, dar avea cu ce și de ce să se mândrească!

M-am apucat, așadar, să reeditez poeziile mele din tinerețe și să mai scriu și altele, așa că m-am prezentat în frumoasa și prezentabila Lume Literară Românească din București și am fost invitat imediat la mai multe Cenucluri din București unde am fost primit cu înțelegere și cu respectul relativ datorat vârstei mele! Dar pe când eu mă așteptam să-i mulțumesc cu „opera” mea literară (ce iluzie!), ba chiar să-i uluiesc!, m-am trezit că un număr de membri ai Cenuclurilor nu numai că erau neașteptat de (foarte!) talentați, ba unii aveau chiar în opera lor scânteieri de geniu, și ar fi putut să îmi dea lecții de poezie, literatură și nu mai vorbesc de epigramistică și chiar de patriotism! Este și cazul fostului meu cunoscut de la Cenuclul Politehnicii intitulat pe atunci „Geometria Pasiunii”, domnul Nicu Doftoreanu, care nu este numai scriitor și poet, dar este și gânditor, filozof și patriot! Am citit cu mare plăcere și interes volumul pe care mi l-a dăruit (al 9-lea sau al 10-lea în cronologia domniei sale) și în loc de critică (tot nu pot eu să-i sufăr, încă, pe unii critici literari) m-am pomenit că încep să-l laud pe domnul Doftoreanu!

Scriitorul, poetul și profesorul universitar (culmea! și critic literar!) George Călinescu, scria cândva: „Un critic literar nu este decât un scriitor ratat!”, părere la care subscriu cu totul și din toată inima și eu. Citez din literatură:

„Când trebuie să faci cineva critică literară? La tinerețe sau la bătrânețe? Călinescu a dat acestei întrebări un răspuns de neuitat. A folosit o formulă paradoxală, în stilul său

caracteristic: criticul literar este un scriitor care a ratat în poezie, proză și teatru. Adică a experimentat toate genurile pe care le cunoaște, le-a înțeles mecanismele și în cele din urmă a ajuns să aibă competența necesară ca să se și pronunțe asupra poeziei, prozei sau teatrului.”

Iată de ce trebuie să mă scuz și eu, că în loc să critic scrierile domnului Nicu Doftoreanu, trebuie să recunosc că mi-au plăcut foarte mult scrierile dânsului, că îl admir și îl înscriu în „Notele mele Zilnice”. Pentru domnul Doftoreanu, viața este doar o suită de tangouri... Iar poeziile dânsului sunt marcate cu motto-uri, extrase și idei care vor caracteriza foarte bine ceea ce doresc să spun în continuare. Extrasele și citatele caracterizează un autor mai bine poate decât își imaginează dânsul! Iată de ce, în aceste Note Zilnice, extrag și citez ideile interesante, spirituale sau geniale ale diferiților oameni mari ai omenirii citate de Nicu Doftoreanu, sau ale unor autori actuali (contemporani), considerând că geniul și spiritualitatea nu au pierit nici odată cu Egiptul Antic, nici odată cu Grecia, China sau Roma Antică și nici nu vor pieri odată cu noi! Sigur, tinerii de azi sunt viitorul, care sigur ne va depăși (subliniez: sigur!), dar consider de asemenea că și contemporanii mei mai au ceva de spus, și chiar eu însumi!, iar cât va trăi omenirea nu se vor stinge vechii tăciuni care străluceau cândva, dar acum se aprind flăcări noi, așa cum a fost întotdeauna și cum va rămâne în Istorie și generația noastră!

Reamintesc că tangoul a apărut în portul Buenos Aires, orașul megalopolis al Argentinei, ca un dans senzual - tehnică de descărcare fără contact a adrenalinei și amărăciunii acumulate de marinari în timpul lungilor călătorii pe mare! Din tango a apărut dansul mai rapid numit foxtrot; Tangoul este înrudit cu celelalte dansuri sud-americane și a apărut ca un dans revoluționar, așa cum a apărut Valsul la Viena în timpul Revoluției de la 1848, Marseilleza în timpul Revoluției Franceze și atâtea alte cântece care au entuziasmat mulțimile de-a lungul timpului! Inclusiv poemul „Deșteaptă-te române!” care a devenit Imn Național! Domnul Nicu Doftoreanu transformă, cu eleganță, însăși Viața într-o suită de tangouri! Bravo! Nu putem decât să admitem și să aplaudăm aceste idei încântătoare!

În a doua parte a poeziilor sale, domnul Nicu Doftoreanu se manifestă ca gânditor și filozof prezentându-ne multe judecăți de valoare.

Pe scurt și în concluzie, domnul Nicu Doftoreanu:

1. Are cu adevărat talent!
2. Are ceva de spus!
3. Este un om cult și educat!
4. Știe ce, când și ce trebuie să spună!
5. O spune frumos!

Și gata! Zicea și Tata!

George Ion Ionescu, octombrie-noiembrie 2017! Și acum citatele:

Începem cu poezia lui Doftoreanu:

UN TANGO NUMIT DORINȚĂ

DORINȚA este-n fiecare,
Oricât ar fi de mic sau mare,
Oricât ar fi de ne'nsemnat,
Oricât ar fi de important!
Chiar dacă nu am realizat:
DORINȚA ne-a marcat constant!
Dorința de a reuși,
Dorința de a parveni,
Dorința de a reveni,
Dorința de a preveni,
Dorința de a nu muri!
Dorința de-a ne depăși,
Dorința de-a fi ne'ntrecut,

Dorința de-a nu fi întrerupt,
Dorința de-a nu fi mințit,
Dorința de a fi iubit,
Dorința de a fi trăit...
Neocolit...
de importanță și noroc!
Ne-am pus multă speranță-n joc,
Solicitând...
un troc pentru soroc,
Ca-n vremea primelor iubiri,...
Când viața n-avea amintiri,
Crezând că totu-i cu puțință,
Și se numea simplu... DORINȚĂ!

De aici înainte, tot Nicu Doftoreanu:

Însă totu-i relativ!

Nimic nu-i definitiv!

Tangou pe... credit!

Când voința de-a învinge

Tot înainte ne-mpinge,

Spre a ne găsi menirea

Pe care o dă iubirea,

Uneori mai și greșim,

Încercând să ne ferim

De straniul sentiment,

Ne'ncrezători în moment,

Uitând că de la pornire,

Totul stă în POMENIRE!

(Tangoul de pomenire a voinței)

Ne îmbărbătăm mereu:

Că nu suntem singuri la greu!

Acum constat că asta nu contează

Dacă ACOLO... mintea ne trădează

Și nu ne mai rămâne trează!

(Tangou de murit la timp)

Nu acuz nemărginirea

Că nu mi-a păstrat iubire!

Dar mă-ntreb: A cui e vina?

Că n-a tras la timp cortina

Și a năvălit lumina?!

(din Tangoul abscons al frustrării)

De ce oare-ntotdeauna

Numai alții poartă vina

Că s-a răzvrătit... LUMINA?!

(din Tangoul abscons al frustrării)

Nici vorbă de-a mai fi schimbat

Ceva din tot ce s-a întâmplat!

Nimic din ce am presupus

Că va răspunde... N-a răspuns!

(Tangou deranjant)

Azi cuvântul PATRIOT

E sinonim cu... IDIOT!

Iar noua clică te-ncadrează

La COMLOT!

(Tangou în stil smuls)

(cu ultimul rând adus de mine, G.I.)

Când am făcut curat în mine

Am regăsit puțin din tine!

Un prim sărut... furat de-o stea,

Va lua din noi cam tot ce vrea!

Și-apoi ne va trăda!

DAR FRICA TREBUIE-ALUNGATĂ,

Cu forța! Nu negociată!

(Tangou ciclic)

DOAMNE!... De-aș avea puterea

Să pot să... îmi vând durerea!

Să rămân doar cu... plăcerea!

(Tangoul despre durere)

„Mi-e Toamnă, dar nu vreau să strig

De frica unui val de frig

Ce dă pădurii de stejar

Covor de frunze ce-l calc iar,

Cu pașii rari pe soare blând

Când tu nu ești decât un gând...”

(Tangou de toamnă)

Nu putem schimba nimic

De ne lăsăm copleșiți,

Uitând să fim fericiți!

(Tangou liric)

Bogăția-i doar iluzie! zice Nicu Doftoreanu!

Eu, G.I., îi răspund:

Se poate! O fi iluzie!

Dar Sărăcia nu-i o soluție!

Prea provoacă multă suferință!

Și prea multă umilință! (Până aici G.I.)

Și din nou, Nicu Doftoreanu:

Când dai frâu liber tristeții

Gândurile rup pereții

Închisorilor născute

Din dorințe pe tăcute,

Pe care le-ai evitat

Atunci când ai amânat

Să devii la... cursul vieții

ABSOLVENT AL TINEREȚII

(Tangoul okaziilor pierdute)

Când succesul te înhață,

Nu-i nevoie de ... prefață!

(Tangou microbial)

În coșmarul traiului...

Uităm calea Raiului!

Iar în coșmarul devenirii...

Uităm și „Tabla înmulțirii!”

(Tangou de mototolit)

Când suntem mânioși

Ne transformăm în ticăloși

(Tangou între două lumi)

Când bucuria duce la suspine

Să știi că plânsul e de bine!

Suntem cam ticăloși,

mișei și păcătoși!

(Tangou în așteptare)

Eu, G.I., reformulez o idee:
Să știi că la publicitate
Totul stă-n ... DUPLICITATE!

Ploaia plină de tristețe...
N-o simțeam în tinerețe!
(Tangou înlăcrimat)

Mare păcat
Când ești politic defazat!
N. Doftoreanu

Cât de contagioasă-i lipsa de frumos
(Tot Nicu Doftoreanu)

Pornim pe drumul ce-o apucă anormal
De la astral, înspre carnal!
(Tangou special)

NIMIC nu pare să reziste
în fața unei fețe triste
(Tangou confidențial)

Cu cenușiul vieții de adult
Ne-am neglijat momentele tristeții
mult prea mult!
(Tangou combinat)

DOAMNE! ...
Cât de caraghios păream
Când mergeam pompos
Fiind de fapt un păcătos!
Eram slab... Mă dădeam tare!
Eram mic... Mă dădeam mare!
Și-n orice împrejurare
Mă credeam cel mai deștept
Fiindcă nu stăteam s-aștept,
Sau să cer permisiunea
De-a-mi începe-ascensiunea!

.....
Fără nici-o remușcare
Călcam totul în picioare
Încercând să-mi păstrez locul
Și forțând mereu norocul!

Însă uite cum stă treaba:
Nu primim nimic degeaba!
Este lucru constatat:
Graba multă mi-a stricat,
Visele mi-a defrișat
Și mereu le-a infirmat!
(Tangou încrezut)

Când te simți strivit de viață
Nu sta pasiv! Ieși în față
Nu te lăsa! Protestează!
(Tangou cu tâlc)

Nicu Doftoreanu scrie:
„În noi trăiește veșnic un COPIL!
Eu, G.I., adaug ce spunea BRÂNCUȘI:
„Când nu mai suntem copii, am murit de mult!”

G.I.: Pentru frumusețea acestui TANGO
CHINUIT, îl cităm în întregime:

Din ce în ce mai des
Mă mint că nu am de ales
Și-ncerc aceleași sentimente
Știind că nu sunt permanente!
Mă amăgește gustul lor
Și-i dau de fiecare dată zor...
că totul este-ncântător!
Dar când rămân singur în timp
Constat că trebui să mă schimb,
Deoarece e vremea lor...
E vremea rozelor ce mor!
Mor chinuite... din iubire!
Reconvertită-n... fericire!
Lăsând în urma lor aroma
Ce amintește de ... Verona!

Dar din ce în ce mai rar
Ajung la timpul de hotar
Acolo unde în tăcere
Romeo cere mângâiere
Iar Julieta, trandafir
Deja e moartă-n cimitir!
(Tangou chinuit)

De aici încolo, reluăm citatele domnului Nicu
Doftoreanu din alți autori, citarea anumitor idei
fiind și ea o caracteristică a celui care le citează!

● „Muică, suntem neam de piatră
Când e vorba pentru vatră...”
(Virgil Carianopol: *Cântec oltenesc*)

● „Vine o vreme când trebuie să tragem sub noi
O linie neagră, și să facem socoteala:
Câteva momente când era să fim fericiți...”
(Marin Sorescu, citat din poezia *Contabilitate*)

● „Ni s-a dat doar un drum,
De trăit, neprețuit și ireversibil:
ACUM!
(Camelia Vasiliu, din *Duios îmi cânta Mozart*)

● „Nosce te ipsum!” (Cunoaște-te pe tine
însuși!) (Inscripție pe frontonul Templului
din Delphi)

- „Timpul este un reparator infailibil care tămăduiește fără nici un leac rănila sufletului!”
(Guy de Maupassant, în nuvela *O viață*)
- „Coboară, bunico, pe treptele din cer
Să-mi spui iar povestea cu zâna cuminte
Fă-mi visul frumos, pân' ce stelele pier!” (Din *Ruga unui nepot* de Elena Volcinski)
- „Orice lucru are frumusețea lui, dar nu oricine o vede!” (Confucius)
- „Purtăm în noi destule amintiri
Din caruselul fostelor iubiri...!” (George Țărnea)
- „Mi-e dor de tine, visul meu tăcut,
Pe strada amintirilor din mine...” (Camelia Stan: *Eternitate*)
- „De-ar fi să bei mereu din laptele lunar
Nu te-aș opri. Nimic nu-i în zadar!” (din poezia *De-ar fi*, de Elisabeta Iosif)
- „Pe toți la fel nu poți să-i mulțumești
Rămâne doar să-i rabzi și să-i iubești!” (George Țărnea)
- „Cine nu știe să facă nimic, e gata să facă orice!” (Tudor Mușatescu)
- „Minciuna presupune studii superioare adevărului!” (Tudor Mușatescu)
- „Viitorul unui om, ca și al unei lumi, se construiește, nu se visează!” (T. Mușatescu)
- „În fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente.” (Tudor Mușatescu)
- „Nu poți mușca apa!” (Tudor Mușatescu)
- „Să trăiești pe pământ poate fi scump, dar include o călătorie gratuită (și obligatorie, n.n.) în jurul soarelui în fiecare an.” (Ashleigh Ellwood Brilliant)
- „Nu ne oprim din joacă atunci când îmbătrânim, ci îmbătrânim atunci când încetăm să ne mai jucăm...!” (George Bernard Shaw)
- Îl reamintim pe Brâncuși: „Când nu mai suntem copii, am murit de mult!”
- „Cei ce nu-și amintesc trecutul, sunt condamnați să-l re trăiască!” (George Santayana)
- „Visam să dansez un Tangou; La dans invitam iar o fată...” (Cornel Balaban: *Visam*)
- „Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri; strânse la un loc sunt ca niște cuie bătute de un singur stăpân.” (Ecleziastul, 12:11)
- „Poezia este în primul rând un mijloc de cunoaștere necesar eului nostru propriu.”
(George Călin)
- „Nimic din noi nu se pierde”; „Însă totu-i relativ, nimic nu-i definitiv!” (Citat din Nicu Doftoreanu de către doamna Vasilica ILIE Aprilie.)
- Din critica domnului George Călin despre poeziile domnului Doftoreanu, cităm:
„Poezia trebuie să te ajute să rămâi calm și să te detașezi de problemele exterioare. În plus meditația trebuie să te ajute la relaxare și la o stare generală de bine, în așa fel încât timpul să devină ceva relativ! Să scuturi timpul din tine, să te faci să te oprești din vuietul agitației cotidiene... Să te regăsești și să te înțelegi până în străfundul sufletului, să vezi ce este răsădit acolo. Să-ți dea puterea de a visa, de a te plimba prin viață, de a analiza, încerca, observa și ocoli prăpăstiile, de a urca spre vise, de a crede, de a alege, transformând demonul din tine în înger.” (Citat pe marginea poeziei *Tangou de ... 16 ani*) (Reamintim că îl cităm pe George Călin)
- „Arta de a scrie despre viață ne vine adesea dintr-o singurătate intelectuală și spirituală dar și din solidara complicitate dintre pană și mâna celui care așterne pe hârtie un gând, o idee sau pur și simplu un singur cuvânt.” (George Călin)
- „Frumusețea tangoului este o artă în lumea aceasta în care trăim, lumea aceasta măcinată de lupte, de violență în familie și în afara ei, de suferință, de durere și de tristețe.”
- Din *Tangoul de mototolit* unul din criticii domnului Nicu Doftoreanu citează:
Când... mototolim visarea/ Spre-a ne obloji uitarea
Plonjăm în singurătate/ Uitând de SENINĂTATE
Ce-n această conjunctură/ Se transform-adeșea-n URĂ!
Care ia în stăpânire/ Viața moartă din iubire!”
- Un alt critic se întreabă: „Oare frumusețea cuvântului va salva lumea?”
- Un alt domn ne îndeamnă: „Trebuie să „ne aplecăm” spre poezie! Ea este cheia supraviețuirii evolutive a spiritului și inteligenței genului uman reflectat prin imagini, sunete și sensuri.”

- Un filozof dintre criticii domnului Nicu Doftoreanu constată:

„A săpa în veșnicie înseamnă a te înveșnici” iar doamna Maria Niculescu completează:
„Pot spune că-s încolțit/Timpul, gata!... M-a boțit!”

● „În microgalaxia novelor-tangouri ce ne demonstrează, mimetic, ce înseamnă viața, veți fi impresionați! Ele vă vor dezvălui taina existenței, fiindcă viața este o călătorie, mai lungă sau mai scurtă, un înconjur a celor ce le vezi, le simți și le trăiești: incertitudini, greșeli, singurătăți, dorințe, contraste, bucurii, tristeți, pierderi și regăsiri, vise înaripate, sau spulberate; dansul lor este un dans aproape demential, uneori acaparator, spre înfăptuire, până la epuizare, până la moarte, pentru ca apoi, pasional, să renască mai învăpăiate, mai luminoase.” (Maria Niculescu)

- Domnul Geo Călugărul citează din *Tangoul Zilelor Tale*:

„Încerc tot timpul să te uit,
Așa cum poate mai demult,
Când nu știam că te iubesc,
Probabil că așa fi putut!”

.....

Am bănuț că totul e greșit
de la-nceput și până la sfârșit!”

- „Și chiar de vezi ce-a fost greșit,
Nu poți să-ndrepti! Ești depășit!” (Din: *Tangoul bătrâneții*)

- „Noi nu putem să existăm fără trecut,
Deoarece din el cu toții ne-am născut.” (Cornel Balaban)

- Cităm, (G.I.), din: *Tangoul de încercare*:
DORINȚĂ este-n fiecare/ Oricât ar fi de mic sau mare
Oricât ar fi de ne'nsemnat/ Oricât ar fi de important”

- „Nicu Doftoreanu este un magician care transformă cu bagheta-i fermecată toate domeniile vieții în Tangouri.” (Lucian Gruia)

- Filozoful anonim ne spune: „Fericirea de azi cuprind în ea durerile de mâine.”

- „Sunt unii-n viața noastră mare
Ce au nevoie rând pe rând
De o anume programare
În gând, în faptă și-n cuvânt!” (Maria-Irina Roșca: *Programare*)

- „Iubirea nu cunoaște îngrădiri, trece peste orice conveniențe și înlătură orice piedici!”
(Mihail Drumeș - *Scrisoare de dragoste*)

- „Jumătate din răul făcut pe-această lume se datorează oamenilor care vor să se simtă importanți!” (Mary Ann Evans, alias George Eliot, 1819-1880)

- Quod ubique, quod semper, quod ad omnibus traditur est”
(Trebuie să primim ceea ce este crezut pretutindeni, din totdeauna și de către toți!)
(Sfântul Vicențiu de Lerinis, către 440 d.Hr.)

- „Întrebat-am vântul, zburătorul,
Bidiviu pe care-aleargă norul
Către-albastre margini de pământ:
Unde sunt cei care nu mai sunt?” (Nichifor Crainic, 1889-1972)

- „Încurajați-vă, ridicați-vă și sprijiniți-vă unii pe alții, pentru că energia pozitivă răspândită de o persoană este resimțită de noi toți!” (Deborah Day - Canada, 1989)

- Și acum citatele din FILOZOFIA GLUMEATĂ DE CAFENEA aparținând, sau citată doar, de domnul Nicu Doftoreanu:

- „Cine nu-i iubește pe proști, are tare mulți dușmani!”
- „Dacă vrei să fii fericit o clipă, răzbună-te!
Dacă vrei să fii fericit o viață, iartă!”
- „Lumea necunoscutului trebuie întotdeauna respectată!”
- „Scaunele prezidențiale sunt periculoase! Au un microb care ți se urcă la cap!”
- „Dacă viața nu se schimbă spre bine, așteaptă! Se schimbă ea spre rău!” (Vezi și Murphy)
- „Vorbim despre sănătate, mai ales când suntem bolnavi!”

De aici încolo revenim la *NOTELE ZILNICE*, părăsindu-l pe domnul Nicu Doftoreanu.

● „Toată lumea știe că femeile se îndrăgostesc de ginecologii și avocații lor, iar puștoaicele de liceu se înnamorează de câte un profesor! De ce ar fi fost lucrurile cu ea altfel?” (G.I.)

● „Dragostea e prea dureroasă ca să te apuce și să te lase toată ziua bună ziua!” răspunse Sibyl, din cartea *Ocol prin Euphoria* de Becky Lee Weyrich

Nota G.I.: Sibyl este un nume predestinat! Sibyl a fost o regină a Ierusalimului, o prezicătoare, o preoteasă, profetesă, prezicătoare, un oracol la Delphy, și nu mai știu nici eu!

● „Încă nu s-a născut bărbatul care să nu fie o problemă pentru vreo femeie!” spuse mătușa Flori.

● „Ochii care nu se văd se uită!” este un proverb binecunoscut. Ce ucide dragostea?

Se spune că distanța (depărtarea), timpul, nepăsarea, necredința, uitarea, disprețul, ura care ia locul dragostei, și se afirmă:

Distanța (depărtarea) este pentru iubire ceea ce este vântul pentru incendii (foc):

Iubirile mici le stinge, iar pe cele mari le atâță!

Timpul vindecă (sau ucide) orice! El conține uitarea, alinarea... dar ce nu conține Timpul?!

Disperarea, indiferența, disprețul și tot ce se leagă de ele ucide până și Pasiunea!

La acești factori se adaugă o mulțime de alți factori care devorează dragostea: interesele, ura, banul, gelozia, influențele, sfaturile și așa mai departe!

Acest tablou este cu totul departe de a fi cuprinzător; sunt sigur (G.I.) că dumneavoastră puteți să adăugați, cu mai multă competență decât mine, o mulțime de determinări din experiența dumneavoastră! Eu mă opresc aici, mulțumindu-mă doar cu atât și cerându-mi scuze!

● „Când dorești o femeie, n-o dorești numai pentru o noapte și pentru mâine; o dorești pentru totdeauna!” (Eu, G.I., știu foarte bine asta și nu am avut prea multe experiențe; sunt convins că nu poți cunoaște o femeie decât după ani de conviețuire, și chiar și în dragoste, după destulă vreme!)

● Doamna Becky Lee scrie: „Dacă nu puteau fi amanți, nu mai era deloc sigur că ar fi putut rămâne prieteni în deplină siguranță: un bărbat, și o femeie!”

● Gânduri: O doamnă de la poliție sau o vecină, poate, spunea despre un decedat: „Viața lui s-a înecat într-un ocean de tenebre!” Ce romantic! Și cât de trist!, m-am gândit. Oare cum va fi, la sau cu mine? Va fi un zbor spre un „culoar de lumină”? Sau tot un „marș către tenebre”? (G.I.) Sau nu va fi chiar nimic, așa cum spun unii?!

● Repet: Singurul fapt care nu se schimbă este că totul se schimbă!, spun științele naturii. Iar Goethe sublinia: „Natura a blestemat încremenirea!”

● Nu mai sta pe dinafară!

Că rămânem fără țară! (Vorbe din popor de 1 Decembrie 2017, Ziua Națională a României)

● Cinste lor, eroilor! (Deviză de la parada din 1 decembrie 2017, Ziua Națională a României!)

Recunosc, deși om bătrân, că am fost emoționat privind la televizor parada militară care sublinia o oarecare renaștere a Armatei Române, armata rămânând principalul sprijin al existenței și parțial, al independenței unei țări! Guvernele nu au înțeles nimic din istorie, deși au la dispoziție toate bogățiile și eforturile poporului unei țări, ca bunuri de toate felurile, proprietăți, automobile și hoteluri, călătorii „diplomatice”, și se pregătesc de zor de... „război”!, așa încât, nu-ți rămâne decât să faci la fel! Cum spuneau niște militari mai simpli: „Dacă nu se-nvârte roata, nu se mai mișcă armata!”

Să nu uităm că pentru fiecare militar activ lucrează patru până la nouă lucrători civili în industrie în agricultură și în transporturi! Așa că urez:

● La mulți ani, ROMÂNIA!, și zic:

„EU SUNT ROMÂNIA, O ȚARĂ ÎN SĂRBĂTOARE!”

● Armata rămâne un spectacol de Ziua Națională! Până și copiii se simt mândri când defilează exemplar militarii, în frunte cu infanteriștii, marinarii, polițiștii și jandarmii, fără de care o țară nu mai poate să existe.

Armata rămâne specificul dintr-o zi națională!, deși m-am gândit cu amărăciune că din cei douăzeci de milioane de români nu s-a găsit decât un neamț ca Președinte al Republicii, care este și comandantul de vârf al Armatei!

● Până și amărății de „contestatari”, de profesie vânduți străinătății ostile României, și-au contramandat „protestele” de astăzi, respectând Ziua Națională! De obicei, nu drăcui! Dar ce dracu’ mai vroiau vânduții ăștia, când tot poporul își sărbătorește solemn Ziua lui Națională!

● Numărul 7 este mistic: Cele șapte minuni ale lumii antice!, 7 zile ale săptămânii!, 7 planete!, La fel și numărul treisprezece la mai multe popoare orientale! Vom reveni! Dar să începem cu:

● Cele 13 principii ale lui Benjamin Franklin:

1. Cumpătare: nu mânca până la îngreunare.
2. Tăcere: nu vorbi decât ce poate fi folositor pentru tine și pentru alții; ferește-te de convorbiri deșarte.
3. Ordine: fiecare lucru să-și aibe un loc; fiecare afacere un timp hotărât!
4. Hotărâre: fii decis a face ce ești dator să faci, execută fără amânare ceea ce ai decis!
5. Economie: nu cheltui nimic fără a fi necesar!
6. Munca: nu pierde timpul ci ocupă-te neîncetat cu ce este folositor; abține-te de la orice faptă de prisos.
7. Sinceritate: ferește-te de orice fel de prefăcătorie, formează-ți cugetări drepte și sincere și conformează-te lor când vorbești.
8. Dreptate: nu face rău nimănui, nu-i vătămă interesele și nu întârzia să-i faci binele la care te obligă datoria!
9. Mod de rațiune: ferește-te de extreme, nu te supăra de nedreptățile care ți se fac, dacă tu crezi că nu le meriți!
10. Curățenie: nu suferi necurăția nici pe corp, nici pe haine, nici în casă!
11. Liniște: nu te tulbura de nimicuri, nici de întâmplări obișnuite de care te poți scăpa!
12. Castitate: nu te lăsa în voia plăcerilor trupesti!
13. Umilința: imită pe Hristos în această privință.

La cele 13 principii ale lui Benjamin Franklin, le adăugăm pe cele 13 ale lui Maimonide, care rămân actuale și astăzi, cu toate că sunt ceva cu (mult) mai vechi!

● CELE 13 PRINCIPII ALE CREDINȚEI IUDAICE conform lui Rambam (Maimonide)

1. Cred că Dumnezeu este Creatorul și Conducătorul întregii lumi.
2. Cred că Dumnezeu este unic și nu există nici o altă unitate sau unicitate care să se asemene cu a Lui.
3. Cred că Dumnezeu nu are corp și nici o descriere de ordin fizic care I s-ar putea asocia!
4. Cred că Dumnezeu este veșnic, că El există de dinainte de a exista lumea și va continua să existe după ce aceasta se va sfârși!
5. Cred că rugăciunile și preamărirea trebuie îndreptate doar către Dumnezeu, și nu către oricine sau orice altceva!
6. Cred că toate cuvintele profeților sunt adevărate!
7. Cred că Moise este cel mai important dintre profeți, că nivelul său de profeție nu a fost și nu va fi atins niciodată și de către nimeni altcineva!
8. Cred în faptul că Tora a constituit obiectul Revelației divine pe Muntele Sinai și că Tora pe care o avem astăzi este aceeași cu cea primită de la Dumnezeu atunci.
9. Cred că Tora nu va fi niciodată schimbată de către Dumnezeu sau înlocuită cu o altă învățătură.
10. Cred că Dumnezeu este atotștiutor!
11. Cred că Dumnezeu oferă răsplată și pedeapsă în funcție de modul în care oamenii Îi respectă poruncile!
12. Cred că Mesia va veni și chiar dacă întârzie îl aștept în fiecare zi!
13. Cred că morții vor fi înviați în Era Mesianică!

● Înțelepciunea evreiască este departe de a se termina cu cele treisprezece principii ale lui Maimonide; Doamna cu care lucrez a căutat și a găsit pentru mine că mai există și alte (multe) principii și învățături evreiești care merită citate, cum ar fi:

● Toți se plâng de lipsa de bani, dar de lipsa de minte nu se plânge nimeni!

Tot dânsa a descoperit că sunt citate în literatură și alte:

13 PRINCIPII DE VIAȚĂ ALE POPORULUI EVREU, pe care le cităm aici:

1. Dumnezeu nu poate fi simultan în locuri diferite, de aceea le-a creat pe mame!
2. Nu fi dulce – te vor mânca! Nu fi amar – te vor scuipa!
3. Să-ți fie teamă de calul de dinaintea ta, de boul din urma ta, și de proștii din toate părțile!
4. Oaspetele și peștele peste 3 zile încep a mirosi! (Și la noi se spune: Musafirii trebuie să plece după trei zile, fiindcă, la fel ca și peștii, încep să pută!)

5. Dumnezeu îi păzește pe săraci, cel puțin, de păcatele scumpe!
6. Soția nesuferită – e mai rea ca ploaia: ploaia te aduce în casă, iar soția te alungă din casă!
7. Cât de dulce ar fi iubirea – compot din ea nu se poate face!
8. Vinul intră, secretul iese! (G.I.: Reamintim și o altă învățătură orientală: „Un secret nu poate fi păstrat decât dacă-l știu doar doi inși: Tu și Dumnezeu!”)
9. Dumnezeu i-a dat omului două urechi și o gură, pentru ca să asculte mai mult și să vorbească mai puțin!
10. Cine nu are copii știe cum să-i educe!
11. Cere sfatul unui dușman și fă invers!
12. Adevărul pe jumătate e o minciună întreagă!
13. Adevărul nu e un păcat, dar nici el nu se spune tuturor!

● Eu personal (G.I.) respect toate credințele religioase chiar dacă sunt mai aproape de evrei și în parte de atei, dar faptul că adventiștii, pocăiți, martorii lui Iehova, ortodocșii, catolicii, protestanții, (baptiștii, calviniștii, lutheranii!), budiștii, confucianiștii, animiștii, și toți ceilalți există, înseamnă că Dumnezeu i-a creat și pe ei, îi suportă (ca și pe musulmani!), și probabil că-i și iubește odată ce sunt atât de mulți! Așa că nu este în vederea mea și în posibilitățile mele (G.I.) să-i contest! Să le dea Dumnezeu sănătate, să-i iubească, iar eu, când ajung într-o țară musulmană mă duc la moschee! Când ajung într-o țară catolică, mă duc și ascult orga la Catedrală! Când ajung într-o țară budistă, respect până și maimuțele și șoarecii din templu! Tatăl meu m-a dus la adventiști, la evrei, la musulmani, la reformați, dar unde nu m-a dus?!

Când am împlinit 17 ani, l-am întrebat pe tata: „Și acum ce facem?” Mi-a răspuns: „Acum e rândul tău: ALEGE!” La rândul meu, am procedat la fel cu fiul meu și când avea 17 ani s-a întâmplat să fim la Sinagoga din Oradea Mare, unde evreii îi comemorau pe cei patruzeci de mii de evrei adunați cândva de jandarmii maghiari și trimești la moarte la Auschwitz, evreii de astăzi însă primindu-ne cu pâine, sare și vin la comemorarea lor! Fiul meu m-a întrebat: „Și acum, ce facem?”. I-am răspuns: „Acum, ALEGE!”. El este acum în Canada și s-ar putea să fi devenit budist! Are acolo două soții chinezoaice (neoficial! dar ce contează niște hârtii!) și s-ar putea să fi devenit budist! Nu a vrut să fie inginer și a devenit muzician; a concertat la Hong Kong, Macao, Peking! și nu mai știu unde! Ultimul concert, cu mai multe orchestre, între care și orchestra condusă de el, a avut loc la Toronto cu 6000 de spectatori! Toate astea au fost alegerile lui, pe care le respect, le înțeleg, și pentru care îl admir! Cred că în lumea de astăzi, un bărbat poate să aibă nu numai două soții, (În țările arabe, un bărbat cu o singură soție este declarat un incapabil, m-a învățat o poloneză care fusese măritată cu un aghiotant arab al regelui marocan Mohammed al V-lea), ci și două religii, prima fiind a țării sale materne, și a doua - cea a țării de adopție sau a soției, sau a răătăcirilor sale, teologice sau filozofice! Tot așa cum un om, poate să aibă în același timp mai multe opinii (chiar diferite!) asupra unei aceleiași probleme, îndoieli și confuzii asupra altora și să rămână totuși un om cinstit! Iată și alte păreri în probleme de o asemenea natură: „Dar Ragnar e păgân!” „Da! Dar dacă Sfântul Duh există, el se va afla în toți oamenii!”, spunea o frumoasă norvegiancă din neamul Vikingilor! Iar Dan Puric declama: „Pe noi ne-a unit Biserica, Cultura și Eminescu!”. Eu, G.I., declar la rândul meu: „Chiar dacă ai fi ateu sau orice altceva, dacă ești român nu poți să nu subscrii la cele de mai sus!” AMIN!

- Prostia aleargă pe toate străzile! Lăcomia se lăfăiește în toate palatele!
Iar înțelepciunea se adună cu bobul! (G.I.)
- Unul era așa de „deștept”, încât toată lumea nu-i spunea decât: „Mă, deșteptule!” (G.I.)
- Poporul nostru spune cu mare dreptate: „Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg!” Așa a ajuns unul din neamul lui Dănilă Prepeleac să dea doi boi pe două găște!
Iar un alt „deștept” vrea acum să înființeze „Europa” în mai multe etape! Adică să dea vrabia din mână pentru cioara de pe gard! (G.I.)
- Pe peretele din fața tejghelei cu carne a lui Ianoș, măcelarul din cartierul meu, Dealu’ Spirii, (poreclit „boanghen”, adică transilvănean, de către cațele din cartier, eu le spuneam și „cățele”), era scris: „Dacă ți-a plăcut cum ai fost servit, spune la toată lumea! Dacă nu ți-a plăcut, spune-mi numai mie! Să-ndrept!” (Ce să mai zici? Om deștept!) (G.I.)
- Trecerea (ideea) de la „cațe” la „cățele” mi s-a impus cu încăpățănare în minte ca o diferență abia perceptibilă! Dacă am greșit, îmi cer iertare! (G.I.)

● Cel mai bun prieten? Un buzunar plin! (Francezii zic: Un portofel plin!)

● Cei mai răi dușmani? Boala, sărăcia, și... (adăugăm noi): beția, lenea și... prostia, fără îndoială! Iar între bunii prieteni am adăuga: O iubită devotată, și cât mai mulți prieteni adevărați!

Americanii spun chiar că cel care are mulți prieteni adevărați, poate să se lipsească și de avere! Așa o fi? (G.I.)

● Abia când s-a stins soția mea, după aproape 60 de ani de căsătorie, mi-am dat seama cât de mult valora ea pentru mine, cât de mult am pierdut și ce rol esențial a avut în viața mea! Neprețuita și adorata mea soție! Nu vă urez să suferiți această experiență!

● Cele bune să se adune!

Cele rele, să se spele! (Urare din frumoasa vreme a copilăriei mele! G.I.) (Și era frumoasă în primul rând pentru că era copilărie!) Astăzi nu auzi decât:

● Penalii lor sunt mult mai răi decât penalii noștri! Hoții lor sunt mai hoți decât hoții noștri! Și așa mai departe. (G.I.) Corupții lor sunt și mai corupți decât corupții noștri!

Astea sunt concluziile unor șefi de partide politice din România de astăzi, ale unor parveniți care își închipuie că dacă au bani au și noblețe! În mod paradoxal, tot în România de astăzi, oamenii capabili au fost numiți din oficiu șefi și răspunzători pentru toate prostiile altora! Englezii au un proverb: „Parveniții cred că dacă au ajuns să aibă avere, pot fi și lorzi!” Le răspundem: cu vorbele unor parveniți de la noi: „Răii lor sunt cei mai răi! Chiar mai răi decât răii noștri!”

● Există și o independență prin cultură și prin religie, prin concepții și bună organizare, prin pregătire și educație, prin puterea exemplului! Cel mai bun exemplu din istorie sunt evreii, care de la fuga din Egipt (Exodul, produs acum cca 3300 de ani), au supraviețuit distrugerii Templului lui Solomon de trei ori (sau chiar mai multe), năvălirilor, cotropirilor și migrațiilor barbare, robiei romane după anul 70 era noastră, și până și holocaustului lui Hitler care a omorât în Europa peste șase milioane de evrei!

România a supraviețuit și ea năvălirilor a peste zece migrații barbare, închinării de 500 de ani la turcii otomani, și a stăpânirii de peste 150 de ani ruso-turce (la 12 invazii rusești!), la un număr nenumărat de războaie și nenorociri, la două războaie mondiale, la bombardamentele americane, rusești (sovietice), și germane, și va supraviețui și vulgarizării, imperialismului proletar, liberalismului (cinstit în sine, dar nedrept în aplicare!), europenismului, și globalizării! (G.I.)

● În lumea care se-nnoiește mereu și crește, se zice, în bine, au apărut și unele „principii” mincinoase, ca acelea care afirmă că „Totul încapă într-un ruck-sack!” adică tehnologia poate face orice i se cere! S-o creadă ei! Dar, din păcate, o cred și toți proștii care se lasă amăgiți de promisiuni și iluzii!

A mai apărut și un „principiu” la Uniunea Europeană care zice: „Use or loose!”, adică „Folosește banii sau îi pierzi!”. Se afirmă că populația din România ar primi zeci sau poate sute de milioane de euro dar îi pierde din cauza neglijenței, birocrăției excesive, întârzierilor ș.am.d.! Care este oare adevărul? Se trec sub tăcere acțiunile de sabotare a României, formarea subuniunii Schengen care privilegiază alte State, exploatarea excesivă a României prin măsuri fiscale, comerciale, prin monopoluri și prin excluderi sau prin dobânzi excesive, prin prețuri exagerate, prin export ilegal de profit și capital din România, prin dezindustrializare și adăugați dumneavoastră tot ce mai cunoașteți! Unde și de ce s-o fi ascunzând oare adevărul?! (G.I., noiembrie 2017; din constatările mele și ale altora! Destui!)

● Și acum de fac românii, când niște funcționari de la Departamentul de Stat al SUA (sau, poate, de la CIA) ne tratează ca pe o colonie a SUA, ordonând Parlamentului României ce trebuie și ce nu trebuie să voteze! Ce facem noi? „Noi stăm și facem pe brânza!” zice Mircea Badea la televizor! „Și ce face brânza? Stă și pute!”

● „De ce se întâmplă toate astea în România? Se întâmplă pentru că merităm! Pentru că suntem mămăligi! Și atâta merităm!” (Tot Mircea Badea zice!)

● „Să nu ne mai trezim că ne smulgem părul din cap pentru că se întâmplă așa ceva!

...Pentru că merităm!” (zice Mircea Badea)

...Dumneavoastră ce ziceți? Eu cred că noi am merita altceva! Orice altceva! Dar pentru asta ar trebui să mai știm și când să zicem NU! (G.I.)

● Nu uita: „Într-o luptă aeriană, inamicul care te lovește este întotdeauna ultimul; cel pe

care nu-l vezi!” (Din relatările aviatorilor)

● „În nici un conflict din istorie, cei mulți nu au datorat atât de mult la atât de puțini!”
(Winston Churchill) (Așa cum au suferit englezii din cauza bombardamentelor germane, în cel de al doilea război mondial.)

● Dar: „Jumătate din bombardierele britanice Lancaster cu 4 motoare, cele mai bune din lume în ultimul război mondial, nu s-au mai întors la bazele lor!” („acasă”)

(Comentariu dintr-un film despre al doilea război mondial) Dar:

● În 1968, un avion B5 încărcat cu patru bombe termonucleare (se zice!) s-a prăbușit în Ocean în vecinătatea Groenlandei, infestând apele Oceanului Atlantic! (De la emisiunile de noapte TV)

● În emisiunile de noapte de la unele televiziuni se dau știri importante de acum 3-4 decenii sau mai vechi și mai noi, între care știrile despre aviație ocupă un loc relativ important!

Părinții sunt sfătuiți să nu permită copiilor sub 12-13 ani să vadă aceste emisiuni! Poate de aceea ele se dau numai după miezul nopții! Ni se spune că există:

- Un avion Boeing A64 Apache, cel mai letal din lume, cu cuirasă din titan și kevlar;
- Un avion cu decolare verticală britanic de tip nou, dar numit tot HARRIER;
- Un avion VTOL având motoare care pot fi rotite, montate în vârful aripilor, etc.;
- Un avion cu decolare verticală OSPREY; (Problema aeroporturilor rămâne o problemă esențială a aviației, pe care în bună parte o rezolvă decolarea verticală!)

Acest avion a costat 100 de milioane de dolari! (Se presupune) (...Dar face! Merită!)

● Apărarea împotriva radarului presupune:

1. Suprafețe reflectante cât mai reduse!
2. Avionul se acoperă cu vopsea absorbantă!
3. Margini ascuțite! 4. Semnale false pentru înșelarea instalațiilor de detecție radar!
5. Avioane din titan și aluminiu!

● Când predam la Facultatea de Transporturi și studenții aveau voie (din oficiu) să mă întrebe orice, nu ocoleam subiectele militare! Cred că făceam bine! Lumea nu este un rai și nici o grădină a Edenului! Tot la aceste emisiuni ni se predica:

● „Întotdeauna pacea este asigurată de cel care are bățul cel mai mare!”

Replica mea (G.I.): Este interesant să auzi această constatare din partea celui care produce bețele! (Armamentul!) Lecția a fost dată și în 1991, la cursul-război: „Furtună în deșert”!

● Un comentariu de la televiziunile internaționale: „Homosexualitatea nu este chiar o pasiune nouă; Batalionul Sacru Teban de 300 de oameni, care urma să înfrunte armata spartană de mii de oameni, (care-i bătuse pe perși la Marathon și care era formată tot din homosexuali); acest batalion teban era și el format tot din 150 de perechi de „iubiți” (homosexuali)! Se conta pe devotamentul datorat iubirii! Cuplurile trec prin cele mai grele lupte, fără ca să se părăsească sau să se separe! „Batalionul sacru” știa că este sortit morții, armata spartană în frunte cu regele Agesilau, care a invadat teritoriul teban, era compus, se zice, din 20 000 de oameni!

Reamintim aici că Ahile l-a ucis în luptă pe Hector, după ce acesta îi ucisese iubitul, pe Patrocle, acest Patrocle vrând să dea o probă de vitejie armatei grecești, înfruntându-l pe Hector, și fiind ucis de acesta!

Mai reamintim aici, din relatările celebrului navigator franco-arab, (tatăl francez și mama arăboaică) că pe Marea Roșie corăbiile arabe angajau și un adolescent de 12-13 ani care juca rolul de „descărcător” pentru marinarii pe care îi apuca amocul sexual, și care era poreclit „mus”, adică elev - marinar, sau ucenic!

● Știi de ce l-a făcut Dumnezeu mai întâi pe Adam, și abia în urmă pe Eva?

...Pentru că totdeauna, știe orice ucenic, mai întâi se face un brouillon (o încercare!), și abia pe urmă se creează opera! (Eu, G.I., subscriu din toată inima!)

● Cea mai frumoasă ciupercă din lume, roșie și cu puncte albe, este amanita! Și cea mai otrăvitoare! Nu se poate să nu îți vină în minte și frumusețea femeilor! Și aici, cele mai frumoase pot fi cele mai primejdioase... și mai otrăvitoare! Sau... devin! (G.I.)

● Oltenii zic: Vezi că omu' e ca ou,

Nu e tare cum e bou'!

Azi îl vezi pe prispa cășii,

Mâni s-a dus în ...zda mă-sii!

- Cu mașina și nevasta
Două bucurii mari ai!
Ca și creditul la bancă,
Când le iei, și când le dai! (Folclor modern)

Comentariu G.I.: Mai gravă este însă situația cu creditul de la bancă! De acesta nu te poți bucura decât când îl iei! Când nu mai ai de unde să-l dai înapoi, ți se ia casa!

- Constatare: „N-ai unde fugi când în jurul tău e război!”
Când eram în Rusia, rușii spuneau: „Orice! Numai război cu China NU!”

- Blestemul tău, blestemul meu,
Îl știe numai bunul Dumnezeu!
(Cuvinte dintr-un cântec)

- Publicitate = Duplicitate! (Constatarea mea, G.I.)

Și acum o veste bună (Tot minciună?):

„Românii, ca și americanii, pot spune:

„Avem atâtea drepturi (și datorii, n.n.)

Că nu mai știm ce să facem cu ele!”, spun americanii!,

Dar înțelepciunea și consecințele practice ne-au învățat să nu facem cumva, vreodată, uz de ele! (G.I.)

- După ultimul proces ale cărui concluzii au fost decise de un judecător (deci, în 2017!), un procuror poreclit „portocală” ar fi spus: „Ce aia a mea! În ritmul ăsta ne ducem în că..t!” (De la TV, de la un interviu al lui Traian Băsescu.)

N.n.: A urmat o altă declarație a unui alt procuror poreclit: „Trăiesc cum voiesc”!

El spunea unei orchestre: „Dacă nu cântați ce vreau eu, veți avea de-a face cu mine!”

M-am uitat și eu în jur și am văzut că unii procurori „fac tot!”, ori eu știam că procurorul trebuie să se afle (sau să fie adus!) la nivelul opus dar egal avocatului apărării!

În Justiție și la Judecată, Judecătorul este cel care judecă! Nu procurorul! (G.I.)

- Și acum o notă din cartea lui Francisc Munteanu: „Cocorii zboară fără busolă” (1984)

Încă din Școala Superioară de Război, Nicolae Brătescu fusese poreclit „strategul”!

Îi plăceau hărțile, cifrele și vitezele. Nu-l exaltau analizele luptelor de la Austerlitz, concepțiile napoleoniene, nici succesele franțuzești de la Marna. Nu credea în hotărârile de ultimă clipă ale lui Bonaparte, sau în schimbările de tactică cu zece minute înaintea unui atac. Victoria într-un război, după părerea lui, era rodul unei pregătiri gândite, analizate, determinate de loc, de armament, de spiritul armatei. Fără îndoială, Napoleon a adus ceva nou în felul de a purta războaiele: poate șiretenia! Dar experiența de milenii a istoriei a arătat că numai o dezvoltare a tehnicii de luptă, a armamentului a dat roade, și nu inspirațiile de moment, fie ele și geniale! Victoriile triburilor germanice asupra legiunilor romane s-au datorat săbiilor cu două tăișuri („săbiile lungi”). Diferența armamentului pare neobservabilă, dar de fapt este esențială. Hunii lui Atila, în posesia scărilor de șa, datorită cărora au dobândit stabilitatea pe cai, au dispus de viteză (în fața adversarilor, n.n.). Această viteză le-a asigurat victorii aproape incredibile, (neverosimile, zice domnul Brătescu) dar fără îndoială exagerate de croniciari.

- De aici, eu, G.I., adaug: De amintit ce spune și fostul meu coleg, neprețuitul istoric Florin Constantiniu, în cartea sa „O istorie sinceră a poporului român”, istoricul Alexandru Gonta în cartea sa unică: „Românii și hoarda de aur”, pentru care a fost exilat în Germania, unde o fostă studentă de-a dânsului, mai tânără cu 20 sau 30 de ani, l-a luat în căsătorie, l-a finanțat, l-a îngrijit până la moarte, și a permis editarea acestei cărți!

Tătarii, inventând scara de la șa, și arcul robust, se lăsau urmăriți de cavalerii inamici; când aceștia ajungeau la o distanță mai mică de 20-30 de metri, tătarul se întorcea în șa, conducea calul cu picioarele și îl săgeta pe urmăritor! După ce au cucerit Pekingul în 1219, tătarii i-au alăturat (acaparât!) pe inginerii chinezi care cunoșteau sistemul de a asedia cetățile cu tuneluri, mine și stâlpi subterani din lemn, cărora le dădeau foc dărâmând zidurile cetăților, și cunoscând și praful de pușcă, au devenit de neînvins când asediau vreo cetate! Nici o cetate din Asia Centrală, Rusia sau Europa nu le-a putut rezista! În plus, unicul geniu neînvins în vreo luptă din Istorie, a fost prințul tătaro-mongol Subotai, despre care Gingis Han îi spunea lui Batu Khan: „Poți să faci ce vrei cu oricare din supușii tăi! Să îi pedepsești

sau să îi omori, fiidcă ești fiul meu!, dar în problemele militare ultimul cuvânt îl va avea Subotai! La bătrânețe, nemaiputând merge, Subotai era transportat într-un căruț-faeton, și de la distanțe de peste 200 de kilometri (tătarii străbăteau câte 100 de kilometri pe zi!) comanda prin curieri concentrarea a trei armate tătare asupra aceleiași armate inamice, trupele tătare concentrându-se în același loc și la aceeași dată, asupra acestuia! Această tehnică a fost folosită mai târziu și de Napoleon, Hitler, Jukov și alți mari comandanți! (G.I.)

Aceste fapte explică în parte uimitoarele victorii ale câtorva armate de tătari (în principiu cam trei armate, numărând fiecare până la 20 000 de ostași!). Adăugați la acestea că nici un ostaș tătar nu avea voie să aibă lipsuri în echipament, vreo piesă defectă, sau mai puțin de doi cai! Orice greșală sau defecțiune se pedepsea cu moartea! (G.I.) În acele timpuri, războaiele (luptele) se purtau numai 2-3 luni pe an, vara, cu armate (oști) care numărau cel mult două sau treizeci de mii de oameni (iarna apăreau zăpada, gerul și noroiul și era imposibil să aprovizionezi cu nutreț caii și cu hrană oamenii; așa că dacă și casele din sate erau incendiate, armatele trebuiau să se retragă și operațiile militare se întrerupeau. Numai turcii (și cândva perșii) au fost capabili să strângă armate cam de o sută de mii de oameni din imperii care se întindeau pe părți din trei continente: Asia, Europa și Africa !

● Reamintim și perfecționările aduse de vikingi corăbiilor vremii, care: 1. Puteau fi conduse cu vâsle sau cu pânze! 2. Puteau fi conduse fie înainte, fie înapoi, prin simpla schimbare a poziției vâslașilor! 3. Puteau fi apărate cu propriile scuturi ale vikingilor! Așa au ajuns vikingii să cucerească fluviile Europei, Anglia, Nordul Franței, Sicilia, și adugați dumneavoastră ce ne mai învață Istoria! (G.I.)

● „Viteza în războaiele contemporane a devenit hotărâtoare”, susține domnul Nicolae Brătescu. În loc de un cal, se folosesc acum, în aviație sau pentru tancuri, motoare de mii de cai putere!

● Denumirea „Deir el Medineh” înseamnă „Locul Adevărului”!

Vechii egipteni construiau „palate pentru mii de ani”, adică morminte magnifice, un labirint sau mai multe care să-i conducă la zei, un „Sfinx” căruia i se putea pune orice întrebare, dar civilizația egipteană tot s-a destrămat în fața cuceritorilor romani! (G.I.)

● Declarații de la o emisiune despre descifrarea codurilor secrete (tot noaptea!):

„Tot ce crezi că știi este greșit!” declară primul principiu al descifrării codurilor secrete!

● Dacă poți descifra codul dincolo de principiul îndoielii, capeti supremația asupra dușmanului! Acest principiu verifică și existența inteligenței colective și individuale, dar Geniul este și lucrează singuratec!

● „Descifrarea codului ENIGMA a scurtat războiul cu doi ani și a contribuit în mod esențial la obținerea victoriei.” se zice că ar fi afirmat Dwight Eisenhower.

● Aparatul de descifrat coduri secrete LORENZ se baza pe folosirea teleimprimatoarelor și a codului binar de către matematicieni ca Bill Tute și John Titmann, rămași anonimi.

● La BLETCHLEY PARK se recrutau pe față numai genii! Mediocritatea era pur și simplu izgonită! Iar proștii puși cel mult să măture parcul!

● Din păcate pentru ei, operatorii germani erau uneori neglijenți, făcând greșeli, sau necorectând erori (erau prea siguri de ei și de codul lor!) ceea ce le-a permis britanicilor descifrarea codului german! Grăbit, operatorul german nu a corectat mai multe erori de codare transmițând și câteva erori, ceea ce a permis decodorului britanic care analiza mesajele, număr cu număr (automat!) descifrarea primelor fracțiuni de mesaje germane! (Această afirmație a fost făcută de cei ce au prezentat decodificarea cifrului german!)

● Când un general britanic s-a dus în inspecție și a protestat că descifratorii și personalul erau în blugi sau chiar în halate și lui nu i s-a dat onorul, respectivii rămânând într-o ținută neglijentă, i s-a replicat: „Nu mai umbla omule cu prostii! Noi aicea lucrăm, nu dăm onoruri! Mai du-te și te plimbă!” Și nimeni din guvernul britanic sau din restul armatei nu a protestat în nici un fel! (G.I.) Cine avea dreptate? Generalul rigid sau cei care au câștigat războiul?

● Exista un tipic de operare la fiecare 23 de semne (litere, cifre etc.) descoperit de englezi în mesajele germane. Codul german a fost descifrat pornind de la câteva neglijențe de cifrare comise de câte un operator german leneș sau nepriceput, sau prea tânăr! Numele genialilor ingineri britanici care au lucrat la descifrarea codului german au fost păstrate la secret timp de decenii! Britanicii foloseau și aparate germane capturate! (De către partizanii polonezi, precizăm noi)

● În bătălia navală din Pacific de la Midway, din vara anului 1942, americanii care

descifraseră codul japonez cunoșteau dinainte fiecare mișcare a flotei japoneze; ei au scufundat șase port-avioane japoneze, iar japonezii numai două americane!

● În bătălia de la Kursk (cea mai mare bătălie de tancuri din istorie) din vara anului 1943, rușii, care descifraseră codul german, cunoșteau dinainte mărimea efectivelor germane, data și ora atacului, focurile germane și direcțiile acestora. Cu (aproximativ!) zece ore înainte de atacul german, Jukov a dezlănțuit un atac (foc!) de artilerie nimicitor care a decimat forțele germane de pe pozițiile de plecare, chiar înaintea atacului! Același lucru s-a întâmplat și în bătălia pentru Berlin! (Relatări din literatura de război post-belică)

● Abia după anul 2000, unele nume britanice au fost cunoscute ca: Bill Tutte, supranumit „omul mașină”!, inginer genial; Tommy Flowers, inginer; Max Newman, matematician, și atât.

● Atunci a fost construită și prima mașină electronică de calculat, cu tuburi electronice, numită (tot secret!) „COLOSSUS” dar care procesa, (deja!) sute de mii de operații pe secundă! Tot atunci au fost elaborate structuri și circuite de calculatoare electronice folosite și la decenii după război, tehnici de calcul și metode de operare, rămase secrete și astăzi!

A fost determinat modul de operare și structura sistemului de comunicații german și au fost elaborate metode de anihilare a rețelelor germanice de comunicații.

De câteva ori, au fost descifrate chiar și următoarele intenții de operații ale lui Hitler, care însă nu gândea ca un general obișnuit!

Reluăm comentariile noastre, G.I.

● „Al doilea război mondial a produs zece milioane de victime pe an!, fără a mai socoti răniții și așa numitele „victime colaterale” (Nota noastră!), bolnavii și invalizii, ologii și nebunii și toți ceilalți inadaptabili de care ne-am lovit în următoarele decenii, numindu-i „veterani”. Putem să-i numim, cu tot atâta dreptate, și „irecuperabili”, așa cum procedează acum americanii cu propriile victime din armată din Coreea, Vietnam, Afganistan și adăugați dumneavoastră celelalte teatre de război, secrete sau pe față! Această declarație oficială micșorează de cel puțin două ori realitatea cruntă a acestui război (Nota G.I.) și indică încă o dată cât sunt de incredibile declarațiile și afirmațiile oficiale ale guvernelor! De ce micșorează de două ori numărul victimelor și al morților nu știu! Datele demografice ne spun însă cu totul altceva, și eu (G.I.) nu fac afirmații decât plecând de la aceste date!

● După război, tuturor celor care au lucrat la BLETCHLEY PARK la descifrarea codurilor germane (sau a altora, n.n.), li s-a ordonat să nu divulge niciodată secretul lucrărilor efectuate și a celor descoperite acolo! Oficial, instalațiile de descifrare au fost dezmembrate, deși costau foarte, incredibil de scump! N.n.: Evident, declarațiile sunt mincinoase!

● Rușii capturaseră în Germania mai multe dispozitive de cifrare și descifrare și cunoșteau și ei o mulțime de lucruri despre descifrarea mesajelor. S-a relevat mai pe urmă și rolul crucial și importanța matematizării, rolul partizanilor și savanților polonezi sau a altora, dar cam în surdină! Către secolul XX, crește importanța informației în conducerea armatelor și a bătăliilor, acest factor adăugându-se importanței comunicațiilor, spionajului și contraspionajului, capacității de conducere a cadrelor de comandament și se adaugă la ceilalți factori esențiali ai victoriei enunțați de STALIN - JUKOV: 1. Trăinicia spatelui frontului (industrie, economie, comunicații etc.) 2. Numărul și calitatea diviziilor; 3. Armamentul și calitatea acestuia; 4. Moralul armatei și 5. Capacitatea organizatorică și de comandă a cadrelor de comandament și conducere.

● TOMMY FLOWERS și WILLIAM TUTTE sunt cele două nume (adevărate sau fictive) ale celor două genii britanice care au inventat primele calculatoare electronice, primele principii și procedee care încă nu au fost date publicității, însăși aceste nume fiind considerate, timp de peste o jumătate de secol, secrete!

● Nota G.I.: Scotland Yard-ul nu și-a publicat niciodată arhivele, nici măcar în fața sau spre folosul Interpol-ului! Englezii consideră că și după sute de ani pot folosi procedee încă necunoscute de public, dar care au servit cândva și mai pot fi folosite și astăzi!

● Deși suntem în secolul XXI, la peste 70 de ani de la terminarea celui de-al doilea război mondial, britanicii consideră că datele, procedeele și modurile de codificare folosite de Consiliul german de război sunt încă actuale și ar mai putea fi folosite!

● Consiliul german de război a considerat că sistemul lui de codificare nu va putea fi descifrat niciodată! Se pare că s-a înșelat! Nota G.I.: (încă o notă G.I.): Am spus că Scotland

Yard-ul ține și acum secrete și procedee din secolele XVIII și XIX, considerând că cine știe când și unde s-ar putea întâmpla ca cineva să le folosească! Se pare chiar, că în câteva cazuri izolate chiar au avut dreptate!

● Se tot spune în literatură, presă, teatru și în ultima vreme și la TV că: „Istoria este cea mai frumoasă poveste!” Interesantă! Da! Pasionantă? Ciudată? Sigur! Fascinantă! Dar frumoasă, minunată, miraculoasă sau demnă de admirație? Doamne ferește! Înseamnă să nu cunoști aproape deloc Istoria! Ea cuprinde asasinate și lupte pentru putere, invidii și ură, războaie și măceluri, falsuri, genocid și minciună, și toate ticăloșiile pământului! Să ne ferească Dumnezeu (dacă se poate!) ca Istoria să se repete! Am avea de ce să ne minunăm! (G.I.)

● În Istorie, în lumea serviciilor secrete, toată lumea trădează pe toată lumea! Uneori, chiar și în Istorie, faptele se repetă, în alte locuri și în alte timpuri, cu alți oameni și în alte împrejurări, spunea un istoric ceva mai sincer. Ce să mai crezi? (G.I.)

● În prezent, se spune că se duce o necurmată „luptă împotriva corupției”! Dar procesele rejudecate și recâștigate de destui condamnați la Curtea Internațională de Justiție de la Bruxelles arată că în destule cazuri a fost vorba de cu totul altceva. Vă rugăm să judecați cu mintea dumneavoastră! (G.I.)

● Recent, la o televiziune, B. Păunescu, un martor la revoluția din decembrie 1989, declara: „Deciziile de represiune a populației au fost luate de T. Postelnicu, în care Elena Ceaușescu avea o încredere oarbă! Iar Nicolae Ceaușescu era în Iran!” (Suntem în 2017!)

● Decizia arderii morților de la Timișoara din decembrie 1989 a fost luată tot de T. Postelnicu, și tot cu aprobarea Elenei Ceaușescu!

● Jumătate din serviciile speciale ale României a fost condusă de la Moscova, a declarat domnul Mărieș, șeful Organizației Revoluționarilor din decembrie 1989, tot în nov. 2017!

● „Justiția selectivă nu este posibilă!” (Comentariul unui jurist)

● Comunicând cu fiica sa, Iulia, trecută în lumea de dincolo (a spiritelor), Hașdeu a reușit probabil să treacă barierele dintre lumea noastră (a materiei) și cea de dincolo (a morții).

Același lucru aș vrea să-l fac și eu, G.I., intrând în comunicare cu adorata mea soție Ecaterina Ionescu, decedată în august 2016. A trecut peste un an de atunci și eu, G.I., cred că a sosit vremea.

● „Votar est Democrație!” (A vota înseamnă Democrație!)

(Declarație făcută oficial după reprimarea cu bastoanele a demonstrațiilor catalanilor pentru independență, 2017) (De la TV)

● Câteva note din articolul „OPTIMISMUL întărește sistemul imunitar!”

Culese de mine G.I., din articolul doamnei Ioana Floria, dintr-o revistă Magazin, pe care le-am considerat foarte interesante și importante!

- După viziunea domnului Snyder, psiholog la Universitatea din Kansas, speranța nu reprezintă numai o imagine luminoasă și ideea că totul va fi bine, ci și „credința că există voința și posibilitatea de a-ți atinge scopurile, indiferent care ar fi ele”.

- Când li s-a oferit posibilitatea măririi notei, studenții cu un nivel scăzut de speranță au renunțat repede la îndeplinirea scopului, pe când cei cu un grad mai înalt de speranță și-au îndeplinit scopul fixat!

- Optimismul, rudă apropiată cu speranța, reprezintă un orizont de așteptare conform căruia lucrurile se vor rezolva până la urmă în mod convenabil; testele de inteligență ajută la stabilirea capacităților intelectuale, pe când optimismul scoate în evidență ce persoane vor renunța și ce persoane vor reuși, chiar și atunci când situația devine neplăcută.

- Astfel, rezultatele la testul de optimism au fost un indicator mai bun în prezicerea notelor în primul an de facultate decât alte teste!

- Când oamenii sunt optimiști, susține profesoara de psihologie Susan Segerstorm, sistemul imunitar al acestora este mai puternic. Cred că și atunci când oamenii sunt optimiști în ceea ce privește problemele lor de viață, ei sunt mai puțin vulnerabili la infecții virale! Deci:

- Atitudinea față de viață afectează și sistemul imunitar al unei persoane.

● A vedea binele din orice lucru rău și a te opune răului, a ști să transformi o înfrângere în victorie, a ști să pierzi atunci când ești depășit de situație, înseamnă că ai o gândire pozitivă, ești un optimist! Optimistul nu este suspicios, răutăcios, bârfitor, sentențios sau gelos; el este mai degrabă „contagios”!

Reamintim că aceste date despre Optimism sunt preluate din articolele prelucrate de doamna Ioana Floria, în revista „Magazin”.

Oamenii de știință și viziunea lor de odinioară asupra femeilor

din: *Istoria descoperirilor științifice* de Alexander Hellemsans și Bryan Bunch, editată în românește de editura *Orizonturi*, în 2007.

Mulți mari oameni de știință aveau o părere proasată despre femei. Aristotel, care utilizase „logica pură” pentru a trage concluzia că femeile au mai puțini dinți decât bărbații, deși nu făcuse niciodată efortul de a-i număra, a afirmat că femeile sunt pasive, iar bărbații activi. Considera chiar că femeile sunt niște „bărbați mutilați”. Darwin și Freud credeau, de asemenea, în inferioritatea înăscută a femeilor, iar în secolul XIX mulți oameni de știință au considerat că femeile au nivel mai scăzut de inteligență din cauza unei structuri diferite a creierului.

În 1861, faimosul medic și antropolog francez Paul Broca, a cântărit creierul bărbaților și femeilor decedați în patru spitale pariziene și a ajuns la concluzia că, în medie, creierul femeii este cu 200 de grame mai ușor decât cel al bărbatului. Gustave Le Bon, un student de-al lui Broca, a găsit că femeia are un creier care, din punct de vedere al dimensiunii, este „mai apropiat de creierul gorilei decât de creierul bărbaților”. Potrivit afirmațiilor lui Le Bon „toți psihologii care au studiat inteligența femeii au recunoscut că ele reprezintă o formă inferioară de evoluție, asemănătoare copiilor și barbarilor”.

Unii oameni de știință ai secolului XIX au fost convinși că inteligența este localizată în lobul frontal al creierului, motiv pentru care au crezut că femeile ar trebui să aibă niște lobi frontali mai mici. În 1884 s-a publicat o carte în care femeile erau numite *Homo parietalis*, iar bărbații *Homo frontalis*. Curând avea să se descopere însă că, în general, lobi frontali ai femeilor sunt mai mari decât cei ai bărbaților. Drept urmare, oamenii de știință de sex masculin au ajuns la concluzia că inteligența trebuie să-și aibă sediul în lobi parietali, nu în cel frontal!

La începutul secolului XX, cercetătorii au constatat că dimensiunile creierului nu au legătură cu inteligența și au etichetat toate teoriile emise în secolul anterior drept nonsensuri. Femeile sunt în general mai mici decât bărbații, așa încât au și creierul mai mic, dar nu sunt mai puțin inteligente.

● Remarcăm că cele mai multe idei noi au fost considerate la început iluzii și utopii; pe urmă, evoluția științei și culturii au făcut ca aceste teorii să devină cunoștințe curente! Iar generația următoare le-a considerat prejudecăți și au sfârșit ca niște amintiri uitate! (G.I.)

S-ar putea ca și „cunoștințele” de mai sus să poate fi considerate prejudecăți, și să sfârșească doar ca niște enormități și iluzii uitate!

● La cele de mai sus putem opune un citat din Coco Chanel, care spunea:

„Cu cât un bărbat este mai prost și mai ratat, cu atât pretențiile lui față de femei sunt mai mari!” Sau într-o altă variantă (așa cum am reținut acest citat eu, G.I.): „Cu cât un bărbat este mai redus, mai simplu și mai ratat, cu atât este el mai pretențios față de femei, pe care le-ar vrea perfecte, deși este departe să le merite!” Și acum o glumă:

● La vârsta ta (peste 80!) ieși de soție o femeie abia trecută de 20 de ani? Dacă mori? Dacă pățești ceva?... Răspunsul bătrânului: Știu și eu! Cum i-o fi soarta și norocul! (Bătrânul tot optimist!)

● Din fericire, în limba română există o mulțime de cărți cu și despre femei, care ne lămuresc mai bine decât opiniile diversilor despre valoarea istorică a femeii. Astfel, 1. Constantin Gane a scris: *Trecute vieți de doamne și domnițe*, care prezintă rolul jucat de femei în istoria noastră medievală și modernă. 2. Dumitru Tudor: *Femei vestite din lumea antică*, 1972. 3. Alina Avram, *Femei celebre (Mică enciclopedie)* și așa mai departe! În cartea sa, domnul Dumitru Tudor enumeră: Hatșepsut, Semiramida, Atossa (Piatra prețioasă a Persiei Ahemenide), Sappho, cea mai celebră poetă a omenirii, Aspasia din Milet (celebra inteligență colaboratoare a marelui Pericle), Olympia (furtunoasa mamă a lui Alexandru Macedon), Roxana (nefericita, dar celebra soție a lui Soliman Magnificul, numită și Roxana, Roxelana sau Hurrem (adică „Vesela”)), Arsinoe a II-a Philadelfica, una din reginele Egiptului, Cleopatra a VII-a, care a cucerit doi împărați romani, pe marele Caius Iulius Cezar și pe Marc Antoniu, împăratul roman al Orientului, Livia Augusta, împărăteasa Romei, soția marelui Octavian Augustus, care a luat parte la transformarea Romei în Imperiu, Agrippinele (cea tânără și cea bătrână)

care au luat o parte importantă la guvernarea Imperiului Roman, celebra Messalina, renumită nu numai ca fumusețe și inteligență și ci pentru că a fost considerată cea mai desfrânată împărătească romană, nefericita Sabina Poppaea, împărăteasă care a avut parte de cel mai tragic sfârșit, cele două Faustine, soțiile unor împărați filozofi, Iulia Domna, împărăteasa care a guvernat un imperiu întins pe trei continente!, Zenobia, regina deșerturilor, care a vrut să înființeze un imperiu al Orientului și aproape că a reușit!, Împărăteasa Elena, mama împăratului roman Constantin cel Mare, care a creștinat Imperiul Roman!

La toate aceste femei vestite din lumea antică, doamna Arina Avram, în cartea dânzei *Femei celebre* (Mică enciclopedie) mai citează încă o serie de alte femei celebre din toate timpurile, la care noi, (G.I.) adăugăm: 1. Cornelia, mama Grahilor, 2. Celebrele îndrăgostite: Julieta, Isolda, Ileana Cosânzeana, Ana Karenina, Alexandra David McNeil, exploratoarea Tibetului, Roxelana (Hurrem), soția lui Soliman Magnificul, răpită din Rutenia din cauza frumuseții ei, vândută la Istanbul ca sclavă vizirului imperial, dăruită de acesta împăratului și devenită împărăteasă! Reluăm de aici lista femeilor celebre citate de doamna Arina Avram: Hatșepsut, femeia faraon, regină a Imperiului Egiptean, Pudu-Hepa, fiica unui preot al zeiței Iștar, care semnează cu imperiul Hitit primul tratat de pace din istorie, Semiramida, prima femeie din istorie care a participat la războaie îmbrăcată în pantaloni, de dragul căreia Șamași Adad al V-lea, Rege al Babilonului, a clădit prin anul 810 î.e.n. celebrele grădini suspendate, Naqia, soție secundară a regelui asirian Sennacherib, fiul lui Sargon al II-lea, împăratul sumerian, femeie care a salvat de două ori imperiul asirian; reamintim aici împărătesele romane citate în lista de mai înainte, dintre care Messalina și Agrippina sunt considerate nevestele monstruoase ale împăratului roman Claudiu; Sabina Poppaea este considerată întemeietoarea cosmeticii și așa mai departe. La toate aceste figuri celebre, se adaugă femeile celebre din timpul feudalismului: Bouddica-Boadicea, regina tribului britanic-celt al Icenilor, care a comandat o armată ce a ținut în șah ani de zile Imperiul Roman, prin secolul V; Zenobia, prima femeie arabă care a guvernat un imperiu și a comandat o armată (prezentată și mai înainte) Teodora, o actriță care devine împărăteasă, soția împăratului bizantin Justinian, încoronată la 1 aprilie 527 d.Ch., care a domnit până la 547 d.Ch.; Yang Guifei, favorita împăratului chinez Xuangzong (Guifei înseamnă „soție prețioasă”), remarcabila scriitoare japoneză Murasaki Shikibu (secolul X e.n.), renumită pentru erudiția sa, prima femeie sultan Shadjar Al-Durr, care a guvernat singură de două ori Imperiul cu capitala la Bagdad, lucru de neimaginat într-o țară islamică, Ioana D'Arc, marea eroină a Franței, care a eliberat Orleans-ul asediat de trupele engleze (1429), Agnès Sorel, prima femeie metresă oficială a unui rege francez (Carol al VII-lea), Isabela catolica, regina Spaniei care a finanțat în 1492 expediția lui Columb care a descoperit America, Lucrezia Borgia, prima femeie guvernator din lume care a guvernat un ducat (Ducatul de Spoleto), Diana de Poitiers, ducesa care a stăpânit inima regelui francez Henric al II-lea, cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea, căsătorit cu Caterina de Medici, la rândul ei, mamă a trei regi (Francisc I, Carol al IX-lea și Henric al III-lea), dar în timpul căreia s-a produs abominabila „Noapte a Sfântului Bartolomeu” când au fost măcelăriți numai la Paris peste douăzeci de mii de reformați, cu binecuvântarea regelui Carol al IX-lea și al Papei! Să o reamintim pe Regina Scoției, Maria Stuart, devenită mai întâi regină a Franței ca soție a regelui Francisc I, condamnată la moarte prin decapitare de către Elisabeta I, regină a Angliei, considerată în acel timp cea mai puternică femeie din lume. Doamna de Maintenon, guvernanta copiilor regelui Franței, Ludovic al XIV-lea (supranumit „Regele Soare”), devenită soția acestuia printr-o căsătorie morganatică și secretă; Maria de Medici, regina Franței; Ana Stuart, a doua fiică a regelui Angliei Iacob al II-lea, considerată făuritoarea Marii Britanii; Anne Bonny și Mary Read, două femei căpitani de pirăți, Maria Tereza, împărăteasă a imperiului austriac, despot luminat și de 16 ori mamă, reformatoare a unui imperiu; marchiza de Pompadour, se zice că fostă croitoreasă, cea mai strălucitoare dintre metresele regilor (remarcată de regele Ludovic al XV-lea), după al cărui nume s-au creat denumiri pentru mobile, îmbrăcăminte, bijuterii și un întreg stil; teribilele țarine, dintre care o cităm pe Ecaterina cea Mare care devine împărăteasă și soția țarului Petru I, marele împărat care a creat Rusia modernă, dar pe care l-a salvat din încercuirea de la

Stănilești pe Prut, cu trei saci cu aur și prin „tratative” directe cu marele vizir care comanda oastea turcească de trei ori mai numeroasă și mai bine înarmată; Elisabeta I și Ecaterina a II-a cea Mare, în timpul cărora Rusia a devenit cea mai puternică țară a lumii, cel mai întins imperiu, având cea mai mare armată și una din cele mai mari flote din lume, cea mai mare producătoare de blănuri, grâne, lemn, diamante, pietre prețioase și aur din acele timpuri! Soția lui Napoleon, Josefine de Beauharnais, văduva generalului cu același nume executat pe eșafod în 1794, amantă a unuia din cei cinci „directori” ai Franței și mamă a doi „copii” (de fapt doi tineri), deveniți membri ai câte unei familii regale! A doua soție a lui Napoleon, Maria Luiza; și fantomatica, ciudata și credincioasă (!) contesă Maria Walewska, care i-a rămas credincioasă prin vremuri, o viață!

Continuăm lista femeilor celebre din epoca modernă prezentate de doamna Arina Avram, listă care contrazice „părerile autorizate” ale „savanților” și „înțelepților” vremurilor din cartea de istorie a științei.

Eva Hamilton, iubita lordului Nelson; madame de Staël, fiica ministrului de finanțe al regelui Ludovic al XVI-lea, al cărei salon literar devenise un centru al intrigilor sub Napoleon, însăși doamna de Staël fiind o adversară temută de acesta; George Sand, pe numele ei adevărat Amandine Lucie Aurore Dupin de Francneil, viitoarea baroană Dudevant, devenită mare scriitoare cu nume de bărbat, feministă, susținătoare a lui Chopin, „poetul” pianului; surorile Brönte, cele trei scriitoare de geniu cu destine vitrege, și regina Victoria a Angliei și primă împărăteasă a Indiei unificate de englezi, care a domnit din 1837 până în 1901 (cea mai lungă domnie din Istoria Angliei), în timpul căreia Anglia ajunge prima putere a lumii cu cel mai întins imperiu și cea mai mare populație (un sfert din întreaga lume!), epoca acestei regine ajungând să fie denumită „Epoca Victoriană”! La aceste celebrități adăugăm pe Florence Nightingale, femeia care întemeiază prima școală de infirmiere din lume, englezoaică, pe Helena Blavatsky, întemeietoarea Societății Teozofice (Theosophical Society), rusoaică, și una din cele mai controversate figuri ale ezoterismului; ultima împărăteasă a Chinei, CiXi, devenită din „concubină subalternă” împărăteasă, răpusă de boală în 1908, dar amestecată în toată istoria Chinei de la sfârșitul secolului 19 (răscoala boxerilor, represiunile, etc.). Enigmatică împărăteasă Sissi a Austriei, asasinată de un anarhist; la toate aceste împărătese se adaugă marile figuri din artă: Sarah Bernhardt, cea mai mare tragediană a secolului al XIX-lea, franțuzoaică; Darcleé, româncă născută la Brăila în 1860, una din cele mai de seamă artiste lirice din toate timpurile, prima interpretă a rolului Violetei din Traviata de Puccini, solistă a celebrei „Scale” din Milano, la care adăugăm pe Rosa Luxemburg, revoluționara care l-a criticat pe Lenin dar a fost executată de guvernul german, poloneza Marie Skłodowska Curie, prima femeie din lume care primește (și chiar de două ori!) premiul Nobel, evreica - poloneză Helena Rubinstein, supranumită „împărăteasa frumuseții”, născută în 1870 la Cracovia, Mata Hari, dansatoare olandeză de dansuri indoneziene, spioană, considerată și inventatoarea streapteș-ului; Isadora Duncan, irlandeză, fascinația lui Rodin și soția lui Esenin, strangulată printr-o nenorocită și ciudată întâmplare de propriul fular, Ana Pavlova, rusoaică, considerată cea mai mare dansatoare din toate timpurile, marea scriitoare Virginia Woolf, una din cele mai mari scriitoare ale secolului 20, scriitoarea Martha Bibescu, româncă și artistă, obsesia stilistului Jon Galiano, Simone de Beauvoir, franțuzoaică, scriitoare, dragostea lui Jean Paul Sartre, care descoperă „al doilea sex” și conduce Liga Franceză pentru Drepturile Femeilor; Agatha Christie, cel mai de succes autor de romane polițiste din toate timpurile, Marlene Dietrich, actriță considerată „ciudata femeie enigmă”, Barbara Cartland, regina romanului sentimental, Leni Riefenstahl, cineasta celui de-al Treilea Reich, Greta Garbo, „divina” cinematografului, Josephine Baker, cea mai senzuală actriță din toate timpurile, Katharine Hepburn, care este confundată adesea cu Audrey Hepburn, altă frumusețe a ecranului, devenită celebră (dacă nu mă înșel, G.I.) cu filmul: „Vacanță la Roma”; Ingrid Bergman, suedeză, actriță, considerată multă vreme cea mai frumoasă femeie din lume, celebră împreună cu Humphrey Bogart după celebrul film „Casablanca” (1942); Maria Callas - grecoaică, considerată cea mai mare soprană a secolului XX; actrița americană, capricioasa Marilyn Monroe, considerată cea mai frumoasă femeie din istorie în numele

căreia a fost înființată și o organizație internațională purtând numele ei; franțuzoaica Coco Channel, lansatoare de noi mode și de cuvinte de spirit („Je ne couchais jamais avec”, adică „Nu poți cunoaște un bărbat decât după ce ai făcut dragoste cu el, oricât ar fi de lăudăros”); din păcate, se pare că tot de la numele dânzei derivă și cuvântul „cocotă”; Shirley Temple, cel mai faimos copil star din istoria show-business-ului (caracterizarea doamnei Alina Avram); actrița Grace Kelly care devine prințesă de Monaco, renunțând la cariera de la Hollywood; Nadia Comăneci, româncă, prima femeie din lume care a luat nota zece la toate cele cinci probe ale unei competiții olimpice de gimnastică, la Olimpiada de vară de la Montreal la 18 iulie 1976, caz unic în istoria gimnasticii!

● Revenim la femeile care au jucat un mare rol în politica mondială și, în consecință, și în viața noastră a tuturor, pe lângă rolul esențial al femeilor în maternitate, ereditate, artă, grație, sănătate, educație și caritate din toate timpurile: Regina Maria a României, care a avut un rol decisiv în făurirea României Mari, a fost supranumită „Soacra Balcanilor” pentru că era mama reginei Iugoslaviei și a Reginei Serbiei; fiul ei, Regele Carol al II-lea al României fiind căsătorit cu fiica regelui Greciei, Elena, deci nora acestei regine! Însăși Regina Maria a fost mare conducătoare a cultului Bahai, susținătoare a artei și culturii din România; Alexandra Mihailovna Kollontai, prima femeie ambasador din istorie, rusoaică; Eleanor Roosevelt, despre care scriitoarea Arina Avram scrie: „A fost una din principalele artizane ale Declarației Universale a Drepturilor Omului”; celebra Dolores Ibarruri, comunistă spaniolă cu 70 de ani de carieră politică, celebră în prima jumătate a secolului al XX-lea; Amelia Earhart, „Regina Aerului”, prima femeie care a trecut Atlanticul într-un avion și s-a prăbușit în Pacific la cea de a doua încercare; Golda Meir, evreica ucraineană, emigrată în America, prima femeie prim-ministru din Israel care (zice doamna Arin Avram) ajunge la putere numai datorită propriilor ei merite; Margaret Mitchell, autoarea romanului „Pe aripile vântului”, vândut în zeci de milioane de exemplare, în ciuda criticilor agresive și negative ale unor rătăciți; Maica Tereza, sârboaică-macedoneancă, călugărița laureată cu Premiul Nobel pentru Pace (1979); nefericita Prințesă Diana a Angliei, mama celor doi prinți moștenitori, moartă într-un accident stupid; remarcăm faptul că fiul ei Harry a avut curajul să se logodească cu Meghan Markle, actriță americană, catolică, divorțată și mulatră! Adică a fost de ajuns de educat de mama sa, Prințesa Diana, ca să aibă curaj contrazicând toate părerile și canoanele Curții Britanice, până când a obținut aprobarea bunicii sale, Regina Elisabeta a II-a! O adăugăm pe Sonja Henie, regina gheții, mare campioană la patinaj viteză și artistic, Vivien Leigh, actriță, interpreta celui mai râvnit rol din istoria cinematografiei (caracterizarea Arinei Avram), rolul Scarlett-ei O'Hara din filmul „Pe aripile vântului”; Eva Braun, femeia lui Hitler; Jiang Qing, „Împărăteasa Roșie”, consoarta lui Mao Tze Dun, pe care l-a întovărășit în timpul „marșului celui lung” de la Canton până la Ianan, la frontiera mongolă; Sirimavo Bandaranaike, prima femeie prim-ministru din lume (Sri Lanka sau Ceilon), asasinată în 1984; Eva Peron, idolul Argentinei, soția lui Peron, cântăreață, cea mai iubită femeie președinte de țară din lume; Margaret Thatcher, prima femeie premier din Europa (în Anglia, timp de 8 ani), supranumită Doamna de Fier, în timpul căreia țara și-a regăsit echilibrul și economia și și-a regăsit mersul ascendent; Raisa Gorbaciova, „Țarina Roșie”, soția lui Mihail Gorbaciov, după unii inspiratoarea prăbușirii comunismului, după alții, alături de soțul ei, unii dintre autorii prăbușirii Uniunii Sovietice; Valentina Tereșkova, prima femeie care s-a deplasat prin spațiul cosmic; Eileen Collins, prima femeie comandant al unei navete spațiale; și o adăugăm pe Edith Piaf, „vrăbiuța”, la început cântăreață vagaboandă pe străzile Parisului, cu o voce de neegalat, unică, desemnată de francezi drept cântăreața secolului, soția campionului boxeur Marcel Cerdan, îndrăgostită de mai multe ori, moartă de tânără (1915-1963), la înmormântarea ei au participat 40 000 de oameni. Numai Eva Peron, tot cântăreață, dar devenită președinta magnificei Argentine, a mai fost plânsă atât! Încheiem aici cu înotătoarea româncă Potec Camelia, ilustra femeie care s-a remarcat prin medalii de aur la olimpiade, măiestrie și modestie! „Cea mai valoroasă înotătoare din istorie” este considerată până acum Dawn Fraser, despre românce vorbindu-se întotdeauna numai în surdină! Am putea-o adăuga aici și pe celebra noastră deja tenismenă Simona Halep, gimnastele noastre din echipele naționale care au luat ani și decenii la rând medaliile de aur la olimpiadele internaționale, pe italianca Sophia Loren, celebra actriță și frumusețe a celei de a doua jumătăți a secolului XX, pe ambițioasa cântăreață Dalida, care a încercat să

se sinucidă când a pierdut un concurs de cântări, și pe atâtea alte femei care ne-au încântat ochii și auzul și ne-au vrăjit! În loc de asta, cităm o declarație semipeiorativă a lui Napoleon Bonaparte, ca acelea cu care se distrează bărbații mărginiți: „Femeile au două lucruri care le stau bine: rujul și lacrimile. Vom reveni!

● Pe vremea când eram un tânăr bărbat, abia trecut de 45 de ani, am scris o laudă intitulată FEMEILOR LUMII, de ZIUA FEMEII, 8 martie 1980: Iată-o!

FEMEILOR LUMII

Când ne-am trezit pe lume, o femeie ne legăna, ne săruta, și ne spunea povești; și așa am învățat primul cuvânt: mamă. Ea ne-a purtat prin lume primii pași, ea ne-a învățat cât e lumea de frumoasă, ea ne-a învățat să vorbim, să iubim... vai de cel lipsit de căldura, de grija, și de dragostea ei! Apoi tot ea ne-a învățat să mergem, să scriem și să citim, să desenăm și să cântăm... era învățătoarea noastră. Cu surorile ne-am alergat, ne-am jucat de-a „v-ați ascunselea”, de-a „baba-oarba” și de-a „uliul și cloșca”... Bunica ne aducea apă când seceram, pâine și struguri la prânzul mic, merindea la prânzul mare... Adolescenți, descopeream cu mirare că fetele au mersul înalt și-n ochii lor e o lume... Descopeream că fetele acelea pe care le alergam și le trăgeam de coade, care la început nu însemnau aproape nimic - deodată, sunt chiar totul...! Descopeream primăvara și vânturile serii, cântecele de dor și stelele nopții, fereastra la care o umbră era Ea... Și după dulcile suferințe ale tinereții, ne-a fost dat să spună: „Da”... Și am iubit, și am hulit, și am fost buni, și am fost nebuni... Și am iubit-o cu toată patima celor douăzeci de ani, și ea ne-a devenit Soție. Și am adorat-o, și am uitat de toți și de toate pentru Ea, și ne-a fost Lume și Viață, și a răsărit o altă Viață, micuță, delicată, fragilă...

Copiii ei erau Speranța noastră, și zilele cu ea au trecut ca nopțile și nopțile ca vântul, și apoi am găsit alături de noi o floare care creștea, tot mai înaltă, tot mai subțire, tot mai frumoasă... O fiică. Un juvaer al altor vremuri, tot mai noi, tot mai frumoase... Obosiți, ne amuzam când alții, tineri, descopereau și ei cât era de frumoasă... Telefoane, lacrimi, dans... lanțul generațiilor... Mama a rămas într-o icoană, ca un chip de sfântă, încununat cu un ștergar... Noi înșine, cu păr cărunt și ochii umezi, vedeam o tânără mireasă... Și ne aminteam cum, cândva, și noi, ne-am adus în casă, o femeie de basm, pentru noi, nelegiuit de frumoasă... Soția plânge, lumea cântă, noi - închinăm un pahar...

Ce-aș mai putea scrie în cinstea (zilei) Femeii? Aș spune prea puțin, dacă aș spune că Ea e totul!

George Ion Ionescu, de Ziua Femeii, 8 martie 1980

● Și acum urmează NOTELE ZILNICE și extrasele dintr-o carte din seria de cărți din viața femeilor care practică cea mai veche meserie din lume, carte din care, până și eu, om trecut de optzeci de ani, am aflat o serie întreagă de lucruri încă noi, chiar și pentru mine. Asemenea cărți conțin o mulțime de lucruri despre care cei mai mulți oameni (bărbați, mai ales) nu au știut mare lucru dacă au știut vreodată că ele există! Eu, G.I., nu am nici un fel de experiență în acest domeniu; viața mea a trecut între munca de cercetare științifică, munca didactică, sarcini speciale și familia mea, o soție pe care am adorat-o și... cam atât! De aceea, mulțumesc autoarei acestei cărți care își zice Belle de Jour, își intitulează cartea „Noile aventuri intime ale unei prostituate de lux londoneze”, editurii cu un nume ciudat „3 - TREI”!, precum și domnului Constantin Dumitru-Palcus care a tradus din limba engleză și a adnotat această carte, dedicată de autoare „tuturor acelor care se întreabă dacă scriu despre ei! Scriu!”. Eu, G.I., îndrăznesc să extrag ceea ce mi se pare mai neobișnuit, să comentez câte ceva, să mă mir și să vă prezint și dumneavoastră o mulțime de lucruri destinate în general să rămână necunoscute! Încep cu un extras (pag. 42):

„Dragă Belle, M-am îndrăgostit de o tânără catolică superbă, care a jurat să rămână virgină până la măritiş. Eu m-am jurat să i-o trag până la vară! Cum aș putea s-o ispitesc să cadă pradă păcatului?”

Belle răspunde: „Dragă Păcat Capital, cere-o de nevastă! Nu înseamnă că trebuie s-o și faci cu adevărat și, dacă am înțeles bine, fetele catolice acceptă să-ți dea o mostră, ca să știi ce cumperi!”

Nota G.I.: Cred că și la noi se practică verificarea; soția mea care mai ținuse doi bărbați, m-a ținut un an în carantină; anul de încercare! Ca să vadă, zicea dânsa, dacă ne putem înțelege, dacă sunt cu adevărat bărbatul focos pe care și-l dorea și pentru care divorțase! Mi-a declarat pe urmă: „Amândoi bărbații precedenți nu valorau cât tine!” Și mi-a făcut doi copii! Ce mai puteam să-i răspund?! Continuăm cu rezumatul unor „indicații prețioase” ale doamnei Belle de Jour:

● „Cum să ți-o tragi cu cineva fără să-l pierzi de prieten! sau, ghid practic despre cum să fii un bun futălău sau, așa cum spunea un prieten „cu privilegii” al doamnei Belle:

1. *Sexul*. Trebuie să fie bun! Altfel, de ce să te deranjezi? Persoana respectivă n-o să crească copii alături de tine!

2. *Compania*. Este de folos dacă e vorba de cineva cu care te înțelegi și cu care participi la evenimente sociale.

3. *Bârfele*. Oamenii vor presupune că sunteți împreună.

4. *Gelozia*. N-ar trebui să existe așa ceva! Dacă bănuiești că flirturile sau deviațiile lui cu alte persoane te-ar putea afecta câtuși de puțin, lasă-l! Că n-o să meargă!

5. *Discuțiile*. Trebuie să fie sincere, deschise și dese.

6. *Protecția*. Dar nu uitați nici un moment că și el și tu aveți carte blanche să vă faceți de cap!

7. *Preludiul*. E foarte important! Nu-l neglijați!

8. *Partidele în trei*. Cu puțin noroc, ar trebui să ai parte de o mulțime!

9. *Ceilalți*. Când un potențial iubit te întreabă dacă te culci cu futălăul tău, nu nega! O asemenea dezvăluire e posibil să o pună pe fugă pe acea terță persoană, dar altfel ar fi trebuit să-l minți pe unul ca ăsta ca să păstrezi liniștea relației.

10. *Despărțirile*. Trebuie să vă purtați ca niște adulți! Nu îl suna după trei săptămâni zicându-i că te măriți cu el dacă te primește înapoi! E doar sex, nu viață!

● La pagina 69 a cărții „sfaturile” (cum să o rupi...) continuă cu încă patru reguli pe care le redau prescurtate:

1. E în regulă să plângi, dar cu condiția ca în același timp să te uiți la un film nerușinat de romantic!

2. Rezistă tentației de a te arunca într-o relație „reîncălzită”!

3. Sub nici o formă să nu-ți suni *ex-ul*! Împotrivește-te tentației de a înlocui rușinea de a nu fi fost în stare să-ți menții vechea ta legătură, cu rușinea acută de a-ți recunoaște disperarea!

4. Găsește o activitate înlocuitoare pentru sex!

● „Nu amesteca „serviciul” cu plăcerea!” Pentru o persoană „de meserie” este o politică proastă!

● „Discuții pe care mă bucur că le-am avut în trecut:

1. „Mamă, nu mai sunt virgină! S-a întâmplat în trimestrul de dinainte de a merge la Universitate!” Mama a plâns. Era un roșcat, dar n-a durat! Oricum, credeam că nu se face să mă duc virgină la Universitate!

2. Domnule doctor, n-ați putea să-mi faceți toate testele? (Era vorba de întreaga baterie de teste specifice bolilor cu transmitere sexuală și încă alte câteva pe deasupra, dar doctorul a înțeles și testul de graviditate. Binecuvântată înțelegere!)

3. Scoateți-mă din evidențele agenției de publicitate! (Pentru doamne disponibile, n.n.)

● Promiscuitatea implică anumite riscuri; unele din acestea sunt legate de viruși și cu regret trebuie să anunț că am luat de luni de zile o nenorocită de răceală de la un vecin. Vina îmi aparține, dar aș fi al naibii de supărată că și el a luat-o de la prietena lui!

● Domnul N (titularul ei de atunci, n.n.) și cu mine (Belle) am avut o discuție despre partenerul perfect. Criteriile lui N. sunt în număr de trei: 1) Să aibă un bust generos; 2) Să posedă un prag al durerii ridicat, 3) Să se înțeleagă cu mama lui N!

Lista mea (Belle) e întrucâtva mai lungă: 1) Să fie înalt și slab, sau înalt și musculos, și să mă atragă din punct de vedere fizic! 2) Să aibă mâini frumoase și o voce plăcută; 3) Să îi placă să asculte, dar și să mă vrăjească așa cum este necesar, 4) Să nu încapă chiar în chiloțelii mei!, 5) Să locuiască la o distanță de circa două ore prin oraș, nici mai mult, nici mai puțin!

● O scrisoare: „Dragă Belle, Mă văd cu șeful meu de câteva luni și tocmai am primit o foarte generoasă mărire de salariu! Nu pot să nu mă gândesc la faptul că ăsta e felul lui de a-mi mulțumi pentru plăcerea pe care o obține în urma legăturii noastre secrete!”. Bell răspunde:

Dragă Poziție Avantajoasă, Nu înțeleg de ce te simți nasol pentru un lucru pe care l-ai

fi făcut și moca! Pornind de la expresia „legătură secretă”, presupun că unul din voi doi e căsătorit! Iar dacă tu crezi că merită riscul pe care ți-l asumi de a-ți pierde slujba, de ce să rămâi în pagubă?!

● O discuție cu privire la vedete:

Eu: (Belle) Nu se poate să fi fost cineva care poartă cu mândrie eticheta de târfă ca Mae West! Poate Jean Harlow?

El: Se poate. Dar ce zici de Bette Davis? Pariez că era o futăcioasă perversă! Drăguță, fără strălucire, și probabil cea mai bună actriță din generația ei, dar cu fața aia, trebuie să fi fost în stare de orice ca să-și facă mendrele!

Eu: Ei bine, nu se poate să fi fost Katharine Hepburn sau cineva ca ea. Regina de gheață!

El: Fără doar și poate că nu. Am auzit că și-o trăgea pe ambele părți.

Eu: Ava Gardner?

El: Știi replica aia a ei despre Frank Sinatra?

Eu: Cum că el ar fi un slăbănog de 44 de kile, din care 43 cântărește scula?

El: Da, aia. Bineînțeles, am citit undeva că avea echipamentul, dar sincer nu prea știa ce să facă cu el!

● Belle: A fi „profesionistă” presupunea niște neajunsuri, dar nici după actuala profesie nu am motive să mă dau în vânt. Mai întâi de toate, trebuie să-mi fac cea mai mare parte din treburi printre colegi, care sunt considerabil mai puțin îngăduitori decât clientul obișnuit; îți fură din lucruri, împrăstie zvonuri și sunt foarte predispuși să critice fără motiv! Ori de câte ori îmi sună mobilul, le văd pe Mira și pe Erin dându-se mai aproape - viața mea privată fiind, de bună seamă, subiectul a numeroase speculații de când „Băiatul” și-a făcut apariția în fața firmei noastre.

● Rețetă pentru eșecul unei relații (zice Belle):

Se ia un resentiment mare. Se lasă să se învechească de-a lungul timpului. Se marinează cu însemnări numeroase și amănunțite despre ce persoană oribilă a fost prietena ta! (sau prietenul tău) Se condimentează cu readucerea la nesfârșit în discuție a fostei ei (lui) îndeletniciri. Se amestecă bine cu acuzații privind frivolitatea ei, pentru a deplasa atenția de la propriile tale activități extracuriculare, care se dovedesc a fi multe și variate!

Ține un jurnal online cu consemnarea nemulțumirilor și a cuceririlor tale, pe care ea să îl găsească.

Eventual, pregătește pentru momentul despărțirii, momentul în care ea sau el va opta pentru o vacanță prelungită în străinătate!

● Cred (Belle) că transportul public e superb; zău că e! E cam ca în zicala: „cui nu-i place, s-o mănânce!”, așa că mie-mi place! (Nota G.I.: Există și așa ceva!)

● Din nefericire, așa cum se întâmplă în cele mai multe și frumoase povești de iubire, dragostea nu e reciprocă! Uneori este doar un capriciu, alteori o curiozitate, iar la destui bărbați tineri, o necesitate glandulară urgentă! (G.I.)

● Seninătate, fetițo! Mi-a spus unul: Uneori importantă e călătoria, nu destinația!

● Am zis mereu (Belle) că pe lumea asta sunt două feluri de femei: statornicele și ducacele, adică cele care se duc. Ea era o ducace. Dacă nu credea că a găsit un Ales, atunci era doar o problemă de timp până când își va lua tălpășița, și asta se întâmpla destul de curând!

● Perversiunile sexuale nu cunosc nici un fel de granițe, fie ele politice, rasiale sau culturale. (Belle)

● Belle prezintă câteva sugestii pentru scriitorii dânsei: (rezumat G.I.)

1. Schimbă momentul din zi când faci dragoste: Dacă o să lași mereu sexul ultimul înainte de culcare, există riscul ca varietatea să aibă mult de suferit. E drept, cu treburile solicitante și cu copiii ieșindu-ți mereu în cale, găsirea unui moment potrivit poate fi dificilă; dar, pe de altă parte, cine a spus că plăcerea se obține ușor, se înșală! Programează-ți o partidă rapidă la ora prânzului cu iubitul tău, sau pune-ți la bătaie toate relațiile ca să obții o zi liberă la mijloc de săptămână.

2. Păstrează o atitudine deschisă!

Dacă unul din partenerii tăi se referă la diferitele acte sexuale ca la „chestia pe care o facem rareori sau câteodată”, sau „chestia pe care n-o facem niciodată”, atunci e o problemă!

3. Vorbiți cu prietenii voștri... sincer! Uneori să-i ascuți pe oameni povestind ce fac în pat poate fi eliberator.

4. Faceți greșeli! Cum spun înțelepții, e mai bine să faci sex cu pumnul și să nu-ți iasă,

decât să nu fi încercat deloc!

5. Uitați-vă la filme porno!

● Belle: Nu sunt de acord cu prostia legată de „înjosirea” femeii! Vasta majoritate a filmelor erotice nu fac rău nimănui, iar vizionarea filmelor porno nu vă transformă neapărat în sociopați! Există câte ceva pentru toate gusturile și la fiecare nivel al obscenității!

● Tot Belle: Câteva sfaturi cu privire la înfățișare!

Imaginea gospodinelor de vârstă mijlocie supunându-se unor dibace operații de rinoplastie m-a făcut să mă întreb dacă eu, Belle, mai sunt la curent cu noutățile! Până de curând, am fost foarte mulțumită cu ceea ce mi-a fost dat! Nu ne putem naște toate cu calitățile Angelinei Jolie, dar am valorificat la maximum ce am avut! E drept, părinții mei au amândoi o înfățișare plăcută, iar eu sunt o persoană arătoasă! Sâni mei au fost descriși atât de des că ar fi perfecți încât am ajuns și eu să cred în această exagerare! Dar acum se pare că frumusețea nu mai ține doar de norocul ereditar, ci și de ceea ce se poate obține cu ușurință prin dietă, exerciții fizice, ore de epilat dureros și instalarea unor surse de iluminat bine alese în toată casa! În prezent, orice femeie care se consideră perfect sexy așa cum a făcut-o mama ei, este clar în minoritate! Urmărind aceste emisiuni, sunt oripilată; nimic nu mai e sfânt, nici un defect nu e prea mărunț ca să nu fie eliminat cu ajutorul laserului! Nici labiile nu mai sunt scutite de cuțitul chirurgului!

● Religia nu e un lucru pe care să-l îmbraci și să-l dezbraci când ai chef, ca pe ceva la modă; oamenii chiar mor pentru lucrurile astea!

● Belle: Nu simțeam nici un fel de compasiune pentru unii bărbați, n-aveam nici o îngăduință pentru jalnicele lor fantezii adolescente și tehnicile lor de seducție stângace!

● Nu pot să-i sufăr pe cei care te prezintă ca „fostă doamnă de companie”!

● Câteva sfaturi pentru domni: 1) Îndepărtează-te de femeia timidă pentru că va trebui să înveți să te etalezi, iar asta înseamnă să-ți miști elegant atât membrele superioare cât și cele inferioare! 2) Felicitări acelora dintre voi care se străduiesc! Să stați într-un colț cu paharele de băutură într-o mână, să vă chiorâți la decoletul barmanitei atunci când credeți că ea nu bagă de seamă, să vă împleciți până la jumătate când se cântă cine știe ce cântec exotic și senzual după care să vă năpustiți asupra primei femei care trece prin preajmă! Nu! Nu uitați! Voi sunteți în arenă, dar v-ați adus niște arme cu totul nepotrivite! 3) Evitați să deveniți sado-masochistul care ia o postură ridicolă și se învârtă ca titirezul spre sau între grupurile de femei în speranța că o să se frece de un cârd de frumuseți! Disperarea vă trădează! În loc de asta, lasă-le să vină la tine! 4) Până la urmă, nu contează! Dacă ai o cameră de hotel ieftină și replici pe care tipa le-a mai auzit de mii de ori până acum, ești un candidat la insucces!

Eu (Belle) am o locuință, energia și mișcările pe ritmul de dans, atâtea cuvinte și experiență!

5) Hainele? Îmi pare rău, dar dacă tu apari într-o cămașă maro și niște blugi largi și ponosiți, iar disperarea se poate citi pe toată fața ta, ai pierdut! Eu (Belle) mă îmbrac la fel ca pentru plajă și încerc să arăt ce înseamnă libertatea!

6) Uite cum se face: eu îmi arunc geanta pe masa din colț și mă duc pe ringul de dans, cu ochii închiși, cu muzica tare și mă prefac că nimeni nu mă privește! Când ai ajuns într-un club e prea târziu ca să mai impresionezi cu vorbăria! Totul se reduce la sex-appeal în stare brută! Și să ți se fâlfâie dacă ajungi să ți-o tragi!

● Se spune câteodată: „Să nu mă părăsești niciodată! Dar mâine?” Ei bine, o să vedem mâine ce-o să fie mâine! (Nota mea G.I.: „Să nu spui că treci râul, sau că sari gardul până când nu ajungi la ele!” Așa spune cu înțelepciune proverbul englezesc.)

● A fi evreu e la fel de legat de cultură, ca și de credință! În aceeași măsură! (Belle)

● Belle: Sunt femeie! Ca atare, am privilegiul de a mă bucura de anumite prerogative! Una din ele e să am reguli arbitrare de conversație care să fie indescifrabile pentru bărbați! Scriu rândurile, iar apoi ceea ce apare printre rânduri, și uneori acordurile, și dirijez lucrurile! Știu că nu e corect, dar pe de altă parte, bărbații fac pipi din picioare! Lăsați-ne și nouă, femeilor, un os de ros! Amante și rude ale gentlemanilor, luați aminte la cele zece porunci pentru femei, care ar suna aproximativ așa (Belle):

1. Eu sunt femeia, care dirijează conversația. Să nu îndrăznești să schimbi subiectul fără aprobarea mea!

2. Să-ți amintești primele zece minute ale dimineții și să le respecti sfîntenia. Perioada de

dinainte de prima mea ceașcă de ceai nu e potrivită pentru taclale!

3. Să nu faci prea des analogii cu caracter sportiv.

4. Să nu întrerupi.

5. Să nu râvnești la sânii altei femei, decât dacă eu i-am pomenit prima!

6. Să nu faci vreo aluzie la tensiunea premenstruală (TPM) chiar dacă e clar că eu prin asta trec!

7. Să nu pronunți niciodată cuvântul „controversă”! Știi ce iritantă e chestia asta pentru cei din jur?

8. Să nu folosești cuvântul „ipocrizie” în conversațiile curente!

9. Să nu te aștepți la conversație când citesc, chiar dacă e vorba de un ziar sau de o revistă cu nuduri!

10. Să nu vorbești cu mine prin ușa toaletei! Niciodată!

● Pentru femei: „De ținut minte: Să nu scotocești niciodată prin portofelul unui bărbat!”

● Dacă e să nu crezi ceva pe lumea asta, atunci să nu-l crezi pe cel care imploră să fie crezut!

● Belle: „Ar trebui oricum să știi că nu sunt genul acelor care folosesc prezervative!”

Știu foarte bine și simt cum îmi îngheață sângele în vine gândindu-mă la clasa celor privilegiați care-și transmit culturile de bacterii chlamidia de la unul la altul, de parcă ar face parte dintr-un soi de club privat! Dacă n-aș fi avut deja obiceiul să-mi fac analizele în mod regulat (ținând cont de trecutul meu, niciodată nu poți fi prea sigur) chestia asta m-ar fi trimis direct la clinică!

● Belle: „Mă întreb de ce femeile au reputația de a fi mai pretențioase decât bărbații. Zău așa, din punctul meu de vedere, bărbații sunt cei mai sclifosiți mici cusurii de pe fața pământului! Da, noi doamnele ne dăm în vânt după ritualurile legate de păr, colecționăm obsesiv pantofi și teaurizăm genți. Dar când vine vorba de subiecte mai importante, bărbații sunt niște papă-lapte. Exemplu: Cereți-i unei femei să întocmească o listă a celor mai dureroase experiențe și-o să obțineți un răspuns de genul nașterea și epilarea pubiană, în ordinea asta. Bărbații, pe de altă parte, par să considere tăieturile de la bărbierit! Un adevărat calvar. Tăieturi de la bărbierit. O lamă micuță care a ajuns prea aproape de piele. Orgoliul masculin are nevoie de mângâieri permanente. Orice sarcină e o realizare! Orice succes capătă proporții epice! Iată de ce femeile găsesc, dar bărbații sunt maestri bucătari: noi facem brânză cu pâine prăjită, ei produc *pain de fromage*, și așa mai departe.

● Reeducarea soțului meu a fost că azi a reușit să-mi vopsească niște rufe albe de-ale mele într-un roz șocant, în mașina lui de spălat. Cam atât valorează pretențiile lui de a fi un model de perfecțiune în materie de arte casnice! Evident, el fiind „bărbat” și prin urmare având un ego bărbătește - supradimensionat, nu aducem niciodată în discuție acest subiect! Sau unele asemănătoare!

● Seneca vorbește pe larg despre stările de exil și cum atunci când are satisfăcute nevoile de hrană, adăpost și așa mai departe, omul ar trebui să se simtă ca acasă oriunde în lume, așa cum se simte la el în țară!

Belle: O teorie la care subscriu din toată inima! Cu toate acestea, și inima mea a bătut ceva mai repede când am auzit „Make Me Smile” într-un bar pentru turiști.

● Din mărturisirile și constatările lui Belle:

1. Când nu mai poți să faci distincție între cot și cur, atunci e clar că este un caz grav de confuzie! (E cam tot la fel când nu poți să faci distincția între copaci și pădure, G.I.)

2. Pasărea din mână valorează cât două din tufiș!

3. Nu-ți număra puii înainte să iasă din ouă!

4. Nu poți să faci o omletă fără să spargi ouă!

● Belle: Mă întreb chiar de ce unele femei le critică atât de ușor pe prostituate, care în fond practică cea mai veche meserie din lume, când se pare că singura motivație a acestor femei când fac dragoste cu iubiții lor e să adune cât mai multe bijuterii ostentative! Părerea mea (Belle) este că aceste doamne protestează excesiv de mult, ca și mulți bărbați neavizați, sărmani sau impotenți!

● G.I.: Pentru bărbați, actul sexual se impune ca o necesitate naturală: 1. Pentru o bună funcționare a intelectului și sănătății, 2. Pentru perpetuarea speciei, 3. Din plăcere! Unii zic că femeile se pot obține atât de ușor! (Nu toate, G.I.) (Tot G.I.: Și la ele „cântă” glandele și testosteronul! La unele chiar excesiv! Dar nu pot să-i înțeleg pe bărbații care le bat pe femei

când „nu vor”! Când tot târgul e plin de femei care nu mai pot de „vrut”!) (G.I.)

● Tot Belle: Mulți consideră că fetele aflate în vacanță sunt o pradă ușoară! Nota mea, G.I.: S-o creadă ei! Uneori, concepția asta greșită se plătește scump!

● Eu (Belle) nu-l compătimesc pe nici unul dintre actorii acestei drame într-un act (dragostea de o vacanță, G.I.); inima și egoul tău oricât de rănite se vor vindeca de finalul inevitabil al acestei povești romantice! (G.I.: Dar pe care o regretă, de atâtea ori, toată viața!) Nu e vorba de inocentul cu ochi mari de vițel de la „facturare”, care de șase ani te privește cu ochi lacomi în fiecare joi când ieșiți la o bere! Dacă ar ști săracul de cât de puține lucruri a avut nevoie altul ca să-ți cucerească inima, sau cel puțin ca să capete un acces temporar la chiloții tăi! O ieșire, niște fructe de mare, o barbă, un bronz îndoielnic, sau un accent lipsă când vorbește!

● Nota G.I.: Noi spunem că și pentru femei, cei mai iubiți bărbați sunt străinii! Belle zice: Bărbații din străinătate sunt celebri pentru priceperea lor într-ale dormitorului, așa cum noi, femeile britanice suntem renumite pentru felul cum știm să-i punem la încercare! E o poveste drăguță care asigură un „Public Relations” favorabil, dar nu este adevărată. Chiar și Iosif Stalin posedea un ten temeinic bronzat, o mustață stufoasă și o voce mieroasă! (Nota G.I.: Cât succes a avut el la femei n-o să știm niciodată! Se pare că mărimile sovietice, când se înfierbântau trimiteau după telefoniste, sau după sanitare și doctorițe! Noi îi condamnăm dar... foarte mulți dintre bărbați fac la fel!)

● Cum spunea Woody Allen, cel puțin masturbarea este sexul cu cineva pe care-l iubești!

● Încă o scrisoare primită de Belle: „Dragă Belle, Sunt o tânără domnișoară care dintr-o dată s-a hotărât că i-au ajuns nesfârșitele relații cumsecade cu bărbații - știi la ce mă refer, să speli rufe, să faci ceaiul și să faci amor din când în când și fără chef! În ultimii zece ani, am avut în permanență o relație și m-am străduit din greu să transform orice flirt într-un potențial mariaj. Mi-am dat seama că așa n-o să fiu fericită, așa că am declarat că n-o să mai fac asta niciodată! Și tot ce s-a-ntâmpnat a fost că am început să mă culc cu o mulțime din prietenii mei, bărbați și femei deopotrivă, totul petrecându-se într-o foarte plăcută manieră lipsită de obligații! Sunt foarte fericită, atât de fericită că parcă încep să-mi griji. Ce-ar trebui să fac?”

Răspunsul lui Belle: „Dragă văduvă veselă! Să nu faci nimic, absolut nimic! Simte-te bine! Ți-ai ispășit termenul de pedeapsă în Purgatoriul Sexual și se pare că toată karma ta cea bună te vizitează năvalnic. Să te asiguri doar că nu faci poze riscante, fiindcă riști să apari pe internet!”

● Este clar că faptele și adevărul nu converg în mod necesar.

● Belle: Să crezi în propriile-ți minciuni este un prerogativ masculin! Dacă el o spune, trebuie să fie adevărat! Atunci când l-am prins cu insectoida aia, că asta-i chiar fraza (expresia) cu care a aburit-o, ca s-o convingă că nu e un căcănar nenorocit, obsedat! Dacă un bărbat mi-ar fi servit vreodată o asemenea frază, pariez că și eu l-aș fi crezut! La dracu' cu bărbații și jocurile lor cretine! De-acum înainte o să le cred numai pe femei! (Nota G.I.: Important pentru bărbați: Cum ne văd ele!)

● Belle: „Tatăl meu spunea mereu că nu trebuie să am încredere în bărbatul care susține că nu minte!”

● Belle se întreabă: „De fapt ce ești tu dincolo de suma lucrurilor pe care le-ai făcut, le-ai spus și le-ai gândit?”

● Încă o scrisoare: „Dragă Belle, De curând am fost nevoită să recunosc că sunt tare îndrăgostită de colegul meu d apartament. El e homo, iar eu sunt hetero. De fiecare dată când încerc să mă apropiu de el, o ia ca pe încă o confirmare a prieteniei noastre. Ceva din mine crede că nimeni nu e complet hetero sau complet gay. (Într-adevăr, uneori, în sinea mea, mă simt ca un bărbat gay.) Să persist în direcția asta e o cauză pierdută?”

„Dragă Fag Hag, Cu cât renunți mai devreme, cu atât mai bine! Să-ți spui că „nimeni nu e cu adevărat hetero sau homo” s-ar putea să fie adevărat la nivel statistic, dar e o uriașă insultă la adresa numărului mare de oameni care sunt cu adevărat hetero sau homo, pe lângă faptul că e o periculoasă fantezie, cam tot atât de legată de realitate ca „ea zice că nu, dar vrea să spună că da” și „într-o bună zi o să vină și prințul meu”etc. Chiar dacă ar putea fi „convertit”, ce te face să crezi că tocmai tu ești fata pentru care ar face-o?”

● Belle: „Poate că rostul iubirii este acela că ești iubit nu în ciuda imperfecțiunilor tale

ci tocmai datorită lor! (Comentariu G.I.: Oare? Eu, G.I., nu cred! Cred, din contră, că ești cu atât mai mult iubit cu cât ești mai bun, mai generos, mai perfect fizic și mental și numai dacă ești în stare să câștigi sau să susții (să asiguri) existența cel puțin a unei femei și a copiilor ei! Femeile au câte o aventură, dar de obicei se uită cu mare atenție la ceea ce fac, din cauză că ele trebuie să asigure și existența progeniturii, lucru la care bărbații nu se gândesc aproape niciodată!)

● Sfaturile lui Belle pentru perioada de vacanță, sau când pleci în altă localitate:

1. „Să nu ți-o pui niciodată cu un alt turist, după o primă experiență.”
2. „Să nu ți-o tragi niciodată cu un localnic.”
3. Completați dumneavoastră!
4. „Să nu faci niciodată în străinătate vreun lucru pe care nu l-ai face acasă!”

Comentariile mele, G.I.: Dacă nici cu un turist, nici cu un localnic, atunci cu cine?

Mai ales dacă ești „de meserie”! Un caz real în Kenia: Un tânăr de abanos de douăzeci și ceva de ani spunea: Cu suedeza mea (sau nemțoaica, americanca sau mai știu eu cu cine) sunt ocupat doar două-trei luni pe an când are ea concediu! Dar din ce îmi dă ea, trăiesc cu familia mea un an! Alt caz: Un coleg al meu mai tânăr, care din cauza frumuseții era supranumit Alain Delon, făcea vara pe litoralul românesc „slujbă” la nordice, nemțoaice ș.a.m.d.! Iubita lui, cu care s-a și căsătorit, știa că e „ocupat” vara, și îl căuta mai rar sau deloc! (Tot G.I.)

● Se pare că niciodată nu mai e la fel!

● Belle: De ce oare, într-o relație suferința împărtășită ajunge să semene atât de mult cu intimitatea?

● Belle: Mic dicționar practic, de la Bărbat la Femeie:

Nu mi-am înșelat niciodată prietena = N-am făcut niciodată sex cu două femei în aceeași zi sau cel puțin nu fără să fac mai întâi duș! Probabil!

Telefonul meu n-are semnal foarte bun aici = O să-mi opresc telefonul când sunt la ea acasă, în caz că suni.

Mă gândesc la tine tot timpul = Mă gândesc la tine când îți trimit un sms.

Unde-ai fost toată noaptea? = Să nu-ndrăznești să faci vreunul din lucrurile pe care le fac eu!

Ești singura femeie pe care-am iubit-o cu adevărat = Spun asta tuturor fetelor!

Nu sunt un mincinos = Sunt un mincinos.

● Belle: Dacă există cineva care să plătească scump ca urmare a globalizării mediilor de informare, femeile sunt acestea! Cândva puteam să ne bizuim că bărbații sunt bărbați: ori respingători ori ușor de înlocuit, ori nătăfleți și loiali. Acum, când rafturile oricărei librării din țară sunt literalmente îndoite de greutatea tomurilor feministe, iată că se naște o categorie nouă - și cu mult mai periculoasă - în cadrul speciei masculilor!

Această oroare e bărbatul care-ți spune exact ceea ce vrei să auzi și chiar e posibil să vorbească serios! După ce mi-am antrenat urechea de-a lungul a peste un deceniu de întâlniri amoroase ca să ascult nimicurile dulcele ale fermecătorilor mincinoși, constat că reacția mea instinctivă la astfel de vorbe este neîncrederea instantanee! Oricine spune că vrea să-și petreacă restul vieții cu mine trebuie să fie, prin definiție, un infidel care e pe cale să-mi frângă inima! Și singurul bărbat pe care o fată se poate baza cu adevărat este tatăl ei!

E o tendință alarmantă care nu face absolut nimic ca să conserve nici mistica masculină, nici pe cea feminină. Dacă mi-aș fi dorit o relație echitabilă, aș fi aranjat să mă nasc pinguin!

● Mama mi-a spus că femeile speră adeseori că o flacăra veche mai poate fi reînviată, pe câtă vreme bărbații știu că nimic nu e mai mort decât o iubire moartă!

● Despărțirile sunt grele, fetițo! mi-a spus ea! Refuzul ucide, dar dezamăgirea doar mutilează! O să-ți treacă!

În încheiere la aceste note, extrase și comentarii, adăugăm că tot Editura 3 (Trei) a publicat: „Aventurile unei prostituate de lux londoneze” precum și „Aventurile intime ale unei prostituate de lux bucureștene”! Vom reveni și noi când le vom obține, în ideea că mai mult înveți de la o așa-zisă profesionistă (prostituată!) onestă, decât de la o „onestă”, care de fapt... completați dumneavoastră!

● Experiența mea de viață (G.I.) mi-a arătat că, de fapt, cele mai multe persoane, ilustre sau nu, practică un fel de căsătorie de sau pe grup! Gândiți-vă numai la carnetele cu adrese ale celibatarilor, divorțaților, și ale corespondentelor lor, și reciproc! Se dă telefon, și se întreabă: „Ce faci în weekendul ăsta? Ești liber? (sau liberă?), și în funcție de răspuns se stabilește un loc de întâlnire, o dată și o oră, sau se sună la altă adresă! Nimeni nu se miră,

nimeni nu se supără și toată lumea păstrează și completează cu sfințenie carnetul cu adrese telefonice, e-mailuri, sau alte adrese electronice! Pe urmă se consultă conturile, mijloacele de transport ș.a.m.d. Cam asta e tot! Se pare că monogamia se rărește, la fel ca și căsătoria cu acte (vivat... concubinajul!), și în locul copiilor se folosesc anticoncepționale! (G.I.)

● G.I.: De la o vârstă încep să cred că numai oamenii (bărbații) grozav de mărginiți, unii încăpățânați și semiinculți, ca și mediocrii iremediabili își mai pot închipui că pot păstra pentru o viață întreagă numai pentru ei și folosi numai pentru uzul lor propriu o femeie! Experiența și realitatea vieții ne arată cu totul altceva! Tinerii (băieții) se mândresc cu „experiența” lor, sau cu lipsa lor de experiență, dar încearcă încă din adolescență să efectueze cât mai multe experiențe sexuale, „cuceriri sau câte un semiviol” (și ea a vrut, dar numai pe jumătate, ca să se mărite!) fie că găsesc legături convenabile, fie că obosesc, fie că într-adevăr „și-au găsit perechea”, adică o femeie (sau femelă!) cu care să păstreze într-o anumită măsură, într-un anume sens și din anumite puncte de vedere (sau din necesitate) o legătură ceva mai stabilă! În toate cazurile, monogamia rămân o amintire!

● Cu fetele și femeile lucrurile se întâmplă aproape la fel, doar că ele se hotărăsc mai greu să-și înceapă viața sexuală sau să facă prima experiență! La ele lucrurile au o mult mai mare importanță și prezintă un mult mai mare risc! (Pot rămâne însărcinate, își pot începe viața sexuală printr-o experiență dureroasă (la unele triburi africane, dezvirginarea este o adevărată problemă, himenul poate fi gros de la mai mulți milimetri până la 1 centimetru și „operația” poate fi efectuată fie chirurgical, fie de un adevărat „atlet sexual”, care este plătit pentru această operație, cunoscut și stimat în toată regiunea!) După părerea mea (G.I.), așa după cum există bunul sau prostul obicei al poligamiei (pentru conservarea unei comunități, ajunge și un bărbat la zece femei), tot așa există și poliandrie sau femei care din motive naturale (glandulare) sau de altă natură, nu se mai pot mulțumi cu un singur bărbat, sau îi fac acestuia viața un iad, până când se ajunge la divorț. La acestea se adaugă obsedatele, superdotate, nimfomanele, și alte categorii care devin bine cunoscute în localitățile respective. Adăugați văduvele, și divorțatele cu care lucrurile se întâmplă aproape la fel (uneori, e drept, din motive de necesitate) (G.I.) Vă reamintesc faptul că tatăl meu, medic legist și criminalist m-a folosit și ca secretar vreo două decenii, calitate în care trebuia să notez în rezumat declarațiile diferiților solicitanți de certificate sau împricinați, așa încât „orizontul” meu în materie și în domeniu s-a lărgit încă din adolescență, cu lucruri pe care în general lumea le ascunde, și care nu sunt făcute să fie cunoscute și date publicității! În aceste note zilnice însă pot folosi și această experiență insolită și mai puțin obișnuită! (G.I.)

● În cele ce urmează voi prezenta mai multe extrase dintr-o carte excepțională scrisă de doamna Crystalina Evert și intitulată în ediția românească FEMINITATE PURĂ, apărută inițial la El Cajon - California, în 2007 la editura Catholic Answers, sub titlul „*Pure Womanhood*”. Această carte este un exemplu de ceea ce ar trebui să fie cărțile pentru tineret și în special pentru tinerele fete, motiv pentru care a fost preluată ca scriere catolică, iar în românește a apărut la editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice. Nu pot să redau aici cartea în întregime, ci numai câteva note, extrase și citate, dar cred că merită să consum două sau trei pagini din *Notele Zilnice*, spre a prezenta puțin din excelentul conținut al cărții (citate și extrase). De aici înainte, doamna Crystalina Evert:

● Există iubirea? Orice femeie tânjește după iubire, dar multe dintre noi am fost rănite și am decis că nu vom găsi niciodată dragostea devărată. Începem să ne spunem că dragostea nu există ori că nu o merităm! Dar dragostea există și da, o merităm!

● S-a spus: „Băieții nu se uită la fetele cuminiți!” FALS! Vei avea parte de mai mulți bărbați! Mulțumesc pentru oferta generoasă a soartei, dar am voie să refuz? (Dna Evert)

● Dacă are o imaginație bolnavă, e problema lui! (Dna Evert: Nu numai a lui! Depinde de femei ca să-i învețe pe bărbați cum să se poarte cu ele!)

Un bărbat în vârstă a spus-o cel mai bine: „Am văzut multe generații la viața mea, și băieții au fost mereu la fel: spun lucruri dulci ca să le convingă pe fete să meargă cu ei! Dar generația asta de fete e altfel! Sunt destul de proaste ca să-i lase pe băieți să facă tot ce vor ei cu ele!”

● Dna Evert: Nu există „băieți buni” și nu există pace până ce dragostea nu e totală. Eu am trăit într-o frică constantă și inevitabilă că voi rămâne însărcinată, că voi fi prinsă, că voi lua boli venerice și că voi fi folosită! Uneori teama era copleșitoare, alteori era doar o șoaptă

minusculă, undeva într-un ungher al minții. Dar era mereu acolo! Am început să-mi ignor conștiința și să-mi prețuiesc din ce în ce mai puțin trupul. În timp, micile compromisuri au făcut să-mi pierd virginitatea. Având în vedere persoanele pe care mi le alegeam drept companie, nu fusese decât o chestiune de timp.

În cercul meu de prieteni, virginitatea era văzută ca o jenantă lipsă de experiență. Te făcea să te simți ca o moralistă exagerată sau ca o tipă care nu reușea să se facă invitată la întâlnire. Practic, era un blestem! Nici măcar o dată nu am auzit spunându-se că virginitatea e cel mai frumos dar pe care i-l poți face soțului tău. Pierderea ei era văzută ca o realizare, un ritual de trecere spre viața de femeie și viața de adult. Din păcate, unele dintre prietenele mele o vedeau ca pe ceva de care „trebuie să scapi”.

În public ne amuzam pe seama fetelor virgine, dar în secret eu le respectam și le admiram, și îmi doream să fiu în locul lor. Ele puteau deveni la fel ca mine în orice moment, dar eu niciodată nu aș mai fi putut recăpăta ce aveau ele.

Deci, care ar trebui să fie standardele tale, ca fată, ca femeie? Ca să te iubești și să te respecti, preamărește-l pe Dumnezeu în trupul tău și evită să faci cu un bărbat ceea ce nu ai vrea ca o altă fată să facă cu viitorul tău soț!

● Granițele care sunt mereu încălcate, nu sunt de fapt granițe. Ceea ce majoritatea fetelor nu realizează, este că odată ce un bărbat a fost excitat, dorințele lui nu vor fi satisfăcute până ce nu merge până la capăt. Și mai apoi, chiar dacă a încercat totul cu o fată, tot nu e mulțumit, și vrea să încerce cu toate!

● Biblia spune: „Nu ațâța, nu instiga dragostea înainte să-i vină timpul!” (Cânt 3,5)

● Unele fete se tem că: „Dacă spun nu, s-ar putea să-l pierd!” (Dna Evert: „Greșit!”)

● Un citat ceva mai consistent din carte, ales de mine G.I. pentru importanța lui:

„E ușor să-i spui unei prietene că trebuie să termine cu o relație. Dar e greu când ești tu în poziția asta. Cum știi că a venit timpul să-l părăsești pe prietenul tău? Iată mai jos o listă de motive temeinice pentru „a-i da papucii”.

1. A trebuit să-i spui mai mult decât o dată să se oprească!

2. Simți nevoia să-l schimbi, să-l „repari”! 3. Se uită la filme porno!

4. Te lovește, te bruscă sau face lucruri care te sperie. 5. Te îndepărtează de Dumnezeu!

6. Nu-i pasă dacă-ți minți familia! 7. Se îmbată sau se droghează. 8. Te înșală! 9. Te minte!

10. Te umilește! (el zice că glumește!) 11. Flirtează cu alte fete!

12. Te face să te simți vinovată ca să te convingă să faci ce vrea el.

13 Se poartă urât iar apoi dă vina pe alții sau pe ceea ce se întâmplă în jur!

14. Îi displace când îți petreci timpul cu familia sau cu alți prieteni.

15. Nu-și poate purta de grijă dacă nu ești și tu lângă el!

Acestea nu sunt defecte minore, ci semne ale unor probleme majore care pot fi dezastruoase pentru o viitoare căsnicie. *Dacă oricare dintre aceste motive i se aplică prietenului tău, rupe (încheie) relația chiar acum!*

Un mod bun ca să faci asta e să-l suni când ai lângă tine o prietenă care te susține. Sau ai putea să-i scrii o scrisoare ceva mai lungă. Scrisoarea îți permite să-i spui motivele. S-ar putea să încerce să te manipuleze ca să rămâi cu el, dar trebuie să fii fermă. Gândește-te la toate datele când ar fi trebuit să pui piciorul în prag, și adună-le într-o singură scrisoare.

Între timp, ține-te tare. Nu face nimic sexual cu el. Fără sărutat. Fără ținut de mână. Nimic-nimic. Acest bărbat nu e soțul tău, iar gesturile tale de afecțiune nu-i aparțin. Dacă îi arăți afecțiune în vreun fel, nu faci decât să-l amăgești. Prinde-te strâns de Dumnezeu, de prietenii buni și de familie în perioada despărțirii. Meriți mai mult.

● Afirmatie: „Nu pot sta singură!” „Am trecut prin atâtea împreună și am ajuns departe! Nu vreau să-l părăsesc!”

La fel cum unii băieți erau sclavii hormonilor, eu eram sclava fricii de a fi singură. Mă simțeam destul de singură chiar și când eram cu el, așa că nici nu voiam să-mi imaginez cât de pustie m-aș fi simțit fără el. Dar să accepți aproape orice doar ca să nu-ți înfrunți temerile nu e iubire!

Bărbații își măsoară valoarea în funcție de lucrurile pe care le realizează, iar femeile își măsoară valoarea în funcție de calitatea relațiilor pe care le au. Dacă relațiile lor sunt rele, și ele se simt rău! Asta nu înseamnă că bărbații nu sunt afectați de relațiile pe care le au, dar în general sunt mai detașați.

Ca femei, asta înseamnă că suntem mai predispuse să formăm relații intime cu oamenii, și riscăm să ne calculăm valoarea în funcție de aceste relații. S-ar putea să intrăm într-o relație din motive superficiale, în loc să avem răbdare și să căutăm acele calități pe care ni le dorim la un viitor soț. Viețile noastre se pot transforma în telenovele pentru adolescenți, așa cum a fost și în cazul meu. Am pierdut prietenii adevărate de dragul unor relații pasagere.

● De aici încolo, dna Evert: Să fii singură are un rost! În acest fel devenim libere să ne stabilim țeluri și visuri în viață, și modul în care putem să contribuim la o lume mai bună! Ți se deschid ochii! Să fii singură nu înseamnă să fii izolată; să fii singură înseamnă că ai ocazia de a învăța să trăiești. E ușor, când te simți singură, să te minți că nimeni altcineva nu se mai simte ca tine, dar îți garantez că unii dintre cei mai populari colegi ai tăi se simt mai singuri decât și-ar putea imagina cineva. Toți credeau că fetele din cercul meu de prieteni erau fericite, dar ei nu știau nimic despre droguri, despre problemele de alimentație, despre pastilele de slăbit, despre problemele cu alcoolul, familiile destrămate, despre neîncrederea în sine și înșelăciunile iubitorilor!

● „Părinții habar n-au!” (Cred unii tineri, dar se înșală!)

Am crezut că mi prostesc mama, dar nu făceam decât să mă păcălesc pe mine însumi. Ani de zile am făcut ce-am vrut și am spus mult mai multe minciuni decât pot număra! Felul meu de viață arăta că puneam preț mai mult pe părerile băieților decât pe părerea familiei mele!

Dacă vrei să le schimbi părerea părinților tăi despre un băiat, ceea ce trebuie să faci este să le spui adevărul despre el. Dacă este un gentleman cu caracter pur, fidel și onest, aceste calități vor fi evidente! În loc să te cerți cu părinții tăi din cauza lui, încearcă să vezi de ce nu-l plac! Dacă îți minți părinții și faci lucruri pe ascuns, nu te aștepta ca prietenul tău să le câștige respectul! Faptul că-i minți și faci ceva împotriva voinței lor nu va aduce decât la resentimente! Orice relație care introduce un „divorț” între tine și familia ta este o relație nesănătoasă. Între timp, fii deșteaptă și ia decizii bune! De hotărârile pe care le iei acum cu privire la băieți, depinde dacă într-o zi le vei putea oferi copiilor tăi acea pace familială care ție ți-a lipsit.

● „Doar ne distrăm!”, zic tinerii care participă la orgii! Nota G.I.: Unii chiar cred, dar se mint.

Un tânăr declara: „Încă mai simt în nări duhoarea de marijuana și bere care ne izbea de fiecare dată când intram la o petrecere; mirosul era întotdeauna același și la fel și muzica ce zguduia casele! Tipii erau la fel, fetele aceleași! Conversațiile a doua zi începeau cu: „Maaamă, ce beată eram!”

O domnișoară îi declara Crystalinei Evert: Într-o noapte am hotărât să nu beau, să stau deoparte și să mă uit la tot ce se întâmplă. Privind din afară, muzica era năucitoare. Totul era atât de întunecat - poate pentru că niciunul dintre noi nu dorea să vadă într-adevăr cu cine alesesem să ne înconjurăm. Băieții și fetele erau claie peste grămadă. Un cuplu abia format avea un moment intim pe un șezlong în curtea din spate, în văzul tuturor. Persoanele care dansau practic făceau sex cu hainele pe ei și auzeam conversații de genul: „Te iubesc atât de mult! E atât de bine să te văd lângă mine!”. Dar tipul era atât de beat încât probabil o vedea în triplu exemplar! În afara încăierărilor de ocazie, toți păreau foarte fericiți.

Spuneam că ne distrăm, dar când venea dimineata și distracția se termina, începeau și dramele: „Unde mi-a fost capul?!”. Alteori ziceam: „De data asta e altfel!”

● Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, așa se întoarce nebunul la nebunia lui (Proverbe 26,11)

● Repetam aceleași lucruri iar și iar încercând să ne convingem că data viitoare va fi mai bine, dar seara când mergeam la culcare știam că trăiesc o minciună!

De fapt îmi lăsam demnitatea acasă, în clipa în care mă hotărâam să merg la o petrecere deoarece știam ce mă aștepta. Ceea ce nu voiam de fapt să recunosc era că nici măcar prietenii mei „cei mai buni” nu-mi erau de fapt prieteni! Dar n-aveam pe cine să dau vina. Nimeni nu alesese această viață pentru mine. Există (sunt) lucruri pe care poți să le schimbi, și lucruri pe care nu poți să le schimbi, dar ești răspunzător pentru ceea ce alegi! Nota G.I.: Pentru tineri moartea nici nu există! Ei au aripi la picioare, le zboară gândurile prin ceruri și sunt nemuritori! Abia pe urmă vine trezirea! O domnișoară relatea:

„Vineri noaptea așa zisele mele prietene tocmai au plecat de la mine și mă simt incredibil de singură! Au venit la mine îmbrăcate în fuste mini și tricouri strâmte ca să mergem la club;

e un lucru normal pentru serile de vineri. Băuseră și au încercat să mă convingă să merg cu ele; am fost foarte ispitită să o fac! Mă simțeam trasă în două direcții: o parte din mine voia să meargă, iar cealaltă parte știa ce mă așteaptă acolo! *Nu m-am putut duce!* Ele au zis: Acum, asta are impresia că e prea bună pentru noi!

● Se promite: *Nu pățește nimeni nimic!*

Există vreo minciună mai mare ca asta? Mi-am spus-o de un milion de ori! Știam că îmi face rău, dar negam realitatea și mă prefăceam că sunt invincibilă! Cunoaștem rănilor spirituale și emoționale pe care ni le cauzăm, dar cum rămâne cu rănilor fizice? Adevărul este că trupurile noastre, ca și inimile, nu sunt făcute pentru parteneri sexuali multipli. Suntem făcuți pentru o iubire de durată! Iată de ce:

Cu cât o femeie are mai mulți parteneri, cu atât crește riscul ca ea să se îmbolnăvească de cancer cervical sau lombar; acesta este transmis (cauzat?) de cel mai comun virus cu transmitere sexuală, virusul Papilloma. Prezervativele nu oferă decât un minim de protecție împotriva acestui virus care se răspândește prin contactul între zone de la jumătatea coapsei la jumătatea abdomenului. Un articol din Jurnalul Asociației Americane de medicină a raportat că în prezent patruzeci la sută dintre adolescentele active sexual sunt infectate cu Papilloma!

● Bacteria Chlamydia poate priva o femeie de șansa de a avea copii; o femeie infectată cu herpes (un virus) îl va avea tot restul vieții și îl poate transmite atât soțului cât și copiilor. Opt din zece bărbați care au o boală cu transmitere sexuală, nici nu știu măcar că sunt infectați, dar trei sferturi dintre bărbații care știau că sunt infectați cu boli cu transmitere sexuală, au admis că au avut relații sexuale cu diferite persoane, fără a le spune ceva despre infecție!

Ni se predă mitul „sexului sigur”! Unii au impresia că dacă intrăm pe anticoncepționale suntem și capabili de autocontrol!

● Unii (unele) spun: „E trupul meu! E alegerea mea!”

Îmi amintesc cum stăteam singură în baie în adolescență așteptând în agonie să aflu dacă eram însărcinată! „Negativ!” Slavă Domnului!

Opt ani mai târziu, proaspăt căsătorită, și cu soțul lângă mine, am reluat testul și am văzut că era pozitiv. Am scos un strigăt de bucurie! Căsătoria aduce o mare diferență! (În liceu mă speria de moarte să-mi fac teste de sarcină, Experiența mă făcea să mă domolesc pentru o vreme dar după un timp reveneam la vechile practici! Din frică am început să iau pastile anticoncepționale! Niciodată nu ni se spune tot adevărul despre contracepție și despre creșterea riscului de cancer mamar; faptul că pilula sau injecția cauzează deseori avorturi când fătul are doar o săptămână și fără ca mama să o mai știe!

Una din trei fete este abuzată sexual înaintea vârstei de 18 ani! Aceste tinere se simt complet singure; poate a fost cineva din familie, vreun prieten de-al fratelui sau cineva străin! Oricine va fi fost, abuzul fizic și emoțional lasă în urma lui răni nevăzute care au nevoie de ani de zile ca să se vindece! Iar când abuzul este de natură sexuală, el poate provoca o neîncredere adâncă și resentimente față de sexul opus. Alterori, dimpotrivă, poate conduce la o nevoie sporită de contacte cu sexul opus!

● G.I.: Cam astea sunt poate, cele mai importante cunoștințe din această excepțională cărțuie pe care o recomandăm tuturor tinerilor și tinerelor cu toată căldura! Păcat că adulții care se odupă de educație, chiar și ei știu atât de puține și incomplete lucruri despre aceste subiecte! Mi-am spus că pot să consum și eu câteva pagini din notele mele zilnice pentru a contribui cu aceste extrase și comentarii la educația generației care ne urmează. Vă rog să încercați să contribuiți și dumneavoastră!

De aici înainte prezentăm un număr de note și extrase din „*Gândurile pentru fiecare zi*” ale Monseniorului prinț Vladimir Ghika, urmaș al domnitorilor români, cinstit de biserica catolică căreia îi aparținea, selectate de preotul Ioan Ciobanu și apărute în editura Episcopiei Romano-Catolice în 2015.

Preotul Ioan Ciobanu scrie: Pentru cei care vor citi aceste gânduri, îl rog pe Bunul Dumnezeu să îi învrednicească cu o trecere a zilelor binecuvântată de haruri, căci învățătura pe care o găsim în fiecare zi o putem considera compusă din adevărate scilipiri și scânteii „strălucitoare și sfinte pentru viață, din adevăruri și sfaturi înțelepte și inspirate pentru fiecare dintre noi”.

Eu (G.I.) afirm că gândurile Monseniorului Vladimir Ghika ne vor ajuta în tot ceea ce facem! Sunt însă (zic eu G.I.) mult prea adevărate și mult prea frumos exprimate, iar în unele locuri au scânteii de geniu pentru a mai putea fi comentate sau completate în vreun fel! Prezint deci numai câteva extrase pentru uzul, folosul și plăcerea dumneavoastră. Dacă vreți, comentați și completați dumneavoastră! Cred că ar fi cel mai frumos elogiu pe care-l putem aduce monseniorului Vladimir Ghika, prinț, apostol și martir al poporului român și al Bisericii catolice, atât prin naștere cât și prin vocație, zice preotul Ioan Ciobanu cu care sunt în deplin acord și admirație. Voi enumera (G.I.) ideile și gândurile selectate cu rugămintea de a mi se ierta această manie!

1. Să nu uiți niciodată că și cele mai frumoase zile nu sunt niciodată frumoase pentru toți.
2. Când fratele tău te obidește pe nedrept, trebuie să suferi mai mult pentru el decât pentru tine!
3. Ieși în întâmpinarea celui ce te ridică.
Dăruiește celui care nu-ți cere,
Iubește-l pe cel care te respinge.
4. A consola este putința noastră de a da celui alt ceva care să fie mai adevărat decât durerea sa. A consola înseamnă să-l faci pe deznădăjduit să trăiască în speranță.
5. Nu trebuie să ne mirăm, nici să ne plângem de nerecunoștința semenilor! Recunoștința este mai rară decât binefacerea și mai presus de ea!
6. Cel ce nu știe să respecte, nu va învăța nici să se sacrifice!
7. Pentru cei ce se declară creștini sunt prea mulți cei care în loc să-l servească pe Dumnezeu, vor mai curând să se servească de El.
8. Măinile celor care trudescri văd mai bine decât ochii celor care dorm!
9. Înaintarea spirituală are loc atunci când facem din dragoste ceea ce am făcut din datorie.
10. Pentru a fi perfecte, rugăciunile tale trebuie să devină fapte, iar faptele tale, adevărate rugăciuni!
11. Adevărul este ceea ce se cere eliberat și care eliberează!
12. Timpul se roagă și eternitatea laudă.
13. Cerul nu face umbră pământului!
14. Adevărurile sunt crude precum chirurgii. (Dar fac bine și binecuvântează, G.I.)
15. Calea spre Paradis are doar lărgimea unei persoane și înălțimea unei cruci.
16. Pe scara disprețului nu se ajunge niciodată prea sus.
17. Să dorim sfințenia nu pentru a ne place nouă, ci pentru a-i plăcea lui Dumnezeu!
18. Importanță are nu atât ceea ce facem, ci felul în care facem ceva; nu atât ceea ce ni se întâmplă, cât felul cum întâmpinăm ceea ce ni se întâmplă!
19. Dacă socotești că ți-ai sfârșit viața, înseamnă că nici nu ți-ai început-o încă!
20. Florile ajung să parfumeze însăși mâna care le strivește.
21. Dumnezeu este singurul care nu uită să iubească nici în mânia sa!
22. Faptele de azi nu sunt decât ideile de ieri!
23. În fiecare nerecunoștință zace, ascuns în adâncul ei, un secret rușinos.
24. Există un om mai sărac decât cel îngâmfat?
25. Vanitatea este o mitocănie de netăgăduit; nu există noblețe a cărei calitate să n-o stigmatizeze.
26. A vorbi de rău despre oameni ne deprinde să-l defăimăm pe Dumnezeu!
27. A ne ignora unii pe alții e o mare greșală; a ne ascunde unii de alții e un mare păcat, a ne despărți unii de alții este o crimă!
28. Purtăm tristețea privirii noastre în noi și în jurul nostru văzând cât de bine se face răul și cât de rău se poate face binele!
29. Numai Dumnezeu poate face ceva cu lacrimile omenești fără să le profaneze.
30. Dacă lui Dumnezeu îi place să vorbească bietei inimi umane, nu e în obiceiurile sale să pălăvrăgească cu ea!
31. E mai grav să nu ai ce oferi cu inima și mintea decât să ai mâinile goale!
32. Dacă suferi pe nedrept mulțumește-i lui Dumnezeu atât pentru nedreptate cât și pentru suferință... Ai prefera oare să ai de suferit pe bună dreptate?
33. Nu calea contează, ci cum o parcurgem!
34. Remușcarea e ca o speranță răsturnată și fără ieșire. Ea se scufundă într-un trecut din care ar vrea să refacă un viitor, sau cel puțin un prezent maleabil.

35. Pentru a asculta, omul trebuie să aibă voință liberă, altfel nu ascultă, ci îndură!
36. Cu cât un drum este mai bun, cu atât mai puțin păstrează urma pașilor ce trec.
37. Oamenii au știut să răstignească Cuvântul... Dar ce fac cu tăcerea lui Dumnezeu?
38. Ascultarea și stăpânirea de sine se susțin și una pe cealaltă se întrețin.
39. Minciuna s-a născut damnată! Dumnezeu n-o va primi niciodată, orice ar face ea!
N-o mai primi nici tu în sufletul tău; n-ai ce face cu tovărășia unei osândite!
40. Cel ce nu știe să-L caute pe Dumnezeu petutindeni, riscă să nu-L găsească nicărieri!
(Nota G.I.: Și nici să-l recunoască vreodată!)
41. Omul este una din făpturile care se alcătuiesc cel mai încet, dar care trec cel mai repede!
Nu uita că descinzi din Dumnezeu, dar că depinzi numai de tine!
42. Trupul nostru sacrifică spiritul cu mai mare ușurință decât sufletul.
43. Cel ce n-a vărsat niciodată lacrimi de căință, încă nici n-a început să se cunoască.
44. Singurele lucruri pe care le am și sunt numai ale mele sunt păcatele și părerea de rău!
Nota G.I.: Evreii zic: Numai ceea ce ai în cap este cu adevărat al tău! Dar nimeni nu poate să-ți schimbe destinul, faptele comise, și caracterul tău!
45. Monseniorul Ghica zice: În materie de tovărășie dar și cel mai greu de evitat este tovărășia eu-lui nostru! (G.I.: Tovărășia destinului tău! Un mare poet francez spunea: Când rămâi singur ești în proastă companie!)
46. Știm mai repede ceea ce nu vrem sau nu intenționăm să știm, decât ceea ce vrem sau intenționăm să știm!
47. Când ești mic înveți să vorbești; când ajungi mare înveți să taci!
(Nota G.I.: În literatură, se spune: Omul are nevoie de vreo doi ani ca să învețe să vorbească, și de vreo 30-40 de ani ca să învețe să tacă!)
48. E mult mai greu să ne apreciem, decât să ne cunoaștem.
49. Încearcă să umpli de Dumnezeu trei lucruri care prin ele însele nu-L cuprind, dar îl cheamă și îl poartă până-n pragul sufletului tău: munca, suferința și moartea.
50. Întotdeauna acționăm ca fii ai lui Dumnezeu, dar adesea, vai! ca niște fii care și-au uitat Tatăl.
51. Nici un lucru care privește sufletul nu poate fi neînsemnat.
52. Câte lucruri nu trebuie să uităm pentru a ne putea aminti!
53. Nu toți intelectualii sunt inteligenți! Și chiar dacă toată lumea poate deveni intelectuală, nimic pe lume nu-l poate face inteligent pe cel ce nu este!
54. Ființa cel mai greu de suportat care ne poate ieși în cale este un imbecil mulțumit de sine însuși!
55. Un gând poate mistui un om precum viermele un fruct.
56. A face lucruri la întâmplare este rețeta care poate aduce asupra noastră mari nenorociri.
57. Orice lucru aduce cu sine o revelație și o enigmă: revelația prezenței sale și enigma destinului său.
58. Toate îi pot vorbi celui care știe să asculte!
59. Deasupra capetelor noastre există mai mult cer decât pământ sub picioarele noastre.
60. Soarele este făcut să lumineze; stelele ca să ne dea de gândit!
61. Ziua este făcută ca să vedem lucrurile; noaptea, pentru a le înțelege și stăpâni.
62. Admirația este un punct în care inima și spiritul se întâlnesc.
63. Dă dovadă de prea puțină inteligență cel ce e sigur de propria sa inteligență!
(Nota G.I.: Îndoiala este primul criteriu al existenței inteligenței!)
64. Cunosce lume care, vai! își pune toată voința și chiar toată bunăvoința, pentru a nu voi nimic!
65. Mulți dintre cei lipsiți de voință cred că o pot înlocui cu încăpățânarea.
66. Dacă nu reușești să devii cel care ai vrea să fii, încearcă cel puțin să devii așa cum semenii tăi ar vrea să fii!
67. Fericirea este ceva ce omul caută pentru sine, dar nu găsește decât în celălalt (în ceilalți, n.n.).
68. Nu este de ajuns să dorim doar dobândirea unei virtuți pentru a o și avea, dar nici nu o dobândim dacă nu o dorim cu statornicie!
69. Cu cât o pasiune se dezlănțuie mai mult, cu atât mai mult ea înlănțuie!
70. Puțini sunt cei care știu să sufere! A ști să suferi este o artă care, ca orice artă adevărată, nu cunoaște rețete!
71. Nu scăpa din vedere că ești pus la încercare să faci binele când îți stă în putință, și să nu faci răul atunci când ești tentat să-l faci!

72. Vai ție, tânguie care nu poți sau nu vrei să te transformi în rugăciune!
73. Fii fericit când nu ai altă mângâiere decât aceea de a-i consola pe ceilalți.
74. Singurătatea ar fi mai suportabilă dacă n-am fi atât de jalnic însoțiți de noi înșine.
75. Înălțimile nu sunt atât de cutreierate ca piețele publice; cu cât urci mai sus cu atât ai mai puțini tovarăși de drum!
76. Cine iubește nu este niciodată singur!
77. Cine nu știe să iubească va fi mereu singur, suferind de propria-i însingurare!
78. Viața este o colecție de alegeri.
79. Cel ce vrea să slujească rămâne liber; cel ce nu vrea să depindă decât de sine însuși este (sau devine) un sclav!
80. Poate numai ascultând învățăm cel mai bine și cel mai repede să vrem!
- Nota mea, G.I.: Și cel mai repede învățăm tot ce vrem!
81. Un drum de urmat... este un ajutor oferit!
82. Cel ce comandă știe cât de mult depinde de ascultarea celui pe care îl comandă.
83. Ascultarea e sora răbdării.
84. Cine nu cunoaște răbdarea nu are simțul eternității, nici pe cel al timpului!
85. Putem aștepta multe doar de la cei care știu să aștepte!
86. Nu există pace adevărată fără răbdare.
87. Orgoliul este splendoarea prostiei! Nimic mai puțin creator decât orgoliul! (O singură ambiție este legitimă: Aceea de a fi mai bun!)
88. Există oare ceva mai viclean decât o vanitate care dorește să fie flatată?
89. Vanitatea este o miopie care poate merge până aproape de orbire.
90. Un vanitos nu poate fi altceva decât un mare naiv.
91. Nemulțumirea de sine nu înseamnă totdeauna căință; ea poate fi adesea efectul unui amor propriu exagerat.
92. Bogățiile noastre în această lume nu sunt făcute decât din datorii și împrumuturi.
93. Nu e deloc surprinzător că cei umili îl înțeleg mai bine pe Dumnezeu, deoarece umilința e înainte de toate înțelegere și adorare.
94. Fii neîncrezător de acea umilință care se ocupă de umilința (sau umilirea, n.n.) celui alt.
95. Prin egoism devii cum nu se poate mai insensibil față de ceilalți, și în aceeași măsură străin lor.
96. Adesea, cei neînțeleși nu sunt ei înșiși decât simpli neînțelegători!
97. Egoistul este cea mai jalnică specie de surdomut!
98. O comoară nefolositoare devine o povară.
99. Omul cel mai dotat este cel care nu așteaptă o binefacere de la nimeni și de la nimic.
100. Dacă ești strângător, fii strângător doar pentru a cheltui!
101. Înainte de a vrea să-i dăruiești lui Dumnezeu totul, trebuie să știi să nu-i refuzi nimic!
102. Pentru a începe să-l întrezărim pe Dumnezeu, trebuie să ne fi pierdut deja pe noi din vedere!
103. Tocmai cei care nu au nimic pot să dea cel mai mult!
104. Cel care nu-l mai are decât pe Dumnezeu, are totul!
105. Nici un viciu nu este un călător singuratic!
104. A-l vorbi de rău pe aproapele tău înseamnă a-l declara ne-aproape, adică îndepărtat, străin, repudiat. (Nota G.I.: Cel care vorbește pe cineva de rău face rău la alți trei oameni: 1. Lui însuși; 2. Celui ce-l ascultă, 3. Celui vorbit de rău! Din înțelepciunea universală!)
105. Credința ne învață să așezăm eternitatea în timp și timpul în eternitate. (Monseniorul Ghika)
106. Nu uita că Dumnezeu nu te uită!
107. Imită lumânarea a cărei flacără nu descrește până ce nu va fi ars de tot.
108. Unul din cele mai frumoase nume ale limbajului nostru este fidelitatea.
109. Prietenia, asemenea credinței, nu admite îndoiala!
110. Dușmăniile ar putea da lecții prieteniiilor în ceea ce privește statornicia!
111. Supune-te promisiunilor tale cu aceeași dăruire și fără rezerve ca unui ordin sacru.
112. Uitarea nu e totuna cu iertarea, nici iertarea cu uitarea.
113. Nerecunoștința nu este oare mai rea decât uitarea?
114. Binefacerile trebuie să ne miște, insultele nu trebuie să ne atingă!
115. Harul este cea mai prețioasă comoară făcută unei creaturi.
116. Iubirea trebuie să întreacă speranța!

117. A consola înseamnă a da viață unei speranțe!
118. Nu vom fi mântuiți defel prin noi înșine, dar nicidecum fără noi!
119. În clipa când te fălești cu un har, îl pierzi! Deja nu mai ești în starea de har!
120. Specificul bucuriei este de a nu avea alte limite decât forțele noastre.
121. Bucuria se plătește, dar nici nu se vinde, nici nu se cumpără!
122. Cei ce nu-l iubesc pe Dumnezeu trec pe lângă bucurie și nu știu cum să întâmpine suferința!
123. Orice s-ar întâmpla, dacă Dumnezeu nu are de ce să fie nemulțumit, bucură-te!
124. Putem sfida primejdia. Nu avem însă dreptul să o provocăm!
125. Ceea ce uneori ne vine atât de greu este curajul de a înfăptui lucruri simple!
126. Prezentul este numele căii care duce spre cer.
127. Doamne, fă ca rugăciunile mele să devină adevărate acțiuni, și acțiunile mele adevărate rugăciuni!
128. Numai Dumnezeu ține cont de toate și o poate face!
129. Privește în urmă doar pentru a fi iertat... pentru a ierta.. și binecuvânta!
130. Toată puterea trecutului izvorăște din aceea că a fost prezent și a voit să fie viitorul!
131. Viața este altceva decât o visăm, mai ales pentru că și noi suntem altfel decât ne credem!
132. Spre realitatea de mâine e bine să mergem nu cu vise, ci cu forțe!
133. Nimic nu sărăcește și îmbogățește mai mult decât timpul.
134. Cel mai tragic aspect al timpului nu constă în ceea ce el duce de la noi, ci în aceea ce el aduce eternității, fără putință de înapoiere!
135. Omul pare a se strădui cu îndărătnicie să dovedească enormitatea că nu (mai) are timp să se ocupe de eternitatea sa.
136. Timpul coboară spre noi pe aripele îndurării și urcă dinspre noi pe aripile speranței!
137. Un singur lucru, unul singur merge în neant printr-un miracol al bunătății divine: păcatul iertat!
138. Cel ce nu se mortifică nu va ști să moară!
139. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru tot ceea ce îți dă! Mulțumește-i pentru ceea ce ți-ar putea lua, dar nu o face! Mulțumește-i pentru toate cele pe care ți le rezervă!
140. În această lume orice moarte cheamă și întemeiază cel puțin o viață. Ea nici nu există decât pentru aceasta!
141. Moartea trebuie să fie cel mai de seamă act din viața noastră.
142. Viața este frumoasă prin ceea ce este, mai frumoasă încă prin ceea ce ascunde și mult mai frumoasă încă prin ceea ce dobândește.
143. Umbra morții e singura lumină a iadului.
144. În viață nimic nu obosește mai mult decât să ai mereu de a face cu tine însuși.
145. De obicei, omul începe prin a nu face ceea ce trebuie, și sfârșește prin a face ceea ce nu trebuie!
146. Închisoarea nu este altceva decât locul unde sufletul este, în fine, liber să aleagă.
147. Păcatul este singurul rău care se vindecă prin lacrimi.
148. Adu-ți aminte că în calitatea sa de Înger și de Arhanghel, spiritul răului nu cunoaște somnul.
149. Despre moarte putem ști câte ceva numai dacă am înțeles bine viața.
150. Cu prilejul morții sale fiecare om se face călugăr cu toate cele trei voturi: de sărăcie, de castitate și de ascultare! Și, vrând-nevrând, le respectă!
151. Cea mai deplină și mai tragică singurătate este cea a păcatului!
152. Fără a ne dea prea mare osteneală am putea găsi defecte tuturor; cu puțină osteneală le-am putea găsi și calități!
153. A nu-ți cunoaște aproapele este mijlocul cel mai sigur de a nu te cunoaște nici pe tine!
154. Să nu ne uităm înapoi decât pentru a merge mai bine tot înainte!
155. Decăderea iubirii e cauza tuturor relelor din lume.
156. A iubi înseamnă a suferi cu celălalt și e bine să iubești chiar dacă mori din iubire!
157. Nu fă niciodată două lucruri în același timp, exceptând rugăciunea!
158. Pe cei ce nu-i poți face să cunoască adevărul, învață-i cel puțin să nu-l disprețuiască!
159. Trecutul e o taină, prezentul un secret, viitorul o enigmă și toate acestea rămân înlănțuite.
160. Mulțumesc este un cuvânt pe care trebuie să-l știm să-l dovedim, nu ajunge doar să-l rostești!

Aici ne oprim cu citatele din opera Monseniorului Ghika. Chiar dacă ai fi ateu sau ai dori să devii evreu, așa cum doresc eu, nu poți să nu înțelegi, să respecti și să admiri înțelepciunea, frumusețea și generalitatea gândurilor și aforismelor acestui sfânt catolic român, prințul și Monseniorul Vladimir Ghika.

Să vedem acum cum a sfârșit acest înțelept:

1. 18-11-1952: Arestarea în plină stradă.
2. 24-10-1953: Are loc procesul; Monseniorul nu acceptă avocat, se apără singur. Sub acel regim (bolșevizat) tribunalele erau obligate să trateze înțelepții prin transformarea lor în mucenici.
3. 16-05-1954: Are loc sfânta lui moarte în infirmieria închisorii Jilava, la 81 de ani.
4. 31-08-2013: Se celebrează beatificarea venerabilului Vladimir Ghika, la București, acordându-i-se tirlul de „Fericit”. De aici urmează plângerea catolică.

Secolul trecut a fost denumit „secolul martirilor”. În lumea întreagă, forțele răului s-au dezlănțuit împotriva creștinilor cu tragedia din Mexic, persecuția din Spania, exterminarea nazistă, holocaustul comunist. Și România și-a trăit calvarul prin ceea ce istoricii numesc „una din cele mai rele prigoane ale secolului”. Catolicii au fost umiliți, bunurile au fost confiscate, au fost închiși și uciși Episcopi și preoți, au fost torturați seminariști, creștinii laici au fost siliți să se lepede de credința catolică, călugării au fost dispersați, institutele de învățământ confiscate, au fost închise biserici și a fost suprimată libertatea religioasă. (N.n.: Stai să te întrebi ce s-a realizat oare prin atâta răutate? Nimic! După un timp, s-a produs restaurația, toate au revenit la starea dinainte, ca și în cazul Revoluției Franceze.

Conform principiului acțiunii și reacțiunii din mecanică, atunci când se acționează cu o forță asupra unui sistem (adică a unei părți a universului) sistemul răspunde cu o reacțiune egală și de semn contrar. Ca și în cazul dezacordurilor casnice care conduc la divorț și la faliment, și sistemul social și societatea umană răspund la orice acțiune cu reacțiuni egale și de semn contrar, care până la urmă anulează efectul acțiunii dezechilibrante.

Să vedem acum cum îl caracterizează Biserica Catolică pe Fericitul „Vladimir Ghika, preot și martir, păstor cu râvnă și martor stăruitor al iubirii dumnezeiești, apărător neînfricat al credinței catolice”. De aici înainte cităm caracterizarea Bisericii: „De familie nobilă, Vladimir și-a folosit numeroasele înzestrări cu care fusese dăruit de natură și de har în folosul celor nevoiași. Convertit în 1902 și hirotonisit preot la Paris la 7 octombrie 1923, la vârsta de 50 de ani, a început un intens apostolat de binefacere în slujba celor mici și a celor săraci. În 1939 a decis să rămână în România pentru a face față nevoilor refugiaților polonezi după invadarea Poloniei de către naziști. Credincios față de ceea ce numea el teologia nevoii („theologie du besoin”), s-a ocupat de bolnavi, de răniți și de prizonierii de război. Și-a întărit această decizie și în 1948 când, după abdicarea și plecarea regelui Mihai, regimul comunist a început o violență și sistematică reprimare a catolicilor.

În 18 noiembrie 1952 a fost arestat, apoi încarcerat la Jilava, una din cele mai cumplite temnițe de exterminare. Demnitatea sa, iertarea prigonitorilor, susținerea spirituală a celor întemnițați cu el, viața de rugăciune intensă, au făcut din el un înalt exemplu de mărturie evanghelică. S-a stins la 16 mai 1954, din pricina torturilor groaznice aplicate lui de către Securitate. Om de profundă spiritualitate și deschis ecumenismului, nutrea o mare dorință de a vedea înfăptuirea unității dintre Biserica ortodoxă și cea catolică.

Oroarea închisorilor regimului comunist român constituie mediul fizic și psihologic în care Fericitul nostru și-a găsit moartea. A fost supus unui tratament inuman: temnicherii săi au încercat să îl silească să semneze procese verbale false, l-au bătut și l-au chinuit inclusiv cu șocuri electrice, până ce l-au făcut să își piardă parțial vederea și auzul. Aceste maltratări repetate, exercitate asupra unui om în vârstă, l-au dus foarte repede la o epuizare totală. De aceea moartea sa se înfățișează ca un martiriu *ex aerumnis carceris*, adică pricinuit de suferințele extreme din închisoare.

Trei sunt aspectele iubirii pastorale a Fericitului nostru. Primul se referă la inima sa ecumenică. Visa la unitatea Bisericii. Pentru el, Răsăritul și Apusul erau cei doi plămâni ai unicei Biserici a lui Cristos.

Al doilea aspect se referă la implicarea sa concretă în slujirea refugiaților, a răniților

de război, a bolnavilor. Îi vizita adesea pe deținuții din închisoarea Văcărești, la periferia Bucureștiului, pentru a-i îmbărbăta în timpul bombardamentelor, pentru a le vorbi despre Dumnezeu și a celebra Liturghia. Și-a exercitat influența pe lângă autorități spre a-i feri pe mulți evrei de deportare către lagărele morții. În timpul foametei îngrozitoare din 1946 a reușit să obțină prin Nunțiu O'Hara ajutoarele americane, îndreptându-le și spre mănăstirile ortodoxe din Moldova.

Al treilea aspect se referă la pătimirea și moartea sa sub nemilosul regim stalinist. Interogatorii lungi și istovitoare de zi și de noapte, bătăi crunte, încât se temea că-și pierde auzul și văzul, spânzurări simulate. El a răbdător cu credință și curaj acest martiriu, cu ajutorul rugăciunii.

Biserica Catolică din România trăiește un eveniment glorios pentru că vede împlinindu-se în Fericitul Vladimir Ghika cuvintele profetului Isaia, care spunea: „Duhul Domnului este peste mine, căci Domnul m-a uns și m-a trimis să aduc săracilor vestea cea bună, să îi vindec pe cei cu inima zdrobită; să le vestesc celor închiși eliberarea și celor prinși în război libertatea; să dau de știre un an de milostivire al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să îi mângâi pe toți cei întristați” (Is 61, 1-2).

● În onoarea Monseniorului Ghika mai cităm aici cerințele de astăzi ale Bisericii Catolice:

Beatificarea de astăzi trebuie trăită ca un semn profetic de reconciliere și de pace, ca amintire a unui trecut trist care nu trebuie nicidecum să se repete și ca angajare în construirea unui viitor de speranță, de comuniune frățească, de libertate și de bucurie. De astăzi, Biserica îngăduie cultul public liturgic față de Fericitul Vladimir Ghika. Să cerem mijlocirea lui pentru ca nobila națiune română să poată trăi mai departe în pace, în frățietate și în prosperitate. Amin.

● Nota G.I.: Totul este simplu, demn de laudă și onest. Din păcate, Istoria ne învață că a existat și o noapte a Sfântului Bartolomeu (24 august 1572) când la Paris au fost omorâți prin surprindere peste douăzeci și ceva de mii de protestanți (reformați), Războaiele Religioase fără sfârșit dintre protestanți și catolici, care au produs sute de mii și milioane de victime, Cruciadele care au distrus în mai multe rânduri marile orașe din Orient și au condus la genocid atât în Germania, pe Rin, (înaintea primei Cruciade, când au fost uciși cincizeci de mii de evrei), cât și la căderea Ierusalimului în urma primei Cruciade când cruciații „creștini” catolici i-au ucis pe toți locuitorii Constantinopolului, indiferent dacă erau evrei, musulmani sau... creștini! Crimele „creștinării” amerindienilor (aztecii din Mexic, amerindienii din America de Nord, mayașii din Yucatan, amerindienii din Anzi (conduși de incași), au fost exterminați atunci cam douăzeci de milioane de oameni în Mexic, alte douăzeci de milioane pe teritoriul actual al Statelor Unite din America de Nord, alte douăzeci de milioane de amerindieni din America de Sud și lista este departe de a fi completă! Bineînțeles că goana după aur și după oameni ca și jaful au avut partea lor în producerea acestor tragedii și crime istorice! Dar și preoții catolici au luat parte cu plăcere la aceste masacre, și dau ca exemplu doar masacrarea locuitorilor Provencei (în Europa secolului XI!) când trimisul catolic (tot un comisar de fapt!) pe lângă comandantul armatelor care trebuiau să eradică „erezia catară” i-a răspuns acestuia când a fost întrebat: „Cum să-i deosebesc pe eretici de ceilalți?” „Ucide-i pe toți! Dumnezeu o să și-i aleagă pe ai lui!”. Biserica Catolică a inventat inchiziția, persecutarea oamenilor de știință și a preoților de alte confesiuni, a încercat să desființeze bisericile ortodoxe din Orient; eu unul (G.I.) mă opresc aici; nu vreau să impietez imaginea sfântului Nicolae Ghika, dar cred că nu este bine să uităm nici reversul medaliei, cu toate remușcările, regretele și încercările de reconciliere ale Bisericii Catolice care are și o mulțime de merite. Am scris cândva aceste rânduri despre Biserica Catolică pe care le citez mai jos:

● Biserica catolică a constituit timp de secole una din primele, dacă nu chiar prima putere a lumii (mondială). Din păcate, reprezentanții acestei biserici și-a consumat o bună parte din forță prin campanii imposibil de câștigat, precum Cruciadele, „Stârpirea” ereziilor, a lumii arabe și a iudaismului, a Reformei și a oricărei opoziții, săvârșind acte reprobabile (autodafeurile, o poliție închizitorială, lupte intestinale și războaie interminabile, „convertirea” (de fapt exterminarea) amerindienilor americani și a negrilor, lupte cu toate sectele, dar și cu Anglia convertită la anglicanism, cu reformații lutherani și calviniști, cu mahomedanii arabi,

cu turcii otomani și selgiucizi, cu filozofia nonconformistă, iar în vremurile mai noi cu știința materialistă și cu oamenii de știință. Inflexibilă, neclintită (chiar fixistă!), folosind limba latină chiar și după ce aceasta ajunsese o limbă moartă, și o filozofie infirmată de știință în laboratoare, Biserica catolică este și de admirat, și de condamnat, și de urmat și de dărâmat, reconstruit și admirat. A rămas unul din mariile imperii ale lumii, dar timpul o readuce la viață și totuși o condamnă la uitare, monument încă viu al unor concepții desuete, uscate deși încă vii. Ca totdeauna, bilanțul este nul, adică egal între realizări, eșecuri și nepotriviri, între sublim și cruzime, între frumusețe și teroare. Seamănă cumva cu Imperiul Roman, cu cel chinezesc și cu Istoria în ansamblul ei. Același amestec de realizare și de decădere, de tenacitate și de cruzime! Nu știi ce să admiri mai întâi, realizările, rezultatele pozitive prin veacuri, sau să condamni și tu împietrirea, condamnările și crima! Să admiri sau să judeci cu răceală întâmplările mileniilor? Iar când te gândești că în fond toate religiile, ca și toate teologiile, rămân totuși niște iluzii, în numele cărora se poate înfăptui și se înfăptuiește orice, te întrebi dacă în final trebuie să admiri sau să condamni, să judeci dur sau să iei exemplul! Fiecare poate și trebuie să se hotărască și mai întâi să judece! Din păcate, și aici totul este, încă o dată, umbrit de suferință! Pentru că există și fapte și realizări de necontestat, și fapte și crime de neiertat pe care numai Timpul le poate judeca!

● Mi-a căzut în mână o carte intitulată „*Fiul Dragonului*” în versiunea românească a lui Alexandru Spânu (Editura Cartea Românească, 1983), scrisă de scriitorul-istoric PER OLOF EKSTRÖM, foarte bine informat, din care am extras cele patru sau cinci pagini de carte care urmează, și din care am citat paragrafele pe care le indic, atât pentru valoarea lor istorică, cât și pentru valoarea lor literară. Sper că cititorul acestor Note Zilnice mă va ierta pentru aceste extrase pe care le semnez și care sper că vor fi de folos celor care vor citi aceste rânduri, mai ales că modul de sinteză, rezumat și redare a diverselor cunoștințe de către domnul Per Ekström, este cu totul remarcabil și util. Nu doresc să fiu acuzat de plagiat ci doar de dorința de a prezenta încă o dată câteva pagini esențiale și foarte rezumative din istorie. (G.I.) Urmează extrasele și citatele:

● „Armăsarul dă din copită și fornăi cu poftă de luptă, dar Vlad îl liniștește; învățase de mult timp că graba strică treaba! Oricum, e bine să te grăbești încet!”

● Din interviul-cuvântare al unui mare demnitar turc, imaginat de domnul Per Ekström:
 „...Suntem acuzați de nerespectarea drepturilor țărilor învecinate, că le violăm granițele, că le cucerim teritoriile și că le transformăm supușii în robi și birnici! Și cei cu asta? Nu avem noi obligația dezvoltării drepturilor poporului turc? Și dreptul de a întinde asupra întregii lumi suzeranitatea noastră?! Cei mari și puternici posedă dreptul de a fi stăpânii celor slabi! Legea supremă a lumii este forța, iubite Vlad Drăculea! Ce anume au respectat Alexandru cel Mare, Traian, Atila și hunii, Gengis han și Timur Lenk?! Popoarele, ca și oamenii, ca și individul vreau să zică, își au soarta lor, și predestinarea lor! Unii se nasc, trăiesc și mor precum arbuștii la umbra copacilor maiestuoși! Iar Imperiul Otoman este în plină înflorire! Vom cuceri, pas cu pas, Europa, Asia, Africa, catedralele Franței ca și pagodele Kitaiului și le vom transforma în staule! Voievozii își vor apleca spinările formând pentru mine o treaptă!” (nota G.I.: Iată deci ce voia să realizeze prințul turc; iar sub Soliman Magnificul, Imperiul Otoman stăpânea Nordul Africii, Egiptul, Siria și Orientul Apropiat, Anatolia, Peninsula Balcanică și asedia Viena! Realizase în parte ceea ce-și propusese.) Prințul turc continua:

„În timp ce vom pregăti mereu vreun război pe undeva, vom proclama dorința noastră de pace către toate direcțiile! Spre Răsărit! Spre Apus! Spre Miazăzi! Spre Miazănoapte! Până vom cuceri și Constantinopolul, ultima cetate a acestor câini necredincioși de creștini din Sud-Estul Europei! Milenarul Imperiu Bizantin e muribund, de sărăcie, de endogamie, de corupție! Noi le vom lua locul! Îmi voi muta capitala de la Edirne (Adrianopol), la Constantinopole! (Acest lucru s-a și realizat la 1453, nota G.I.) Apoi, mai departe, spre Europa, Serbia, Țara Românească și Moldova, Transilvania și Ungaria (înglobate în Imperiul turc după bătălia de la Mohaci, mai târziu, în 1526), Austria și Viena (asediată pentru prima oară la 1529)! Germania.”

Vlad se gândi: „Asta se gândește prea mult! Ori este un bun politician, unul care știe să-și ascundă intențiile în spatele vorbelor goale! Și m-a găsit pe mine!”

● „Vârsta unui conducător de oști nu se socotește după calendar.”

● „Bogdan al Moldovei le spuse lui Vlad și lui Ștefan: „Când noi, cu armatele noastre mici, ne ascundem prin codri, dușmanul nu mai deosebește luptătorii de copaci.”

Nota G.I.: Același lucru îl remarcă și istoricul Florin Constantiniu în cartea lui de bază „O istorie sinceră a poporului român”. Atunci când Vlad Țepeș repingea cu treizeci de mii de oameni iar Ștefan cel Mare cu o oaste de patruzeci de mii, oștile de peste o sută de mii de luptători ale sultanilor; ei foloseau tactica pârjolirii pământului; războiul nu se putea duce decât vara, două-trei luni pe an, pentru că în restul timpului nu se găsea nutreț, hrană, căldură, casele erau arse iar fântânile otrăvite și nu aveai cum să-ți întreții armata! După ce pârjoleau teritoriul și evacua satele în codri, domnitorii români atacau noaptea taberele turcești, nimiceau toate detașamentele plecate după hrană și nutreț, până când inamicul era silit de lipsuri să se retragă din țară!

● „Crezi că vom avea liniște de acum încolo?”, întrebă Ștefan al Moldovei.

Vlad îi răspunse: „Noi nu vom avea niciodată liniște! Cel puțin atâta timp cât vom trăi!”

(Nota G.I.: Și la fel s-a întâmplat în aceste țări dintotdeauna și se mai întâmplă din păcate și acum, după o jumătate de mileniu.)

● „Se zice că noaptea este un sfetnic bun.”

● Vlad spuse: „Lumea asta e plină de indivizi de teapa lui, cărora le e frică să se avânte în luptă! Nu e vina lor că s-au născut cu un suflet de mămăligă! A-i pedepsi e inutil, a-i elimina este necesar!” Aceasta era părerea voievodului Vlad al Țării Românești și o aplica cu sfințenie.

● „După legendă, părintele dracilor este însuși domnul Savait, Stăpânul Luminii...!”

● Nota G.I.: Se crede că Vlad Țepeș izbutise să-i îmblânzească pe lilieci, pe care apoi îi folosea în diferite scopuri. I se atribuie următoarele spuse și fapte:

„- Lilieci sunt orbeți, dar aud minunat. În timp ce zboară scot niște sunete și după ecou își dau seama dacă au în față un obstacol au ba; curând vor veni și aici! Fii atentă, nici unul nu va atinge gratiile ferestrei!” Interlocutoarea lui, domnița Elena, era chiar sora regelui Matei Corvin, cumnatul lui Vlad! Nu era o oarecare, dar îi dăruise deja doi copii, și mai aștepta unul. Se spune că (legendă reluată de Per Ekström) lilieci se opreau chiar pe brațele și umerii lui Vlad; Câteva animale mici, cu bot de șobolan, cu urechi duble și cu canini lungi, de un alb strălucitor, au umplut camera căutând hrana aruncată în încăperea de Vlad. „Ție nu-ți fac vreun rău?” întrebă Elena. „Mie?! Niciodată!” răspunse Vlad.

● Tot în această parte a cărții, Per Ekström amintește de poveștile fantastice ale țăranilor din Munții României, despre care auzise pe când era mai tânăr. Astfel:

„Se vorbea de *lupul cărunț*, care ziua era om, dar care în fiecare noapte cu lună plină se transforma într-un lup ce făcea ravagii în turmele de oi.

„Exista” și *calul-fantomă*, un monstru cu trei picioare și cu ochi de jar, care, uneori, noaptea, în special în nopțile de toamnă, apărea din bălți și din pârauri pentru a galopa și a necheza sălbatic prin sate și mai ales pe la răscrucea drumurilor.

Mai era vorba și de *stafii*, ființe fără substanță materială, care frecventau anumite case, dar fără să pricinuiască vreun rău cuiva. Erau considerate umbrele sufletelor unor dispăruți ce nu-și puteau afla liniștea mormântului.

Erau apoi *spiridușii*, ființe oarecum substanțializate, având puterea de a face bine, dar și o mulțime de răutăți. Țăranii spuneau că e foarte riscant să provoci dușmănia spiridușilor, în schimb, era o fericire să le câștigi prietenia. Se zicea că locuiesc pe undeva, sub vreo podea. Uneori aveau soție și copii. Dacă erau bine tratați, dacă li se ofereau mâncăruri și băuturi, spiridușii erau recunoscători, aducând bunăstare întregii familii. Odată, un gospodar le arătă - lui Vlad și lui Ștefan - cum așază o strachină cu terci la intrarea în grajd. „Acolo locuiește, le spuse el cu voce scăzută. Nu l-am văzut, dar știu că are familie numeroasă! A doua zi dimineața le arată, fericit, strachina goală: „Vedeți, au mâncat tot. Le place mâncarea muierii mele. Or să ne ajute și de-acum încolo!” Flăcăii schimbară între ei priviri ghiduse, dar nu vrură să-l dezamăgească pe gospodar, destăinuindu-i cine anume a mâncat fiertura aceea...

Mai dubioși erau *strigoii*. Un soi de morți vii. Ziua dormeau în sicriele lor, pentru ca noaptea să umble în căutarea sângelui de om viu, fără de care viața lor amorțită n-ar putea continua. Unii pretindeau că strigoii au coadă, alții susțineau că noaptea ei se prefac în lilieci uriași. Basmele populare îl înzestraseră cu niște ochi holbați, de jar, și cu colții lungi, albi. Se mai spunea că strigoii pot procrea, iar copiii lor se înfățișau uneori ca niște ființe umane obișnuite, alteori tot ca strigoii...” (Până aici, domnul Per Ekström citează legendele poporului român.)

● Tot domnul Per Ekström rezumează învățăturile gnosticismului și ale agnosticismului, pe care le redă sub forma unei discuții a lui Vlad Țepeș cu un călugăr catolic (desculțul frate Alfonso pentru culoarea povestiri!), care-i fusese trimis lui Vlad pentru a-l spiona, interoga și face să vorbească în afara celor cunoscute despre dânsul. Eu, G.I., profit de rezumatele excelente făcute de domnul Per Ekström (doar nu a inventat dânsul gnosticismul!) pentru a le cita aici spre uzul cititorilor noștri. Cităm:

„Desculțul frate Alfonso examina cu interes sporit cărțile de pe masa de lucru și din biblioteca lui Vlad.

- Măria Ta pare fascinat de *gnosticism*! exclamă.

- Ca și de *agnosticism*! replică Vlad. Mă pasionează geografia, istoria..., tot ce se mișcă în această lume de idei care au tangență cu destinul omenirii... Dar încă nu înțeleg totul!

Călugărul făcu o grimasă:

- Dacă-mi permiteți, am să vă explic câteva dintre principiile gnosticismului, așa cum le-am învățat de la gnostici, de la scolastici și chiar de la acești infect de timizi umaniști.... Anume: în contradicție cu Dumnezeuul Suprem stă *materia*, care, ori e lipsită de suflet, ori este animată de *principiul răului*. O creație n-a avut loc nicidecum - ne asigură gnosticii. Doar o *formare a lumii*. Dacă există o relație de comunicare între cele două sfere - sfera divină și sfera materială, gnosticii încearcă să o definească prin doctrina lor despre Emanație... Adică: de la Filiația Supremă au emanat un alt șir de ființe, spiriduși, eoni, suflete și așa mai departe. Cu cât acești eoni stau mai aproape de Ființa Supremă, cu atât sunt mai sublimi. Și invers! Cel mai becisnic eon este *demiurgul*, care s-a confundat cu materia însăși. Demiurgul este considerat ziditorul lumii, fiind și tatăl oamenilor. Sufletele acestora au emanat de la Dumnezeu dar sunt legate într-un mod lipsit de logică de trupuri. Pentru a elibera sufletele, claustrate în *materia demiurgică*, Dumnezeu l-a trimis pe fiul său, pe Isus Hristos. Acesta însă nu avusese un trup uman, din carne și din sânge, ci doar un *trup astral*, astfel încât nu putea suferi și muri decât simbolic. Pentru gnostici nu există vreun fel de „mântuire”. Ei nu consideră a fi necesare nici Sfintele Taine, nici Biserica... Gnosticii îi împart pe oameni în trei categorii: *pneumatici*, capabili să ajungă la cea mai înaltă cunoaștere - *gnosis*. Apoi sunt *psychii*, care au primit de la demiurg sufletul, devenind *credincioșii de rând*. Restul îl formează *hililii*, purtători doar ai materiei, *hile*, o masă uriașă, lipsită de orice speranță...

Călugărul îl aținti cu duritate spunând:

- Prescripțiile gnosticilor asupra moravurilor sunt foarte severe; printr-o disciplină interioară absolută, omul trebuie să se elibereze de pofta sexuală, de pofta după alcool, de pofta pălăvrăgelii și a gândurilor necurate!”

Până aici, Per Ekström! De aici încolo, tot Per Ekström și tot prin cuvântările „fratelui Alfonso”:

„- Mai păcătos decât gnosticismul eu cred că este umanismul! Dante! Petrarca! Boccaccio! Niște porci neînfrânați!!! Principele Cosimo de Medici, și el un măgar care i-a subvenționat din plin până la moarte... Universitățile din Heidelberg, Köln și Erfurt, colegiile din Schlettstadt, Deventer și Münster!!! Ar trebui rase de pe suprafața pământului... Ca și facultatea „clasicistă” din Florența, care răspândește tot soiul de porcării, precum teoria lui Copernicus despre rotirea stelelor și a planetelor! În sine, mișcarea umanistă nu merită blamul. Poate fi alipită credinței creștine în măsura în care pledează pentru erudiție. Dar el, umanismul, prezintă alte riscuri. Mai ales acela al idolatrizării filozofiei păgâne a antichității! Se află pe drumul putrefacției... Întregul Olimp, cu toate curvăsăriile lui, a coborât, parcă, în cercul „umanistilor”!!

● Cităm în continuare ce gânduri îi atribuia domnul autor Per Ekström voievodului Vlad:

„Lumea ar trebui curățată de indivizi ca „fratele” Alfonso; Vlad își aminti cele citite în literatură despre *schisma grecească*: cu ocazia Sinodului general, al optulea, de la Constantinopole, în anul 869, a fost proclamată împăcarea între biserica catolică din Roma și cea ortodoxă bizantină, dar înțelegerea dură prea puțin. Patriarhul rupsesse convenția. Două sute de ani mai târziu, patriarhul Mihail Cerularie reaprinsese focul dușmăniei grecilor și bizantinilor împotriva Apusului. Romano-catolicii nu înghițeau pâine nedospită la împărțășanie, mâncau animale sugrumate și nu cântau îndeajuns „aleluia” în săptămânile de post... Berenger, rectorul școlii mănăstirești din Tours,

predicase, în 1030, împotriva dogmei transsubstanțierii: „Primim de Isus Hristos numai sufletește...” În anul 1059 fusese convocat la un conciliu format din 113 episcopi și cardinali, la Roma, pentru a da explicații. Retractă. Dar, după câțiva ani doar, își propovădui din nou doctrina... în 1088, torturat, își renegă din nou erezia. Apoi fu imediat strangulat ca să n-aibă timp să mai întoarcă foaia; cronicarii oficiali ai papalității susțin că „Berenger, împotriva împrejurărilor, muri liniștit, ultimele sale cuvinte exprimându-i credința fermă în doctrina catolică.” La cel de al 4-lea conciliu general din anul 1215, ținut la Lateran, se pronunță doctrina „transsubstanțierii”, adică pâine și vinul se transformă în trupul și sângele lui Isus. „Un caz de canibalism evoluat!” gândi Vlad, dar tot nu răsă. Conciliul de la Lyon îl excomunică pe împăratul german Friedrich al II-lea pentru erezie, sperjur, jefuire de biserici, maltratarea unor episcopi și preoți. „Derbedeul ăsta de Friedrich pare să fi fost un băiat simpatic!” gândi amuzat Vlad Drăculea. Conciliul de la Ferrara-Florența (1438-1445), sub presiunea împăratului bizantin Ioan Paleologu, încearcă să obțină unirea Bisericilor Ortodoxe cu Biserica latină, dar nu reușește; proclamă însă doctrina despre cele șapte Taine. Apusenii îi numea pe greci și pe bizantini *schismatici*... Apoi, se spunea că Dumnezeu lovise cu grea pedeapsă Constantinopolul, în 1453.”

Nota G.I.: Am citat în extenso aceste relatări istorice excelente ale domnului Per Ekström pentru a nu-l obliga cumva pe cititorul acestor rânduri să caute prin bibliotecă! Continuăm:

● Călugărul continuă „interviul”: „-Măria Ta..., ce crezi despre dogma predestinării?

- Sunt demult pregătit s-o arunc la gunoi. S-a scris de atâtea ori că Dumnezeu, prin omnipotența sa, a rezervat paradisul unor indivizi luați aiurea, păcătoși sau curați, indiferent de porcăriile sau de lucrurile bune pe care le-au săvârșit în viață. Ceilalți trebuie obligatoriu să coboare în iad... Forța salvatoare a Tainelor este rezervată doar celor „aleși”. Pentru restul omenirii botezul nu-i altceva decât o cratiță cu apă turnată pe cap, iar împărtășania nu-i nimic altceva, pentru ei, decât o coajă de pâine și o gură de vin acru... Am dreptate?!

- Perfectă, Măria Ta...

- Libertatea voinței este negată... Nimeni n-are voie să-și aleagă propriul drum prin viață... Dar tu, călugăraș cu picioarele murdare precum sufletul, tu ce crezi, care-i teoria ta?

- Eu nu sunt gnostic, Măria Ta, sunt agnostic. Nu exclud, totuși, posibilitatea ca omul să fie stăpân pe soarta sa...

Cu toate că-i venea să-i crape țeasta fratelui Alfonso, Vlad se stăpâni, gândind: „În fond, o conversație mai îndelungată cu această moluscă șmecheră nu-mi va strica.

Prin glasul călugărului spaniol (de fapt, autorul cărții Per Ekström) continuă predica:

„- Fiecare individ are nevoie de o existență prestabilită, în care păcatul să fie păcat; cei ce reușesc să învingă păcatul intră în paradis, pe când ceilalți rămân pradă flăcărilor iadului. Nimeni nu va fi egal cu celălalt în această luptă, și e bine așa: egalitatea nu-i poate face pe oameni fericiți. Ei au nevoie de o autoritate, de o organizare pe baze totalitare!!!

- În ce direcție? întrebă Vlad cu o viclenie blândă.

- Ordinea în rândul maselor trebuie să se bazeze pe tripticul *biserică, inchiziție și păcatul original*. Promițându-li-se îndurarea divină, oamenii pot fi menținuți de minune în mâinile bisericii. Mila universală, ca o posibilitate eternă, sporește credința oamenilor, deoarece aceștia întrevăd, prin grosul norilor de spaimă, o lumină a speranței... Ah, trebuie să-i lăsăm să păcătuiască! Sunt slabi, fără caracter și fără personalitate. Și, dacă-i vom lăsa să calce cu stângul, becniciii ne vor iubi și mai mult... Îi putem asigura că orice păcat săvârșit sub oblăduirea bisericii va fi iertat!

Vlad întrebă:

- Această teorie este valabilă și pentru păcatele care procură insului oleacă de plăcere?

- Da..., răspunse călugărul, șovăind oarecum.

Vlad nu-i dădu un răspuns direct. Ochii lui galbeni, de tigrău, sclipiră. În acel moment îl condamnase pe călugăr la moarte. Încă nu știa când, dar era sigur că o va face. Își ascunse gândurile sub masca unor cuvinte foarte calme: teroarea lipsită de intensitate îi neliniștește pe oameni, pe când una drastică îi obligă la supunere totală. Apoi spuse că nimeni nu poate fi atât de odios âncât să nu poată fi înlocuit cu altcineva și mai odios... oricând...

În încheierea discuției, călugărul se închină politicos cerând permisiunea să se retragă.”

● Continuăm extrasele atât de bine și de explicit scrise de domnul Per Ekström, autorul cărții „Fiul dragonului” din care dăm aceste citate:

„- Măria Ta, de ce ai tras atâția oameni în țeapă? întrebă Alfonso.

- Ți-am explicat de șapte mii de ori! Cel ce s-a născut escroc, escroc moare! Un suflet putred nu poate fi însănătoșit nicicând! Pedepsele blânde, adică niște ciomăgeli sau câteva luni de temniță, n-au nici un sens; singura șansă a societății este să se debaraseze de toate putregaiurile umane! spuse Vlad. Un principe are mult mai mult de câștigat cu o armată formată dintr-o mie de indivizi ireproșabili, decât cu una de o sută de mii de escroci, lași, trădători! Și apoi, pedepsele cumplite servesc drept învățătură de minte celor încă nestricăți pe de-a-ntregul! Turcii decapitează sau taie la jumătate! Nu, metoda nu e bună; moartea vine prea ușor și privitorii uită repede...

- Toată lumea vorbește despre cruzimile Măriei Tale! Cred că ai citit pamfletele negustorilor sași din Transilvania și ale dușmanilor Măriei Tale de la Curte?!

- Tipărite la Nürnberg, la Ulm, la Budin... Pamfletul de la Nürnberg, unde tatăl meu a câștigat toate turnirurile în anul 1431 și unde împăratul Sigismund von Luxemburg l-a ridicat la rangul de Cavaler al Ordinului Dragonilor și l-a încoronat voievod al Țării Românești, tatăl meu, Vlad Basarab, fiul marelui voievod Mircea cel Bătrân... Dar, imediat ce scap de aici mă voi răfui eu cu toți negustorașii din „Siebenbürgen”-ul lor și din „Erdely” al maghiarilor. Ca și cu acest rege Mathias Corvinus, tâmpitul de cumnat al meu! Acest Matei Huniade, fiul marelui Iancu de Hunedoara, ruda mea... Își aduce el aminte cum l-a decapitat în Piața Mare din Buda pe fratele său mai vârstnic, Ladislau, pentru că a conspirat cu Mihai Szilagy, cu familiile Cillei, Garai și Ujlaki? Mathias nu avea mai mult de 19 ani. Din ordinul lui Mathias barda a fost tocită înainte de execuție. Gâdele a lovit de patru ori până când capul nenorocitului să cadă. Un an mai târziu, Mathias devenea rege al Ungariei. Urât ca muma pădurii, arbora o mutră teribil de nedumerită, de parcă nu-și dorise niciodată să ajungă rege... Mai aud și acum, mai ales când nu vreau să-mi amintesc, cele patru lovituri seci... Una mai înspăimântătoare ca cealaltă... Nu toate fuseseră necesare. Băiatul nici n-a țipat. Probabil că murise de la prima izbitură, sau, cel puțin, își pierduse cunoștința. Mathias a vrut să-l tortureze, și nu înțeleg de ce. Ladislau nu era un pungaș ca frate-său. Pur și simplu era un pretendent la tron cu drepturi mai legitime decât Mathias. Ce fel de rivalitate să fi existat între cei doi, n-am putut afla niciodată.” Nota G.I.: Aceste relatări despre marele rege român Matei (Mathias) Corvin al Ungariei nu le-am găsit în altă parte, deși eu citesc Istoria ca un pasionat, nu din vreo obligație! Iată motivul pentru care le-am citat aici, și continui cu o relatare atribuită lui Vlad Țepeș:

„- Am fost crud, știu. Pentru a face curățenie pe lume... Am băgat spaima în uriașa armată a lui Mohamed al II-lea Cuceritorul... Se afla la apogeul puterii sale. Distrusese oastea lui Karaman, în Persia, în 1453 făcuse praf milenarul imperiu bizantin. Îl bătuse apoi pe Gheorghe Brancovici. Cucerise Serbia și Peloponezul în Europa, și Trapezuntul și Sinope în Asia Mică. Se părea că nimeni nu-i va mai putea sta în cale. În 1462 trăia apogeul puterii, dar și al furiei! În iarna acelui an eu am cucerit și ars toate cetățile turcești de lângă Dunăre! Am nimic avangarda sultanului condusă de marele emir Mohamed Pașa; din cei 30 000 de soldați doar puțini au scăpat cu viață... Mohamed al II-lea nu mai era tânărul derbedeu pe care-l cunoscusem eu, pe care nu-l interesau decât partidele de vânătoare, chiolhanurile, puștani și, uneori, câte-o muierușcă... devenise un om de stat solid și un priceput conducător de oști. S-au năpuit asupra noastră cu 50 000 de spahii, 20 000 de ieniceri, cu sute de mii de ostași de rând... Și cu artileria... aceași artilerie care-l ajutase să cucerească Constantinopole, să pulverizeze cetățile din Albania, Herțegovina, Muntenegru, Serbia. Aceași artilerie, dar mult mai perfecționată. Boii și bivolii, numai ei știu greutatea imensă a pieselor de artilerie. Convoiul, nesfârșit, înainta încet, dar înainta, înainta parcă imposibil de oprit. Nimeni n-ar fi avut curajul să li se opună. Eu, însă m-am opus! Am avut doar 24 000 de oșteni, dintre care 10 000 constituiau elita. Eu personal i-am instruit; aveam doar 17 ani, abia scăpasem de la curtea sultanului, din Adrianopole... Acești ostași mi-au câștigat toată încrederea. Observam de la distanță, bine ascuns, cum ofițerii turci își forțau soldații să înainteze. Îi băteau rău, în spate, în picioare, în cap chiar... Doar de brațele lor nu se atingeau, ca să poată folosi armele. Imediat ce se împotriva, orice soldat era tăiat pe loc, eventual în două, la mijloc... Vlad

repetă gestul care deja îl îngrozise pe Alfonso. Apoi, pe un ton batjocoritor:

- S-ar putea să fie un mod plăcut de a muri... Totuși, se moare mai repede decât prin țeapă...” Vlad, reluă:

„Europa întreagă poate fi martoră că eu n-am nesocotit voința lui Dumnezeu de a-l face pe om pașnic, nu luptător înrăit, iubitor, nu cu inima otrăvită de ură, cinstit și nu potlogar... Am vrut să fac lumea mai bună, mai frumoasă! Niciodată nu am dorit răul. Am vrut să transform Valahia noastră într-un paradis terestru... Chiar și Mohamed al II-lea a recunoscut, în 1462, când a văzut „plantația” mea de țepe, aproape de Târgoviște: „Nu se poate cuceri țara unui om care săvârșește fapte atât de înspăimântătoare și, totuși, superioare... El este capabil de mai mult!”

● „Fratele Alfonso se holba îngrozit; pe Vlad nu-l interesau însă reacțiile celui alt; vorbea pentru a-și descărca sufletul, fiind convins că acest martor nepoftit nu va mai apuca zorile!

- Acum înțeleg ce-nseamnă a te învărti în mormânt! spuse Vlad. Stau ca într-un sicriu și nu găsesc nici o soluție! Scrisorile acelea de la nemții din Sibiu și din Brașov! Că aș fi avut de gând să-l ucid pe Mathias Corvin...! Pretinsa epistolă către Sultan... Emisă din localitatea Rothel, despre care eu nici nu știam atunci că-i Cîsnădia noastră! În satul Fundeni am fost capturat de oamenii regelui. Pe motiv că i-aș fi scris sultanului, cerșindu-i iertarea și oferindu-i orice fel de sprijin... Auzi, eu să mă împac cu nemernicul acesta de turc, care a băgat lumea întreagă în sperietăți, dar pe care eu l-am umplut de cea mai autentică groază... Ce motiv aș fi avut să îngenunchez la picioarele lui spurcate? La mijloc s-a aflat viclenia negustorilor care, atunci când miros un câștig cât de mic, își vând și părinții... Și boierii! Crezusem că am „înțepat” destui, dar iată că m-am înșelat... probabil că dacă aș fi belit mai mulți, n-ar mai fi trebuit să fug peste munți... Vlad continuă:

- Niciodată n-am păstrat în preajma mea oameni în care să nu fi avut deplină încredere! Întrebam de multe ori în fața armatei, cui i-e frică de lupta ce ne stătea înaintea! Când vreunul avea curajul să-și mărturisească teama, îl lăsam dracului lângă fusta nevestei! Dar dacă, după bătălie, descopeream vreo rană pe spatele cuiva, îl trăgeam rapid în țeapă! N-am putut suferi nicicând poltronii... O armată mică, așa cum e a mea, a unei țări mici și sărace, trebuie să aibă tăria oțelului! Armata și țara asta mi-au fost grădina pe care a trebuit s-o curăț de buruieni și de uscături!” După un timp, Vlad izbucni: „Ce spune lumea despre cruzimile inchiziției latine în Spania, frate Alfonso?” Alfonso răspunse fără ezitare:

„Interogatoriile noastre sunt menite să ferească omenirea de erezii! Le purtăm în numele Sfintei Credințe! Despre Măria Ta se spune însă că n-ai avea nici o credință!” Vlad întrebă:

- Ce se înțelege prin *credința creștină*? A te duce duminică la biserică, a te spovedi, reluându-ți apoi șirul păcătoaselor fapte?! Sau a trăi în cinste permanentă, fără toate farafastîcurile acestea canonice?! Nici măcar turcii nu sunt răi din cauza religiei lor! Profetul Mahomed a propovăduit, în linii mari, aproximativ aceleași percepțe morale ca și Isus Hristos. Trebuie doar să sesizăm diferențele de nuanță între sferele culturale și tradiționale ale Occidentului și Orientului. Tu nu ești în stare să pricepi toate astea. Ești un dogmatist încuiat și lipsit, probabil, de forța imaginației. Eu, însă, deslușesc aceste diferențe. Am pătruns, cât de cât, în cotloanele străvechii culturi egiptene, persane, indiene..., am oarecari noțiuni despre cultura chineză, dacă nu cumva Marco Polo n-o fi fabulat peste măsură... Turcii reprezintă un uriaș pericol la adresa omenirii deoarece le e silă de muncă, iubind jaful și înrobirea altor nații. Pe deasupra, nutresc o ură patologică pentru cultură. Ai auzit cum au incendiat biblioteca din Constantinopole? La fel făcuseră și hașasinii, în anul 714, cu biblioteca din Alexandria! Se poate stabili o paralelă și cu distrugerea tăblițelor de la Ninive, acum 5000 de ani! Asemenea acțiuni n-au nici o legătură cu credințele religioase! Faptele de acest soi sunt condiționate de imbecilitatea animalică a anumitor oameni, de ura împotriva elevării spirituale, ură care se ascunde sub falsă draperie a pretinsei religii... Iar religia devine un instrument favorabil unui principe, unui curent politic al momentului dat... Cam câte mii de manuscrise și incunabile ați ars voi, „credinșii catolici” în Spania până acum?

Franciscanul răspunse, triumfător:

- Multe, foarte multe! Dar nici unul pe degeaba... Au fost texte nepotrivite pentru *humanum*

vulgas! Acești ignoranți trebuie să citească acolo cărți pe care *noi* le punem sub ochii lor!

Nota G.I.: Să notăm că domnul Per Ekström îi atribuie domnitorului Vlad Țepeș (cărui turcii îi spuneau Kazikli Bey, adică Prințul Țepeș sau Kazikli Oglu, adică Fiul Țepeii), extinse cunoștințe de istorie, geografie, limbi străine, cultură militară și tot ceea ce putuse învăța un Vlad Basarab la curtea otomană, de la învățații greci, și de la preoții și poporul român, nefăcând economie de complimente și aprecieri! N.B.: De aici înainte cuvinte atribuite lui Vlad Țepeș:

● „Se zice că am fugit din Constantinople! Dar ce-mi mai rămânea de făcut? Ce șanse am mai fi avut noi cinci, câți rămăseseră din grupul nostru? Sute de mii de turci fanatici, orbiți de ură, însetați de sânge, scurgându-li-se balele după pradă, devastau orașul!!! De ce să ne fi sacrificat aiurea, când ne puteam retrage pentru a organiza apoi o rezistență eficientă? Asta am și făcut! N-am vrut să dau ochii nici cu fratele meu Radu care îi era ostatec! Înainte de căderea Constantinopolului am trăit cumva iluzia că o înțelegere cu turcii ar fi posibilă, în ciuda tuturor grozăviilor la care asistasem la curtea sultanului prin anii pe care i-am petrecut acolo... Când am văzut însă, cum turcii înrobeau, jefuiau, violau, spintecau copii și bătrâni, scuipeau pe toate tratatele, atunci am înțeles că orice înțelegere cu turcii e ca o înțelegere cu o Fata Morgana și nimic mai mult!” Adăugă:

● „Cât am fost stăpân la Târgoviște, am montat o cană de aur la o fântână publică. Am știut câți ducați a costat, dar acum am uitat... Oamenii treceau, își potoleau setea, plecau, și cana rămânea la locul ei neatinsă! Nimeni n-a avut curajul să o fure...! Dar la două nopți după ce oamenii lui Mathias m-au înhățat, cana a dispărut...!”

● Nota G.I.: În continuare autorul suedez-român Per Ekström relatează supărările principelui Vlad Țepeș, sesizate mai bine decât mulți istorici.

● „- Lipsa de colaborare dintre creștini mi se pare o nebulă! Se mușcă între ei asemenea unor câini hămesiți! În timp ce turcii ocupau Constantinople, genovezii se cârâiau cu venețienii, catalanii se băteau cu grecii iar Franța purta război împotriva Angliei! Chiar în sânul aceleiași comunități există facțiuni rivale... Vezi cazul Florenței! Și asta în timp ce turcii înghițeau resturile imperiului bizantin, promițând apoi „pace eternă” pentru o perioadă care le este necesară pregătirilor în vederea ocupării Balcanilor și a atacării Europei Centrale!

Adevărul e că nici marea masă a armatei lor nu-i strălucită! Ce folos că ai curaj, spirit de sacrificiu, dispreț în fața morții, dacă nu cunoști arta războiului? Răspunzători de pregătirea oștenilor sunt ofițerii, și, în primul rând, comandanții de rang înalt. Vărul meu, Ștefan al Moldovei, își recrutează militarii din rândul țăranilor simpli, agricultori, ciobani, dar este foarte grijuliu cu antrenarea lor, îi instruește de o asemenea manieră încât să poată fi în stare să mânuiască și alte arme, nu numai baltagul, buzduganul, secera... Turcii cădeau ca oile în fața Constantinopolului. Dacă n-aș fi știut prea bine ce bestii se ascundeau sub pieile lor, m-ar fi durut inima să-i căsălesc cu nemiluita. Sunt prost instruiți. Sultanul a dat vina pe comandanți, și multe capete de vază s-au prăbușit, retezate. Cred că Mohamed al II-lea a procedat corect. Personal, n-am pedepsit cu moartea prea mulți căpitani ai armiei mele. Când cineva își demonstra incapacitatea, îl degradam și, cu asta, basta! Dar dacă era vorba de lași sau trădători, țeapa se ascutea pe loc!”

● În continuare, același autor suedezo-român relatează isprăvile și faptele de vitejie ale ostașilor celui mai mare român din toate timpurile, domnitorul moldovean supranumit Ștefan cel Mare! Începem cu bătălia de la Baia (pe atunci capitala Moldovei) cu armata ungară comandată de regele Matei Corvin (tot român după tată!) (eu, G.I. îmi cer scuze că citez aceste pagini scrise de suedezul Per Ekström, dar cred că fac bine că îl scutesc pe cititorul acestor rânduri să mai caute prin bibliotecă!):

„Nici nu apucă să se întunece cum trebuie, și un străjer dădu buzna în sala de ospete, uitând cu totul de protocol; urlă înspăimântat: „Moldovenii coboară de dinspre munte!” Deruta fu generală și trecu o vreme până când ofițerii reușiseră să facă puțină ordine. În oraș izbucniră primele incendii. Artileriștii habar n-aveau în ce parte să-și îndrepte tunurile. Călăreților nu li se indică nici o direcție de atac. Pedestrimea abia se putea mișca pe ulițele înguste. Toți se simțiră prinși într-o capcană. Regele dădu ordinul de retragere, cu gândul să-și regrupeze armata în afara târgului și să contraatace. Și el, și căpitani săi mizau pe

superioritatea numerică. Dar oștenii lui Ștefan apăreau ca din neant, loveau îngrozitor și înainte ca ungurii să-și dea seama de unde sunt izbiți, dispăreau parcă în același neant din care apăruseră. Garda personală a regelui fu decimată. Regele însuși fugi, dar primi trei răni, dintre care o săgeată drept în fund! Mathias Corvin fu transportat de o targă pe care fu nevoit să stea cu spatele spre cer, cu fața spre pământ și cu săgeata înfiptă falnic în regescu-i fund... Ștefan îi ordonă vornicului Isaia să pornească în fruntea unui detașament odihnit pe urmele dușmanului, să blocheze podurile și vadurile Siretului și să nimicească resturile armatei inamice. El personal rămăsese în Baia. „O greșeală... Dar cât de ușor este să o faci pe deșteptul după ce se consumă necazul!” gândi Vlad. Ștefan avusese încredere în Isaia, căpitan, bun și, pe deasupra, cumnat al său... Voievodul moldav ordonă înăbușirea tuturor incendiilor. Se opri pe treptele bisericii voievodale, primind, la picioare, steagurile învinșilor, și informându-se asupra numărului inamicilor uciși: 7000 în oraș... A doua zi dimineată: 3000 dincolo de ziduri. După amiază: 5000 pe drumurile de retragere. Mulți răniți pieiră din cauza gerului năpraznic. Armata lui Mathias fusese decimată. Ștefan se informă și despre pierderile moldovenilor: aproximativ 700 de morți și 2000 de răniți care primeau îngrijirile necesare. Treptat, bătrânii femeile și copiii se reîntoarseră din codri pe la casele lor. Femeile se ocupau de răniți.

Dar știrile așteptate de la vornicul Isaia întârziău, întârziău și iar întârziău. Pe parcurs, Ștefan află că vicleanul Isaia într-adins făcuse niște oculuri lungi ca să permită trupelor fugare să scape neatinsă... Atunci, voievodul îl trecu pe lista condamnaților, alături de Crasnăș, comandantul care evitase atacul ordonat de Ștefan în cursul nopții, atac pe care era axată strategia moldovenilor.

Dar Mathias nu mai cuteză să atace Moldova. Vlad se gândea cu admirație la vărul său care știuse să se facă temut dar nu-și schimbase înfățișarea de înger blând și blond! De aici încolo, tot după suedezul Per Ekström, reluăm relatarea despre modul în care Ștefan cel Mare a stăvilit năvălirile tătarilor.

„Bătălia de la Lipiști, din august 1496, însemnase un alt episod la care Vlad ar fi vrut să fie prezent: Călăreții lui Ștefan galopând spre corturile tătarilor... O parte din cavaleria moldavă atacase pe tătarii din Basarabia, aprinzând și prădând satele de pe acolo. O altă parte, călăreți desăvârșiți, având cai renumiți pentru iuțeală și rezistență, primise ordin să bareze retragerea tătarilor peste Nistru. Acum, Ștefan nu repetă greșeala de la Baia, bazându-se pe vreun Isaia sau Crasnăș... Își lăsa armata să lovească cu toată furia și forța. Mulți dintre oștenii lui erau țărani basarabeni care-și văzuseră mamele, soțiile și fiicele violate, moșii tăiați, gospodăriile incendiate... Tătarii suferiseră o incredibilă și dezastruoasă înfrângere. Toți robii din Basarabia și Bucovina fură eliberați: bunurile prădate fură recuperate. Mai mult, oamenii lui Ștefan luară prizonieri câteva mii de tătari, printre care și pe fiul hanului, prințul moștenitor.

După înfrângerea de la Lipiști, hanul tătarilor a trimis o delegație compusă dintr-o sută de înalți dregători, oferindu-i lui Ștefan o recompensă serioasă pentru fiul său cel iubit. Vodă al Moldovei ordonă oamenilor săi să-i imobilizeze pe emisari. Moldovenii ridicară 99 de țepe. Tuturor celor 100 de tătari le fură tăiate nasurile și urechile și aruncate în sac. Moldovenii cei mai dornici de răzbunare se oferiră să-i „planteze” pe tătari. Unul singur fu cruțat. Ștefan ordonă ca prințul moștenitor să fie tăiat în două de la mijloc, după obiceiul turcesc, dar și tătărăsc. Apoi, ultimul tătar fu expedit peste râu cu sacul acela plin de nasuri și urechi, cu „rugămintea” de a povesti hanului toate cele văzute și auzite. Mantiile și caftanele celor trași în țepă fluturau sub bătaia blândă a vântului de august. Ștefan urlă spre dregătorul tătar care alerga cu fața și cu hainele șiroindu-i de sânge: „Să nu uiți să-i spui hanului că toate mutrele nenorociților ăstora sunt îndreptate spre răsărit!”

● G.I.: După alte relatări, Ștefan l-a ucis pe fiul hanului, dar pe fratele acestuia l-a lăsat în viață și l-a trimis peste Nistru! Mirat, acesta l-a întrebat pe Ștefan: „De ce ai făcut asta?” Ștefan i-a răspuns: „Fiul era un urmaș legitim la tron; tu vei fi un pretendent și un pericol!” Numai împăratul Vasile al II-lea supranumit bulgaroctonul (adică omorătorul de bulgari) i-a omorât pe toți prizonierii bulgari (se zice că 14 000 de oameni), în afară, se zice, de vreo câteva sute pe care numai i-a orbit, în afară de unul căruia i-a lăsat un ochi, ca să îi conducă

pe ceilalți la țarul Samuil al Bulgariei, cu indicația că așa vor păți toți cei care se vor ridica împotriva Bizanțului! Și a anexat din nou statul bulgar la Bizanț!

● În continuare, suedezul Per Ekström ne relatează luptele dintre români! Cum Ștefan a cucerit Bucureștiul, l-a întronat pe Laiotă Basarab și l-a izgonit pe Radu cel Frumos. (De aici, reluăm relatarea lui Ekström. În cursul festivităților de încoronare, Ștefan a fost informat că Radu cel Frumos se îndreaptă spre el cu o armată formată din 7000 de turci și 6000 de români. Pentru a evita asediul Ștefan a părăsit cetatea Bucureștiului și a ales ca loc al înfruntării zona mlăștinoasă din sudul cetății. În luptă, a făcut praf armata lui Radu. Aproximativ 2000 de oșteni inamici au fost prinși vii. Ștefan i-a tras în țeapă prin buric, unul peste altul, ca să economisească timp și materiale. Ștefan i-a pedepsit pe toți invadatorii cu tragere în țeapă, mai mulți decât Vlad Țepeș, lăsând câte unul să scape pentru a-i preveni pe ceilalți ce îi așteaptă dacă se mai întorc!

● Nota G.I.: Din păcate, luptele între români au continuat! (Tot Per Ekström):

„Pe data de 20 decembrie 1473, Radu a revenit cu 17 000 de turci și 12 000 de români de-ai boierilor, recăpătându-și tronul, repurtând în trei zile o victorie clară asupra lui Laiotă. Laiotă a fugit spre Suceava urmărit de turci, care prădeau și ardeau totul în cale, chiar și în Țara Românească, aliata lor vremelnică, dar au fost respinși de câteva regimente din sudul Moldovei. Ștefan a pătruns în martie 1474 ca o vijelie în București, reîntronându-l pe Laiotă, dar frigul era atât de năprasnic, încât din milă pentru cai și pentru oameni, Ștefan a ordonat retragerea luând și 6000 de captivi, din care a spânzurat vreo 700 în fața cetății de scaun de la Suceava.”

● Nota G.I.: Din păcate, nici Ștefan cel Mare nu s-a putut împotrivi până la sfârșit turcilor care veneau din sud și tătarilor care veneau din răsărit! La 1484 corăbiile turcești asediază și cuceresc porturile Chilia Veche și Cetatea Albă (Akerman) și pe urmă Tighina pe Nistru, devenită Bender (capitala întregului ținut) și plătește bir turcilor! Soroca, Hotinul, Camenița, și celelalte cetăți Moldovenești au rezistat însă tuturor asediilor!

● „Februarie pare a fi luna de dragoste a câinilor! Se miros unul pe altul sub coadă ca să-și găsească partenerul potrivit! În martie, ne bucură urechile miorlăitul pisicilor și bătaile motanilor!” râdea Vlad, dar remarcă: „Indivizii putregăioși nu pot fi corijați niciodată! Doar lumea în totalitatea ei poate fi îndreptată spre bine, cu condiția să stârpești netrebnicii din sânul ei.” „Asta este o teorie diabolică, Măria Ta!” spuse călugărul catolic! „Inchiziția oferă omului posibilitatea să-și mărturisească credința și păcatele!” „Ce mă interesează pe mine care e credința pungașului sau dacă el își recunoaște au ba blestemățiile? Escrocul trebuie lichidat!” Vlad continuă (de aici reluăm textul lui Per Ekström):

„Ce face Inchiziția cu acei oameni erudiți care îndrăznesc să presupună că Pământul se învâрте în jurul Soarelui și că doar Luna se învâрте în jurul Pământului? Ce face Inchiziția cu medicii care au curajul să disece un cadavru, spre binele celor vii? Noi, creștinii din Europa, suntem pe cale să devenim mai înapoiați decât au fost grecii cu 2000 de ani în urmă, sau decât egiptenii, asirienii și babilonienii de acum 5000 de ani! Ei au avut o cultură! În curând, noi nu vom mai avea nici una! Turcii vor distruge tot ce ne-a mai rămas... În schimb, arabii, ce ținesc ei? Tot stăpânirea lumii. Ei sunt tot musulmani, acordând învățătura profetului Mahomed. Dacă Carol cel Mare nu i-ar fi respins la Poitiers acum mai bine de 650 de ani în urmă, poate că ar fi cucerit Europa până la Polul Nord; probabil că Europa n-ar fi pierdut nimic prin asta... Gândește-te doar la imensa universitate arabă de la Cordoba, unde pot studia 150000 de tineri! (N.n.: Era în secolul al XV-lea când Cordoba era capitala Spaniei cucerite de musulmani și sediul uneia din primele universități din Europa.) Acolo s-au dus chiar și călugări din Franța și Italia. Au fost la fel de bine primiți ca toți ceilalți... Dacă aș fi trăit pe acele vremuri, m-aș fi dus și eu acolo, să devin doctor în astronomie și matematică!” Vlad continuă: „Dușmanii din interior sunt mai puțin vrednici de iertare decât cei de dincolo de granițele țării! Toți oamenii cinstiți din țară s-au simțit ușurați când i-am scăpat de haita aceea de canalii, pungași și paraziți! Dușmanii m-au urât, sultanul m-a amenințat, nu pentru că am tras oameni în țeapă ci pentru că am vrut să pun țara și bunăstarea ei la adăpost de jefuitori! Prădalnicii și trădătorii voiau o țară „deschisă” unde să-și facă mendrele în voie. Nimeni n-a avut însă curajul să mi se opună pe față! Am fost prins în cursă prin viclenie și

trădare. Recunosc că eu, Vlad Țepeș, Drăculea Basarab, am tras mii de indivizi în țeapă cum ar fi cei ce mi-au atacat țara și poporul cu arma sau cu înșelătoria! Am făcut să curgă doar sânge vinovat și ticălos! Cei leneși m-au urât, dar oamenii harnici începuseră să ajungă la o anumită bunăstare! Toți oamenii puteau umbla în siguranță pe drumurile țării!” (Citate disparate din Per Ekström.)

Se spune că Vlad ar fi declarat:

● „Nimic din cea ce au așternut pe hârtie sașii din Siebenbürgen nu reprezintă un gest mai crud decât scaunul de tortură, banca de întindere, cleștele înroșit, „fecioara de fier”, „cizma spaniolă” și alte „bunătăți” ale inchiziției voastre! Despre vărul meu, Ștefan, nu s-a scris nici un cuvânt rău. El este lăudat de fiecare dată când câștigă o bătălie, ridică o biserică, lărgește o mănăstire...

- Diferența s-ar putea să rezulte din faptul că cei care scriu cronicile îi sunt admiratori înfocați. Pe când cronica Măriei Tale este așternută pe hârtie de dușmani!

Vlad, cu glasul plin de ură:

- Pentru că eu n-am înțeles niciodată să umblu cu șmecherii și falsuri. Sunt diplomat, dar nu uzez de viclenie! Am vrut să fiu luptătorul nobil, cavalerul cinstit care să înfrunte pe față balaurii cu două picioare! Pe acest drum voi continua să merg și de-acum încolo. Când l-am executat pe Dan, cu tot „ceremonialul” de care ai auzit, n-am făcut-o pentru că era un pretendent la tron, ci pentru că el îmi și vânduse, anticipat, țara și poporul. Italienii au un obicei foarte sănătos: când se nasc într-o familie de domnitori doi fii, unul este destinat clerului, adică devine episcop, cardinal. În ciuda tuturor erorilor, italienii sunt depozitarii unei înțelepciuni pe care oamenii nu o vor aprecia la dreaptă măsură înainte de a trece milenii de cultivare a spiritului. Atunci când omul se va distanța îndeajuns de animale! Cred că animalul este mai aproape de sănătoasa natură decât noi, oamenii. Fiarele nu se pedepsesc între ele. Nu se ucid unele pe altele din plăcerea de a ucide! O fac numai atunci când le e foame sau când trebuie să-și apere puii. Iar noi aparținem acestei Europe, care a suferit atâtea și care a fost ciplită, zdrelită, cizelată prin mii de ani de istorie! De ce, oare, diferiții zei ne-au aruncat pradă forțelor primitive!?”

● G.I.: Ne oprim aici cu caracterizările făcute de Vlad Țepeș în prezentarea lui Per Ekström turcilor, ticăloșiei oamenilor și a vremurilor (pag. 240, 241, 242), ungurilor (243) care justifică actele de guvernare ale lui Vlad, și nesupunerea față de imperiul turcesc. După mine (G.I.) este o bună caracterizare și justificare a aceluia fel de guvernare caracteristic acelor vremuri, idealizate mai târziu, înfrumusețate și mistificate! Credem însă că este cazul să redăm scrisoarea lui Ștefan Vodă către Vlad, laconică și alarmantă:

„După eșecul din Serbia, sultanul este în drum spre noi. Se aude că are o armată de 200 000 de oameni. Între noi fie spus, nu cred în exactitatea cifrei. Conform informațiilor mele, sunt cel mult 150 000. Dar și așa e grav, deoarece nu dispun momentan decât de 24 000 de luptători. Aș dori să evit mobilizarea țăranilor, asta pentru că nu sunt suficient de bine pregătiți pentru lupta cu ienicerii și cu ostașii turci din gărzile de elită, apoi, pentru că vine primăvara și câmpul are nevoie de ei. Am cerut ajutor de la polonezi și am primit o promisiune. Dar te rog pe tine, ca și pe regele Mathias, să-mi dați un sprijin cât mai substanțial! Este vorba de viitorul nostru comun!”

Fură trimiși cercetași moldoveni, care se mișcau asemenea unor stafii prin ceață și întuneric, pe un teren bine cunoscut lor, dar străin și ostil invadatorilor. S-au reîntors cu știri: tunurile turcilor se afundau din ce în ce mai mult în noroi, caii cu călăreții strânși în armuri înaintau din ce în ce mai greu, pedestrașii păseau cu dificultate prin clisa care le ajungea până la genunchi.

- Atacăm în mlaștinile din sudul Vasluiului! ordonă Ștefan. Vlade, transmite comanda oamenilor tăi! Eu mă voi ocupa de moldovenii mei!

Vlad răspunse în numele lui Ștefan:

- Noi doi am chibzuit totul... Doar viitorul cel mai apropiat ne va arăta dacă am gândit bine sau nu. Acum ne vom urma planul. Și - fiecare om să-și facă datoria până la ultimul strop de sânge!

Nimeni nu avu curajul să ridice vreo obiecție. Nici măcar nu doreau asta... Căpitanii lui Vodă Ștefan știau de mult timp că strategia acestuia nu poate eșua dacă ordinele îi sunt duse cu sfîntenie la îndeplinire. Cronicile consemnează: După bătălie, cadavrele turcilor zăceau

în movile. Răniții încercau să se strecoare târându-se dar sângele le părăsea trupul și în cele din urmă gheara morții îi sugruma. Vaslui, 10 ianuarie 1475. Moldovenii, transilvănenii și ungurii apăreau ca niște fantome prin cortina ceței și atacau fulgerător, prin surprindere. Vălmășagul de oameni, animale și materiale de luptă, transformaseră tabăra otomană într-un haos de nedescris paralizându-i pe turci. Mult mai târziu, văduva lui Murad al II-lea, sultana Mara, nota și a rămas consemnat în cronică: „Niciodată în istorie armata turcă nu a suferit un asemenea dezastru!” După bătălie, Ștefan cel Mare dicta secretarului său:

„Către toți puternicii, înțelepții și aleșii stăpânitori ai Creștinătății.

Noi, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu și voința poporului domnitor al Țării Moldovei, Ne întoarcem cu prietenie spre Voi prin scrisoarea aceasta, dorindu-Vă toate cele bune! Trebuie să Vă anunțăm că acest mârșav sultan al turcilor, care întotdeauna a fost o amenințare la adresa creștinătății, încă se gândește cum să dea pierzării creștinătatea. Prin epistola aceasta, Noi dorim să Vă înștiințăm că, în ziua de Ioan Botezătorul, au pătruns în țara noastră armata din Rumelia și din Țara Românească, Alți comandanți au fost Assan-Beg, Ali-Beg, Iskander-Beg, Grama-Beg, Oșu-Beg, Valtival-Beg, Serofage-Beg, guvernatorul de Sofia; și încă Piri-Beg, fiul lui Isac Pașa, și Cuserna-Beg. Împreună cu toată garda ienicerilor. Când am aflat de invazie, am mobilizat întregul meu popor și am luat și eu sabia în mână, și, cu ajutorul bunului și atotputernicului Dumnezeu, i-am distrus, doar foarte puțini reușind să scape peste Dunăre. Când sultanul a aflat de cele întâmplate, a început degrabă pregătiri să Ne pedepsească. Suntem informați că are de gând să ne atace cu toată armata în luna mai, și că el personal va conduce invazia în țara Noastră, care este și poarta lumii creștine. Dacă lacătul acestei porți va fi rupt, vom pieri noi, dar și toată creștinătatea. Din acest motiv Vă rugăm să Ne trimiteți armată în ajutor, cât mai este timp.”

Finalul scrisorilor suna astfel:

„Noi, din partea Noastră, jurăm în numele sfintei credințe creștine să stăm ca un zid, în lupta până la ultima suflare pentru apărarea creștinătății. La fel trebuie să acționați și Voi, pe care ca și pe uscat, după ce Noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, le vom tăia păgânilor mâna dreaptă. Vă rugăm să Vă pregătiți neîntârziat.

Data la Suceava, Moldova, în 25 ianuarie 1475, de ziua sfântului apostol Pavel. Ștefan Vodă, domn al Țării Moldovei.”

În răspunsul său, Papa Sixtus al IV-lea îl felicita pe Ștefan Vodă, numindu-l „Atlet al creștinătății”. Toate celelalte răspunsuri îl laudau pe Ștefan, dar ajutoarele se lăsau așteptate.

● G.I.: Rândurile de mai sus au fost selectate de istorici din cronicile vremurilor, din scrisorile domnitorilor români și ale Papei, din cărțile de istorie și din sufletul românilor.

Semnalăm faptul că tehnica de luptă a domnitorilor noștri a fost prevăzută încă de acum două milenii de Sun Tzu (544 î.Hr. – d. 496 î.Hr.) în „Arta războiului”, care sfătuia „partea slabă” să-și împartă armata în trei părți: 1. O treime care să întârzie armata dușmană ca să aibă greutatea cu aprovizionarea și comunicațiile, mulțimea acesteia devenind un defect (așa cum s-a întâmplat cu armata persană invadatoare a lui Xerxes în Grecia, N.n.); 2. O treime să atace din spate armata invadatoare și orice detașament al acesteia plecat după aprovizionări; 3. O treime să constituie rezerva care să atace la momentul și la locul potrivit armata obosită și înfometată a inamicului numeros. (Sabotaj și partizanat pe toate liniile!) Aceasta a fost tactica aplicată și de greci în războaiele cu armatele de câte un milion ale perșilor, ale partizanilor din Europa, ale rușilor cu francezii în 1812 și așa mai departe. Alteori, „partea slabă” lăsa să lucreze natura: cei patru „mari generali” ruși: 1. distanța (întinderea); 2. frigul (gerul); 3. zăpada; 4. noroiul (de primăvară și de toamnă). La aceștia eu, G.I., adaug: foametea și bolile! Domnitorii români au aplicat cu succes și alte tactici: 1. Atacul de noapte; 2. Surprinderea; 3. Pustiirea teritoriului; 4. Arderea localităților; 5. Otrăvirea apelor curgătoare și a fântânilor; 6. Spionajul; 7. Când era cazul, înșelarea inamicului: atragerea în zone înguste, trecători, închiderea drumurilor și câte și mai câte! În felul acesta, s-au păstrat: 1. Țara Românească ca nume și ființă; 2. Transilvania, ca popor și țară românească; 3. Moldova și Bucovina, ciuntite de străini!

● Tot din relatările lui Vlad Țepeș, care a fost aproape zece ani ostatec la curtea turcească și îi cunoștea bine pe turci, cităm: „Năvălitorii s-au înspăimântat și s-au înfuriat în fața

coloanelor civilizației noastre, cu care mintea lor nu fusese obișnuită, bazată însă mai mult pe știință și înțelepciune decât pe forța brută. Atunci au prins curaj. Beneficiind de superioritatea numerică și de o forță animalică, oarbă, au început să toace bucată cu bucată din lumea noastră... Au distrus rodul muncii a milioane de oameni, numai pentru a pune mâna pe niște bucăți de aur. Au ars... Au tăiat... Au jefuit... Asta deoarece vocația raptului e mai puternică în ei decât vocația muncii...”

● Nota G.I.: Se pare că în istorie forța primează dreptul; jaful înlocuiește munca.

Vlad Țepeș continua relatarea despre turci:

„- La fel cum animalele de pradă pândesc momentul prielnic ca să-ți sară la gât, așa fac și ei. Este o deosebire uriașă între vorbele și faptele lor. Trădătorii au siluit limbajul politic cum nimeni altul până acum n-a izbutit. Vorbele sunt făcute, în concepția lor, pentru a masca adevărurile. Cât de multe am învățat în anii cât am stat printre ei; să mă apăr, să lovesc pe neașteptate, ba chiar să le anticipez deciziile și reacțiile. De ce să ne batem între noi când atâtea interese comune ne leagă?”

● „Poate că soarta femeilor este să rămână singure tocmai în momentele în care au nevoie cu adevărat de ajutor.”

● Vlad declara: „Lumea noastră nu are nevoie nici de sfinți, nici de draci sfințiți. Are nevoie de oameni puternici și cinstiți. Trebuie oare să ne îngrijim și de putregaiurile umane? Nu! Sunt prea mulți în această lume! De ce să ne cheltuim timpul și energia încercând să aducem lichelele incurabile pe calea cea bună?”

● El întreba: „Ștefane, câți oameni ai tras în țeapă în timpul campaniilor tale?” Răspuns: „Cam 2000 de prizonieri!” Vlad continuă: „Cât trăiește omul învață multe, chiar și din cele nedorite!”

„Ce crezi că simțeam eu auzindu-i urlând de durerea morții pe românii noștri?!”

„Cu turcii și tătarii nu ai ce discuta! Singurul argument care îi poate convinge e paloșul!”

„Hoardele sălbatice au drept cuvinte de ordine: „Violul!”...”Robia!” ... „Prădarea!...” „Pustiirea!”, și bat de zor la ușile noastre!”

„La început am crezut că singurul lucru important pe care trebuie să-l săvârșesc este apărarea țării în fața năvălitorilor.. Pe parcurs am înțeles că la fel de important este să-mi apăr poporul de dușmanii interni. Cum se spune, să fac o curățenie radicală în propria-mi casă!”

Aceste cuvinte atribuite lui Vlad Țepeș explică și concepția acestuia despre lume și despre viață, precum și, în parte, faptele sale, ca și ale lui Ștefan Vodă cel Mare, care a tras mai mulți oameni în țeapă decât Vlad, dar ale cărui fapte din timpul luptelor și de după ele sunt mai puțin cunoscute! Astăzi, se mai știe doar că după fiecare victorie, zidea câte o biserică sau o mănăstire. Vlad Țepeș e mai puternic acuzat fiindcă le-a cerut negustorilor din Brașov și Sibiu să acorde negustorilor valahi aceleași privilegii de care se bucurau ei în Țările Române! Vlad a luat în stăpânire castelul Bran și a restabilit acolo o vamă, iar negustorii sași au plăsmuit scrisori false ale lui Vlad către sultan, iar Matei Corvin a profitat de semnalările acestora pentru a-i da domiciliu forțat în Transilvania lui Vlad Țepeș, deși acesta era cumnatul său! (G.I.)

La pagina 282 din lucrarea sa „Fiul Dragonului”, Per Ekström descrie execuția lui Radu cel Frumos și explică:

„Infidelitatea boierilor se datora îndeosebi dorinței lor de a păstra relații cordiale cu turcii. Doreau un domnitor care să fie pe placul sultanului. Doreau un domnitor care să le apere interesele, să închidă ochii la abuzurile pe care le săvârșeau din plin ei și turcii, pe spinarea norodului! Oricât dezgust le stârnise Radu, îl acceptaseră, găsindu-l potrivit intereselor lor. Se înclinaseră adânc în fața lui, batjocorindu-l pe la spate. Nu se gândeau decât la profiturile personale. Rușinea devenise onoare. Slăbiciunile umane erau privite ca merite. Duhoarea se chema parfum... Nu se aplecaseră în fața lui Radu pentru că aveau în față un voievod, ci pentru că mizerabilul său frate era favoritul Sultanului.”

● Calul simte neliniștea călărețului. La fel, poporul simte neliniștea domnitorului. (G.I.)

● Învățătura evreiască spune că: Cine ajută repede, ajută de două ori! Cine întârzie în loc să ajute, s-ar putea să nu mai aibă pe cine să ajute! (Citat din amintire, G.I.)

● Semnalăm aici identitatea scriitorului suedez-român Per Olof Ekström, născut la 26 aprilie 1926 în localitatea Västra Götalands län, Suedia, căsătorit cu scriitoarea româncă Ligia Podorean, și decedat în România la București, în 4 octombrie 1981 (la doar 55 de ani),

în urma unei boli necruțătoare, devenit scriitor român, și cel mai autentic și sincer istoric al lui Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare și al evenimentelor din vremea lor. Să-i mulțumim acestui domn suedez devenit român, și soției sale Ligia Podorean. Recunoștința noastră! G.I.

● Acum câteva zile mi-a picat în mână o carte de *PROVERBE GRECEȘTI* scrisă în greacă și engleză de către un domn numit D. S. Baker (Greek Proverbs compiled by). Am profitat de faptul că dispuneam de câteva ore libere și am transcris pentru dumneavoastră aceste proverbe din limba engleză în limba română. Iată-le:

- It is shameful for a young man to question an older one. HOMER
Este rușinos pentru un om tânăr să-l chestioneze pe un bătrân.
- The good are always prone to tears. Anonim
Cei buni sunt totdeauna gata să predice plânsul (lacrimile).
- There's always something new from Africa. Anonim
Sunt mereu ceva știri (noutăți) din Africa.
- Prize old wine, but new poetry. PINDAR
Prețuiește vinul vechi, dar/și poezia nouă.
- Some of heroes are a pestilence. Anonim
Unii dintre eroi sunt o pestilență (miros urât)!
- The prosperity of fool is a heavy burden to put up with. Anonim
Prosperitatea unui prost este o sarcină grea de purtat!
- The stung fisherman will learn wisdom. Anonim
Pescarul ciung (sau înțepat) va predica înțelepciunea!
- Too much sleep becomes a pain. HOMER
Prea mult somn devine o povară.
- Any man who can blush has some honesty in him. MENANDER
Orice om care (mai) poate roși are ceva onestitate în el.
- Another victory like that one and we are lost. PYRRHUS
Încă o victorie ca asta și suntem pierduți!
- If all the laws were to be abolished, it would not make much difference to our way of life. Anonim
Dacă toate legile ar fi abrogate, nu ar fi o mare diferență în modul nostru de viață (de trai).
- Poverty is the mother of the arts. THEOCRITUS
Sărăcia este mama artelor.
- The musician coughs to hide his blunder. Anonim
Muzicianul tușește ca să-și ascundă greșelile! (Când cântă fals!)
- Give me leverage and I will move the Earth. ARCHIMEDES
Dați-mi un punct de sprijin (o pârgă) și voi mișca Pământul!
- The beginning is half of the whole. HESIOD
Începutul este jumătate din întreg!
(Vezi și proverbul englezesc: Lucrul început este pe jumătate făcut!)
- Cabbage, twice over, is death. Anonim
Varză de două ori înseamnă moartea!
- Marriage is an evil that most men welcome. MENANDER
Căsătoria este un rău pe care mulți bărbați îl primesc cu bun-venit!
(Nota G.I.: Eu sunt de altă părere: „Căsătoria cu o soție bună este pentru orice bărbat o binecuvântare!")
- In a honourable enterprise, there must be no delay. NIGRINUS
Într-o întreprindere onorabilă nu ar trebui să existe amânări!
- When an oak has fallen, every man becomes a woodcutter. MENANDER
Când cade un stejar, fiecare om devine tăietor de lemne.
- Out of the smoke, into the fire. LUCIAN
Să ieși din fum și să cazi în foc!
- Sons of heroes are a pestilence. Anonim
Fiii eroilor sunt o pestilență. (decăzuți) (N.n.: Nu neapărat, și nici totdeauna!)
- Sweetest is the life that is untroubled by thought. Anonim
Cea mai dulce viață este aceea în care (când) nu ești tulburat de gânduri.
- I taught you to dive, and now you wish to drown me. Anonim

Te-am învățat să te scufunzi, iar acum tu vrei să mă înnece!

- In a moment, we go from sublime to the ridiculous. LONGINUS

Nota G.I.: Și Napoleon a spus: De la sublim până la ridicol nu e decât un pas!

- You are looking for water in the sea. Anonim

Cauți apă în mare!

- Better be a pauper on land than a Craesus on the sea. Anonim

Mai bine să fii un sărac pe pământ, decât un Craesus pe mare.

(Se afirmă că nimeni nu a fost mai bogat decât Craesus, regele Lidiei și inventatorul, se zice, al monedei, care a fost făcut prizonier de către Cyrus cel Mare al Persiei și preluat între sfetnicii și consilierii săi; eu G.I. nu știu ce a vrut anonimul de mai sus, dar cred că nu a fost bine informat!)

- We know nothing for sure; truth is hidden at the bottom of a well. DIOGENIUS LAERTIUS

Nu cunoaștem nimic în mod sigur; adevărul este ascuns pe fundul unei fântâni!

- A bad crow lays a bad egg. Anonim

O cioară rea clocește un ou rău!

- When in apes' company, one must play the ape. APOLLODORUS

Când ești în compania unor maimuțe, trebuie să te prefaci că ești maimuță!

- A great city is a great solitude. Anonim

Un mare oraș este o mare solitudine (singurătate).

- Let each man practice the craft he knows. ARISTOPHANES

Permite fiecărui om să practice meseria (profesia) pe care o cunoaște!

- Keep a healthy mind in a healthy body. (Cleobulos)

Păstrează o minte sănătoasă într-un corp sănătos!

Latinii spuneau: Mens sana in corpore sano! (Același lucru, dar spus în latinește!)

- Action achieves more than words. EURIPIDES

Acțiunea înfăptuiește (desăvârșește) mai mult decât cuvintele!

Nota G.I.: Euripides este cunoscut mai ales ca acel mare dramaturg care la jertfirea Ifigeniei a spus: „În fața nenorocirii, rușinea pălește!”, vorbe care au rămas celebre și tragice.

- God is revolted by boasting, SOPHOCLES

Până și Zeus (zeii) este revoltat de lăudăroșenie!

- Democracy is the worst form of despotism. ARISTOTLE (Noi zicem: ARISTOTEL!)

Democrația este cea mai rea formă de despotism!

- Fish begins to stink at the head. Anonim

Peștele începe să se împrătie de la cap! Iar poporul nostru cel înțelept adaugă:

Dar începe să se curețe de la coadă!

- A potter hates a potter, and a blacksmith hates a blacksmith. HESIOD

Un olar urăște alt olar, iar un fierar urăște alt fierar!

La noi, la români, lucrurile stau cumva diferit; suntem construiți altfel!

- My horse carries me, but the king supports me. Anonim

Calul meu mă poartă, dar regele mă susține!

- Earth had they and heard not. AESCHYLUS

Pământul i-a avut și (dar) nu i-a auzit!

- Don't put a sword in the hands of a child. Anonim

Nu pune o sabie în mâna unui copil!

- Better do a little than a great deal badly. SOCRATES

Mai bine să faci mai puțin decât mult și prost!

La ruși, ca și la alte popoare, această învățătură s-a transmis sub forma:

Mai bine mai puțin, dar mai bine! Și a devenit și deviza lui Lenin!

- Death is the only god, whose gifts cannot appear. Anonim

Moartea este singurul zeu care nu primește daruri (sau căruia nu i se pot face daruri).

- All Cretans are liars. Anonim

Toți cretanii sunt mincinoși. Nota G.I.: FALS!

- A rolling stone gathers no moss. Anonim

O piatră care se rostogolește nu prinde mușchi.

- Time is a doctor who heals all griefs. DIPHLLIS
Timpul este un medic care vindecă orice plângere (suferințe?).
- In great attempts, even to fail is glorious. Anonim
La marile așteptări, chiar o cădere este glorioasă!
- Whom the gods love dies young. MENANDRU
Cel pe care-l iubesc zeii, moare tânăr!
- Idleness is the mother of want. Anonim
Lenea este mama dorinței.
- The middle course is always the safest. MENANDER
Cursul de mijloc (prețul mediu) este cel care vinde!
- A crooked log can never be straightened. Anonim
Un trunchi putred (sau strâmb) nu poate fi îndreptat!
- Children should be seen and not heard. Anonim
Copiii ar trebui să fie numai văzuți, dar nu și auziți! (Nota noastră: S-o creadă el!)
- When the wine is in, the word flow out. HERODOTUS
Când vinul este înăuntru, vorbele curg afară!
- One cherry tree will not hold two jays. Anonim
Un cireș nu poate ține două gaite (sau doi guralivi)!
- The elephant does not take notice of the fly. Anonim
Elefantul nu se gândește să zboare! (Sau: Elefantul nu ia în seamă fluturele!)
- The world of ours is a single city. EPICET
Lumea noastră este un singur oraș! (În acele timpuri, această afirmație însemna o îndrăzneală!)
- An ass thinks an ass a pretty fellow. Anonim
Un măgar (sau asin) crede că un alt măgar (sau asin) este un companion drăguț (simpatic)!
- It is harder to conquer a woman than to subdue any wild beast. Anonim
Este mai greu să cucerești o femeie decât să îmblânzești o fiară sălbatică! (No comments!)
- War is sweet to those who never tried it. PINDAR
Războiul este dulce celor care nu l-au încercat niciodată.
- No one has ever known his own parent. HOMER
Nici unul nu și-a cunoscut vreodată propriul său părinte. (Tată?) (N.n.: Cam dur!)
- Nature creates nothing without a purpose. ARISTOTLE
Natura nu creează nimic fără un scop!
- When all pay their share, the burden to each is light. DION CHRYSOSTOM
Când fiecare își plătește partea (își face datoria), sarcina fiecăruia este ușoară!
- Old things become new with the passage of time. NYCOSTRATUS
Lucrurile vechi devin noi după ce trece timpul peste ele!
- Better learn late, than not at all. CLEOBULUS
Mai bine să înveți mai târziu, decât deloc (niciodată)!
- The crowd is most unreliable and witless thing at the word. DEMOSTHENES
Mulțimea este cea mai nedemnă de încredere și lipsită de înțelepciune realitate din lume.
- The master's eye makes the horse fat. Anonim
La noi la români există forma: Ochiul stăpânului îngrașă vita!
- Man is the measure of the Universe. PROTAGORAS
La noi această maximă a ajuns sub forma: Omul este măsura tuturor lucrurilor!
- It will not always be summer, gather the harvest while you can! HESIOD
Strânge recolta când poți, nu va fi mereu vară!
- Misfortunes are less sharp when shared with others. DION CHRYSOSTOM
Nenorocirile și lipsurile sunt mai puțin ascuțite atunci când le împarți și cu alții!
- It is not every man who can go to Corinth. Anonim
Nu orice om se poate duce la Corint!
- Our country is the country in which we prosper most. ARISTOPHANES
Țara noastră este țara în care ne simțim cel mai bine. (Și la care ne potrivim cel mai bine!)
- Win by persuasion, not by force! BIAS
Câștigă prin convingere, nu prin/cu forță!
- Women know everything about everything! THEOCRITUS

Femeile știu mai bine orice despre toate (despre orice!).

● Sour grapes. AESOP

Strugurii sunt acri!

● Poverty teaches manners. ANTIPHANES

Sărăcia te învață să fii manierat!

● Many hands make light work. HOMER

Mai multe mâini fac munca ușoară!

● Gray hairs are proof of age, but not of wisdom. Anonim

Părul alb (gri) este o probă a vârstei, dar nu și a înțelepciunii!

Există și un proverb turcesc care spune că părul alb nu te scutește să faci prostii, nici nu este o dovadă că ai dobândit înțelepciune! Mai există acest proverb și la mongoli etc. etc.

● The fox knows many tricks, but the hedgehog knows one good one.

Vulpea cunoaște multe vicleșuguri (procedee); ariciul cunoaște numai unul, dar bun!

● There's many a slip between the cup and the lip. ARISTOTLE

Între cupă (pahar) și buze există multe scăpări și alunecări!

● Little strokes fell great oaks. Anonim Loviturile (izbiturile) mici doboară și marii stejari! La noi, la români, se zice: Buturuga mică răstoarnă carul mare!

● Travel sharpens the wits. Anonim Călătoriile ascut inteligența!

Constatarea mea, G.I.: Un an de călătorii prin străinătate (sau străinătăți) egalează (sau poate echivala) cu un an de studii la o universitate!

● Many schoolboys are wiser than those who teach them. Anonim

Mulți copii de școală (elevi) sunt mai înțelepți decât cei care le predau!

Nota mea, G.I.: Acest lucru este rareori adevărat, dar afirmația este preluată în mai multe limbi ca adevărată, și din păcate, uneori chiar este!

● Birds love ligs, but they will not plant them. Anonim

Păsărilor le plac multe lucruri, dar nu le plantează! Și Biblia zice: Și păsările trăiesc, dar nu cultivă și nici nu seamănă ceva. (Apostolul Pavel)

● A begar purse is bottomles. Anonim Punga unui cerșetor este fără fund!

● Pride goes before a fall. Anonim Mândria se topește în fața unei căderi!

● Milk the cow that is nearby, why those the one that runs away? THEOCRITUS

Mulge vaca ce este aproape, de ce vrei să mulgi una care aleargă departe?

● No praise is given to music that is not heard. Anonim

Nu este prețuită muzica ce nu este auzită!

● None love like us much as those who are growing old. SOPHOCLES

Nimeni nu ne iubește mai mult decât cei care îmbătrânesc!

● Life is short, art is long. HIPPOCRATES

Viața e scurtă, arta e lungă! (Dicton devenit universal, și ajuns până în zilele noastre.)

● Who will rule the ruller? PLUTARCH Cine îl stăpânește pe stăpânitor?

● To be over-busy is a witless task. Anonim A fi super-ocupat nu este un lucru înțelept!

● To little man the gods send little things. CALLIMACHUS

Oamenilor mici și zeii le dau (trimit) lucruri neînsemnate!

● Beneath every stone a scorpion sleeps. Anonim Sub fiecare piatră doarme un scorpion.

● Scratch him who scratches you. Anonim Zgâre-l pe cel care te zgârie.

● Whather is good to know is difficult to learn. Anonim

Ceea ce este bine să cunoști este greu de învățat!

● It is difficult to argue with the belly, as it has no ears. PLUTARCH

Este dificil să discuți cu pântecul (burta), fiindcă nu are urechi!

● Necessity teaches wisdom even to be stupid. EURIPIDES

Nevoia (necesitatea) învață înțelepciunea, chiar să fie (să devină) stupidă!

● Never tell you wile all you know. HOMER Să nu crezi niciodată că le știi pe toate!

● Gold is useless to the dead. AESCHYLUS Aurul nu mai este de folos celui care a murit!

● Many drops make up the rain. Anonim Multe picături fac o ploaie!

● One swallow does not make a Spring. ARISTOTLE Cu o rândunică nu se face primăvară!

● He who doesn't find a little enough, will find nothing enough. Anonim

Cel care nu găsește o femeie pe măsura lui (mică), nu va găsi nimic pe măsură!

● It is sweet to view the sea, when standing on the shore. ARCHIPPUS

Este frumos (dulce) să privești marea când stai pe mal. N.n.: Marea mamă de văduve!

Din gândurile, maximele și aforismele lui NAPOLEON BONAPARTE

Note extrase și citate din miile de cărți scrise despre Napoleon, și din miile de aforisme și dictoane atribuite sau despre Napoleon.

Singurul meu merit (G.I.) este de a fi citit, prețuit și extras toate aceste afirmații și cunoștințe și de a le fi organizat sub o formă probabil interesantă de citit, și din care se pot învăța mai multe lucruri. Atât!

● „Un tron nu e decât o scândură garnisită cu catifea.” (N.B.)

● „Nu urci niciodată atât de sus decât atunci când nu știi încotro te îndrepti.”

● Deviza lansată de Napoleon atunci când a fost ales consul (sau împărat) a rămas nemuritoare: „Francezi, îmbogățiți-vă!” Răspunsul francezilor: „Vive l'Empereur!”

Napoleon Bonaparte: MAXIME

● „Nu există decât foarte puțini regi care să nu merite să fie detronați!”

(Sublocotenentul Bonaparte)

● „Devii omul uniforme tale.” (Consulul Bonaparte)

● „Mai bine să nu faci nimic decât să faci lucrurile pe jumătate.” (Împăratul Napoleon)

● „Sistemele de război ca și asediile cer ca tot focul să fie concentrat împotriva unui singur punct(obiectiv, n.n.).” (Generalul Bonaparte) La fel și în viață, conducerea prin obiective există. Toate eforturile pe un singur obiectiv: cel existențial.

● „Viața este un vis care se risipește ușor.” (Napoleon, Exilatul)

● „În dragoste, singura victorie este fuga.” (Împăratul Napoleon)

● „Pentru a fi fericită căsnicia, se cere un schimb permanent de transpirație.” (N)

● „O femeie care vrea să exercite vreo influență asupra soțului ei trebuie să împartă totul (inclusiv patul, n.n.) cu el.” (N)

● „În ultimă analiză, trebuie să fii militar pentru a governa; nu poți stăpâni un cal decât cu cizme și piteni!” (N)

● „Vai de generalul care sosește pe câmpul de bătaie cu un sistem.” (Napoleon)

(Eu: Ca și cei ce au prejudecăți, sunt mândri, vanitoși, orgolioși, sau cei care nu se străduiesc să înțeleagă.)

● „Amorul este o prostie făcută în doi.” (N)

● „Cred că, în definitiv, dragostea face mai mult rău decât bine și ar fi o binefacere a unei divinități protectoare să ne scape de dragoste și să-i elibereze pe oameni de ea.” (N)

(Eu, G.I.: Napoleon, meridionalul pasionat, dar deziluzionat?)

● „Marea artă a guvernării trebuie să fie de a nu-i lăsa pe oameni să se învechească în posturile lor.” (N)

● „Profitați de soartă atunci când, dintr-un capriciu, vă e favorabilă, și temeți-vă să nu se schimbe de ciudă: doar e femeie!” (Napoleon)

Colegul I.M. Popescu: „Împrejurările nu pot fi create, dar ele trebuie folosite.”

Colegul Kelemen (Cluj): „Haosul trebuie folosit.”

Comentariu G.I.: Cei care nu știu să se servească de împrejurări sunt nerozi!

● ÎNDRĂZNEALĂ: „Nu dumneavoastră trebuie să vă recomand să dați dovadă de îndrăzneală într-o asemenea împrejurare hotărâtoare; orice s-ar întâmpla și oricât ar costa, mâine trebuie să înnoptați în Brescia.” (Napoleon Bonaparte către Massena în timpul campaniei din Italia din 1796)

● Și în altă parte: „La război îndrăzneala este cel mai frumos calcul al geniului!”

● „Oare ce face puterea unui general? Calitățile sale civice, ochiul sigur, calculul, inteligența, cunoștințele administrative, elocința și, în sfârșit, cunoașterea oamenilor? Toate acestea sunt calități civile!” (Napoleon Bonaparte)

● „În timpurile eroice generalul era bărbatul cel mai puternic; în timpurile civilizate, generalul este cel mai inteligent dintre bravi!” (N)

● „În război, ca și în dragoste, ca să izbândești trebuie să te privești de aproape!” (N)

● „Un general comandant nu trebuie să-i lase niciodată să se odihnească nici pe învingători, nici pe învinși!” (Napoleon)

● „De la triumf la prăbușire nu e decât un pas; am văzut că în cele mai importante împrejurări un fleac hotărâște întotdeauna cele mai mari evenimente.” (N)

- A rămas celebră butada lui Napoleon: „De la sublim până la ridicol nu e decât un pas!”
- „Trebuie să știi să cutezi; cine nu-și asumă nici un risc nu are nici o șansă de câștig.” (N)
- „Când e vorba de nebunii, numai cele scurte sunt scuzabile.” (N)
- „Revoluția este o idee care găsește baionete.” (Napoleon)
- „Trebuie să ieși întotdeauna în întâmpinarea dușmanilor tăi și să le faci o bună primire pentru că altminteri cred că ți-e frică de ei și asta îi face îndrăzneți.” (N)
- „Nimic nu s-a întemeiat decât prin sabie.” (N)
- „Nimic nu e mai greu decât să înhami un popor care și-a scuturat samarul.” (Jugul!) (N)
- „Nu e totul să ajungi la Tuilerii, trebuie să mai și rămâi! Tot de acolo am văzut cum au asediat palatul și l-au luat pe Blajinul Ludovic al XVI-lea!” (N)
- „Dar fiți pe pace; să îndrăznească să vină!” (N)
- (Vezi și doamna Hangerli către fiul ei la mazilirea și uciderea soțului ei, Caragea Vodă, la București în 1812: „E ușor să părăsești un tron... Mult mai greu este să revii!”)
- „Egalitatea nu există decât în teorie!” (Napoleon)
- „Un popor nu poate fi condus decât arătându-i-se un viitor; un conducător este un negustor de speranțe!” (N)
- „Politica mea este să-i guvernez pe oameni așa cum vor cei mai mulți dintre ei; cred că aceasta este modalitatea de a recunoaște suveranitatea poporului.” (Napoleon)
- „În Franța nu poți face lucruri mari decât sprijinindu-te pe mase; de altfel, un guvern trebuie să-și caute punctul de sprijin acolo unde se află el.” (N)
- „La tragedie moderne c'est la politique!” (Adică: Tragedia modernă este politica!) (N)
- Din cauza importanței acestui învățământ care urmează, îl repetăm:
- „Sistemele de război, ca și asediile, cer ca tot focul să fie concentrat împotriva unui singur punct.” (N)
- „La război nu există decât un moment favorabil; marele talent este să știi să-l prinzi.” (N.B.)
- „Venind la putere, trebuie să te ferești să faci tot binele pe care l-ai putea face; ai fi depășit de opinia publică; calul hămesit s-ar năpusti imediat în pășunea cea grasă și n-ar mai putea fi strunit.” (N.B.) (Vezi și butada cu Stalin: Găinile sătule nu mă mai cunosc! Găinile flămânde îmi mănâncă din palmă și mă adoră!) (N.n., anecdotă: „De ce țin guvernării găinile (poporul) flămânde?”)
- „Consider că o armată care intră în luptă fără hrană și fără muniții nu e departe de a fi bătută.” (N)
- „Războaiele inevitabile sunt întotdeauna drepte.” (Napoleon)
- „Orice influență care nu emană de la guvern este o crimă politică.” (Napoleon)
- Napoleon despre RELIGIE
- „Convins că religia catolică, apostolică și romană este singura care poate să ofere o adevărată fericire unei societăți bine orânduite și care consolidează temeliile unei bune ocârmuirii, vă asigur că mă voi strădui să o protejez și să o apăr întotdeauna și prin toate mijloacele.” (Napoleon)
- „Fără morală nu poate dăinui nici o societate, iar fără religie nu există morală sănătoasă; deci numai religia poate oferi statului un reazem puternic și durabil.” (Napoleon)
- „Religia creștină va fi întotdeauna sprijinul cel mai trainic al oricărui guvern destul de abil pentru a ști să se servească de ea.” (N)
- „Societatea nu poate exista fără inegalitate de avere, și inegalitatea de avere nu poate exista fără religie; unui om care moare de foame alături de un altul îmbuibat îi este imposibil să fie de acord cu această deosebire dacă nu există o autoritate care să-i spună: „Dumnezeu vrea astfel; în lume trebuie să existe și săraci și bogați, dar în viața de apoi împărțirea se va face, pentru veșnicie, altfel.” (N) (N.n. vezi și Marx: „Religia este opiu pentru popor.”)
- „Superioritatea lui Mahomed constă în faptul că a întemeiat o religie lipsită de iad.” (N)
- „Popoarele cu care vom conviețui le recomandă ateilor republicani în Egipt, adică celor care nu cu mult timp în urmă se închinau Rațiunii, să menajeze și chiar să-i respecte pe credincioșii mahomedani: „Popoarele cu care vom conviețui sunt de religie mahomedană; prima lor lege este: Nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeu (Allah) și Mahomed este profetul lui (Allah il Allah i Mahomed rasul ul Allah! – Dumnezeu este unul și Mahomed

este profetul lui!) „Nu-i contraziceți! Comportați-vă față de ei așa cum ne-am comportat în Italia față de catolici!”

● „Trecând drept catolic am putut să termin războiul din Vandeea; trecând drept musulman am putut să mă stabilesc în Egipt; trecând drept catolic intransigent am câștigat simpatia italienilor; dacă aş guverna un popor de evrei, aş reface templul lui Solomon!” (Napoleon)

● „Rousseau al dumneavoastră a fost un nebun; pentru liniștea Franței ar fi fost de preferat ca acest om să nu fi existat!” (Napoleon Bonaparte)

● „Concordatul nu este triumful vreunui partid ci consolidarea tuturor.” (Napoleon)

● „În 1802 când Napoleon a restabilit religia în Franța, el a făcut nu numai un act de dreptate, ci a dovedit în același timp și o mare abilitate politică. Napoleon care a încheiat concordatul este un Napoleon cu adevărat mare, luminat, călăuzit de geniul său.” (Talleyrand)

● „Sunt convins că o parte a Franței ar redeveni protestantă, mai ales dacă aş favoriza acest lucru.”, declara Napoleon Bonaparte, „dar cea mai mare parte ar rămâne catolică și ar lupta cu și mai mare râvnă și ardoare împotriva schismei unei părți a concetățenilor lor. Mă tem de disputele religioase, de neînțelegerile familiale, de tulburările inevitabile! Restabilind religia care a predominat întotdeauna în țară și care stăpânește încă inimile dar lăsând minoritățile să-și exercite liber cultul lor, sunt în armonie cu națiunea și (n.n., cred că) satisfac pe toată lumea.” (Napoleon)

● „Dacă Papa nu ar fi existat, el ar fi trebuit creat cu vreun prilej, așa cum consulii romani numeau un dictator în împrejurări grele.” (N)

● Întrebat de primul său trimes special cum trebuie să se poarte cu Papa, se zice că Bonaparte i-ar fi răspuns: „Purtați-vă ca și cum ar avea o armată de două sute de mii de oameni.” (Vezi și Iosif Stalin: „Câte divizii are Papa?”)

Napoleon și REVOLUȚIA:

● „Noi am terminat romanul Revoluției; acum trebuie să începem să-i scriem istoria, să vedem ce este real și posibil în aplicarea principiilor ei și nu ceea ce este speculație și ipoteză. A urma o altă cale ar însemna să filozofăm și nu să guvernăm!” (N) (N.n. Valabil și astăzi, mai ales astăzi din păcate!)

● „O politică bună este să faci popoarele să creadă că sunt libere!” (Napoleon)

● „Gloria mea nu constă în faptul că am câștigat patruzeci de bătălii... Ceea ce nimic nu va putea șterge, ceea ce va trăi veșnic este Codul meu civil, sunt procesele-verbale ale Consiliului de Stat.” (Napoleon în exil)

● „Sunt când vulpe, când leu! Întregul secret al guvernării constă în a ști când să fii una și când să fii celălalt.” (N)

● „Nu pariez niciodată”, spunea Napoleon. „Dacă ești sigur de lucrul pentru care pariezi înseamnă că ești incorect, iar dacă lucrul este îndoielnic, atunci ești tot atât de nebun ca și acela care se duce să-și piardă banii la joc!”

● „Încă de la prima reuniune, Bonaparte și-a expus în termeni preciși punctul de vedere asupra necesității de a conferi mai multă putere autorității părintești, a utilității revizuirii legii divorțurilor, a liberei disponibilități a bunurilor, asupra adopțiunii ș.a.m.d. Cum tot ce spunea el era foarte just, nu m-am putut abține să nu-l laud”, scria Cambacérès, în timp ce, uimit, B. de Maleville, fostul ministru al lui Ludovic al XVI-lea care era din nou ministru sub Napoleon, se întreba uimit: „Unde naiba a învățat toate astea?”

● „Geniul lui Bonaparte nu s-a manifestat numai în chestiuni religioase; Codul Civil rămâne una din manifestările cele mai evidente ale geniului său. Napoleon va dispărea, imperiul său se va prăbuși, dar gândirea sa va continua să cârmuiască popoarele!” (André Castelot: Bonaparte)

● „Noi am făcut mai mult decât ne-am gândit; venisem să-i dăm Parisului un rege și îi dăm un împărat!” (Vandemianul Cadoudal înainte de a fi executat pe eșafod)

● „Există împrejurări critice când interesele poporului cer condamnarea unui nevinovat.” (N)

● „De la nemulțumire până la revoltă adeseori nu e decât un pas, mai ales când un om slab de înger se află sub influența unei cliici.” (N)

● „Nu trebuie să te înfurii niciodată când stai de vorbă cu femeile; trebuie să le ascuți în

liniște cum bat câmpii!” (N)

- „Trebuie să te însori ca să faci copii, ăsta e marele secret al vieții.” (N)
- „Orientul nu-și așteaptă decât omul!” (N)
- „Revoluțiile reprezintă un moment prielnic pentru militarii care au minte și curaj!” (N)
- „Nu ajunge să-i cunoști pe oameni din cărți; ca să-i studiezi trebuie să trăiești cu ei!” (N)
- „Pentru a fi un cuceritor trebuie să fii crud!” (N)
- „Dacă aş restaura dinastia Bourbonilor, ei mi-ar ridica o statuie și mi-ar pune trupul pe pedestal!”

Napoleon despre DRAGOSTE:

● „Mi s-a întâmplat să nu dorm opt zile sau cincisprezece zile din cauza unei femei, dar asta nu e dragoste! Orice s-ar spune, dragostea nu rezistă absenței.” (N)

(Vezi și părerile rusești: „Depărtarea, timpul, uitarea și nepăsarea sunt pentru dragoste ceea ce este vântul pentru foc: pe cele mici le stinge, pe cele mari le întetește!”)

● „Pentru a fi fericită căsnicia, se cere un schimb permanent de transpirație!” (N.n., Chiar dacă se repetă această opinie prozaică, merită luată în considerație; apropo de faptul că soții nu trebuie să aibă paturi separate!)

● Mai târziu, scrie A. Castellet, „Napoleon avea să regrete că nu consacrase mai mult timp femeilor, fie chiar și numai pentru a sporovăi cu ele pe canapea.” „Aș fi învățat multe lucruri; sunt ca un râu care are nevoie de apă și căruia trebuie să i-o aduci tu!” (N)

● „Viața de holtei este neplăcută și nimic nu valorează cât o femeie bună, frumoasă și tandră!” (N.B.)

● „O femeie frumoasă place ochilor; o femeie bună place inimii; una este un giuvaer, cealaltă este o comoară.” (N.B.)

● Repetăm: „În dragoste, singura victorie este fuga!” (N.B.)

● „Doamnă, a întrebat-o într-o zi la Tuilleries Napoleon cu destulă grosolanie pe ducesa de Fleury: „Doamnă, vă mai plac tot atât de mult bărbații?” „Da, sire”, a răspuns cea întrebată, „Mai ales atunci când sunt politicoși!” (Întâmplare povestită de André Castellet)

● „Doamna de Staël pretinde că ar avea nevoie de o recomandare pe lângă dumneavoastră și vă rog să-mi permiteți să o prezint.” „Cercul s-a strâns în jurul nostru, povestește Arnaout, fiecare fiind curios să asculte conversația care urma să aibă loc între asemenea interlocutori!” „Corina i-a oferit învingătorului o ramură de laur: „Lăsați-o pentru muze!” refuză rece Bonaparte. Pedanta Corina îl scotea în mod evident din sărite; ea însă insistă: „Domnule general, care este femeia pe care o iubiți cel mai mult?” „Soția mea.” „Desigur, dar care este femeia pe care a-ți stima-o cel mai mult?” „Cea care știe să se ocupe de gospodărie, doamnă.” „Înțeleg, fără îndoială, dar în sfârșit, care ar fi pentru dumneavoastră prima dintre femei?” „Cea care face cei mai mulți copii, doamnă!”

Napoleon – OMUL

● „Când aveam cinstea de a fi locotenent secund, mâncam pâine uscată, dar îmi zăvoram ușa ca să nu mi se cunoască sărăcia!”

● „Cum unchiul meu n-a fost aproape niciodată bolnav în cursul vieții, nu voi spune, ca Fontenelle, că avea cele două mari calități pentru a trăi: corp bun și inimă rea; cred, totuși, că fiind înclinat spre egoism a fost într-o situație fericită care nu l-a obligat să-și folosească, cu toată puterea sa, inima!” (N)

● „La noi în casă principiul era de a nu cheltui!” (N)

● „Dragostea mă face să-mi pierd mințile și asta pentru totdeauna, pentru că o asemenea boală nu se poate vindeca.” (N)

● „Succesele mele și toate faptele bune, câte le-am făcut, le datorez mamei mele.” (Napoleon)

● „Europa e un mușuroi. Aici n-au existat niciodată mari imperii și mari revoluții ca în Orient, unde trăiesc șase sute de milioane de oameni.” (N) (la 1790)

● „(Când am invadat Egiptul) Îmi măsuram visele cu compasul rațiunii.” (N)

● „Pentru a înfăptui ceea ce a înfăptuit, Napoleon trebuia să se hotărască pentru ceea ce oferea cea mai mare siguranță, să chibzuiască și să cântărească totul, să fie stăpân pe situație în mijlocul atâtor interese și pasiuni contrare”, scrie André Castellet. Pentru atingerea acestui scop erau necesare „o mare abilitate, un caracter tenace, și o hotărâre promptă.” (Fouché)

● „Acest om, (N) care are atâta îndrăzneală și atâta curaj, îngăduie ca numele să-i fie dezonorat și târât în noroi. Amorul propriu și teama de ridicol îl rețin! Dar calculul său e greșit pentru că atunci când un scandal devine atât de notoriu, este caraghios, ca să nu spunem jalnic, ca să-l mai tolerezi.” (soția contelui Reinhard, originar din Württemberg, devenit diplomat în serviciul Franței)

● Prostia era cu siguranță ceea ce îl revolta cel mai mult pe Napoleon. Cităm din presa vremii: „Îndrăznesc să sper”, îi spunea Napoleon Ministrului Barbé-Marbois, căruia tocmai îi retrăsese ministerul finanțelor și care declara: „Sper că maiestatea voastră nu mă va acuza că sunt un hoț!” Napoleon îi răspunsese neîndurător: „Aș fi preferat-o de o sută de ori! Pungașii și pungășia au margini, pe când prostia nu!”

● „Bună ziua cavalerie” îi spuse într-o zi Napoleon lui Hedouville, reîntors din emigrație, care venise la el: „De unde vii? Ai emigrat?” La care Hedouville murmură o scuză-minciună, „Minți!” continuă împăratul râzând, „Cred că ai să fii bun pentru diplomație!” și-l va face diplomat!

● Trândăvia îl scotea pe Napoleon din fire; era neobosit și neîngăduitor cu cei leneși cărora nu le putea ierta lipsa de energie: „Mă consider mai slab decât toți oamenii, stăpânul meu nu are inimă iar acest stăpân este natura lucrurilor: munca!”

● „Generale, i-a spus Roederer lui Napoleon, ați devenit mai puțin expeditiv la masă!” Napoleon i-a răspuns: „A și început corupția puterii!”

● Uneori Napoleon juca și rolul de om încântător. Bausset scria: „Nimic nu egala farmecul și amabilitatea lui Napoleon, înzestrat cu mult spirit, o inteligență superioară și un tact extraordinar; el te uimea și te încânta în clipele de relaxare și de conversație intimă!

● Ca un actor desăvârșit făcea deopotrivă uz de faimosul său surâs ca și de privirea lui de oțel. Fraza lui era scurtă și nu admitea nici o veleitate de replică. Amestecul acesta de intransigență și farmec fascina, neliniștea și te făcea să tremuri.” I-a spus într-o zi lui Montalivet: „Nu cer să fiu iubit, ci să fiu bine servit! Nu sunt un om, sunt un personaj istoric!”

● I se atribuie lui Bonaparte o vorbă nouă și îndrăzneată: „Slujbele vor fi accesibile oricărui francez, de orice convingere, cu condiția să fie instruit, capabil și cinstit. Dacă este adevărat și dacă cel căruia îi aparține afirmația își respectă cuvântul, ne aflăm într-adevăr la sfârșitul revoluției!” (Presa franceză din timpul Consulatului)

● „Ce trist e palatul Tuillerii, domnule general, a remarcat Bourrienne, adresându-i-se lui Napoleon când acesta pleca.” „Da!” a răspuns Napoleon, „ca și mărirea!”

● „Când meditez, sunt într-o stare de agitație cât se poate de neplăcută. Sunt ca o fată în durerile nașterii!” (N)

● „Dacă par întotdeauna pregătit pentru orice, pregătit să fac față la toate – îi explica într-o zi N. lui Raederer – aceasta se datorește faptului că înainte de a întreprinde ceva, meditez îndelung, prevăzând ceea ce s-ar putea întâmpla. Nu vreun duh îmi arată pe neașteptate, în taină, ce am de spus sau de făcut într-o împrejurare neprevăzută pentru alții, ci reflectarea adâncă!” (N.B.)

● Marelui actor Talma, pe care l-a văzut interpretându-l pe Iulius Cezar, îi dă sfatul de a manifesta mai multă simplitate. „Vă coborâți prea mult brațele. Capii de imperii sunt mai reținuți în mișcări; ei știu că un gest este un ordin, că o privire poate să însemne moartea; de aceea ei fac uz cu măsură de gest și de privire...” (N.B.)

● „Am vărsat sânge, trebuie s-o fac și poate voi mai vărsa, dar fără mânie, ci pur și simplu fiindcă sângerarea face parte din combinațiile medicinei politice. Sunt omul statului, urmez revoluția franceză și o voi susține.” (N.B.)

● „Duc războiul cu onoare.” (N.B.)

● Generalul Dufomme despre Napoleon: „Dacă am fi ingrați cu el acest om s-ar avansa singur.”

● Generalul Dappot despre căpitanul Napoleon Bonaparte, la asediul Toulonului: „L-am găsit întotdeauna la postul său; dacă avea nevoie de un moment de odihnă, se întindea pe jos învelit cu mantaua sa; nu-și părăsea niciodată bateriile.”

● „Bravul popor milanez nu știe că prezența unei armate, chiar eliberatoare, este o nenorocire”. (Stendhal)

● „La război, îndrăzneala este cel mai frumos calcul al geniului!” (N.B.)

Napoleon – EPOCA

● „În acea vreme, arta militară era revoluționată de noile teorii tactice ale conetabilului de Guillebert: rapiditate, surprinderea inamicului, superioritate numerică într-un punct dinainte prevăzut, care aveau să-l seducă și pe Bonaparte și să aibă o influență hotărâtoare asupra strategiei imperiale.” (André Castelot: Bonaparte)

● „Istoria nu se scrie în anii tinereții.” (Revoluționarul corsican PAOLI)

● „Se pare că, într-adevăr, acel celebru: *Pourvoir que ça douré al* „Doamnei Madre” nu a fost inventat.” (A. Castelot) (Și nu a durat!, n.n.)

● „Autoritățile actuale și mai ales administrația centrală au devenit, datorită delapidărilor, o calamitate publică! Acțiunile administrației sunt o piedică în calea oricărui lucru, amestecul ei încetinește totul prin simpla ei prezență!”, scria generalul Moncey, contemporanul lui Napoleon. (Ce actual!, n.n.)

● „E timpul să fie aruncați afară toți oratoriiăștia; cu vorbăria lor ne țin de șase luni fără soldă și fără încălțăminte! N-avem nevoie de atâția conducători!” (Soldații din garnizoana Parisului la desființarea regimului parlamentar din Franța) (Zic Eu G.I.: La fel s-a spus și pe vremea lui Cromwell, la fel a spus și la noi regele Carol I etc. etc.)

● Proclamația generalului-comandant Bonaparte, la 18 brumar, orele 11 seara: „Toate partidele mi s-au adresat mie, mi-au arătat țelurile lor, mi-au dezvăluit secretele lor și mi-au cerut sprijinul; am refuzat să fiu omul vreunul partid.” (N) (Eu, G.I., zic: Bietele partide! Aveau nevoie de un duhovnic! Credeți ce spunea Napoleon? Eu nu!)

● „La 19 mai 1802, când „Moniteur” publică textul hotărârii cu privire la înființarea „Legiunii de Onoare”, („Cavaleri ai revoluției” cum spuneau cu ironie regaliștii), se comenta: „Vor fi doar niște simple zorzoane care vor măguli vanitatea oamenilor!”. „Ei bine, a răspuns Napoleon, cu zorzoane sunt mânați oamenii!”

● „Ce să gândești despre un om” – se va mira Volney vorbind despre Napoleon – „care pretinde că dacă ai bani poți stăpâni oamenii, și dacă stăpânești oamenii, ai și bani!”

● „Un dictator nu poate înceta de a fi dictator pe viață decât urcându-se pe un tron!” (A. Castelot)

● „El n-are decât sabia și ceea ce i se transmite este sceptrul.” Constata un agent regalist.

● „Odată cu primii pași spre putere, căutați să nu deveniți instrumentul unui popă veninos.” (Fouché către Napoleon despre Sieyès)

● „A fost o minune că lovitura de stat de la 18 Brumaire a lui Napoleon Bonaparte nu s-a terminat pe câmpul de la Grenville, în fața plutonului de execuție rezervat generalilor care dau greș și sunt prezentați apoi pe veci de manualele de istorie ca trădători. Dacă însă reușesc, devin, după cum se știe, eroi ai poporului!” (André Castelot)

● Reamintim frazele discursului lui Napoleon către soldații armatei din Italia, (1798), care vor deveni nemuritoare: „Soldați, sunteți goi și prost hrăniți; guvernul vă datorează mult și nu vă poate da nimic... Răbdarea de care dați dovadă când îndurați lipsurile pe care le îndurați, curajul vostru când înfrunțați primejdiile pe care le înfrunțați, stârnesc admirația Franței; ea are privirile ațintite asupra mizeriei voastre! Nu aveți nici încălțăminte, nici haine, nici cămăși, aproape că nu aveți pâine și depozitele sunt goale; cele ale dușmanului sunt pline de toate bunătățile; voi sunteți cei care trebuie să le cuceriti! Voi o vreți, voi o puteți, să pornim!” (Armata franceză din Italia a jefuit palatele, depozitele și muzeele după cele mai clasice modele ale armatelor invadatoare; discursul în care se arată însă ce se poate jefui a rămas clasic!) (G.I.)

● În Egipt, discursul a fost cu totul altul, întrucât istoria era și dânsa alta. Reluăm din literatura istorică (probabil după André Castelot) relatarea: „Egiptul își pierduse de mult splendorile de altădată. În secolul al VII-lea, arabii invadaseră ținuturile faraonilor, aservindu-i pe copți, descendenții vechilor egipteni. În secolul al XIII-ea, un sultan comisese imprudența de a aduce în Egipt 12000 de sclavi georgieni, armeni sau circasieni. Dar printr-o reșezare dreaptă a lucrurilor, acești oameni cumpărați, sau mameluci, cum li se spunea, deveniseră la rândul lor stăpâni, și Valea Nilului își recăpătase ceva din măreția de altă dată. Apoi urmasa inevitabila decadentă și la începutul secolului al XVI-lea, Sublima Poartă, adică Turcia, a cucerit Egiptul și Siria de la mameluci, lăsându-le însă o parte din autoritate. Astfel, șefii lor, în număr de 24, continuau să administreze provinciile cu titlul de bei. Guvernul lor, numit divan, era prezidat de un guvernator turc, pașă cu 9 tuiuri, care-l reprezenta pe sultanul de la Constantinopol. Dar de aproape o jumătate de secol, autoritatea Porții în decădere, consta

în fapt din primirea cu mare pompă la Cairo a reprezentantului ei și, practic, mamelucii, al căror număr se ridica la 10000-12000, erau singurii stăpâni ai țării. Fără îndoială că aici era o carte de jucat, afirmându-se că francezii veneau nu în calitate de cuceritori, ci de prieteni ai sultanului, pentru a elibera populația băștinașă de sub jugul mamelucilor.

Și iată și un exemplu remarcabil de demagogie. Astăzi i s-ar spune „propagandă”:

● „Popoare ale Egiptului, vi se va spune că vin să vă distrug religia, dar să nu credeți acest lucru! Răspundeți-le tuturor că vin să vă înapoiez drepturile, să-i pedepsesc pe uzurpatori și că respect, mai mult decât mamelucii, pe Dumnezeu, pe profetul lui și Coranul... Spuneți-le că toți oamenii sunt egali în fața lui Dumnezeu și că numai înțelepciunea, talentele și virtutea îi fac să se deosebească unii de alții! Dar de ce înțelepciune, de ce talente, de ce virtuți au dat dovadă mamelucii pentru ca numai ei să se bucure de tot ceea ce face viața mai plăcută și liniștită? Există o bucată frumoasă de pământ? E a mamelucilor! Există o sclavă frumoasă, un cal frumos, o casă frumoasă? Sunt ale mamelucilor! Dacă Egiptul este moșia lor, să arate actul prin care le-a încredințat-o Dumnezeu! Dar Dumnezeu e drept și milostiv cu poporul...”

● „Fără îndoială, Convenția își pierduse tot prestigiul, totuși, viața e lungă, iar bătrânețea ei încă viguroasă, uimesc. Dar oare nu trebuie mai ales spus că extraordinara adunare a salvat Franța, a creat un univers nou, a muncit cum n-a muncit niciodată vreo adunare parlamentară? Și în această operă a ei din trecut, ea găsește forța prezentă pentru a manevra și a utiliza rând pe rând extrema dreaptă și extrema stângă, care ridică alternativ capul, crezând fiecare, la rândul ei, că a venit ora revanșei!” (André Castelot)

● „De la nemulțumire până la revoltă, adeseori nu e decât un pas, mai ales când un om slab de înger se află sub influența unor cliici!” (André Castelot)

● Napoleon B. către constituționalul Garreau: „Când erați reprezentantul poporului, aveți puteri nelimitate; toată lumea considera ca o datorie să vă dea ascultare. Astăzi sunteți comisar al guvernului, investit cu o foarte mare autoritate, dar o instrucțiune precisă a reglementat funcțiile dumneavoastră; respectați-o!”.(N)

Nota lui André Castelot: „Acest ton – de stăpân – va fi de acum înainte tonul său.”

● Napoleon B. către generalul Masséna, răspunzător de eșecul armatei sale: „Soarta armelor e schimbătoare, dragul meu general; noi vom restabili mâine sau mai târziu ceea ce ați pierdut astăzi... Ardeți podul; adunați-vă forțele; îndepărtați-vă în cursul nopții... Nimic nu este pierdut câtă vreme ne rămâne curajul!” (Napoleon B.)

● Napoleon către poporul „cispalin” (Italia de Nord): „Uniți-vă! Puneți capăt suspiciunilor, dați uitării cauzele care vă dezbină și cu toții împreună organizați-vă și întăriți-vă conducerea... Nu faceți decât legi înțelepte și moderate, pentru a fi demni de soarta voastră. Aplicați-le cu hotărâre... statul este ca o navă pe mare, ca o armată; trebuie sânge rece, moderație, înțelepciune și chibzuință în conceperea ordinelor, regulilor și legilor, energie și vigoare în executarea lor!”

Napoleon despre PUTERE

● „Amanta mea este puterea. Am făcut prea multe pentru a o cuceri ca să o las acum să-mi fie răpită sau să îngădui măcar a fi râvnită. Deși spuneți că puterea mi-a venit ca de la sine, numai eu știu câte suferințe, câte nopți nedormite și câte combinații m-a costat ea...” (N.B.)

● Mai mulți membri ai consiliului protestează: „Nu mai există opoziție la Paris!”. Napoleon exclamă: „Cred și eu! Nici nu mai poate să fie.”. Cineva murmură: „Oamenii sunt liniștiți...”. „Pentru că ei nu se pot mișca.”, a conchis împăratul.

● Într-o zi, Napoleon a fost auzit spunând: „Omul pe deplin fericit este acela care reușește să se ascundă de mine în așa fel încât eu nici să nu-i bănuiesc existența!”

● Întrebând pe unul din șambelanii săi: „Ce ar spune lumea dacă aș muri?”. Curtezanul i-a răspuns că ar fi cu siguranță pentru toți cea mai mare catastrofă. Napoleon a ridicat din umeri: „Vă înșelați, dragul meu; lumea ar spune „Uf!”

Ne oprim aici! Despre Napoleon și despre maximele sale s-au scris mii și mii de volume; literatura este plină. Drumul oricui este deschis! Completați dumneavoastră!

● De aici înainte, prezentăm note, extrase și comentarii din cartea „7X7 MINUNI ALE LUMII ANTICE”, scrisă de domnul Lemi Gemil Mecari, și apărută la Editura „Ștefan” în anul 2010. Ordinea în care vom organiza comentariile va fi următoarea (alta decât cea a domnului Gemil Mecari).

1. Mistica numerologică a numărului 7
2. Cele Șapte Minuni Clasice ale Lumii Antice
3. Alte Șapte Minuni ale Lumii Antice și Istorice, considerate de domnul Gemil Mecari.
4. Alte Șapte Minuni ale lumii Antice, luate în considerație de domnul Gemil Mecari.
5. Șapte Mari Eroi ai Lumii Antice.
6. Șapte dintre vrăjitoarele Lumii Antice (dar cuprinzându-l și pe Orfeu!)
7. Cei Șapte împotriva Tebei. (Care se pare că au fost 8!)
8. Cei Șapte Înțelepți ai Antichității. (Dar care evident au fost mult mai mulți decât șapte!)

1. Mistica numerologică a numărului 7 (completată din Enciclopedii)

Domnul Mecari ne spune că Pitagora, renumitul matematician grec, a identificat, vorbind despre numărul 7, următoarele caracteristici: mistic, tainic, romantic, visător, ascet și am adăuga ciudat și număr prim. (G.I.) Chiar și în Biblie (Apocalipsa), în viziunea lui Ioan teologul, întâlnim o carte cu șapte peceti, nimeni nefiind însă într-atât de vrednic încât să-i desfacă pecetea și să afle (descifreze) misterele pe care le conține.

Tot domnul Mecari ne spune că șapte este considerat o perioadă perfectă pentru: 1) Cei șapte ani de acasă; 2) $7 + 7 = 14$, vârsta buletinului de identitate; 3) $7 + 7 + 7 = 21$, vârsta majoratului, fiind util pentru succes să faci schimbări la fiecare șapte ani, 7 fiind considerat un număr de bun augur, întrucât:

- Planetele sunt 7: Pământul, Luna, Mercur (sau Hermes), Venus (sau Luceafărul, cea mai luminoasă planetă), Marte (planeta roșie, a războiului, a zeului Ares), Jupiter și Saturn (planetele zeilor respectivi), la care se adaugă SOARELE (steaua centrală), iar în timpurile moderne au mai fost descoperite planetele Uranus (descoperită cu telescopul la 1781 de Herschel), Neptun (descoperită prin calcul de Le Verrier, dar identificată telescopic abia la 1846 de Galle), și în fine Pluton (identificată doar pe fotografii în 1930) (Din Enciclopedii).

- 7 au fost înțelepții antichității: Bias, Solon, Chilon, Thales, Pittakos, Kleobulos, Periander.

- 7 sunt zilele săptămânii (luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică), denumiri prin care se identifică zeii corespunzători: Luna, Marte, Mercur (Hermes), Jupiter, Venus (Afrodita) din care creștinii au făcut Sfânta Vineri, Saturn (unii îi zic și Cronos) și Dumnezeu (Zeus, la evrei Iehova), fiecare din aceste denumiri și dedicații având câte o semnificație deosebită! Să nu uităm că în cele zece porunci în cea de a șaptea zi, era interzis să lucrezi, fiind ziua odihnei. Această zi, a șaptea, era Sâmbăta (subota, șabatul etc.) la evrei și la mai multe secte, Duminica la creștini, și Vinerea la musulmani! Probabil că mai există și alte dedicații. (G.I.)

- Dumnezeu a făcut lumea în 7 zile! (Să citim Biblia!)

- 7 sunt etapele vieții umane: (nașterea, copilăria, pubertatea, adolescența, tinerețea, maturitatea, bătrânețea);

- tot 7 ani este și perioada după care se reînnoiesc celulele corpului uman;

- 7 sunt treptele studiilor (trivium și kvatrivium)

- tot 7 sunt etapele pe care trebuie să le parcurgă sufletul (și omul) pentru a deveni creștin; 7 sunt și sacramentele!

- 7 sunt artele și științele; Capella în sec. V enumeră: gramatica, retorica, logica, aritmetica, astronomia, muzica și geometria; în enciclopedii se enumeră: pictură, sculptură, arhitectură, muzică, dans, poezie și teatru, la care în vremurile moderne se adaugă fotografia și filmul!

Nota G.I.: Evident, artele sunt mult mai multe decât cele enumerate, iar științele sunt nenumarabile, dar tradiția este luată și acum în considerare în toate enumerările.

- 7 este numărul virginității, al formării, al duratei;

- 7 sunt virtuțile: Dragostea, Credința, Tăria sufletească, Speranța, Inteligența, Cumpătarea și Dreptatea; La aceste virtuți se adaugă următoarele comandamente: să iubești, să ierți, să înțelegi, să ai grijă, să zâmbești, să trăiești, să apreciezi toate lucrurile la justa lor valoare!

(Am completat cele scrise de domnul Gemil Mecari, cu indicațiile, datele și comandamentele din diferitele enciclopedii și din literatură.)

- 7 sunt și păcatele fundamentale: îngâmfarea (Superbia), invidia, hula (Gula), zgârcenia (Avariția), lenevia (Acedia), furia (Ira) și desfrâul (Luxuria).

La aceste păcate fundamentale enciclopedia citează din proverbele Regelui Solomon:

Privirea trufașă.

Limba mincinoasă.

Măinile care varsă sânge nevinovat.

O inimă care scornește planuri viclene.

Picioarele care se reped să facă răul.

Un martor înșelător care spune minciuni.

Cel care seamănă discordie între frați.

- Conceptul actual al celor șapte păcate de moarte este legat de scrierile călugărului din secolul al IV-lea Evagrie Ponticul, care menționa opt gânduri rele în limba greacă:

Γαστριμαργία (gastrimargia) îmbuibarea.

Πορνεία (porneia) prostituția, sexul în afara căsătoriei.

Φιλαργυρία (philargyria) sau avariția.

Ἡπερηφάνια (hyperēphania) hybrisul - în Filocalia, termenul este redat drept respect pentru sine.

Λύπη (lypē) tristețea - în Filocalia, acest termen este redat drept invidie, adică a te întrista de norocul altuia.

Ὀργή (orgē) furia.

Κενοδοξία (kenodoxia) lauda de sine.

Ἀκηδία (akēdia) acedia - în Filocalia, acest termen este redat drept depresie.

- Ele au fost traduse în latina utilizată de creștinătatea occidentală (în principal datorită scrierilor lui Ioan Casian), devenind astfel parte din tradiția occidentală a pietăților sau a devoțiunilor catolice:

Gula (îmbuibarea)

Fornicatio (sexul în afara căsătoriei, pofta)

Avaritia (avaritia/lăcomia)

Superbia (hybrisul, mândria)

Tristitia (întristarea/disperarea)

Ira (furia)

Vanagloria (mărirea de sine)

Acedia (acedia)

- Conform Bisericii creștine, păcatele capitale sunt în număr de 7:

Mândria

Iubirea de arginți (zgârcenia și aviditatea, avariția)

Desfrânarea

Invidia sau pizma

Îmbuibarea

Mânia

Lenea.

- În luna martie 2008, Biserica Catolică a actualizat lista păcatelor capitale, adăugând șapte noi păcate și a publicat lista în ziarul Vaticanului, L'Osservatore Romano:

Distrugerea mediului înconjurător

Experimentele științifice a căror natură morală este discutabilă

Manipulări genetice care duc la alterarea ADN-ului

Consumul sau traficul de droguri

Injustiția socială care duce la sărăcie

Avortul

Pedofilia

Acestea nu înlocuiesc vechea listă, ci se adaugă acesteia ca «noi forme ale păcatului social».

• 7 sunt darurile Sfântului Duh: 1. Înțelepciunea 2. Înțelegerea 3. Sfatul 4. Puterea 5. Știința 6. Evlavia 7. Frica de Dumnezeu.

• În Apocalipsa lui Ioan Teologul se vorbește despre 7 biserici, 7 coarne ale dragonului, 7 cupe ale mâniei din cartea cu 7 peceti;

De aici înainte, revenim la domnul Gemil Mecari și la Biblie:

• „Scara celor 7” apare în Vechiul Testament; 7 preoți cu 7 coarne de berbec, au înconjurat zidurile Ierihonului timp de 7 zile; în a șaptea zi ocolind de șapte ori cetatea și sunând din cornuri zidurile cetății s-au prăbușit;

• Sabatul este a șaptea zi la evrei și în ebraică numărul 7 reprezintă legătura cu Dumnezeu prin planeta Neptun;

• Fiecare grup de 7 ani din viața unui om constituie o perioadă de noi schimbări în personalitatea omului pentru că în acest interval de timp are loc schimbarea completă prin regenerare a celulelor trupului fizic;

• Se zice că însăși Planetele (privite cândva ca fiind zei), au influențe distincte din 7 în 7 ani asupra personalității umane (citează Gemil Mecari), de aici provenind... iertarea a 70x7x7x7 păcate, în vârstele inițiatice;

• Indienii au descoperit cele 7 corpuri energetice ale biocâmpului uman (cele 7 chakre) prin a căror acționare pot fi formate caractere, vindecate anumite boli ș.a.m.d.

1. MULADHARA- Chakra pubiană sau a rădăcinii, de bază în supraviețuire și în situații de urgență. Asigură legătura cu pământul, cu energia subtilă telurică, dă vitalitate, acuratețe, soliditate.

2. SWADHISTHANA – Chakra subombilicală, situată la 2 cm sub ombilic, caracterizează energia instinctelor, energia subtilă a apei și cele magnetice lunare. Permite sesizarea situațiilor de pericol și sensibilitatea față de alți oameni (preluarea stărilor negative, dacă este deschisă).

3. MANIPURA – Chakra Plexului Solar situată între vertebrele T12 și L1, determină Câmpul de Protecție. Este chakra cea mai expusă vampirismului energetic.

Este sediul puterii spirituale, al emoțiilor, al controlului stărilor afective. Este sediul de unde pornesc energiile psihice, un adevărat izvor de energie. Are legătură cu voința, autoritatea, forța personală, autocontrolul și cu dorința de a ști, învățarea și exprimarea ideilor.

4. ANAHATA – Chakra Inimii situate în centrul pieptului, pe linia orizontală a inimii, determină Câmpul de Contact Informațional Teluric (aprox 3.3 m), care este capacitatea de a comunica cu pământul. Un CIT scăzut arată dezechilibre metabolice, neuro-vegetative, emoționale. O valoare crescută înseamnă că omul respectiv este plin de iubire și compasiune.

Este un punct de tranziție între centrii inferioari și cei superiori. E chakra IUBIRII sub toate aspectele ei, localizată în dreptul sufletului. Aici își au sediul compasiunea, iertarea, deschiderea, sentimentul identității persoanei.

În plan superior corespunde iubirii, bucuriei de a trăi, stabilității, binecuvântării, milei și compasiunii, accesului către energiile superioare, spre Lumină.

5. VISUDHA – Chakra Bazei gâtului se află la baza gâtului, în zona glandei tiroide, determinând Câmpul de Emisie (aprox 3.7 m).

E chakra COMUNICĂRII, a voinței de a crea, a inspirației și a responsabilității, a manifestării propriei persoane în scopul realizării sinelui, a dorințelor, a viselor personale. Ea formează legătura între corpul fizic și corpul intelectului conștient numit KA. Ea redirecționează energiile corpului energetic sacral către un nivel superior, transformându-le în idei personale, creativitate. Ea transformă cuvântul în creație. Are capacitatea de a transforma vibrația în materie.

6. AJNA – Chakra celui de-al Treilea Ochi – Ochiul lui Shiva. Determină un câmp de Recepție, de circa 3.9 m. Este situată la 1 cm deasupra ochilor, între sprâncene.

Caracterizat de puterea mentală, este centrul de comandă mental, de clarviziune și telepatie. În plan spiritual superior, semnifică înțelepciunea, capacitatea de autoconducere și autodeterminare, posibilitatea de conectare la Sinele interior, accesul la cunoașterea universală, realismul și dezvoltarea interioară.

E chakra PUTERII și a CONTROLULUI. Controlează aspectul evoluției voinței și a integrării în grup, capacitatea de conducere, organizare, responsabilitate, charisma, atracție și dorință. Face legătura între corpul HAIDIT, al intelectului inconștient și trupul fizic. Este centrul înțelepciunii și al intuiției, al senzației „eu știu”, un lucru de care nu am aflat încă prin metodele lumii fizice.

7. SAHASRARA – Chakra coroanei – situată în zona vârfului capului, determină Câmpul de Contact Informațional cu Universul, cu divinitatea. Caracteristicile acesteia sunt date de înțelepciune, de legătura cu absolutul.

Este chakra INTUIȚIEI, face legătura dintre CORPUL KHU al conștientului colectiv și corpul fizic. Responsabilă de alinierea propriului Sine cu SINELE SUPERIOR. Unificarea transcendentă și experimentarea divinului din noi, autoîmplinirea prin împlinirea propriilor dorințe dar și prin servirea celorlalți, conștient fiind că astfel ești în slujba divinității.

Nota G.I.: Aceste explicații și indicații asupra chakrelor descoperite de indieni au fost preluate dintr-un site de yoga, aflat prin Internet.

La toate aceste semnificații ale cifrei 7 trebuie să adăugăm tradițiile și ideile (dăm cuvântul din nou domnului Gemil Mecari):

- 7 sunt cerurile;
- 7 fiice are Atlas;
- 7 stele sunt numite pleiade: Maia, Electra, Taigete, Alcione, Celeno, Sterope, Merope. (citare de noi din literatură și enciclopedii);
- Sfeșnicul sfânt aflat în templul de la Ierusalim, „Menorah”, are șapte brațe;
- 7 sunt eroii greci care au luptat împotriva Tebei: Adrast, Amfiaros, Tideu, Capaneu, Hipomedon, Parteoneos, Alcmeon și Acarnan;
- Porțile Tebei au fost 7;
- 7, privit ca 4+3 este simbolul credinței, calea spre Sfânta Treime, calea iubirii și a armoniei;

• cităm după domnul Gemil Mecari cele 7 bucurii ale Sfintei Maria: anunțarea venirii pe lume a Fiului Domnului, nașterea lui Iisus, sosirea celor 3 Crai de la Răsărit, Învierea lui Iisus, Ridicarea la Cer a lui Iisus, Pogorârea Sfântului Spirit și Înălțarea la Cer; tot 7 au fost și durerile Sfintei Maria: prorocirea lui Simion despre sabia durerii când a fost adus Iisus la templul din Ierusalim (Luca 2,35), fuga în Egipt, arestarea lui Iisus, purtarea crucii de către Iisus pe Via Dolorosa, răstignirea lui Iisus, coborârea lui Iisus de pe cruce și așezarea sa în mormânt. (Nota G.I.: Am citat toate aceste tradiții din respect pentru religia creștină.)

• 7 sunt sacramentele din religia catolică: botezul, confirmarea, căsătoria, penitențele, euharistia, hirotonisirea și maslul;

• 7 sunt calitățile Sfântului Spirit: Înțelepciunea, Înțelegerea, Bun Sfătuitor, Forța, Știința, Evlavia și Frica de Dumnezeu

• 7 sunt rugăciunile din Pater Noster (Tatăl Nostru, așa cum îl știu eu din copilărie, G.I.): Tatăl nostru carele ești în Ceruri, sfințească-se numele Tău, vie (fie) împărăția Ta, precum în Cer, așa și pe pământ; pâinea noastră cea de toate zilele (alții spun: cea spre ființă), dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile (păcatele) noastre, așa cum și noi le iertăm greșelilor noștri; și nu ne duce pe noi în ispită și ne mântuiește de cel rău (viclean)!

Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin!

Alți credincioși spun și: În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Amin!

• 7 sunt gradele preoțești: diacon, preot, protopop, și arhieriei: episcop, arhiepiscop, mitropolit, patriarh (cel puțin la credincioșii ortodocși).

Biserica Catolică recunoaște numai trei trepte ierarhice sau grade ale ordinului sacru: diaconatul, preoția și episcopatul.

• 7 au fost conciliile ecumenice dinaintea Marii Schisme din 1054: Niceea (325), Constantinopol (381), Efes (421), Calcedon (451), Constantinopol (553 și 680) și Niceea (787).

• Roma are 7 coline: Aventin, Caelius, Capitoliu, Palatin, Viminal, Quirinal și Esquilin.

• Regii legendari ai Romei au fost tot 7: Romulus, Abcus Martius, Numa Pompilius, Servius Tullius, Tullus Hostilius, Tarquinius Prisens și Tarquinius Superbus.

- Constelațiile Carul Mare și Carul mic sunt formate din câte 7 stele.

• Curcubeul are șapte culori: roșu, portocaliu (orange), galben, verde, albastru, indigo, violet, (se reține sub prescurtarea ROGVAIV); inițial, Newton stabilise că albul luminii se descompune în șase culori; el a cedat dorinței de a fi șapte introducând încă o culoare, indigoul, între albastru și violet.

La toate aceste semnificații ale cifrei 7, se adaugă și cele practic convenționale:

- În feng shui chinezii prin cifra 7 reprezintă vestul.
- Gărgărița (*Coccinella septempunctata*) are 7 puncte pe elitre.
- Românul are șapte vieți/În pieptu-i de aramă. (Vasile Alecsandri: „Peneș Curcanul”)
- Pisica are șapte vieți.
- A 7-a carte (șeptarul), simbolizând Diavolul, taie în/la jocul de cărți orice altă carte.
- Dacă numele tău are 7 litere, se zice că ești foarte norocos.
- Al 7-lea fiu al celui de-al 7-lea fiu dintr-o familie este considerat a fi cel mai norocos om și o binecuvântare pentru părinți! (Credem că se exagerează, G.I.)

- 7 sunt zeii norocului la japonezi. Aici preluăm din enciclopedii (G.I.):

Ebisu, zeul pescarilor și negustorilor, înfățișat deseori cărând un cod.

Daikokuten (Daikoku), zeul bogăției și a comerțului. Ebisu și Daikoku erau în trecut de multe ori asociați și reprezentați sub formă de statuete sau măști pe pereții unor magazine.

Bishamonten, zeul războinicilor.

Benzaiten (Benten-sama), zeița cunoașterii, artei și frumuseții.

Fukurokuju, zeul bucuriei, bogăției și longevității.

Hotei, zeul gras și fericit al abundenței și sănătății.

Juroujin (Gama), zeul longevității.

- În ziua a 7-a a lunii (lunare) a 7-a are loc în China „Sărbătoarea cuplului divinilor îndrăgostiți” (un fel de Dragobete sau un Sfânt Valentin chinezesc!).

Și domnul Corneliu Vadim Tudor, în cartea sa de aforisme intitulată „*Parfumuri și culori*” la pag. 233-235 se ocupă de simbolurile cifrei 7. Cităm integral pentru valoarea lor, deși multe din interpretări se repetă, cele trei pagini:

„Șapte a fost cifră pitagoreică; șapte a fost numărul sacru prin excelență. Au existat șapte planete și șapte sfere guvernate de șapte arhangheli. În curcubeu erau șapte culori, iar divinitatea feniciană se numea Heptakis, sau zeul celor șapte raze; șapte zile într-o săptămână; șapte adunat cu cinci ne dă numărul lunilor (din an) triburilor (lui Israel) și apostolilor (lui Christos). Zaharia a văzut un sfeșnic de aur cu șapte candelă, cu șapte brațe pentru candelă, și câte un măslin de fiecare parte a lui. Căci el spune: „Cei șapte ochi ai Domnului se vor bucura și vor vedea cumpăna în mâna lui Zorobabel”. Sf Ioan, în Apocalipsă, scrie șapte epistole, pe care le adresează celor șapte biserici. În cele șapte epistole sunt menționate douăsprezece promisiuni. Cele ce spune despre cele șapte biserici, fie cuvinte de laudă, fie cuvinte de mustrare, se încheie cu numărul trei. Propoziția care se repetă, „cine are urechi de auzit” etc., are zece cuvinte. Zece este despărțit în trei și șapte, iar șapte, despărțit în trei și patru; cele șapte epistole sunt despărțite la fel. În pecetele, trâmbițele și lămpile din viziunea sa simbolică, șapte este de asemenea despărțit în patru și trei. Cel care își trimite mesajul la Efes „ține șapte sfeșnice de aur”. În șase zile (sau epoci) Dumnezeu a creat universul, și S-a odihnit în cea de-a șaptea zi. Dintre dobitoacele curate, Noe a fost sfătuit să ia câte șapte în arcă, iar dintre păsări tot câte șapte, fiindcă potopul urma să înceapă peste șapte zile. În cea de-a șaptesprezecea zi a lunii, a început ploaia, iar în cea de-a șaptesprezecea zi a celei de-a șaptea luni arca a ajuns pe Muntele Ararat. Când porumbelul s-a întors, Noe a așteptat șapte zile înainte de a-l trimite din nou, și alte șapte zile după ce porumbelul s-a întors cu o frunză de măslin în cioc. Enoh a fost cel de-al șaptelea patriarh (în acest număr fiind inclus și Adam) iar Lamech a trăit exact 777 de ani. Au existat șapte candelă în marele sfeșnic al Tabernacolului și al templului, care reprezentau cele șapte planete. De șapte ori Moise a stropit altarul cu untdelemn de mir. Zilele de consacrare printru Aaron și fiii săi au fost șapte la număr. O femeie era necurată șapte zile după nașterea copilului. Un om atins de lepră era închis șapte zile; de șapte ori leprosul era stropit cu sângele unei păsări tăiate și, după aceea,

el trebuia să rămână șapte zile afară din cortul său. De șapte ori, în procesul de curățire a leprei, preotul urma să stropească leprosul cu untdelemn sfințit, și de șapte ori să stropească o casă, care trebuia purificată, cu sângele unei păsări sacrificate. (Nota G.I.: Ne cerem scuze că transcriem cele redată de Corneliu Vadim Tudor, din literatura evreiască, dar credem că citatul trebuie să coincidă cu cele consemnate.) De șapte ori era stropit jilțul principal al templului cu sângele unui bou sacrificat, și de șapte ori altarul. Cel de-al șaptelea an era un Sabat al odihnei, și la sfârșitul celor șapte ori șapte ani urma marele an al Jubileului. Timp de șapte zile, oamenii mâncau pâine nedospită în luna Abib. Șapte săptămâni erau numărate de când începea seceratul grâului. Sărbătoarea Tabernacolelor dura șapte zile. Israelii au fost în mâinile lui Madian șapte ani înainte de a fi eliberați de Ghedeon. Boul sacrificat de el avea șapte ani. (Nota G.I.: Rândurile de mai sus redau învățăturile evreiești, așa cum au ajuns până la noi.) Samson i-a spus Dalilei să-l lege cu șapte funii noi de răchită, neuscate încă; ea a împletit șapte șuvițe din capul lui, și după aceea i l-a tăiat. Balaam i-a spus lui Barak să ridice, pentru el, șapte altare. Iacov a slujit șapte ani pentru Lea, și alți șapte pentru Rahela. Iov avea șapte băieți și trei fiice; aici apare numărul perfect zece. De asemenea, el avea șapte mii de oi și trei mii de cămile. Prietenii lui stăteau cu el șapte zile și șapte nopți. Prietenilor săi li s-a poruncit să sacrifice șapte viței și șapte berbeci; și din nou, la urmă, a mai avut șapte băieți și trei fete, și de două ori șapte mii de oi, și a trăit o sută patruzeci de ani, sau de douăzeci de ori șapte ani. Faraonul a văzut în vis șapte vaci grase și șapte vaci slabe, șapte spice pline și frumoase, și șapte spice goale, uscate - adică șapte ani de recoltă îmbelșugată și șapte ani de foamete. Ierihonul a căzut când șapte preoți, cu șapte trâmbițe, au înconjurat cetatea timp de șapte zile la rând, o dată în fiecare zi, timp de șase zile, și de șapte ori în cea de-a șaptea zi. „Cei șapte ochi ai Domnului”, spune Zaharia, „cutreieră tot pământul”. Șapte ani i-au trebuit lui Solomon ca să construiască Templul. În Apocalipsă șapte îngeri revarsă șapte urgii din șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Fiara de culoare stacojie pe care stătea femeia în pustiu are șapte capete și zece coarne. Și tot așa avea și fiara care s-a ridicat din mare. Șapte tunete și-au făcut auzite glasurile. Șapte îngeri au sunat din trâmbițe. Șapte candelă de foc, cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, ardeau înaintea tronului, și mielul care era ucis avea șapte coarne și șapte ochi.” (Nota G.I.: Toate aceste rânduri reflectă învățăturile evreiești așa cum au ajuns ele până la noi, în primul rând prin scrierile Vechiului Testament din Biblie, prin Talmud și prin celelalte scrieri declarate sacre sau rămase profane. Este normal ca aceste rânduri să coincidă în parte cu scrierea domnului Gemil Mecari, citată mai înainte; ne exprimăm încă o dată respectul și dragostea pentru domnul Corneliu Vadim Tudor, poet dar și învățat de o vastă cultură, căruia îi exprimăm respectul, amintirea și dragostea noastră.)

Nota G.I.: Cine știe câte alte semnificații și destinații mai are cifra 7! Complectați și dumneavoastră! Dintre cele 9 cifre (zece dacă adăugăm și cifra zero!) este normal să se repete cifra șapte încă în cel puțin șapte mii de feluri! Noi ne oprim aici, și reluăm cele Șapte Minuni ale Lumii Antice. De aici încolo preluăm o pagină de la domnul Lemi Gemil Mecari, având în vedere felul reușit și frumos în care dânsul prezintă lista acestor minuni, precum și declarația dânsului de la pagina 27 a cărții: „Având, în ceea ce mă privește, deplină încredere în scrierile contemporane ale celor care au văzut și admirat aceste minuni îi vom aminti și pe alocuri cita copios pe antici, ca și pe contemporani în ceea ce privește „Cele Șapte Minuni”).

Semnalăm faptul că numai în ultimul deceniu au apărut în limba română cel puțin trei cărți frumoase și scrise de autori competenți, români sau traduceri despre cele șapte minuni ale lumii antice. Nu putem avea pretenția că tratarea acestui subiect universal o facem numai noi (G.I.), sau mai bine decât toți ceilalți; am făcut însă un lucru bun: am citat din ENCICLOPEDII și din toți autorii pe care am putut pune mâna, spre folosul celor care vor citi aceste rânduri; să începem:

- „Piramida lui Cheops”: cea mai veche construcție dintre toate și singura care a supraviețuit până astăzi.

- „Grădinile suspendate ale Semiramidei”: singurul monument despre care se afirmă că ar fi existat, deși nimeni nu l-a localizat precis vreodată;

- „Templul Artemisei din Efes”: singurul monument care a fost considerat pierdut și nici

n-a mai fost căutat sute de ani, pentru a fi descoperit ulterior după doar șapte (?) ani de săpături;

● **„Mormântul lui Mausol din Halicarnas”**: singurul care, după ce a fost doar parțial distrus de un cutremur, a fost folosit ca material de construcție pentru fortificarea unui castel creștin (bizantin!);

● **„Statuia lui Zeus din Olimpia”**: singurul monument care a transmis mesaje directe în ceea ce îl privea pe Zeus și singurul care nu a fost distrus, ci mutat, de creștinătate, din locașul său;

● **„Farul din Alexandria”**: singurul monument, ruinat doar de timp, de oameni și singurul care nu și-a schimbat Zeii și cultul, păstrându-și structura de bază, doar prin înlocuirea unui singur nivel;

● **„Colosul din Rhodos”**: un experiment tehnologic, mult înaintea timpului său, singurul monument care, deși se putea, nu a fost refăcut datorită prezicelor unui oracol. Adăugăm:

● Mircea Eliade ne spune: „Mitul nu vorbește decât despre ceea ce s-a întâmplat într-adevăr!”

● **Piramida lui Keops** (Marea Piramidă de la Gizeh) construită de (și pentru) faraonul Kufu din Dinastia a IV-a, este singura Minune a Antichității care mai dăinuie încă și astăzi. S-a spus: „Omul se teme de timp, dar și timpul se teme de piramide!” (Proverb arab)

Se pune întrebarea: Cum a fost construit acest monument? Cum au fost orientate diferitele lui părți după astre (Constelația Orion), cum au fost efectuate măsurătorile diferitelor lui părți? Este oare numai un monument mormânt închinat zeului rege al Egiptului? Domnul Mecari se întreabă: 1. Servea unor scopuri științifice necunoscute și nebănuite de noi?, 2. Era un centru de observații astronomice?, 3. Era un punct de reper pentru măsurători topografice?, 4. Era un ceas solar care servea drept calendar? Cum a fost construit? Pe rampe externe, prin utilizarea unor schele, cu pârgarii? Aceste întrebări au rămas până astăzi fără răspuns.

Iată însă ce spunea Herodot, Părintele Istoriei, în Cartea a doua a „Istoriilor” sale:

„După așezarea pietrelor de bază, ei ridicau pietrele rămase până la locurile lor cu ajutorul unor mașini făcute din bucăți scurte de lemn (Pârgarii? N.n.). Prima mașină le ridica de la sol până la partea de sus a primei trepte. Pe aceasta era o altă mașină care prelua piatra și o deplasa până la a doua treaptă de unde o prelua o a treia mașină, ș.a.m.d.”

Câteva caracteristici ale Piramidei lui Keops: înălțimea: 145,75 metri; lățimea laturilor: 229 metri, cu abateri de doar 20 de centimetri de la o latură la alta; unghiul de înclinație a laturilor: 54°54'; laturile sunt orientate după direcțiile cardinale! (fără abateri!); suprafața ocupată: 5,37 ha; numărul de blocuri folosite, aproximativ 2.300.000, greutatea unui bloc fiind cuprinsă între 2 și 15 tone. Complectăm: în „Camera Regelui” nu s-a găsit decât un sarcofag, fără nici o mumie; există canale „de ventilație” care nu știm nici cum au fost construite, nici cum au fost folosite; numele lui Keops nu apare decât o singură dată ca inscripție manuală pe un perete interior al piramidei! Cui folosea piramida, de cine a fost construită, cum a fost orientată, nu se știe nici în prezent! (Comentarii G.I. din literatură)

● **Grădinile Suspendate din Babilon (ale Semiramidei)**, regina Amazoană a Babiloniei, adusă din Persia sau din altă regiune muntoasă, de un rege semit care o adora, și care, pentru a-i micșora dorul de locurile natale, i-a plantat pomi pe acoperișurile palatelor cu cinci-șase nivele din Babilon!) Aceste Grădini Suspendate ale Semiramidei au fost probabil un omagiu neobișnuit adus frumuseții neasemuite a acestei regine care, după cum spune istoricul latin Valerius Maximus, *era atât de desăvârșită încât simpla sa apariție în dreptul unei ferestre a palatului, cu umerii goi și părul lung despletit, căzându-i pe spate, a fost suficientă pentru a stinge o anumită revoltă!* Semiramida, soția regelui asirian Șamșiadad, care a trăit la sfârșitul sec. al IX-lea î.H. a fost identificată cu o zeiță asiriană, Astarte, zeița soartei, feminității și frumuseții în Mesopotamia; din cauza ei, s-au produs sinucideri, dueluri, ea însăși participând la unele lupte, după care s-a căsătorit cu învingătorul Ninos, cel mai strălucit dintre războinici.

Amănunte despre Babilonul acelor vremuri găsim și la domnul Gemil Mecari (paginile 42-43), care îl citează pe medicul grec Ctesias; cităm la rândul nostru (G.I.): „Grădinile Suspendate, cum erau numite, au fost construite nu pentru Semiramida, ci pentru a face plăcere uneia din concubinele sale, persană de neam, care tânjea după poienile din munții

ei, care i-a cerut unui rege sirian să imite peisajul din Persia. Parcul avea o mărime de patru „plethre” (un „plethron” avea 30,8 metri la vechii greci), pe fiecare latură, grădina se înclina pe o coastă de deal înălțându-se prin terase suitoare; dedesubt s-au construit galerii care susțineau greutatea grădinii plantate, ajungând la același nivel cu zidul de fortificație circular cu creneluri al cetății. Zidurile erau groase de peste 7 metri iar căile de trecere dintre ziduri erau late de 3 metri; acoperișurile galeriilor erau făcute din grinzi de piatră lungi de 28 de metri și late de peste 7 metri (Nota G.I.: La aceste dimensiuni, exagerarea este evidentă; pietrele ar fi cântărit mii de tone!); îmbinarea era făcută cu bitum, cu ciment și cu plumb acolo unde trebuia păzit de umezeală. Peste toată această construcție se adusesse un sol plantat cu arbori de toate felurile care crescuseră mari și prin farmecul lor îl încântau pe domnitor. Existau galerii suprapuse, chioșcuri regale, mașini pentru alimentarea cu apă din fluviu a grădinilor, care însă nu se vedeau. În grădini apa curgea prin canale de sus în jos, prin cascade strălucitoare, arborii aveau fructe și printre crengi se mișcau vervețe! Se mai spune că regele asirian Sennacherib (704-681 î.H.) amenajase lângă palatul său de la Ninive, o grădină plină cu plante exotice, ar fi construit apeducte, ar fi adus bumbacul tocmai din India, și toate aceste argumente pentru a demonstra posibilitatea construcției grădinilor suspendate ale Semiramidei.

Vechii greci, care credeau că „Somnul este tatăl morții”, și credeau cu tărie în virtutea (sau valoarea) de premoniție a visului și zeului somnului, Oneiros, l-ar fi adus la Babilon pe Alexandru cel Mare pentru a-l vindeca, fără să reușească însă.

● Templul zeiței Artemis din Efes . Ampelios considera că „Sanctuarul cel mai frumos, cel mai mare și cel mai elegant de pe pământ era templul zeiței Artemis din Efes, Diana a romanilor, aflat la 50 de kilometri sud de Izmir (Smirna sau Efes, în prezent în Turcia, care a fost ras de pe fața pământului de către hoardele de ostrogoți în anul 262 d.Hr. După cunoștința mea (G.I.), templul mai fusese incendiat de un isteric, cândva încă în timpurile antice, posedat de dorința de a deveni „nemuritor”! Nu îi facem cinstea acestui scelerat de a-i cita numele decât pentru a-l blama (Herostratus) dar se pare că el a reușit să incendieze templul!, pe data de 21 iulie 356 î.Hr.). Câte eforturi au fost depuse de mulțimile de credincioși pentru a ridica cel mai mare templu al acelor vremuri, pentru a alimenta mulțimile de muncitori și de credincioși care veneau la Artemis în credința că zeița putea îngriji rănilor, înlătura răul și ușura suferințele muritorilor, ocrotindu-i mai ales pe tineri, puii de animale, turmele și pe vânători, pe agricultori și credincioasele sale!

Ca soră geamănă a lui Apollo, Artemis constituie, sub diferite aspecte, corespondentul acestuia și fiind înarmată cu arcul și tolba de săgeți poate pedepsi mulțimile prin boli și chiar prin moarte, oamenii și animalele. Nu era permis să o vezi pe Artemis! Acteon a fost transformat în cerb deoarece o văzuse goală în timp ce se scălda, și sfâșiat de proprii săi câini; Siproitoes a fost preschimbat în femeie, ș.a.m.d. De aici Gemil Mecari: „În Arcadia, Artemis nu era legată de zeul Apollo, ci era venerată ca zeiță a nimfelor, străbătând munții sălbatici ai Arcadiei, pornind la vânătoare într-un car tras de patru căprioare cu coarnele de aur, cultul ei având origini străvechi, iar rolul său fiind de cel de stăpână a fiarelor.

În Asia, Artemis Efesiana, zeița asiatică, era legată de marile rituri ale fecundității și pământului; pieptul ei avea mulți sâni (legați de fertilitate) fiind venerată mai cu seamă la Efes, unde grecii i-au ridicat splendidul sanctuar numit Artemision. În onoarea ei erau celebrate anual la Efes în lunile martie-aprilie, mari serbări religioase, care cuprindeau sacrificii, dansuri, întreceri atletice, competiții literare și o procesiune solemnă, dar aveau și un caracter orgiastic, și din acest motiv erau categoric interzise femeilor căsătorite.

Templul ei avea dreptul de azil, care însă nu era întotdeauna respectat. Astfel: Tiranul Pythagoras a închis în templu o tânără fecioară care îi refuzase avansurile, iar aceasta s-a sinucis. Chiar Alexandru cel Mare nu s-a dat înapoi să scoată cu forța din templu doi oameni care se rugau pentru a fi omorâți afară cu pietre. Împăratul roman Marcus Antonius l-a obligat pe marele preot să o scoată din templu pe Arsinoe, sora Cleopatrei, pe care a și ucis-o dealfel, pentru a-și asigura împreună cu Cleopatra tronul Egiptului. Se mai pot cita și alte câteva exemple, din fericire foarte rare.

În anul 401 d.Hr, Sfântul Ioan Chrisostomos (Gură de Aur) aduce o „nouă și strălucitoare victorie a creștinătății” (?!). După un manuscris francez din secolul al XII-lea d.Hr. aflat la Biblioteca de la Trinity College din Cambridge care îl reprezintă pe Sfânt în timp ce participa la distrugerea templului din Efes și a statuii Zeiței! (Au avut și „creștinii”, care predicau doctrina dragostei și a înțelegerii!, destule păcate, și din păcate nerecunoscute astăzi!, G.I.)

● *Mausoleul din Halicarnas*, monument a trei civilizații: lyciană, greacă și egipteană.

Existența orașului Halicarnas este atribuită lui Anthas, un erou grec născut din iubirea dintre zeul Poseidon și Alcione (zeiță din pleiade sau amazoană).

Hekatommos din Mylasa, satrap sau guvernator al împăratului Persiei, care se căsătorise cu sora sa Artemisia, (conform tradiției curții regale egiptene) a murit fără vreme iar sora și soția sa este cea care a dispus ridicarea grandioasei construcții, de la care se trage și numele de mausoleu. Autorul latin Vitruviu credea că Praxiteles este cel care a creat statuile și templul cunoscut mai apoi ca mausoleu. De aici cităm din scrierea domnului Gemil Mecari: În secolul al XIII-lea d.Hr. un cutremur a făcut să se prăbușească partea superioară a mausoleului, acoperișul și colonada, dar în anul 1494 cavalerii Sfântului Ioan au hotărât să folosească materialele pentru a-și fortifica castelul de la Bodrum (Pergam), ridicat de ei în anul 1402. „Opera” de distrugere a celor ce-și spuneau „Cavaleri Ospitalieri” a durat nu mai puțin de 28 de ani, ca și jefuirea camerei mortuare a regelui Maussollos, blocurile mausoleului fiind rezidite în castelul Sfântului Petru din Bodrum, în timp ce o parte din blocurile de marmură din mausoleu au fost sparte și arse pentru a obține mortar și var ars. Acest fapt este relatat și de autorul Claude Guichard într-o publicație franceză din anul 1581. Sub podea cavalerii „Ospitalieri” au găsit mormântul din marmură albă, rămășițele regelui Maussollos, bijuterii, și alte valori. În două zile totul a dispărut și a fost răspândit zvonul că mausoleul a fost jefuit de pirați!

Pliniu cel bătrân notează dimensiunile Mausoleului ca 140 de picioare înălțime (44,8 metri), din care 60 de picioare podiumul, 37,5 colonada și 22,5 acoperișul.

● *Statuia lui Zeus din Olimpia* a fost considerată următoarea Mare Minune a Lumii.

Zeus era preamărit ca: „Tată și Rege”, „Protector al cetăților”, „Zeu al prieteniei și camaraderiei”, „Protector al celor care se roagă”, „Zeu al ospitalității”, ori „Zeul tuturor zeilor”. În templul lui Zeus din Olimpia se afla statuia acestuia ridicată de Fidias, celebrul sculptor care sculptase deja cele două statui ale zeiței Atena, aflate pe atunci pe Acropolis. Iată cum descrie Pausanias marea statuie înaltă de 13 metri (cât un bloc cu 5 etaje!): „Pe capul său se află o coroană sculptată cu ramuri de măslin. În mâna dreaptă ținea o statuie a zeiței Nike, „Zeița Victoriei”, făcută din fildeș și aur, ea însăși de dimensiuni mari și a cărei greutate era susținută de brațele tronului. În mâna stângă zeul își ține sceptrul încrustat cu diferite metale, iar în vârful sceptrului este un vultur. Sandalele zeului sunt făcute din aur, ca și roba sa, iar veșmintele sunt ornamentate cu animale și sculptate cu flori de crin. Picioarele zeului se odihneau pe scăunele ale căror laturi din aur erau în formă de lei. Tronul era decorat cu aur și petre prețioase, cu abanos și cu fildeș. Figurile înaripate ale zeiței Nike decorau picioarele tronului. De-a lungul laturilor de la scaunul tronului se aflau reprezentări ale Zeului Apollo și Zeiței Artemis, ucigându-i cu săgeți pe fii lui Niobe.” După alte descrieri (precurtarea mea G.I.), Pausanias continuă: Pe celelalte tăblii ale tronului sunt reprezentați Heracle și prietenii săi în lupta cu amazoanele (29 de figuri). Soclul statuii era decorat cu figuri de aur în relief reprezentând povestiri din mitologia greacă și reprezentându-l pe Helios, Zeul Soare, Zeus alături de Zeița Hera, Zeus întâmpinând-o pe Afrodita când ieșea din mare, Zeița Lunii, Selena, călare și multe alte reprezentări. Alte nouă suite separate de scene reprezintă trei din muncile lui Heracle, diferite căsătorii, bătălii navale, jocuri olimpice.

Să vedem acum cum a fost jefuită și distrusă această inegalabilă statuie: Mai întâi, la 450 de ani după ce statuia a fost terminată, împăratul Caligula, continuând tradiția de jefuire a comorilor grecești de către romanii cuceritori, a poruncit să fie adusă statuia la Roma! Statuia, însă, a rămas la locul ei până ce biserica creștină, continuându-și și ea „tradiția”, l-a convins, în anul 391 d.Hr., pe împăratul Theodosius I să interzică practicarea cultelor păgâne și a închis templul, a reușit interzicerea Jocurilor Olimpice, iar statuia (acum deja veche de

800 de ani) a fost transportată la Constantinopol pentru a ornamenta un palat oarecare în timp ce atelierul lui Fidias a fost transformat în biserică creștină. Domnul Gemil Mecari scrie în continuare: „Templul însuși, deja lipsit de adoratorii lui Zeus a fost afectat serios de un incendiu ce a avut loc în anul 425 d.Hr., râul Alphaeus, schimbându-și cursul cândva în timpul secolului al VI-lea, desăvârșind paragina nu doar a templului, ci și a întregii zone, afectată (*după ce statuia a fost luată de-acolo*) de alunecări de teren, cutremure și inundații periodice. Nici statuia lui Zeus nu a supraviețuit; în anul 462 d.Hr., un puternic incendiu a mistuit palatul de pe malurile Bosforului unde fusese mutată și nici viața lui Fidias nu a avut un final fericit, căci el, întorcându-se în Atena natală, a fost ucis de oponentii săi politici, în anul 432 î.Hr.” (Citat după domnul Gemil Mecari, care a folosit literatura vremurilor!)

● *Farul din Alexandria.* Insula Pharos este menționată de Homer: „Este o insulă numită Pharos în marea ce se rostogolește la gurile Nilului... Pe această insulă este un adăpost stâncos unde marinarii scot apă dintr-o fântână și pot să-și lanseze navele din apele liniștite către largul mării.” La rândul lui, Strabon în „Geografia” afirmă: „Pharos este o insulă lungă, foarte apropiată de uscat și formează împreună cu acesta un port cu două intrări pentru că țărmul uscatului formează un golf, având două promotorii care înaintează în largul mării, iar între acestea este așezată insula, care închide golful, fiind așezată paralel cu țărmul...”

Domnul Gemil Mecari prezintă apoi Biblioteca din Alexandria, care deținea cam o jumătate de milion de suluri din piele și pergament; Biblioteca a fost incendiată prima oară de către armata de ocupație a lui Caius Iulius Cezar, atunci când a ocupat Alexandria, și a doua oară, în anul 391 d.Hr. de către creștini. Nici creștinii nu au fost mai breji! După cunoștințele mele, (G.I.) unul din sultanii musulmani care au guvernat Egiptul după cucerirea acestuia prin anul 741 (sau pe aproape) a declarat: „Dacă în înscrisurile bibliotecii se găsește ceva care contrazice Coranul, atunci trebuie arse! Dacă în înscrisuri se găsește ce se află și în Coran, atunci sunt inutile și rățăcesc mințile! În orice caz, sunt periculoase!” Și a dat ordin ca toate cărțile bibliotecii să fie folosite pentru încălzirea băilor publice! Luni de zile băile publice din Alexandria au fost încălzite cu manuscrisele Bibliotecii. Pe urmă, urmașii lui „au uitat” isprăvile începuturilor, iar alți șefi musulmani s-au lăudat cu ele! Dumneavoastră credeți ce doriți și ce puteți!

După moartea lui Alexandru cel Mare, pe tronul Egiptului moștenit de generalul Ptolemeu, s-a ridicat Ptolemeu I Soter (Cel Luminat), Prieten din copilărie și urmaș al lui Alexandru ca faraon al Egiptului. Anul 297 î.Hr. este considerat ca anul de începere a construcției Farului din Alexandria, farul fiind construit între anii 283-282 î.Hr.

Pliniu cel Bătrân, scriind despre primul far maritim din lume, a cărui lumină era asigurată de un foc uriaș aprins la bază, lumina fiind reflectată de oglinzi din bronz perfect lustruit, până în vârful farului. Istoricul evreu Iosefus Flavius (romanizat) spune că lumina Farului era vizibilă de la o distanță de 300 de stadii (adică 54 de km). Farul era înalt de 100 de metri și avea trei nivele; o altă legendă spune că după cucerirea arabă, venețienii, pentru a-i tenta pe sultani să deterioreze farul, au lansat zvonul (în mare secret!) că la baza farului ar fi fost îngropată o mare comoară. Istoricul și călătorul arab Abu Haggag Yusef ibn Mohammed el-Balawi el-Andalusi, care a vizitat farul în anul 1166 d.Hr. (561 după Hegira), afirmă: „Insula Pharos se află la mică distanță de uscat și poți ajunge la ea mergând pe dig fără a te uda pe picioare atunci când marea nu este prea înaltă. Farul se află la capătul insulei.” (am citat aici o parte din informațiile despre far ale domnului Gemil Mecari). După cunoștințele noastre, G.I., Farul a fost lăsat în paragină de arabi (în părăsire), după alte informații a fost dăruită căutându-se comori, iar după alte informații era încă în picioare, dar ruinat, în 1303 când călătorul arab Ibn Battuta a vizitat Egiptul. Un manuscris de la mănăstirea din Montpellier (Franța) ne informează că farul a fost distrus la 8 august 1303, iar pe locul pe care se afla farul a fost construit în secolul XV marele fort islamic Kait Bey, unde se află astăzi un mare muzeu naval, prezentând istoria din perioada romană și până la cucerirea Egiptului de către Napoleon în 1798.

● *Colosul din Rodos.*

Pliniu cel bătrân spune că această statuie uriașă stârnea admirația tuturor. De aici înainte

cităm din cartea domnului Gemil Mecari:

În lumea clasică, cel mai celebru colos era cel din Rodos, opera lui Chares din Lindos, elev al lui Lysip, o statuie uriașă a Zeului Apollo care domina portul Rodos slujind și drept far, reprezentându-l pe zeu cu picioarele depărtate, corăbiile trecând pe sub statuie pentru a intra în port. Vorbind despre Rodos, domnul Gemil Mecari spune că eponimii principalelor trei cetăți erau Lindos, Ialysos și Kamiros, fiii lui Cerhafos, fiecare dintre cetăți păstrânduși multă vreme o totală autonomie până în anul 480 î.Hr. când ele s-au unit într-o confederație și și-au construit o capitală (Rodos) cu nu mai puțin de 5 porturi. Noua capitală cetate construit după planurile lui Hippodamus din Milet, ajunge destul de rapid să fie una dintre cele mai prospere și râvnite cetăți, având probabil cam 80 de mii de locuitori.

Refuzul locuitorilor din Rodos de a se alia cu Antigonos împotriva lui Ptolomeu I al Egiptului, l-a determinat pe Antigonos să ordone asedierea și cucerirea Rodosului în anul 305 î.Hr., dar cetatea i-a rezistat timp de un an lui Demetrios („distrugătorul de cetăți”) fiul lui Antigonos, deși acesta comanda o armată de 40 000 de soldați, 30 000 de lucrători, 200 nave de război, 170 nave de transport, și construise un uriaș turn blindat plin de catapulte și baliste, supranumit Helepolis (Adică „Cuceritorul de cetăți”).

Statuia lui Apollon din port măsoară peste 35 de metri (100 de picioare grecești, un picior fiind aproximativ egal cu 32 de cm) și a fost turnată în bronz între anii 294 și 282 î.Hr.

Cităm în continuare din „Istoria Naturală” a lui Pliniu cel Bătrân, preluând informația de la domnul gemil Mecari:

„Stărnind admirația mai presus de toate celelalte era colosala Statuie a Soarelui din Rodos. Această statuie avea o înălțime de 110 picioare și a fost răsturnată de un cutremur la 56 de ani după înălțarea sa, dar chiar și faptul că astăzi zace întinsă pe jos este o minune. Câțiva oameni pot să cuprindă cu brațele degetul mare al acestei statui și degetele sale sunt mai mari decât cele mai mari dintre statui. Acolo unde au căzut brațele s-au căscat gropi imense, în timp ce în interior se văd mase mari de stâncă, prin greutatea cărora artistul a vrut să o echilibreze atunci când a înălțat-o. S-a consemnat că înălțarea statuii a durat 12 ani și a costat 300 de talanți (circa 1,5 milioane de lire sterline), bani obținuți din vânzarea mașinilor de război ce aparținuseră regelui Demetrios, care le abandonase atunci când se plictisise de asediul îndelungat al insulei Rodos.”

La rândul lui, Strabon prezintă și el Colosul din Rodos: „Cel mai frumos dintre toate este colosul lui Helios... de șapte ori câte zece coți înălțime, opera lui Chares din Lindos dar el zace acum răsturnat la pământ de un cutremur și rupt de la genunchi. Conform unui oracol, oamenii nu l-au mai înălțat.”

Sculptorul care a imaginat statuia a folosit, se zice, 500 de talanți de bronz și 300 de fier, și a dat lumii un al doilea Soare. (Talentul grec avea 26 de kilograme, talentul roman avea 32,3 kilograme, iar talentul egiptean avea 27 de kilograme; Nota G.I.: alegeți dumneavoastră!).

Faima Rodosului era atât de mare încât atunci când unui împărat roman (Tiberius, cred, G.I.) i s-a cerut să indice o lege a navigației, adică un cod al mării, ar fi răspuns: „Nu pot să edictez o asemenea lege; ea există! Pe mare domnește legea Rodosului! De aici înainte cităm din nou din Gemil Mecari: În anul 226 î.Hr. un puternic cutremur a distrus o mare parte a cetății Rodos, Strabon consemnând și prăbușirea uriașei statui. Ptolomeu al III-lea, regele Egiptului s-a oferit să reconstruiască statuia dar locuitorii Rodosului l-au refuzat pentru că un oracol le interzisese să o mai refacă vreodată! În anul 654 d.Hr. arabii au jefuit Rodosul, dar timp de 900 de ani resturile statuii prăbușite au rămas neatinse. După ce arabii au transportat peste mare resturile de bronz, arabii le-au vândut unui evreu din Emesa, care a folosit 800 de cămile pentru a le transporta.

Zeului Helios îi erau închinete sărbătorile numite Halieiea, care cuprindeau și întreceri atletice și de unde provine probabil refrenul Haleluia al unor cântece creștine. (G.I.)

În continuare vom cita din cartea domnului Gemil Mecari, capitolul: „Alte șapte mari minuni ale lumii antice” propuse de domnul Mecari (pag. 12-17 a cărții), după criterii considerate valabile de dânsul și anume (Nota G.I.: Cităm din Enciclopedii și din cultura generală):

1) Marele Zid Chinezesc, lung de peste șase mii de kilometri, singura construcție de pe

pământ care se afirmă că poate fi văzută de pe lună, zidul propriu-zis având la bază 8-10 metri grosime, iar la vârf probabil între 6 și 8 metri. La intervale de câteva sute de metri se înălțau turnuri de pază înalte de 12 metri; se zice că ar fi existat douăzeci și cincii de mii de asemenea turnuri și încă cincisprezece mii de turnuri pentru semnalizare; prima perioadă de construcție a zidului începe cam prin anul 200 î.Hr. și durează două sau trei secole, iar a doua perioadă de reconstrucție sub dinastia Ming începe pe la anul 1650, durează mai mult de o sută de ani și costă peste un milion de vieți omenești! În prezent, chinezii studiază zidul care nu a putut fi cucerit decât prin trădări, dar în mod curios, după știința mea, G.I., toți cei care au cucerit porțiuni destul de vaste din China (tibetani, în evul mediu din jurul secolului X-XIII; mongolii, după 1219, stăpânind China de Nord (între Fluviul Galben și Fluviul Albastru) până la dinastia Ming, adică până după 1350; manciurienii, care au dat dinastia manciuriană care guvernează China cam din 1650 până în 1911, dar toți au devenit chinezi! Chinezii cu știința și tehnica lor mai avansată, cu o administrație demnă de toată admirația, dar și de groază, fiind total nemiloasă cu cetățenii, i-au convertit la cultura, administrația și civilizația chinezească! În ultimele două secole, China a fost asediată: de pe mare, de portughezi, englezi și francezi; din sud și din vest a fost atacată de tibetani și de indieni; din nord China a fost asediată și de două ori cucerită de mongoli și parțial de ruși; toți aceștia n-au reușit însă niciodată să cucerească în întregime China! Cu știința și tehnica ei mai avansată, cu înțelepciunea ei milenară și cu administrația și agricultura ei fără egal, chinezii au făcut față tuturor asediilor și cuceririlor. Putem spune că Marele Zid Chinezesc este o dovadă a străduințelor, tenacității, științei mai avansate, și administrației militare chinezești care nu a putut fi depășită până acum de nimeni! Reamintim doar un singur fapt: când Gingis Han, conducătorul tătar-mongol a cucerit China de Nord, un prinț chinez i-a spus: „Tu ai cucerit un imperiu din goana calului! Dar nu vei putea să-l păstrezi fără administrația și știința chineză!” La care spuse, se zice că Gingis Han a exclamat: „E adevărat că ne trebuie o administrație și știința chinezească! Tu vei fi al doilea om din imperiu și în materie de administrație, impozite, măsuri de toate felurile, nimeni nu va trece peste cuvântul tău, nici măcar membrii familiei imperiale! Numai eu te voi controla și tu vei administra imperiul!

Nota G.I.: Probabil legendă! Fapt este însă că mongolii au preluat de la chinezi capacitatea de administrare, scările de la șaua calului, praful de pușcă, inginerii asediatori de cetăți (nici o cetate nu a putut rezista ulterior tătarilor!) Fapt este că tătarii lui Gingis Han au cucerit cel mai întins imperiu din istorie (din Germania în Europa până la Pacific), și l-au păstrat atâta timp cât au păstrat administrația chinezească! Faptele rămân fapte!

A doua minune a lumii, din clasificarea domnului Gemil Mecari, este Orașul Petra, din deșertul Iordaniei, cu ruinele sale din piatră roz care îl uimesc și astăzi pe călător, capitala regatului antic al nabaateenilor, semiții deșertului iordanian care controlau în zonă comerțul, construcțiile, administrația și alimentarea cu apă. Orașul Petra a fost redescoperit de europeni abia în secolul al XIX-lea; clădirile tăiate direct în stâncă din Petra, cum este cea cunoscută sub numele sau drept „Tezaurul” a fost desemnat de către New Open World Corporation, drept una din Cele Șapte Noi Minuni ale Lumii!

A treia nouă minune a lumii ar fi Statuia Mântuitorului Christos din vârful Muntelui Corcovado, înaltă de 30 de metri la o altitudine de 710 metri din Brazilia, din metropola Rio de Janeiro.

A patra minune a lumii ar fi Colosseumul din Roma, care putea adăposti pe cele patru nivele ale sale peste o sută de mii de spectatori și a fost construită în mai puțin de zece ani de către împărații Vespasian și Titus, fiind inaugurat cu festivități care au durat o sută de zile. Pentru construcția acestui amfiteatru al dinastiei flaviene au fost folosiți sute de mii de oameni și consumate sume imense, o parte din acestea provenind din jefuirea orientului și a Ierusalimului.

A cincea nouă minune a lumii a fost considerat mausoleul numit Taj Mahal, construit în India de către împăratul Khurram, pentru a adăposti trupul soției sale Mumtaz Mahal; deși rege musulman, deci având și un harem, acest rege indian nu a putut-o uita pe iubita lui soție care-i dăruise cinci copii (se zice); monumentul a costat bugetul țării pe mai mulți ani iar la construcția mausoleului începută în 1642 au lucrat timp de 22 de ani peste 20 de mii de muncitori, iar acest

templu, ca frumusețe, nu a mai putut fi întrecut de nici o altă construcție. Acest gest l-a costat tronul pe acest rege care și-a pierdut puterea în urma unor revolte, trădări și lovituri de stat. Templul este majestuos, decorat cu pietre prețioase și minerale rare și scumpe. Și azi mulțimile se îngheșuie ca să admire această minunăție, neegalată de nici o altă construcție.

A șasea minune a lumii este considerat orașul Machu Pichu ascuns timp de patru secole europenilor și nord-americanilor, situat la 2700 de metri altitudine, construit înainte de anul 1400 din blocuri de piatră, atingând până la 40-50 de tone, îmbinate fără mortar, care nu s-a dărâmat, în ciuda nenumăratelor cutremure și a cărui existență a fost păstrată ascunsă față de străini. Acest oraș-minune poate fi în prezent vizitat, ca o dovadă a măiestriei vechilor incași.

A șaptea minune a lumii noi, luată în considerație atât la figurat („minune”), cât și la propriu (din lumea nouă!), este celebrul oraș al mayașilor Chicchen Itza, închinat Zeului Kukulcan (Șarpele cu pene), templul acestuia fiind ridicat prin anul 800 d.Hr. numit în prezent piramida Castillo, care reprezenta pentru maiiași „Locul de lângă rai”. Orașul se află în peninsula Yukatan care aparține de Mexic și a fost părăsit de vechii maiiași, fie în urma unor calamități naturale, fie în urma unor războaie nimicitoare, fie în urma unor foamete dezastruoase.

Am putea adăuga la aceste minuni ale Americii de Sud (în prezent „latine”), orașul Cuzco, fortăreața Sacsayhuamán din Peru, templele și mormintele din Palenque, Tenochtitlanul cu templele Soarelui și Lunii și atâtea alte realizări ale amerindienilor rămase necunoscute în lumea noastră de azi.

Am putea adăuga la aceste minuni mumiile acoperite cu jad ale unor prinți chinezi, mormântul împăratului chinez care a unificat continentul chinez în secolul II î.e.n. cu cele 8000 de statui din ceramică îngropate în jurul zonei centrale unde era mormântul propriu-zis al împăratului unificator, templele indiene cu șase-sapte caturi, datând de milenii și atâtea alte minuni; țări ca Egiptul, Italia, Grecia, Siria și India fiind adevărate țări muzeu.

Autorul cărții „7x7 Minuni ale Lumii Antice”, domnul Lemi Gemil Mecari, în capitolul III enumeră „Alte Șapte Minuni ale Lumii Antice” și anume: 1 - Labirintul; 2 - Atlantida; 3 - Oracolul de la Delphi; 4 - Olympia, 5 - Templul roman Ara Pacis; 6 - Templul Paladion (lat. Palladium); 7 - Cetatea Teba cu șapte porți din Beoția, Grecia. Teba egipteană, capitala Egiptului de Sus, care s-a unificat cu Egiptul de jos, prin mileniu 4 î.Hr., este o altă minune a lumii, cu temple având coloane groase de doi-trei metri și înalte de 18-20 de metri, cu alei de sfincși și de statui de zei, sunt desigur minuni ale lumii care au costat milioane de vieți și miliarde de valori în aur, care pot fi considerate desigur minuni ale lumii. Am putea adăuga aici templul din Ierusalim, construit din ordinul regelui iudeu Solomon cu sprijinul lui Hiram, stăpânul cetății Tir din Fenicia, prin anii 960-930 î.Hr., dărâmat pentru prima oară de babilonieni pe la 586 î.Hr., fiindcă regele iudeu refuzase să mai plătească biruri, a doua oară a fost distrus (dărâmat de către romani) în anii 69-70 d.Hr., după ce fusese reclădit ca o minune a lumii romane de către marele rege evreu Irod cel Mare în primii ani ai secolului I (pentru a fi distrus de trupele lui Titus în anul 70 d.Hr.! La aceste minuni putem adăuga Catedralele gotice Notre Dame de Paris (clădită între anii 1220-1270 (aproximativ)), Catedrala din Reims, Domul din Milano, Domul din Köln, Sfântul Petru din Roma, la care se adaugă alte edificii care au rezistat vremii și milenilor, cum este Sfânta Sofia din Constantinopol - Istanbul, clădirile din Dubai etc.

Despre cele alte șapte minuni ale lumii antice, găsim în cartea domnului Gemil Mecari o serie de informații din care cităm:

Primul labirint din Egiptul faraonic a fost construit de faraonul egiptean Amenemhat al III-lea din dinastia a XII-a, lângă piramida de la Hawara în regiunea Medinet el-Fayum, vizitat cândva de greci și pomenit de Herodot.

Al doilea labirint celebru este cel construit de arhitectul atenian Dedal la ordinul regelui cretan Minos, pentru a ține captiv Minotaurul, făptura monstruoasă și hibridă născută din unirea nefirească a reginei Pasifae cu un taur al lui Poseidon. Minotaurul închis în interiorul labirintului primea ca ofrandă tineri din Atena, sclavia Atenei încetând abia după ce Tezeu ajuns în Creta, ajutat de Ariadna, fiica regelui, a intrat în labirint și a omorât Minotaurul, folosindu-se de sfoara pe care i-a dat-o Ariadna. La întoarcerea în Grecia, după ce a părăsit-o pe Ariadna, Tezeu a uitat să schimbe pânza corăbiei ca semn al biruinței, tatăl său crezând că a dat greș și sinucigându-se!

Marea în care s-a aruncat regele a primit numele lui: Marea Egee, după numele regelui Egeu. Ca erou, Tezeu a mai înfăptuit o serie de isprăvi pe care le vom relata când ne vom referi la eroi.

A doua altă minune a lumii antice pomenită de domnul Mecari este Atlantida despre care apar informații doar în două din Dialogurile lui Platon (427-347 î.Hr.), Critias și Timaios. Unii arheologi situează Atlantida în insula Thera (Santorini) din Marea Egee, alți arheologici și istorici situează Atlantida în diferite locuri din Mediterana și chiar din America; problema a rămas nedecisă, dar unii istorici afirmă că în vremurile străvechi, coloniile Atlantidei au produs civilizarea Egiptului, a Greciei, Spaniei și Italiei, iar coloniile americane ale Atlantidei au dat naștere civilizațiilor olmecă, toltecă și maiasă. Alegeți ce doriți! (G.I.)

A treia altă minune a lumii antice aleasă de domnul Gemil Mecari este oracolul de la Delphi. La Delphi exista un așa numit oracol, adică o persoană care, inspirând gazele vulcanice ieșite din pământ, era capabilă să răspundă la întrebări privind viitorul; această persoană era considerată preoteasă, i se spunea Pythia, adică preoteasa care rostea profețiile Zeului Apollo, în stare de inspirație divină. Oracolului din Delphi i se adăuga cel din insula Delos, cel de la Didim, Argos, Theba, etc. etc., unde erau tot atâția prevestitori și de câteva ori mai multe legende, mituri și povestiri fantastice. Multe din aceste povești au ajuns până în zilele noastre și ne-au încântat adolescența și tinerețea.

A patra altă minune a lumii antice se referea la Olympia, locul legendar de care se leagă înființarea Jocurilor Olimpice (după TIMAIOS). După unii autori, la Olympia se afla și o statuie din fildeș și aur a lui Zeus, aflată într-un sanctuar, operă a lui Fidias, și considerată ca una din cele șapte minuni ale lumii. Probabil că existau un sanctuar al lui Zeus în Peloponez, și altul în regiunea Elida, la nord de Atena, devenit Larissa?. Pe Muntele Olimp era un alt locaș al zeilor; atlasul ne arată un Olymp și în Cipru! După părerile avizate, sanctuarul și statuia lui Zeus se aflau în orașul Olympia! Alegeți dumneavoastră ce credeți că este corect! (G.I.)

Nota G.I.: Atotputernicii zei olimpici aveau sanctuare în multe părți ale lumii grecești care se întindea de-a lungul Mediteranei și Mării Negre, ca și în multe alte regiuni colonizate sau numai atinse de greci; alegeți dumneavoastră locul unde credeți că ar fi putut fi situat sanctuarul lui Zeus în afara Elidei!

Jocurile Olimpice au fost suprimate de către împăratul Teodosius în anul 393 d.Hr. în cadrul politicii sale de eliminare a oricăror urme ale vechilor culte păgâne.

Al cincilea loc ales de domnul Mecari ca o altă minune a lumii este celebrul altar Ara Pacis din Roma ridicat în anul 9 î.Hr. din ordinul lui Augustus pe Via Flaminia, în apropiere de „pomerium” (hotarul sacru al cetății). Acest altar era dedicat celebrării păcii, pe care împăratul Augustus dorea să o asocieze numelui și domniei sale. Altarul propriu-zis era situat în interiorul unei incinte fiind sculptat în relief, în interior și exterior, cu motive decorative și cu evenimente legate de domnia împăratului Augustus. Dintre personajele și episoadele mitologice se detașau: imaginea păcii sau zeița Tellus, cea aducătoare de roade, bunăstare și prosperitate; zeița Roma; „Lupercalul” adică grota unde gemenii Romulus și Remus au fost alăptați de mitica lupoaică, etc.

A șasea altă minune a lumii antice, aleasă de domnul Mecari ar fi trebuit să fie imaginea zeiței Palas Atena, adică o statuie-imagine a zeiței, statuie numită și Paladion, care o înfățișa pe zeița Atena ținând în mâna dreaptă lancea, iar în cea stângă fusul și furca de tors. Sculptura era, se zice, opera sculptorului Asios; după alte mituri statuia coborâse din cer prin voia lui Zeus. Căpîi ale statuii fuseseră răspândite de troieni în mai multe locuri; se credea că distrugerea imaginii zeiței ar fi putet conduce la distrugerea Troiei.

A șaptea altă minune a lumii, Theba cea cu șapte porți, capitala Beoției (Grecia) se spune că ar fi fost întemeiată de Cadmos, unul din cei mai celebri și venerați eroi din antichitatea clasică, care după ce a consultat oracolul de la Delphi, s-a așezat în Beoția, „Țara vacii”, și a ridicat o cetate cu numele de Cadmeea. După multe aventuri, Theba beoțiană a prosperat, eroii au fortificat cetatea, unul dintre ei, Amfion căsătorindu-se cu Niobe, fiica lui Tantal, de la care a avut numeroși copii, întrecând-o în fecunditate pe zeița Letho, care avusese doar doi gemeni, pe Artemis și Apollo. Aceștia i-au ucis cu săgeți pe toți copiii lui Niobe. Unii spun că semizeul Heracle ar fi fost originar din Theba, care a constituit și fundalul tragicei povești a

lui Oedip și a războaielor celor 7 împotriva Thebei ș.a.m.d. Ne oprim aici.

Domnul Gemil Mecari enumeră și Șapte Mari Eroi ai Lumii Antice: Heracle, Tezeu, Odiseu, Ahile, Enea, Alexandru cel Mare și Amazoanele.

Despre toți acești eroi s-au scris mii de volume; noi vom scrie doar câteva fraze.

Heracle era numit și fiul lunii triple, pentru că în noaptea în care a fost conceput luna a răsărit și a apus de trei ori, având și o dublă natură, de Zeu și Erou, după Homer fiind fiul lui Zeus și al Alcmenei, o deosebit de frumoasă muritoare, soția lui Amfitrion din Theba (Beoția). Cităm din legende: Se afirmă că pentru a dobândi nemurirea, Heracle trebuia să sugă laptele Herei (soția lui Zeus), cea mai mare dușmană a sa și, potrivit unei versiuni a mitului, vicleanul zeu Hermes a așezat copilul în poala zeiței Hera adormite și laptele care a curs din sânul ei, ajuns pe cer a format „Calea Lactee”; o altă versiune spune că zeița Atena ar fi convins-o pe Hera să alăpteze copilul!

Fiind deosebit de înzestrat și capabil, dar cu o soartă nefericită, i-a fost ursit să își omoare copiii pe care i-a avut cu domnița Megara, omorându-și nu numai proprii copii, ci și pe cei doi fi ai fratelui său Ificles. Ducându-se la Delphi i s-a recomandat ca pentru ispășirea păcatului săvârșit să intre în slujba lui Euristeu din Tirint, vărul său, unde urma să rămână timp de 12 ani încheiați, la sfârșitul cărora urma să devină nemuritor. Enumerăm:

- 1 - Prima muncă - lupta împotriva leului din Nemeea
- 2 - A doua muncă - lupta împotriva Hidrei din Lerna
- 3- A treia muncă - prinderea căprioarei din Cerinia
- 4 - A patra muncă - prinderea mistrețului de pe muntele Erimant
- 5 - A cincea muncă - curățirea grajdurilor lui Augias

Când Augias a aflat că Heracle îi curățase grajdurile din porunca lui Euristeu a refuzat să-i dea a zacea parte din turmele sale, așa cum făgăduise; atunci Heracle a invadat Elida, l-a omorât pe Augias și pe fiul acestuia și a instaurat Jocurile Olimpice.

- 6 - A șasea muncă - uciderea păsărilor stimfaliene

Aceste păsări vorace, crescute de Zeul Războiului Ares, aveau gheare, aripi și cioc de bronz, își foloseau penele ca săgeți, se hrăneau cu carne de om, și trăiau pe malul lacului Stimfalos din Arcadia, iar Heracle a primit poruncă de la Euristeu să le alunge.

- 7 - A șaptea muncă - prinderea taurului din Creta

Tradiția spune că, ulterior, de acest taur s-a îndrăgostit regina Pasifae și contra firii l-a zămislit pe Minotaurul ucis de Tezeu.

- 8 - A opta muncă - prinderea iepelor lui Diomede

9 - A noua muncă - dobândirea cingătorii Hypolitei, regina amazoanelor, care o primise în dar de la Ares (zice Euripide)

- 10 - A zecea muncă - prinderea boilor lui Gerion

11 - A unsprezecea muncă - culegerea merelor din grădina Hesperidelor, fiicele lui Atlas și ale Hesperidei

12 - A douăsprezecea muncă - prinderea câinelui cerber, fiul lui Tifon și al Echidnei, câinele monstruos care păzea intrarea în infern (Hades)

După alți autori, Heracle a mai săvârșit numeroase fapte eroice:

- l-a înfruntat pe Sileu;
- a luptat împotriva lui Litienses;
- a întreprins o expediție în Colhida (Caucaz), unde i-a întâlnit pe Argonauți;
- a luat parte la vânătoarea caledoniană, întâlnindu-l pe Tezeu la Corint;
- i-a capturat pe Cercopi;
- a fost implicat în aventurile lui Prometeu, ucigând vulturul care îi smulgea acestuia ficatul și eliberându-l;
- l-a îngropat pe Icar, fiul lui Dedal, primul om zburător, căpătând o statuie în schimb.

Există o multitudine de legende despre isprăvile lui Heracle, povestite pe treizeci și șase de pagini din cartea domnului Gemil Mecari (pag-104-140). Sunt foarte interesante, și chiar entuziasmante! Vă recomandăm să le citiți și dumneavoastră.

Tezeu este (după noi, G.I.), al doilea erou grec al lumii antice, căreia i se atribuie o mulțime

de legende și împliniri. Cităm din datele adunate de domnul Gemil Mecari:

Tezeu, egalându-l adesea în faimă pe Heracle, ba chiar repetându-i isprăvile, era fiul lui Egeu, regele Atenei și al Etrei, fiica lui Piteu, regele Trezenei, tatăl său de origine divină fiind chiar zeul Poseidon. Printre primele isprăvi (aventuri) ale primei călătorii ale lui Tezeu, se numără:

- uciderea lui Sinis și a lui Sciron, monstruoșii tâlhari care terorizau drumeții;
- lupta cu Cercion, desfășurată între Megara și Eleusis (Tezeu l-a învins pe tiran la fel cum făcuse Heracle cu Anetu - adică l-a ridicat în aer și l-a lăsat să cadă zdrobindu-l de sol;
- l-a înfruntat pe tâlharul Procust, pe care l-a ucis în același mod în care acesta își ucidea propriile victime;

De menționat că printre victimele Minotaurului se număraseră și fiul lui Minos, Androgeu, care potrivit unei versiuni a mitului, fusese trimis de Egeu să-l răpună pe Minotaur iar după alte mituri, Androgeu se oferise voluntar pentru această misiune.

Între Regele Minos și cetatea Atena exista o mare dușmănie, Minos pretinzând în fiecare an un tribut de șapte băieți și șapte fete din Atena care erau sacrificați Minotaurului.

În ceea ce-l privește pe Tezeu, acesta a plecat voluntar ca să pună capăt acestui tribut; după alt mit, însuși Minos s-a dus la Atena să ia victimele. La sosirea în Creta, Tezeu a fost întâmpinat de Ariadna, fiica lui Minos și a lui Pasifae, descendenta Zeului Soare, Helios; Ariadna s-a îndrăgostit de Tezeu și ea a avut o contribuție decisivă la victoria lui Tezeu împotriva Minotaurului, căci ea i-a dat acel faimos ghem cu ajutorul căruia, desfășurându-l, Tezeu a regăsit ieșirea din labirint, întortocheatul palat-închisoare în care trăia Minotaurul. Tot Ariadna i-a dat lui Tezeu sabia cu care l-a ucis pe Minotaur. Vorbind despre Tezeu, anticii spuneau: „Pe cei puternici norocul îi ajută!” (Terențiu) După ce a fost părăsită de Tezeu, Ariadna s-a sinucis. Alte isprăvi ale acestui erou se regăsesc în diferite scrieri antice ca părți din mitologie.

Noi trecem acum la *Odiseu*, cunoscut și sub numele de Ulise, protagonistul principal al poemului Homeric Odiseea, nume predestinat care înseamnă „cel care urăște”, „cel care se mânie” dar există și interpretarea conform căreia înseamnă și „cel care este urât pentru suferința și durerea provocate”. Poetul roman Vergiliu a făcut celebra aformație: „Timeo Danaos et dona ferentes.”, care însemna: „Mă tem de greci și atunci când aduc (fac) daruri.” pornind de la mitul Calului Troian, imaginat de Odiseu căruia i se mai spunea și Ulise, adică „înțeleptul”, dar tot Vergiliu îl numește „vicleanul Ulise” pentru că el ar fi avut ideea și inițiativa construirii unui mare cal de lemn în interiorul căruia s-au ascuns o mână de greci; prin ademenire i-au făcut pe troieni să bage calul în cetate, lărgind porțile și spărgând porțiuni de zid. Preotul troian Laocoon s-a opus acestui fapt, dar Hera care îi ura pe troieni a trimis câțiva șerpi uriași care l-au sugrumat pe Laocoon și pe fiii săi. Preoteasa troiană Cassandra, fiica regelui Priam, care avea darul premoniției, a prezis căderea și dezastrul cetății, dar zeul Apollo, căruia refuzase să-i cedeze, o „înzestrăse” și cu „darul” de a nu fi niciodată crezută; prezicerile ei au fost inutile! După introducerea calului de lemn în cetate, noaptea, cei câțiva greci ascunși în interiorul calului au coborât, au omorât gărzile troiene care benchetuiau și au deschis porțile cetății, incendiind-o, dărâmându-i zidurile și jefuind-o. Troienii au fost fie uciși, fie făcuți sclavi. Numai eroul Enea și o mână de troieni au scăpat ajungând până la urmă în Italia, unde au întemeiat primele orașe latine.

În timpul asediului Troiei, Odiseu s-a distins prin curajul, prudența și elocvența sa, iar după moartea lui Ahile s-a luptat pentru armele acestuia, învingându-l pe Ajax Telamonianul. Odiseu a întreprins un periplu (călătorie) de zece ani pe mare, trecând prin numeroase peripeții. Una din cele mai celebre viclenii ale lui Odiseu (Ulise) a fost să îi spună Ciclopului care îi devora tovarășii, și pe care până la urmă l-a orbit folosind un trunchi de copac, că se numește „Nimeni”! Când ceilalți ciclopi l-au întrebat pe Polifem: „Cine te-a orbit?” acesta a răspuns: „Nimeni!”. Polifem a mai fost întrebat: „Cine încearcă să te ucidă?” „Nimeni” vrea să mă omoare!”. Printre pățaniile lui Odiseu se numără și aventurile cu vrăjitoarea Circe, cu nimfa Calypso și cu frumoasa Nausicaa, fiica regelui feacilor. După zece ani de peripeții, când a revenit în Ithaca, insula sa natală, Odiseu i-a ucis pe toți cei patruzeci de pretendenți la mâna Penelopei, care îi amânase timp de mai mulți ani. Odiseu era capabil să se deghizeze,

să înșele, să inspire milă și dragoste, să convingă și să conducă oamenii, fiind cu adevărat, sau devenind, un personaj de legendă. Despre Odiseu s-au scris multe relatări, stârnind admirația multor generații care i-au urmat.

Se spune că la mormântul lui Ahile, marele erou grec al grecilor veniți să distrugă Troia, s-a închinat însuși Alexandru cel Mare (relatează ARIAN în cartea lui: „*Expediția lui Alexandru*”). Prezicătorul Calhas prezisese, când Ahile avea nouă ani, că Troia nu va putea fi cucerită de greci fără ajutorul său; mama sa, Thetis, fiica lui Nereus, l-a îmbrăcat în fată, l-a ascuns, pentru că știa profeția conform căreia Ahile va muri la asediul Troiei, ceea ce s-a și întâmplat. Ahile a primit arme făurite de Zeul Vulcan, o armură impenetrabilă, cel mai rapid car de luptă, cai năzdrăvani și invincibilitate în urma băii într-un pârâu minune, cu excepția unui călcâi care fusese acoperit de o frunză când mama sa îl scăldase în apa pârâului.

Între prăzile capturate (jefuite) la asediul Troiei se număra și Briseis, fiica unui preot troian, pe care și-a însușit-o Ahile, dar regele Agamemnon l-a depozat, luându-i sclava! Supărat, Ahile a refuzat să mai lupte; prietenul său (după unii era chiar iubitul său!) Patrocle, l-a rugat să-i împrumute armele și carul ca să-i înfrângă el pe Troieni; în luptă însă, Patrocle este ucis de eroul troian Hector, fiul lui Priam; mâniat, Ahile cere mamei sale alte arme și îl surprinde pe Hector fugărindu-l de trei ori în jurul cetății Troia, după care îl ucide și nu permite nimănui să se apropie de cadavru pentru a-l înmormânta. Când însă regele Priam îi cere îndurerat și plângând privilegiul de a-l îngropa pe Hector, Ahile cedează, dar este ucis de fratele lui Hector, Paris, cel care o răpise pe Elena din cauza căreia se pornise războiul, cu o săgeată care l-a nimerit pe Ahile în călcâiul care îi era vulnerabil. Ahile nu era nemuritor, deși mama sa era o semizeită; Ahile s-a luptat cu Tersites, cu Memnon, cu Troilus și Penthesilea, ucigându-i pe toți. Singurul care a avut curajul de a i se opune lui Ahile a fost Hector, dar și el a fost la rândul lui ucis. Legende s-au țesut prin milenii în jurul lui Ahile, al lui Hector și al celorlalți eroi ai războiului Troian, compunând până la urmă Iliada lui Homer, unde Ahile este principalul erou grec. Miturile i-au purtat numele și isprăvile prin secole și milenii („cel iute de picior”, „cel neînvins”, și așa mai departe).

Următorul erou despre care vom spune câteva cuvinte este Enea, eroul troian, singurul dintre troieni care a scăpat cu viață după căderea Troiei; Enea fusese destinat să întemeieze o mare cetate și zeii l-au apărut în timpul celor zece ani ai războiului troian; astfel, Poseidon îl apără atunci când era pe punctul de a fi omorât de Ahile; Jupiter a trimis o ploaie care a stins focul care incendiasse cele câteva vase troiene scăpate din dezastru; tot zeii îl trimit în Africa unde regina feniciană Didona care întemeiasse Cartagina, căpătând dreptul de a clădi o cetate pe terenul care putea fi înconjurat cu o piele de vită; tăind pielea în fâșii extrem de subțiri, Didona înconjurase teritoriul necesar pentru clădirea unei cetăți; ea s-a îndrăgostit pe urmă de Enea și s-a sinucis când acesta a părăsit-o. După alți autori, între căderea Troiei și întemeierea Cartaginei există un decalaj de trei secole, pe care miturile nu-l mai pot explica. Enea a ajuns în Latium (în Italia, numită așa după cirezile de viței care erau crescuți aici, fiind numită inițial Vitalia), unde s-a luptat cu eroul Turnus pe care l-a ucis, Enea rămânând să domnească singur peste populația latinilor și peste Troieni, care au format pe urmă un singur popor (cel puțin așa prezintă lucrurile Vergiliu). În cinstea soției sale Lavinia, fiica lui Latinus, cu care Enea s-a căsătorit, a întemeiat cetatea Lavinium, iar fiul său Ascanius întemeiază Alba-Longa, iar Romulus cetatea Romei. Pentru distrugerea Cartaginei, romanii au dus trei războaie nimicitoare în urma cărora (lupta de la Zama, 216 î.Hr.) Scipio africanul, conducătorul armatei romane, pătrunde în Cartagina și o distruge, dărâmând zidurile până la temelie și aruncând sare pentru ca să nu mai crească nimic pe acel teritoriu. Figura lui Enea rămâne însă curată și eroică iar romanii l-au adoptat ca strămoș primordial și l-au așezat printre „spiritele mari”.

Amazoanele Figuri de legendă, aceste eroine există în mitologia multor popoare începând din antichitatea foarte îndepărtată (cam de la domesticirea cailor), miturile amazoanelor continuând până în vremurile moderne; în Dahomey de exemplu existau trupe speciale compuse din câtea mii de femei care au ținut piept tiralionilor senegalezi înrolați de francezi până aproape la finele secolului XIX. Ele erau înrolate în armată încă din copilărie, crescute

într-un spirit războinic și educate pentru activități militare, vânătoare și război și li se refuza calitatea de mame de familie. Pentru a putea manevra mai bine arcul (spune Diodor) li se tăia sânul drept, denumirea însăși de „amazoană” însemnând „femeia fără sâni”. După Lysias, amazoanele au fost Suverane peste multe popoare și prin acțiunile lor asupra ale popoarelor vecine, gârzi și trupe speciale în limbajul de astăzi.

Cârmuite de un rege sau de o regină, ele nu admiteau prezența bărbaților în societatea lor, și doar grija pentru perpetuarea speciei (stirpei) putea face posibilă apropierea cu bărbații pentru scurte perioade de timp. Ele o venerau pe zeița vânătorii Artemis, pe zeul războiului Ares, și mai puțin pe Hera, zeița căsătoriei sau pe Palas Atena, zeița înțelepciunii. După alte legende, aveau din când în când relații cu bărbați din triburile învecinate; dacă rezultau băieți, aceștia erau cedați taților; dacă rezultau fete, erau crescute pentru a deveni amazoane. După unii autori, amazoanele ar fi originare din vestul Africii de Nord, după alți autori, erau originare din Caucaz și Anatolia; organizau frecvent campanii de jaf și de cucerire din Egipt și Asia Mică până în Grecia, sperând ca subjugarea Greciei să fie „Diamantul Coroanei”. De aici cităm după domnul Gemil Mecari, care recurge la scrierile rămase de la retorul grec Lysias (aprox. 450-380 î.Hr.): „Suverane peste multe popoare și, prin acțiunile lor, asupra ale popoarelor vecine, ele aflaseră de înaltul prestigiu al Greciei. Atunci, în speranța de a obține gloria, și-au unit forțele cu popoarele războinice și au pornit o campanie militară împotriva Atenei. Întrucât ele se confruntau cu bărbați viteji, curajul lor s-a dovedit a nu fi mai mare decât cel caracteristic sexului lor. Aici au murit, au îndurat pedeapsa nesocotinței lor și toate acestea au contribuit la gloria nemuritoare a vitejiei orașului nostru Athena... prin urmare, prin faptul că au râvnit în mod nedrept ținuturi străine (gloria militară), au pierdut ce li se cuvenea de drept.”

Unii autori misogini considerau că amazoanele vroiau să fie „mai egale” decât bărbații, deși astăzi se admite că în fapt cele două sexe sunt complementare. În mitologia greacă, amazoanele: 1. Sunt asociate cu Heracle, una din muncile impuse eroului constând în dobândirea cingătorii Hypolitei, regina amazoanelor; 2. Tezeu le-a înfrânt simbolic pe amazoane, care au luat parte la mai multe războaie persane; 3. Amazoanele s-au luptat cu Belerofon; 4. Către sfârșitul războiului troian, amazoanele conduse de regina Pentesilea s-au alăturat troienilor, dar regina lor a fost ucisă în luptă de către Ahile; 5. Conform altei tradiții, amazoanele ar fi fost supuse de Dionisos, zeul vegetației, al pomiculturii, al vinului, al extazului și fertilității, corespondentul lui Bacchus, devenit zeu roman; 6. Amazoanelor li se atribuie întemeierea mai multor orașe și cetăți în Ionia, între care Efesul; 7. Amazoanele mai erau numite uneori și „peltate” (pelta fiind un scut de mic dimensiuni și ușor de manevrat), Meotide, adică locuind pe malul Mării de Azov sau Meotis (Eschil în „Prometeu dezlănțuit”);

La Atena, în timpul sărbătorilor organizate în cinstea lui Tezeu, avea loc și o ceremonie cu caracter htonian care era interpretată ca un sacrificiu în cinstea amazoanelor ucise în luptă. Potrivit tradiției, amazoanele ar fi introdus cultul Zeiței Artemis pe pământul grecesc, pornind de la Zeița Artemis Efesiana. Amazoanele sunt pomenite de Homer, de Diodor din Sicilia, de Plutarh, de Strabon și de Tacitus în anale și în lucrările lor. Pe continentul sud-american există alte tradiții care atribuie reginei Amazoniei existența unei cetăți a femeilor (în cronică expediției lui Orellana în America Latină pe Amazon, scrisă de Fray Gaspar Carvajal, și în multe alte lucrări apare amintirea amazoanelor, luptele cu eroii greci, se amintește de existența multor monumente reprezentându-le pe amazoane; astfel: Antiope, sora Hypolitei, o regină a amazoanelor care se căsătorise cu Tezeu, a fost omorâtă de Molpadia, o luptătoare din propria armată, fiind la rândul ei ucisă de îndureratul soț. Potrivit unei alte tradiții, Hypolita și o armată a amazoanelor au pornit război împotriva Aticii, ca să se răzbune pe Tezeu, care o răpise de Antiope, însă, fiind învinsă, Hypolita s-a refugiat la Megara, unde a murit ulterior de durere.

Un alt exemplu (așa cum este redat de domnul Gemil Mecari): Figura și istoria Pentesileei, a cărei etimologie a numelui este propusă (printre alții) și de Apollonios din Rodos, este detaliat relatată în „Etiopida”, poem epic în cinci cânturi care constituia o urmare a „Iliadei” și povestea ultimele fapte de vitejie ale lui Ahile.

Fiica lui Ares și a Otrerei, regină a amazoanelor, ea își are povestea legată în mare parte de războiul greco-troian, aceasta venind anterior la curtea regelui Priam ca să se purifice, după ce își ucisese din greșală propria soră, Hypolita, în timpul unei partide de vânătoare.

La moartea lui Hector, Penthesilea a intrat în luptă de partea troienilor, dar, în duelul direct pe care l-a avut cu Ahile, a fost învinsă și rănită mortal. Se mai spune că Ahile a fost atât de impresionat de vitejia și frumusețea unei tinere regine a amazoanelor, încât nu s-a îndrăgostit de aceasta nu doar poetic și platonice, ci și fizic, iubind-o chiar și după moartea acesteia. Ca dovadă, se prezintă imaginile de pe un vas atic cu figuri negre, realizat de Exekias și expus în prezent la British Museum.

Hypolita, care își datorează în parte celebritatea cingătorii sale primită de la tatăl său, zeul Ares. această cingătoare având trei semnificații: 1. izvor al grației și al farmecului, 2. emblema puterii; 3. simbol al dragostei și fidelității. Cingătoarea era cunoscută și drept cingătoarea Afroditei (a Venerei) care o făceau pe frumoasa posesoare a acesteia irezistibilă, cuceritoare, vitează și tot ce mai vreți dumneavoastră. Cingătoarea a fost primită de Heracle de la Hypolita (cea de a noua muncă a lui Heracle); după alte mituri, amazoanele au atacat Atica și multe alte regate și cetăți, luptându-se și cu Heracle. Cingătoarea era înnodată cu un nod „al lui Hercule”, foarte greu de dezlegat, pe care desfăcându-l, soțul își dorea să aibă cu soția sa tot atâtea fii câți avusese și prolificul erou Hercule sau Heracle. Heracles s-a bătut cu amazoanele și pe țărmurile Mării Negre pentru cetatea Sinope. Chiar și Biblia ne amintește de femeii luptătoare sau cu misiuni speciale, cum au fost Dalila care l-a supus pe Samson, tăindu-i părul și luându-i puterea. Biblia ne spune și povestea Daborei, care se găsește în cartea „Judecătorii din Vechiul Testament”. Se spune că ea a condus o armată care a înfrânt armatele canaaneenilor conduși de Sisera, alături de generalul Barac. Victoria evreilor asupra canaaneenilor a fost facilitată de o furtună cu trăsnete, înțeleasă de evrei ca o altă coborâre a lui Dumnezeu pe Muntele Sinai.

Cartea Esteri, o altă eroină feminină, face parte din Biblie. Pentru diversitate, cităm dintr-un site adventist: „Ester a îndeplinit o misiune specială și periculoasă, la nivel înalt, chiar în inima Imperiului Persan. Misiunea ei s-a caracterizat printr-o serie de contraste izbitoare. Dintr-o fată orfană, aparținând unei minorități etnice și religioase disprețuite, care-și ducea viața pe teritoriul superputerii din vremea aceea, a devenit soția împăratului persan. Aceasta nu este o poveste de tipul „din zdrențe la bogăție”, ci este viața unei fete care a fost scoasă din anonim și pregătită de Dumnezeu să îndeplinească o misiune cu totul deosebită și riscantă, care a fost pusă în situația de a face o dezvoltare completă și primejdioasă cu privire la etnia și credința ei. Susținută de vărul ei, Mardoheu, care i-a fost și tată adoptiv, a dat o mărturie îndrăznească la curtea regală persană, care era măcinată de intrigă, și le-a adus evreilor salvare, schimbându-le statutul social. Ca urmare a credincioșiei ei, cunoașterea adevăratului Dumnezeu s-a răspândit și mai mult printre stăpânii lor păgâni. Deși nu este o relatare misionară tipică, istorisirea despre Ester și Mardoheu ne oferă câteva principii interesante care ne pot ajuta să înțelegem ce înseamnă să dai mărturie în circumstanțe deosebite.”

O altă legendă afirmă că o armată persană invadase Israelul (Palestina, numită așa după numele filistenilor, popoarele mării), iar armata israeliană nu putea să-i scoată din țară. Atunci, cea mai frumoasă fată din poporul amenințat s-a dus la comandantul persan și i s-a dăruit. După consumarea jertfei, comandantul persan a adormit; fecioara l-a dezarmat, i-a tăiat capul și l-a arătat oștirii persane care s-a retras. Să corespundă această legendă vreunul fapt real? Se pare că este cuprinsă în Midraș.

Pentru variație, cităm din Wikipedia (o Enciclopedie a Internetului), mitul-poveste-legendă a Euridicei, iubita și soția lui Orfeu, eroul și semizeul grec cel mai celebru dintre muzicienii antici: „După despărțirea de argonautii lui Iason, cântărețul Orfeu s-a îndrăgostit de Euridice, dar fericirea lor a fost de scurtă durată. Există două versiuni despre moartea nimfei din cauza mușcăturii unui șarpe veninos. După Vergiliu, ea era răvnită de Aristaeus, care, urmărind-o o dată, a făcut-o să calce în goana ei pe un șarpe. Ovidiu povestește că nenorocirea ar fi avut loc pe când Euridice culegea flori cu suratele ei, naiadele. Orfeu o

plânse îndelung și, nesuportând până la urmă despărțirea, coborî în infern să o caute. El a reușit, cântând, să înmărmurească întregul Tartar și să-l înduplece chiar pe zeul Hades să-i dea iubita înapoi. Consimțământul de a o însoți pe Euridice pe calea spre lumea pământenilor, alături de călăuzitorul sufletelor, Hermes, i-a fost dat cu condiția de a nu se uita nici o clipă la ea. Frământat de temeri cum era, Orfeu nu a reușit să respecte această condiție; când mai avea doar un pas de făcut pentru a ieși la lumina zilei, el și-a întors capul și astfel și-a pierdut iubita pentru a doua oară. În pofida rugăminșilor eroului, care a rămas îndelung timp (la Vergiliu șapte luni, la Ovidiu șapte zile) în preajma râului Styx, înduioșând cu lira lui toate animalele sălbatice, dar Hades nu a mai eliberat-o pe Euridice.”

Ultimul erou pe care în prezentăm aici este Alexandru cel Mare despre care s-a spus că va trăi și va domni pentru totdeauna. I s-a atribuit o origine divină, tatăl său fiind un zeu. Mama lui, Olimpia, a corespondat cu fiul ei în mod regulat în timpul campaniilor și îi scria că tatăl său nu a fost Filip, ci Zeus. Se spune că din punct de vedere fizic, Alexandru era diferit de toate celelalte persoane; că a înfruntat un leu uriaș; că era o întruchipare atavică a zeului Helios; că avea o forță fizică și spirituală ieșită din comun; că era neobosit, loial și generos până și față de dușmani, dar avea și o înclinație spre băutură și izbucniri de mânie fără egal. Moartea sa ridică semne de întrebare; a fost otrăvit? A fost sanctificat ca zeu și faraon în Egipt! Pentru creștinism însă, Alexandru cel Mare reprezintă personificarea păcatului trufiei, al orgoliului și având o întreagă serie de alte păcate. Viața lui Alexandru cel Mare a fost povestită de Plutarh, de Curtius Rufus, de Pompeius Trogus, de Iulius Valerius, și de regimente întregi de istorici și scriitori de-a lungul celor două milenii și jumătate care au trecut de la moartea sa; numele său a devenit emblematic, fiind dăruit la sute de mii de copii din Europa până în China și până și calul său, Bucefal sau „Cap de bou”, a devenit celebru. Se zice că acest cal nu a mai putut fi călărit de nici un alt om. Despre călătoriile imaginare ale lui Alexandru s-au scris biblioteci întregi din Antichitate și Evul Mediu, până în epoca modernă, istorisiri populare sau „erudite” pe care le puteți consulta și dumneavoastră în toate bibliotecile lumii sub numele de Alexandrii. Vă lăsăm pe dumneavoastră să preluați ceea ce credeți că merită din toate aceste povestiri, legende devenite mituri și mituri devenite povești. Cărțile populare sunt pline cu istorisiri despre Alexandru cel Mare. Alegeți!

Domnul Gemil Mecari prezintă apoi „*Șapte din Vrajitorii Lumii Antice*” (din care de fapt numai Orfeu este bărbat, toți ceilalți „vrajitori” fiind de fapt vrăjitoare: Circe, Medeea, Dido, Eritho, Pasifae și Valeria), la care noi (G.I.), din sportivitate, le vom adăuga pe primele doamne ale Romei care s-au remarcat prin fapte și isprăvi de temut (vom utiliza Enciclopediile disponibile). Vom începe cu personajele citate de domnul Gemil Mecari.

Circe, fiica Zeului Helios (Soare) și a Persei, sora lui Eetes; Circe era celebră pentru vrăjitoriile sale, își avea sălașul pe insula Eea, fiind capabilă, se zice, să-i transforme în animale pe cei care o vizitau! Circe îi transformă în porci pe tovarășii lui Odiseu, oferindu-le „... brânză, făină și miere/ Cu vin de Pramme, și-n mâncarea asta/ Amestecă și farmece cumplite,/ Ca ei să uite țara lor cu totul./ Și după ce le-o dete și-o-nghițiră./ Ea repede-i bătu apoi cu varga/ Și-i duse și-ntr-o cocină-i închise,/ Și porci erau cu fața și cu glasul,/ Cu părul și cu trupul, dar la minte/ Erau întregi întocmai ca'nainte./ Așa stăteau închiși săracii,/ Iar Circe le-aruncă atunci nutrețul,/ Grămezi de jir, de ghindă și de coarne,/ Mâncare-obișnuită pentru porcii/ Culcați pe jos” („Odiseea”) Odiseu descrie planta „antidot” pe care i-a dat-o Circe astfel: „îmi dete/ O buruiănă smulsă din țărână/ Și-mi spuse cum e felul ei: o floare/ Ca laptele, rădăcină neagră/ De Zei numită moly, numai să o dezgroape omul; însă Zeii pot orișice! Circe l-a îndrumat pe Odiseu în Lumea de Dincolo, așa cum este scris în „Odiseea”. Puterile Circei nu se limitează însă la capacitatea de a-i transforma în animale pe cei aflați în apropierea sa sau de a domestici lupii și leii, care îi surprind pe tovarășii lui Ulise prin blândețea lor; ea poate prevedea viitorul și cunoaște tainele pentru a se apropia de lumea infernală și astfel, mulțumită profețiilor și sfaturilor sale Odiseu îndeplinește riturile necesare pentru a intra în contact cu lumea morților (sapă o groapă în pământ, face o libație cu miere, vin, apă și lapte, înjunghie două oi negre și lasă sângele lor să se scurgă în groapă și astfel, sufletele morților, atrase de sacrificiu și bând sângele oferit, pot să intre pentru o

vreme în legătură cu lumea celor vii - „Odiseea”). Multe alte cărți descriu cultul Circei și calitățile ei ca și isprăvile pe care le-a înfăptuit.

Medeea, frumoasă vrăjitoare și abandonată de iubit, fiica lui Eetes, regele Colhidei, nume care în grecește are trimitere la „vicleșug” și „șiretenie”. Când Iason a ajuns în Colhida în fruntea expediției argonauților, căutând Lâna de aur, Medeea s-a îndrăgostit de el și l-a urmat la întoarcerea în Grecia, devenindu-i soție. Medeea i-a redat frumusețea și tinerețea lui Eson, tatăl lui Iason, spălându-l într-o baie de ierburi magice (spune Ovidiu în „Metamorfoze”). De aici, Ovidius: „Mai lipseau trei nopți ca luna să-și împlinească în întregime golul coarnelor și să se facă rotundă. Când a strălucit plină și cu chipul întreg a privit pământul, Medeea a ieșit din casă îmbrăcată în haine lungi, cu picioarele goale și cu părul revărsat pe umerii goi. Neînsoțită de nimeni își poartă pașii rătăcitori în tăcerea mută a miezului nopții.”

Îndrăgostindu-se de frumoasa fiică a lui Kreon, regele Corintului, Iason a părăsit-o pe Medeea, care ca să-l facă să sufere, și-a ucis cei doi fii pe care-i avusese cu el și a omorât-o pe tânăra lui mireasă cu un veștmânt vrăjit care a luat foc și l-a distrus pe Kreon și întregul palat regal. Pe urmă, Medeea a fugit la Atena și s-a căsătorit cu Egeu cu care a avut un fiu pe nume Medos, eponimul Mediei, și domnul Gemil Mecari enumeră apoi numeroasele apariții ale Medeei menționate în literatura clasică, în literatura medievală ș.a.m.d. (pag. 275-277 din cartea domnului Mecari).

Dido sau Didona, tot vrăjitoare, tot frumoasă și ea, dar abandonată de iubit!

Era fiica lui Belos, regele Tirului și sora lui Pygmalion, care la moartea tatălui lor i-a urmat pe tron; Dido s-a căsătorit cu Acerbas, un unchi bogat însă Pygmalion l-a ucis iar Dido a părăsit în taină Tirul și a ajuns în Africa. În batjocură, regele locului i-a promis atâta pământ cât putea cuprinde o piele de bou, dar Dido a tăiat pielea de bou în fâșii atât de subțiri încât a înconjurat destul pământ cât să poată clădi cetatea Cartagina - adică Orașul Nou. După războiul troian, eroul Enea ajunge la Cartagina, se îndrăgostește de Dido și totuși o părăsește; disperată, Dido s-a sinucis înălțând un rug pe care a ars de vie dându-și seama că nu are cum să-și mai recucerească iubitul. Și despre Dido s-au scris legende, povestiri, și s-au scris mii de pagini în toate literaturile și în muzică.

Eritho era o puternică vrăjitoare din Tesalia, cunoscută și pentru faptul că unul din fii lui Pompeius a consulat-o înainte de bătălia de la Farsalus (48 î.Hr.). Lucan o descrie cât de poate de plastic: „Eritho cea feroce ... sălășluia în mormintele părăsite și ocupa gropile, după ce alunga umbrele din ele. ... Chipul vrăjitoarei celei rele era îngrozitor de slab, iar fața ei, încadrată de părul zburlit, era de o paloare infernală”.

Pasifae, mama Minotaurului, fiica Zeului Soarelui Helios, supranumită Strălucitoarea, și a Persei, regina Cretei, a fost soția lui Minos cu care a avut trei copii: Androgeu, Ariadna și Fedra. Domnul Mecari ne spune: Îndrăgostită de un taur alb, a fost ajutată de miticul sculptor și arhitect Dedal să-și împlinească nefireasca dorință și s-a împreunat cu animalul, ascunzându-se într-o statuie ce întruchipa o vacă, pe care artistul o făurise cu atâta măiestrie, încât părea a fi adevărată. Din această unire s-a născut Minotaurul și, pentru a-l ascunde de oameni (și împreună cu el și pe Pasifae), Minos i-a cerut lui Dedal să construiască labirintul.

În tradiția mitică, o altă plantă magică, cunoscută ca „rădăcina Circei”, este pusă în legătură cu Minos, nici el tocmai un sfânt atunci când era vorba de tentații carnale, și Pasifae.

Domnul Gemil Mecari ne informează: Minos, datorită unor vrăji săvârșite de geloasa sa soție Pasifae (N.n.: Tot ea era geloasă!), era supus unui chin îngrozitor, și ori de câte ori se unea cu vreo fată în afara căminului conjugal, trupul i se acoperea cu gândaci și alte găngănii, care provocau și moartea iubitelor sale. Minos va scăpa însă de acest blestem când o plantă magică oferită de așa-numitul medic Procris, va risipi vraja.

Valeria, vrăjitoarea bună sau Valeria Luperca, trebuia să fie jertfită zeilor pentru a salva cetatea ei cotropită de o molimă cumplită. Valeria a interpretat un mesaj divin sacrificând zeilor o vită, după care i-a atins pe cei loviți de molimă, vindecându-i pe loc! (N.n.: Credeți ce vreți dumneavoastră!)

Orfeu, despre care se spunea că este atât de desăvârșit încât nu poate fi doar un om!

Se credea că este un poet și un muzician atât de desăvârșit, vrăjind animalele sălbatice și

plantele, împlânzind fiarele și făcând ca pietrele și arborii de pe povârnișurile Olimpului să se miște și să-l urmeze în sunetele minunate ale lirei sale de aur. Credeți ce vreți dumneavoastră!

În cele ce urmează cităm spre delectarea dumneavoastră, spusele unor enciclopedii despre primele doamne ale Romei Imperiale și isprăvile lor mai mult sau mai puțin vestite. Materialul este intitulat acolo: „*Primele doamne ale Romei: depravate, intrigante și ucigașe*”. Acest material este inclus p o pagină întreagă în „*Notele Zilnice*” extrase de mine G.I. și doamna care mă ajută, pentru delectarea dumneavoastră: „Dacă mulți dintre mai-marii Romei antice și-au câștigat reputația de personaje crude, sângeroase și lipsite de scrupule, soțiile lor nu le erau cu nimic mai prejos. Asta susține autoarea cărții „*Primele doamne ale Romei*”, Annelise Freisenbruch, care realizează câteva portrete prea puțin flatante ale celor mai influente femei din acele timpuri. Femei care se măritau pe la 13 ani și, dacă supraviețuiau nașterilor (o femeie din 40 murea dând viață unui copil) trăiau în medie 30 de ani, scrie Daily Mail.

Chiar dacă viața le era destul de scurtă, o trăiau la intensitate maximă. Erau mai amatoare de plăceri culinare, dar și sexuale, iubitoare de lux, mereu pregătite să orchestreze un complot sau să pună la cale o intrigă soldată cu cel puțin o victimă.

Una dintre cele mai longevive prime-doamne ale Romei antice a fost Livia, soția lui Augustus, devenit împărat în anul 27 î.Hr. A atins venerabila vârstă de 72 de ani, spre ghinionul soțului ei pe care, se pare, l-a otrăvit pentru a se asigura că Tiberius, fiul ei dintr-o căsnicie anterioară, preia puterea. Planul i-a reușit: Tiberius a devenit împărat, iar Iulia, soția sa, a avut ocazia să se remarce drept una dintre cele mai infidele împărătese. La 27 de ani, Iulia îngropase doi soți și născuse șase copii. Se căsătorise cu Tiberius împotriva voinței ei și a decis la scurtă vreme după aceea că și-a făcut din plin datoria de soție și mamă și e cazul să se distreze puțin. Obişnuia să schimbe amantii cu repeziciune, ba chiar s-a remarcat prin organizarea unei orgii în Forumul roman, unde s-a oferit absolut tuturor doritorilor. Exasperat de aventurile soției, Tiberius a închis-o într-o cameră din reședința imperială, a interzis orice vizită și a lăsat-o să moară de foame.

Această lecție de viață i-a fost utilă, se pare, soției tiranului Caligula. În schimb, Lollia Paulina a demonstrat altă slăbiciune: luxul ostentativ. Obişnuia să defileze purtând colecții întregi de podoabe dintre cele mai prețioase. La un banchet a purtat bijuterii care, în banii de azi, ar valora peste 100 de milioane de euro, susține autoarea cărții. Lollia Paulina nu s-a bucurat însă prea mult de acest stil de viață. Pentru că nu i-a dăruit lui Caligula un moștenitor, acesta a divorțat și a făcut-o împărăteasă pe Caesonia. La fel de pasionată de lux ca și predecesoarea sa, noua soție a lui Caligula avea însă de suportat umilitatea sarcină de a se plimba goală-puşcă în fața prietenilor lui. Iar în timpul jocurilor cu tentă sexuală care îi plăceau atât de mult, împăratul o amenința că o va tortura sau că o va omorî.

Următoarea primă-doamnă, Messalina, s-a măritat la 15 ani cu Claudius, succesorul lui Caligula. Fiică de patricieni, a născut un fiu la scurtă vreme după căsătorie, iar mariajul imperial părea să fi început foarte promițător. Diferența de vârstă dintre cei doi soți, de aproape 15 ani, s-a făcut apoi simțită, iar Messalina a dat de gustul amantilor tineri. Noaptea, după ce împăratul adormea, își puneă o perucă, se furișă în cartierele rău famate și se scotea la vânzare sub numele „Lupoaica”. Le-a convins și pe alte doamne din suita ei să încerce plăcerile adulterului, iar pe bărbații lor, să le privească „în acțiune”. Totul petrecându-se în siguranța palatului imperial.

Într-o bună zi, Messalina s-a îndrăgostit de consulul Gaius Silius. A devenit obsedată de el, i-a cerut să divorțeze și, pe când împăratul nu se afla în Roma, a organizat o ciudată ceremonie nupțială, cu tot tacâmul - ținută de nuntă, oaspeți și masă festivă. Când Claudius a aflat despre cele petrecute, a ordonat executarea împărătesei. După câteva luni, tot el a permis apariția în prim-plan a uneia dintre cele mai diabolice figuri feminine din Roma antică - Agrippina. Rămasă văduvă de curând, Agrippina, pe atunci în vârstă de 32 de ani, era hotărâtă ca acest mariaj să-l propulseze pe fiul ei din prima căsătorie, Nero, la conducerea Romei. În calitate de împărăteasă, a ordonat execuția unei rivale în amor, sub acuzația de vrăjitorie, și a cerut să-i fie adus capul nefericitei. La fel ca predecesoarele sale, și-a înșelat soțul, dar moneda de schimb

pentru favorurile ei sexuale o constituia sprijinul politic. Relația cu secretarul lui Claudius a ajutat-o să își vadă fiul numit succesor, în dauna moștenitorului de drept al împăratului. I-a dat soțului lovitura de grație la un dineu cu ajutorul unei doze de otrăvă.

După ce Nero a devenit împărat, Roma a fost condusă în primii ani de Agrippina, care s-a asigurat că își păstrează influența asupra fiului său îndepărtându-le pe toate femeile din preajma sa. N-a considerat-o o amenințare pe tânăra împărăteasă Claudia Octavia, dar a luat rapid măsuri când lui Nero i s-au aprins călcâiele după o fostă sclavă. Vigilentă, Agrippina a preferat să își seducă propriul fiu decât să cedeze puțin din controlul pe care îl exercita asupra lui.

Nero a deprins însă cu succes tacticile mamei sale și i-a semnat „condamnarea la moarte”. După ce ordinul i-a fost dus la îndeplinire, s-a străduit ca numele mamei sale să nu fie înregistrat decât undeva în subsolul istoriei. Trupul Agrippinei a fost incinerat, cenușa împrăștiată cine știe unde, iar statuile care o reprezentau au fost dărâmate. Iar Agrippina a devenit una dintre numeroasele personaje feminine extrem de pitorești, dar foarte puțin cunoscute din istoria Romei.

În continuare, domnul Gemil Mecari prezintă un capitol intitulat „*Mai mult de Șapte Insule Legendare*”, la care, zicem noi, G.I., se adaugă o infinitate de insule imaginare! Acestea ar fi fost:

1. Insula Tiberină, aflată pe celebrul fluviu Tibru din Roma, traversat de celebrul pod Sublicius, fluviul fiind divizat în două de acea insulă. Pământul insulei fusese închinat Zeului Marte iar consumarea grâului cules de pe aceste terenuri constituia un sacrilegiu. În timpul unei epidemii, romanii au trimis o solie la Epidaur, principalul centru al cultului grec al lui Asclepios, de unde solii s-au întors cu un șarpe, animalul sacru al zeului, care nu putea lipsi din nici unul din sanctuarele sale. Lăsat liber pe „câmpul lui Marte” șarpele străbătut fluviul înot până la insulă, indicând astfel locul unde trebuia să se ridice templul zeului, insula devenind astfel un loc al vindecării, rol pe care și l-a păstrat de-a lungul întregului Ev Mediu (am citat după domnul Mecari).

2. Insula Thule este o insulă mitică despre care se credea că este cel mai nordic ținut al lumii din Atlanticul septentrional, fiind identificată ulterior fie cu Norvegia fie cu Islanda. Acolo zilele de vară erau incredibil de lungi, iar nopțile la fel de luminoase ca zorii. Albului zilelor nesfârșite i se opunea o noapte care dura șase luni, așa cum notează Procopius în „Războiul gotic”. Strabon arăta că agricultura și creșterea animalelor erau foarte slab dezvoltate, generând sărăcia; pământul de acolo rămăsese la un stadiu de evoluție a civilizație comparabil cu cel al vârstei de aur când pământul oferea toată hrana necesară de la sine.

3. Samotrace, mica insulă din nordul Egee și locul de vărsare al râului Hevru, se afirmă că putea fi văzută din Troia. Era deosebit de importantă în mitologia și religia greacă prin cultul cabirilor și misterele practicate aici care, alături de cele din Eleusis, erau cele mai faimoase din lumea greacă. Aceste culte și rituri fuseseră instituite de pelasci și proveneau din Tracia; zeii aveau nume de origine incertă ca: Axieros, Axiokersa, Axiokersos, Kasmilos, și au fost identificați ulterior cu zeii Olimpului: Demetra, persefona, Hades și Hermes. În celebra peșteră Zerintos din insulă, a Hecatei, erau jertfiți câini dar se desfășurau și ritualuri în cinstea zeiței Afrodita venerată cu epitetul „Zerintia” (îl cităm tot pe domnul Mecari).

4. Insula Caliste, care s-a numit mai târziu Thera și Santorini, cea nespus de frumoasă, a fost vizitată de argonauți, iar despre insula Santorini s-a afirmat că ar fi și originea Atlantidei.

5. Insulele fericitelor, locul supraviețuirii fericite după moarte, erau asemănătoare cu câmpiile Elizee și chiar cu grădinile Raiului, dar nu aveau nimic comun cu Lumea de dincolo a oamenilor obișnuiți, fiind rezervate nu muritorilor de rând ci eroilor. Acești eroi, zice Hesiod, nu cunoșteau întunericul Hadesului, trăind veșnic cu sufletul despovărat de griji (Hesiod, „Munci și zile”). În „Epode” Horațiu descrie insulele astfel: „Să o pornim pe câmpiile fericite, câmpii și insule minunate, unde în fiecare an pământul, fără să fie arat, dă roade, iar vița-de-vie, chiar dacă nu e îngrijită, înflorește mereu; unde înmugurește ramul de măslin, care nu îl înșeală pe cultivator, iar smochinul se împodobește de roade întunecate; mierea curge din stejarii scorburoși, iar izvoarele țâșnesc cu zgomot în crestele munților. Acolo vin să fie mulse caprele, iar turma ascultătoare vine cu ugerile umflate; seara ursul nu dă târcoale oilor, iar

pământul nu se umflă, ridicat de vipere. Și, fericiți, admirăm lucruri mai înalte: cum ploiosul Euros nu lovește câmpiile cu furtuni și cum pe pământul uscat semințele roditoare nu seacă. ... Aici nu a ajuns nici o corabie ... Nici o molimă nu lovește animalele și nici căderea vreunei constelații nu omoară turma. Aceste țărături Zeus le-a dat oamenilor credincioși.”

În imnul homeric către Demetra se spune de către Pindar: „Cel neinițiat nu are aceeași soartă chiar când moartea îl azvârle în beznele jilave; în Hades numai inițiaților le este rezervată o viață adevărată, iar pe ceilalți îi așteaptă numai durerea. (Un fragment din opera lui Sofocle). (Citatele din antici sunt menționate și de către domnul Gemil Mecari, și noi îi reluăm tot pe antici: Aristofan în *Broaștele* și Vergiliu în *Bucolicele*.)

6. Insula Rodos Pindar spunea: „Când Zeus și muritorii și-au împărțit pământul încă nevăzut din întinderea apelor mării, insula Rodos era scufundată în adâncurile sărate, iar apoi prin voia zeului suprem insula a apărut din ape și i-a fost încredințată lui Helios.” Din mai multe împreunări divine a apărut această minunată insulă al cărei nume vine de la grecescul *rhodon* (trandafir), fiind și locul unde o fiică a lui Poseidon i-a născut Soarelui șapte fii (heraclizii).

În Rodos se desfășura o importantă sărbătoare anuală în onoarea lui Helios, apoi erau adorați zeii Cronos, Poseidon, Dionysos și semi-zeii Heracle și Dioscurii, ca și unele divinități egiptene. Exista și un cult al Elenei, frumoasa soție a regelui Menelaos, care fusese prima cauză a războiului troian; deși inițial Elena fusese primită cu bunăvoință în Rodos, regina Polixo a ordonat sclavelor ei să o spânzure de un copac. Existau multe obiceiuri legate de vindecări miraculoase în Rodos; împăratul roman Tiberius când i s-a cerut să dea o lege a mării a răspuns: Nu se poate! Legea mării este legea Rodosului!

7. Insula Delos numită inițial Ortigia sau „Insula ciocârlilor”; aici s-au născut Artemis și Apollo, gemenii zeiței Leto (Ovidius: *Metamorfozele*). Leto era venerată de obicei numai împreună cu fii săi și curând Delosul a devenit principalul centru al cultului său. Există o mulțime de tradiții legate de insula Delos, de festivalurile și sărbătorile care aveau loc aici enumerate în amănunt de domnul Gemil Mecari (pag. 308 din cartea „7x7 Minuni ale Lumii Antice”).

Insulele imagine întrec cu mult numărul șapte. Aici putem cita: 1) Insula Itaka, regatul lui Odiseu; 2) Insula Creta, patria regatului lui Minos, a cetăților Cnossos, Chania și Faistos; în Creta se afla Muntele Ida, unde a fost crescut Zeus; Labirintul zidit de Dedal, unde Minos l-a închis pe Minotaur; de aici a pornit eroul dorian Idomeneu la războiul împotriva Troiei, după ce Creta fusese cucerită de dorienei; 3) Insula Cipru, patria zeiței Afrodita; 4) Insula Samos, insula sacră a zeiței Hera, în cinstea căreia se desfășurau anual sărbători; 5) Insula Leuce, sau insula Albă, aflată la gurile Dunării, în Marea Neagră; 6) Insula Cos, sediul unui sanctuar al lui Asclepios; 7) Insula Egina, dedicată zeiței Atena; 8) Insulele Eoliene, unde locuia zeul Eol! Numărul acestor insule care nu sunt de fapt imagine este nemărginit; adăugați dumneavoastră tot ce doriți, găsiți în literatură sau în Enciclopedii; din totdeauna oamenii au fost dispuși să creadă că există insule ale fericiților, insule imagine ale fericirii și buneii stări, ale sfinților și ale belșugului și a tot ce ne dorim! Adăugați dumneavoastră ceea ce vă doriți!

Cei șapte înțelepți ai antichității, care au fost mult mai mult decât șapte și pe care îi enumerăm mai jos:

După domnul Gemil Mecari:

1. Thales din Milet
2. Pittakos din Mitilene
3. Solon din Atena
4. Periandru din Corint
5. Chilon din Lacedemona
6. Cleobul din Lindas
7. Mison din Chenai
8. Anarcharis
9. Epimenide
10. Bias din Pirene

După părerea noastră (G.I.), mulți alți scriitori, istorici și filozofi antici pot fi considerați ca înțelepți; cităm:

1. Socrate
2. Sofocle
3. Euripide
4. Hippocrate
5. Homer
6. Herodot
7. Ulise (Odiseu)
8. Nestor, (înțeleptul din Iliada)
9. Vergilius, poetul roman;

Adăugați dumneavoastră pe cine credeți că este demn de titlul de „Înțelept al lumii antice”, fie el învățat, preot sau profet, matematician sau simplu filozof, medic, literat, dramaturg ș.a.m.d.

În cele ce urmează, cităm maximele atribuite acestor înțelepți și reluate de domnul Gemil Mecari, considerând că acestuia îi revine meritul de a le fi citat primul din cartea sa, dar că aceste maxime continuă să aparțină acelor înțelepți antici. Astfel, Pittakos din Mitilene (cca 650-569 î.Hr.) și Bias din Priene (Ionia), (care a trăit în secolul VI î.Hr., în vremea lui Cresos), domnul Gemil Mecari le atribuie următoarele maxime:

- „Pe omul nevrednic nu-l lauda pentru bogăția sa.”
- „În tinerețe fă-ți provizii de fapte bune, iar la bătrânețe de înțelepciune.”
- „Cel ce nu poate suporta o nenorocire este un adevărat nenorocit.”
- „Omul nu se apropie decât cu dezgust de locurile în care a fost cândva nenorocit.”
- „Consideră nenorocirile prietenilor tăi ca pe ale tale proprii.”
- „Trebuie să ne trăim viața ca și cum am avea de trăit mult și totodată puțin.”
- „Este greu să suporti cu demnitate o schimbare în mai rău”.
- „Apucă-te cu greu de un lucru, dar odată ce te-ai apucat, ține-te stăruitor de el.”
- „Este mai bine să fii judecător între doi vrăjmași, decât între doi prieteni, pentru că unul din prieteni îți va deveni în orice caz dușman, iar dintre cei doi dușmani, unul îți va deveni prieten.”

• „Nu-ți fă alte provizii decât de înțelepciune; este singurul bun pe care soarta nu ți-l poate lua.” (Nota G.I.: Vezi și învățătura evreiască: „Numai ceea ce ai în cap, e cu adevărat al tău.”)

Din învățăturile lui Solon din Atena, (640 sau 638 î.Hr. - 560 sau 558 î.Hr.), legiuitor al cetății, faimos om de stat și poet ale cărui reforme au oprit declinul economic și moral al Atenei și au pus bazele democrației ateniene (după Gemil Mecari). În 594 î.Hr. Solon anulează datoriile poporului, împarte populația Atenei în patru categorii după avere, și împarte pământ poporului. Solon zice:

- „În toate să ai în vedere sfârșitul.”
- „Învăță întâi să ascuți și abia după aceea să comanzi.”
- „Nu lega cu ușurință prietenie, dar păstrează întotdeauna prietenii pe care deja le-ai făcut.”
- „Nu te grăbi nici să-ți faci prieteni noi, și nici să-i părăsești pe cei pe care îi ai!”
- „Nu da prietenilor sfaturi frumoase, ci sfaturi folositoare.”
- „Îmbătrânesc învățând mereu câte ceva.”
- „Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât învăț mai mult.”
- „Legea e ca pânda de păianjen, care reține lucrurile ușoare, dar care este ruptă și spartă de cele grele. Căci, într-adevăr, se pare că legile nu sunt făcute decât pentru cei mici, cei mari punându-se întotdeauna la adăpost de asprimea lor.”

• „Lingușitorii tiranilor seamănă cu pietricelele întrebuințate la socoteli; fiecare dintre ele înseamnă când un lucru de valoare, când un lucru neînsemnat.”

• „Limba omului să nu grăiască minciună.”

De la Periandru din Corint autorul mai multor maxime ne-au rămas următoarele spuse:

- „Când ești nefericit, ascunde-te! Ca să nu faci bucurie dușmanilor!”
- „Trebuie să fii cumpătat la izbândă și cuminte în nenorocire!”
- „Poartă-te la fel cu prietenii, fie că sunt fericiți fie că sunt nefericiți!”
- „Plăcerile sunt trecătoare, pe când gloria este nemuritoare.”
- „Fii modest în prosperitate și înțelept în restriște!”
- „Dacă-ți surâde norocul, ia seama să nu te îngâmfezi; dacă te ceartă, nu te lăsa doborât!”
- „Nu-ți călca niciodată cuvântul dat.”
- „Perseverența este (înseamnă) totul!”
- „E rău să ne dorim moartea, ci și mai rău să ne temem de ea!”

Tot după domnul Gemil Mecari, cităm maximele lui Chilon din Lacedemona, efor spartan în jurul anului 590 î.Hr., atâtea câte ne-au rămas:

- „Când ești puternic, fii blând dacă vrei să insuflă respect, iar nu teamă celor din jur.”
- „Nu-i vorbi de rău pe cei morți.”
- „Pune-ți frâu limbii, mai ales la ospete.”

- „Cei învățați se deosebesc de cei neînvățați prin nădejdi temeinice.”
- „La mesele prietenilor nu da buzna, dar la nenorociri zorește-te.”
- „Dacă ai făcut vreun bine, nu ți-e îngăduit să-ți amintești de el; dar dacă ți s-a făcut un bine, adu-ți aminte de el întreaga-ți viață.”
- „Omul mărinimos nu uită binefacerile pe care le-a primit, dar uită ușor pe cele pe care mâna sa le dăruiește.”
- „Nu dori câtuși de puțin ce e cu neputință de împlinit (de îndeplinit), dar socotește cu neputință de făcut ceea ce este nedrept.”
- „Cel puțin prețuiește învățătura, dacă/sau când nu există judecată.”
- „Cât ești tânăr să înveți cât mai multe lucruri folositoare.”

De aici înainte, cităm meritele și învățăturile altor înțelepți ai Lumii Antice, fie din cele citate de domnul Gemil Mecari, fie din literatură. Astfel:

Thales din Milet (c. 625-550 î.Hr.), cunoscut nu doar ca filozof, ci și ca om politic, matematician și astronom renumit, considerat părintele științelor, cu care se războiesc și astăzi elevii la geometria plană cu teorema lui Thales, cu proporționalitățile ș.a.m.d. Herodot afirmă că strămoșii lui erau fenicieni; Diogene Laertius că aparținea unei vechi familii milesiene; pe mormântul său erau o inscripție care spunea: „Aici, într-un mormânt strâmt zace marele Thales, dar în renumita sa înțelepciune, a ajuns în ceruri.” În teologia orphică, Thales afirmă că: „Apa există de la începuturi și ea este materia din care s-a solidificat Pământul.” În geometrie, Thales observă că: 1. un cerc este împărțit în două părți egale de diametru; 2. unghiurile opuse la vârs sunt egale; 3. unghiul înscris într-un semicerc este un unghi drept; 4. unghiurile de la baza unui triunghi isoscel sunt egale; 5. un triunghi este determinat, dacă sunt date o latură și unghiurile adiacente ei; 6. teorema lui Thales afirmă că: O paralelă la o latură a unui triunghi determină pe celelalte două laturi segmente proporționale, ș.a.m.d. Diogene Laertius, în cartea sa „Viețile și opiniile marilor filozofi”, spune că: „Thales a fost primul care a determinat cursa soarelui de la un solstițiu la celălalt și a declarat că mărimea soarelui ar fi a 720-a parte din cercul lunar. Se spune că el a descoperit cele patru anotimpuri ale anului și l-a împărțit în 365 de zile”.

În „Logica” sa, germanul Kant scrie: „Thales introduce aplicarea rațiunii speculative de la care pornesc primii pași ai intelectului uman către cultura științifică și el este întemeietorul școlii ioniene. El a fost matematician, fizician și filozof, așa cum, în genere, matematica precede întotdeauna filozofia.”

Cleobul din Lindos (insula Rodos), care a trăit în jurul anului 580 î.Hr., este citat de domnul Gemil Mecari dar este mai puțin cunoscut.

Plutarh adaugă grupului de șapte filozofi și pe: Mison din Chenai, Linus, Anarcharis scitul (sec. VI î.Hr.), Epimenide cretanul (secolul al VII-lea î.Hr.) și Anaxagora care spunea: „Un mormânt scump este imaginea unei averi prefăcute în piatră.”

Unii scriitori consideră printre înțelepți și pe Orpheu, căruia i se atribuie și un grad de capacitate de a face minuni. Vă lăsăm pe dumneavoastră să vă hotărâți dacă îl considerați și înțelept sau numai cel mai reușit muzician al lumii.

Mai adăugăm câteva spuse ale unor înțelepți, cum ar fi:

- „Cunoaște-te pe tine însuși”, vestita inscripție de pe frontispiciul templului lui Apollon din Delphi, care îi este atribuită lui Thales, lui Solon și uneori lui Socrate.

- Când toți locuitorii orașului Priene se grăbeau să părăsească orașul încărcăți cu boccele de teama armatelor persane ale lui Cyrus, înțeleptul Bias a spus: „Port totul cu mine! Adică nu am nimic de luat dintre bunurile materiale.”

- Înțeleptul Cleobul ar fi afirmat: „Să ai o măsură în toate!”, îndemn la cumpătate și modestie care a fost pe urmă atribuit mai multor autori, și a ajuns până la noi și sub forma: „Omul este măsura tuturor lucrurilor.”

- Pittakos din Mitilene a îndemnat: „Suportă legea pe care tu însuși ai făcut-o!”, dicton care a ajuns până la noi sub diferite forme și sancțiuni.

- În fine, Chilon a spus: „Despre morți, numai de bine!” maximă care a ajuns până la noi sub formă de zicală populară, înțelepciune subînțeleasă, sau dicton religios. Ne oprim aici.

CUPRINSUL

Prefață	3
NOTELE ZILNICE	4
Informații despre revoluția din decembrie 1989 scoase la iveală abia în octombrie 2017 ..	7
Din nou NOTE ZILNICE	8
Câte ceva despre rolul femeilor la dezvoltarea civilizației	9
Citate din epigramele talentaților autori români	10-11
Reluăm NOTELE ZILNICE	12
Materiale din calendarele de pe vremuri	12-13-14
Replici spirituale din decursul timpului	16-17
Umor britanic și scoțian	18
Învățăături și învățăminte indiene din India brahmanică	19
Din reflecțiile lui Efim Tarlapan din Chișinău	20
Opinii, comentarii și proverbe despre femei	21
Reluăm NOTELE ZILNICE	21-22
Frumusețea femeii	23
Glume din Reader's Digest	24
Însemnări din conferințele și gândirea lui Dan Puric	25-26
Câteva amintiri de la un Cenaclu al Ministerului de Interne	27
Reluarea NOTELOR ZILNICE	27-31
Din nou NOTE ZILNICE	32-35
Reluăm NOTELE ZILNICE	35-39
Lupta cu liniștea	39
Însemnări de la „Clubul Înțelepților”	40-43
Însemnări din citatele lui Paul McKenna în cartea „Câștigă încredere în tine!”	44-46
Din sfaturile lui McKenna: „Patru pași simpli către succes”	47
Asumarea riscurilor (tot McKenna)	48
Nu te lăsa copleșit (tot McKenna)	49-51
Câștigă acum încredere în tine (McKenna)	52
Reluăm NOTELE ZILNICE	53
Un cântec la Dunăre	54
„Criticilor mei”, și „Criticilor de tot felul” (G.I.)	55
La adresa domnului Nicu Doftoreanu	56
Un fel de rezumat al „Tangourilor” domnului Nicu Doftoreanu	57-59
Din citatele citate de domnul Nicu Doftoreanu	60-61
Din nou NOTE ZILNICE	62
Cele 13 principii ale lui Benjamin Franklin	63
Cele 13 principii ale credinței iudaice (după Maimonide)	63
Cele 13 principii de viață ale poporului evreu	63-34
Despre alegerea unei credințe religioase	64
Reluarea NOTELOR ZILNICE	65
O notă militară din cartea lui Francisc Munteanu „Cocorii zboară fără busolă”	67
Note despre descifrarea codurilor militare	68-70
Oamenii de știință și viziunea lor de odinioară asupra femeilor	71
Comentarii despre femei (G.I.)	71-73
Femeile în politica mondială	74

Un imn adresat femeilor lumii (G.I.)	75
Note din cartea doamnei Belle de Jour „Aventurile unei prostituate de lux Londoneze” ...	75-77
Sfaturile doamnei Belle de Jour pentru bărbați și femei	78-81
Note și extrase din cartea doamnei Crystalina Evert „Feminitate pură”	82-85
Note și extrase din scrierile Monseniorului Vladimir Ghica	85-89
Sfârșitul Monseniorului Vladimir Ghica	90-91
Note și extrase din cartea „Fiul dragonului” scrisă de scriitorul-istoric Per Olof Ekström, scriitor suezed devenit român, despre Vlad Țepeș și Ștefan cel Mare	92
Note și extrase din credințele și poveștile fantastice ale țăranilor din munții României ..	93
Note despre gnosticism atribuite de domnul Per Ekström fratelui catolic Alfonso	94-95
Din mărturiile atribuite de domnul Ekström lui Vlad Țepeș	96-98
Din victoriile lui Ștefan cel Mare prezentate tot de domnul Ekström	98-99
Acuzațiile lui Vlad Țepeș la adresa Inchiziției	100
Tactica domnitorilor români în războaiele cu turcii	102-103
Proverbe grecești în engleză adunate de domnul D.S. Baker, traduse de mine, G.I., în română, cu indicarea autorilor greci	104-107
Din gândurile, maximele și aforismele lui (sau despre) Napoleon Bonaparte	108-109
Napoleon și Revoluția; Napoleon despre dragoste; Napoleon - omul	110-111
Napoleon - Epoca, Propaganda, Napoleon despre putere	112-114
Mistica numerologică a numărului 7 din cartea domnului Lemi Gemil Mecari „7x7 Minuni ale Lumii Antice” completată cu extrase și note din enciclopedii și diverse alte scrieri	115-118
Domnul Corneliu Vadim Tudor - despre simbolurile cifrei 7 în cartea sa de aforisme intitulată „Parfumui și culori”, pag 233-235 (În special din Biblie și învățături evreiești)	119-120
Cele 7 Minuni ale Lumii Antice, așa cum apar în enciclopedii	120-125
Alte 7 Minuni ale Lumii Antice, alese de domnul Gemil Mecari	126-128
7 mari Eroi ai Lumii Antice, Heracle	129
7 mari Eroi ai Lumii Antice, Tezeu și Odiseu	130
7 mari Eroi ai Lumii Antice, Ahile	131
7 mari Eroi ai Lumii Antice, Amazoanele	132-133
7 mari Eroi ai Lumii Antice, Alexandru cel Mare	134
7 vrăjitoare ale Lumii Antice	134-135
Primele doamne ale Romei Antice: depravate, intrigante și ucigașe	136
(așa cum sunt prezentate de doamna Annelise Freisenbruch în enciclopedii)	
7 Insule legendare	137-138
Cei 7 Îțelepți ai Antichității și citate din operele lor	139-140